

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇÖL MASALI SERİSİ 1

KUMLARIN YEMİNİ

ÖMER KAAN ÇETİN

ÖMER KAAAN ÇETİN

KUMLARIN YEMİNİ

Kumların Yemini

Ömer Kaan Çetin

Genel Yayın Yönetmeni

Şahin Güç

Editör

Zeynep Işıklar

Kapak Çizim

Azra Şahin

Grafik Tasarımı

Zebartdesign

Dizgi

Sena Bayram

ISBN

978-625-96406-0-0

1. Baskı

Şubat 2026

Yayıncı Sertifika No: 45739

© Türkçe Yayın Hakları

Prime Kitap 2026

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prime Kitap'a aittir. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayınevinden izin alınmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

Prime Kitap

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.

Örme İş Merkezi No: 8 Kat 3

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

www.primekitap.com

info@primekitap.com

ÖMER KAAN ÇETİN

KUMLARIN YEMİNİ

Yazarın Notu

Çöl Masalı, epik fantastik bir dünyada geçen mitolojik bir hikâyedir; İlahilerin, cinlerin, ten değıştirenlerin, kadim yeminlerin ve yasak aşkların hikâyesi...

Aşk için göze alınanları, gücün bedelini, ihanetin sonuçlarını ve bir yere ait olabilme duygusunu anlatan bir masal...

Bu hikâyeyi yazarken iyiyle kötüyü ayırmaktan çok, herkesin kendi yolunu bulabilmesi ve bu yolda verilen savaşı anlatmak istedim.

Gerisi, çölün kumlarında saklı...

Büyükannelerime...
Bu hikâyeyi okuyamayacak olsanız da
sizin hikâyenizi herkes okuyacak.
Sizi seviyorum, *kocakarılar*.

KOCAKARI'NIN KARAKTER REHBERİ

Çöl Masalı'nın uçsuz bucaksız diyarına adım atanlara
bu rehber, pusula olsun. Yolunuzu kaybedip seraplara
aldanmayın. Yoksa intikamcı ilahilerin,
öfkeli cinlerin ve dahası Farafra Çölü'nün
insafına kalırsınız.

ALTIN KANLILAR - İLAHİLER

NİNİBE: *Çöllerin yaratıcısı ve hanımı. Kum uçuran büyüsünü kullanıp bedenini çölün kumlarına dönüştürebiliyor.*

AZERAN: *Kül Kanatlı Gökyüzü Ordusu'nun yaratıcısı ve komutanı. İkizi, Aze Beleza ile diyarın sönmeyen ateşine hükmediyorlar.*

NEİTH: *Ezeli Gecenin Ninesi. Geceye dair ne varsa hepsi ona ait.*

GÜNEŞEN: *Güneşin üzerindeki sarayında hüküm süren ilahi. Gün ve ışıkları onun hükmündedir.*

NEPER: *Üçüncü Diyarın Bekçisi. Rüyalar ve kâbuslar âleminin efendisi.*

NUT: *Şafağın Oğlu.*

AZAR, NAZAR, KAZAR: *Kaosun efendileri.*

REHEN: *Kızıldeniz'in İlahisi.*

AKAR: *Nil Nehri ve Nil Sarayı'nın koruyucusu.*

SEKHMET: *Savaşlara hükmeden, aslan postlu ilahi.*

NEHA: *Dokumacı. Üstün ırk olan, ten değiştirenlerin yaratıcısı.*

RA: *İlahilerin hükümdarı. Diyara ilk adım atan.*

KADER DOKUYANLAR: *Geçmiş saran, şimdiki dokuyan ve geleceği bilen üç kız kardeş.*

CİN KABİLELERİ

DEMON KABİLESİ: *Kahire’de yaşayan en güçlü kabile. Altın tacıyla, diğer kabilelere de hükmeden, Malik Mirza Al-Kamer tarafından yönetiliyor.*

RAHHABA KABİLESİ: *Korkular Prensi Burkan tarafından yönetildi. Avlanıp yok edildiler.*

MELEZAR KABİLESİ: *Diğer kabileler tarafından soykırımı uğradı.*

ZALAM KABİLESİ: *Bilinmiyor.*

ZELVARUN KABİLESİ: *Bilinmiyor.*

AHMAR KABİLESİ: *Bilinmiyor.*

İLK SOYLAR – TEN DEĞİŞTİRENLER

Dokumacı İlahi Neha tarafından yaratılan üstün ırk.

Yarattığı ilk ten değıştirenler, ilk soylar;

ŞAHMERAN: *Sürüngenlerin kraliçesi.*

SİMURG: *Kanatlıların efendisi.*

PUMA: *Kürklülere hükmeden.*

Not: İlk soyların ihaneti sonrası soy devamları bilinmiyor.

Bir masal varmış fısıldanan, kocakarının dilinde.

Bir varmış, bir yokmuş diye başlamış söze.

Elinde tefi, söylemiş ninniye.

Gökten, yere. Çölden, Nil'e.

Herkes dinlesin diye, vurmuş tefe.

Düşmüş Ninibe, sürülmüş çöle.

Toplan ey tebaa, eğil önünde.

O bir İlahi, o bir Kraliçe.

O hükmediyor her kum tanesine.

Kendi elleriyle yaptığı kumdan tahtta,

Başında takımyıldızlardan bir taçla,

İçti kan yeminini ve sonra sustu her ilahi.

Onlar bekliyor, Ninibe olacak kıyametleri.

Ra'nın boyunduruğundan sıyrılacak,

Kuracak kendi kutsal mabedini.

Sus şimdi, sus ve dinle,

Duy fısıltıyı, dinle ninniye.

Kum, zehir ve intikamla...

Kadim bir **ÇÖL MASALI** vaktidir şimdi...

Ve masal, fısıldanmaya başlanmış...

BAŞLANGIÇTA

Evvel zaman önce...

Hiçliğin çalkalandığı, soğuk karanlığın kasıp kavurduğu yaratılışa; dişil ve eril ilahi varlıklar boşlukta öylece süzülüyorlarmış. Kimi, süzüldükleri karanlıktan daha yumuşak ışıltılı bir karanlık, kimi ise o karanlığı yaran bir ışık huzmesiymiş. Kimi bir su bulutu, kimi bir toprak parçasıymış. Kimi sisler içindeymiş, kimi ise alev alev yanarmış. Ama hepsinin özünde tek bir şey; yaratmak varmış. Bu varlıklar, o evvel zamanda bilinçlenmiş, gelişmiş ve özümsemiş. Sonra hiçlik daha da çalkalanmış, kabarmış ve soğuk karanlık ebediyen yarılmış. Farklı kâinatların kadim kapıları o an aralanmış önlerinde. İlahi varlıklar, zamanın geldiğini bilmişler ve hepsi birer surete, farklı bedenlere bürünmüş.

Tenleri, var oldukları özden şekillenmiş. Eriller, keskin ve mermer gibi pürüzsüz, en kusursuz bedenlere girmiş. Dişiller ise dolgun, biçimli ve albenili tenlere bürünmüş. Hepsi gücünün izini teninde taşıyormuş. Saçları, kaşları ve gözleriilmekilmek dokunmuş. Bedenleri ete ve kemiğe bürünmüş. Özle-ri damarlarına altın kanla dolmuş. Ama bazılarının tenleri, zamanın tellerine takılmış ve yaşlanmış, bazılarının ise daha gençleşmiş. Bazıları ikiz, bazıları üçüz var olmuş ve denge böyle kurulmuş.

Sonra hepsi o açılan kadim kapılara bakmış, kâinatlar aralarında pay edilmiş. Karışık gruplar halinde hiçliği bırakıp o evrenlere adım atmışlar, bazıları o hiçlikte tanıdığı varlıkları unutmamış. Gittikleri kâinata birbirlerini hatırlamışlar. Sonra

yokluktan dokuyup, karanlıktan yaratmışlar... Çok çok azı, yani uyumsuzlar ise o kâinatlarda barınamamış. Onların güçleri zıtlıkla peyda olmuş ve bir kâinatda aynı öze sahip iki zıt ilahi varlık dengeyi bozarmış. Bu yüzden o uyumsuzlar öfkelerinden diğerlerine düşman ırkları yaratıp, kâinatlara salarak sonsuzluğun damarlarında kayıplara karışmışlar. Ve belki de zamanı gelince kendilerini çağırarak pusulalar bırakmışlar.

Gök ve yer... Dağlar ve denizler yaratılmış. Her karış, her toprak aralarında paylaşılmış. Geceyi dokuyup günü onun koynuna sokmuşlar ve böylece şafağı doğurmuşlar. Gökyüzünde değerli taşlarla bezeli saraylar yaratmışlar. Sonra onlara tapan, dua eden ve ne olursa olsun onlara inanacak insanoğlunu kendi suretlerinde yaratıp diğer varlıklarla beraber dünyaya bırakmışlar; kendi sevgilerini, öfkelerini ve kibirlerini... Dahası, tapılası aşklarını insanların yüreklerine işlemişler.

Dünya dönmüş, dönmüş, hiç durmadan dönmüş...

Ve sonra bir an gelmiş, sonsuzluğun ilk darbesi ilahilerin üzerine inmiş ve payları yetmemiş, hüküm alanlarına müdahaleler edilmiş. İlahiler birbirlerinin bölgelerine göz dikmiş. Yaratılanlarla fazla irtibata geçilmiş, ilahların hiyerarşisi hiç edilmiş. Yeryüzü çalkalanmış, denizler kabarmış. Yerde tapınaklar, gökte kutsal saraylar yıkılmış ve hepsinin sonuna kan karışmış.

O an ilk kıyamet kopmuş.

İlahların aralarında savaşlar başlamış ama çok sürmemiş çünkü yaratılan düzen bozulamazmış. Böylece ilk anlaşmaya varılmış, hiyerarşi yeniden sağlanmış ve diyar yeniden yaratılmış. Kutsal ve kadim olacak kanunlar yazılmış ve kurallar konulmuş. Asırlar geçmiş, şehirler kurulmuş, savaşlar çıkmış ve

krallıklar yıkılmış. İnsanlar doğmuş, sonra ölmüş ve fısıldamayı bırakmışlar. Dualar eksilmiş ve ilahiler “Onlar artık bize layık değiller” diyerek yaratılanlara sırt çevirmişler.

Çok zaman, çok uzun bir zaman geçmiş.

Özü ve hüküm alanı kurak çöller olan Ninibe ise kendi yarattığı çöl üzerindeki insanlara, geçen uzun zamandan sonra yeryüzünde yeniden hükmetmek istemiş. İnsanlar açlıktan kırılıyor, asılsız savaşlarda çok fazla kayıplar yaşıyor. Ama diğerleri ilk kıyameti hatırlamış ve Ninibe’ye engel olmaya çalışmışlar. Ninibe onlara karşı çıkmış, var gücüyle savaşmış ama onlar sayıca üstünlermiş.

Ve Çöllerin Ulu Hanımı, gök sarayı yakılıp yıkılırken bir yemin etmiş, sonra düşmüş...

Ve kocakarı, anlatmaya devam etmiş...

1. BÖLÜM

Ninibe düşmüştü.

Çöllerin göklerde hüküm süren hanımı, insanlıkla göz göze gelen ilk ilahi...

Diğerleri sırtını dönerken o el uzatmıştı ve kudreti hiçe sayılarak ilahi kattan öylece sürülmüştü. İnsanlığa müdahale etmek istediği için, daha iyisini istediği için aşağılanmıştı. Yeryüzünü istiyordu ve şimdi buradaydı. Cezası isteği olmuştu ama gökte olanlar, ona doğrultulan silahlar ve yakılan sarayı... asla unutmaya-caktı ve o göktekiler bunun hesabını verecekti, düşmeden önce ettiği yemin bunun kanıtıydı. Gök sarayı yıkılırken meydan okumuş ama tek başına savaştığı için Ra ve yandaşlarına karşı gücü yetersiz kalmıştı. Onlar çok fazlalardı ve Ninibe ilahi gücünü son

zerresine kadar tüketmiş, gökten öylece düşüp kumlara çakılmıştı.

Yaratılıştan bu yana böyle bir olay ilkti; ilk kez bir ilahi, yaratılıştan dışlanmıştı. Diyara gazabını salsa yeri yidi.

Etrafını saran kum bulutundan sıyrılıp düştüğü yerde doğruldu. Öfkeli kadife yeşillerini düştüğü masmavi göğe dikti ve altın yüzüklerinin öğle güneşinde ışıldadığı işaretparmağını doğrultarak, “Sizin sonunuzu getireceğim!” diye haykırdı. Eğer ikinci bir kıyamet varsa bu kesinlikle öfkeli bir ilahinin kininden peyda olacaktı.

Bakışlarını gökten indirip uçsuz bucaksız çöle çevirdi. Ondaki kum deryası, kudretinin ilk eseri... *Farafra Çölüne*.

Bedeni fazlasıyla güçten düşmüştü, uzun zaman sonra azalan gücünün sonucunu görmek için uzun ve keskin olan tırnağıyla koluna bir kesik attı. Kızıl kan damlaları anında kesikten taşıp bileklerine doğru kızıl damarlar oluşturmaya başladı ve oradan da kumlara damladı. Azalan gücünün bir nişanesiydi kızıl kan; ilahiler güçten düştüklerinde yaşadıkları bir şeydi bu değişim. Gücünü tekrar kazanmalı ve kanını altına çevirmeliydi. Kolundan süzülen kana öyle dalmıştı ki hareket etmeye başlayan kumları geç fark etti. Kumlar bir engerek yılanı gibi yerden yükselip Ninibe'nin koluna dolanmaya, yarasına doğru akmaya ve yarayı sarmaya başladı. Ninibe kolunun karıncalandığını hissetti ve hafif bir yanma hissi oluştu. Sonra kumlar yükseldikleri gibi yere dağıldı, kolu hiç kesik almamış gibi öylece duruyordu. Şaşırmamıştı; çöl onun eseri idi, kumlar onun şakıyan varlığıydı. Benliği ve her şeyi körü körüne çöle bağlıydı. Ninibe'ye şifa da keder de bu çöldendi.

Farafra'nın kanına temas eden kumları, ondan kopmamak için çok az kalan ilahi gücün vücudunun her zerresine yayıldığını ve kendini gizlemek için uykuya yattığını fark etmesini sağladı. Gücü, Ninibe'den daha işgüzardı. Şimdi ise uyanıyor, vücudu ısınmaya başlıyordu. O uyanan güç, üstünde durdu-

ğu kum taneleri gibiydi; dağılıyor, uçuşuyor, şekil almaya can atıyor ve yaratmak için uğulduyordu. Ninibe o kum tanelerini kullanacağı zaman içindeki yaratılış kuyusundan çektiği büyüyle kumları ıslatıp şekil veriyordu. Şimdi ise kumlar orada duruyor ama onlara şekil verecek yaratılış kuyusu boş duruyordu. Büyü kuyusunun dolması için Ninibe'nin dinlenmesi gerekiyordu. Kendini zamana bırakmalı, güç yeniden içine akmalıydı.

İçindeki büyü'nün sınırı olmasa da savaş sırasında tüm kuyuyu boşalmıştı. Bu güçle o soysuzlarla tekrar karşı karşıya gelemezdi. Karşılarına tekrar dikilmek için bir orduya, bir sara-ya ve biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı çünkü gökte verdiği savaş ve ardından yaşadığı düşüş onu yormuştu. Oturduğu yerden ayağa kalktı, o güçsüz olamazdı çünkü o hâlâ Farafra'nın ve tüm çöllerin kudretli hanımıydı. Ona yapılanların cezasını vermeden, yediği darbelerin fazlasını onlara ödetmeden durmayacaktı.

Boynundan iki şerit şeklinde uzanan, göğüslerini kapatıp oradan kalçalarını örten, diğer her karışını açıkta bırakan zümrüt yeşili ipek elbisesine ve çıplak tenine yapışmış olan kumları silkeledi. Onun hüküm alanı sıcak olduğu için kıyafetleri genelde tüllerden ya da ince kumaşlardan dikiliyordu. Ayakları da çıplaktı, altın bezeli terliklerini düşerken kaybetmiş olmalıydı. Sıcak iklime hükmettiği bronz teninin hatları dolgundu, salık duran dalgalı kum rengi saçları kalçalarına kadar uzanıyordu. Çıkık elmacıkkemikleri, sivri çenesi ve kavisli bir burnu vardı. Sürmeli yeşil gözleri her daim keskin bakıyordu. Boyu birçok ilahiden daha uzundu, yaratılışta bu bedene büründüğü için memnundu.

İlk olarak içindeki dişi varlığın takmaktan zevk aldığı ağır altın küpeleri çıkarıp kumlara fırlattı, her şeye rağmen ağırlıkları rahatsız ediyordu. Burnundaki halka hızmaya dokunmadı, bacaklarındaki halhallara da. Dikkatini takılarından çekip tam olarak nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındı.

Ardına baktığında ise az ileride çöldeki tek dağı gördü: Sina Dağı'nı. Çölleri yaratıp da gökten dünyaya indiğinde çıplak ayaklarıyla bastığı ilk yerdi Sina Dağı. Şu an Farafra'nın ortalarında olmalıydı, yani kuzeye gidecekti. Demon Kabilesi'ne. Çölün en azgın ve göktekilere karşı gelebilecek en güçlü cin kabilesinden yardım isteyecekti ama önce önündeki çöl denizini aşmalıydı. İçindeki öfke, umuyordu ki kumların üzerinde bata çıka ilerlerken biraz olsun dinlerdi ama sanmıyordu; ona dokunmalarını gerekiyordu, bunu bilmelilerdi. Ona dokunmak onların ne haddineydi, nasıl buna cüret edebilmişlerdi? Oysa onu karşılarına alıp, Ra'nın yanında duranlar onun kız kardeşleriydi. Eril hükme sessiz kalıp içlerindeki kudretleri hiçe sayanlar, ilahi katta bu zulme boyun eğenlerdi. Yeryüzünde insanların kurduğu hiyerarşi, onların hiyerarşisinin bir yansımasıydı. Güçlü olan, güçsüzü ezerdi. Her bedende erkekler daima üstün görünüp, kadınlara boyun eğdirmek isterlerdi. Ninibe de Ra'ya ilk başkaldıran değildi ama karşısında sinmeyen ilk ilahi, ilk kadındı.

Öfke dolu düşüncelerini yok sayarak, dikkatini bulunduğu ana verdi ve hiç vakit kaybetmeden yavaş yavaş kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Kumların üzerinde dolanan akrepler, zehir akan kuyruklarını sallayarak onun yolundan çekiliyorlardı. Çıyanlar en küçükleriydi. Kumlarının altında ve çölünün ücra köşelerinde ne çok kadim varlık vardı, hepsi de onun gücünden peyda olmuştu. Yeryüzünde gücünü dengelemek adına,

kendi yararına yaratmıştı o varlıkları. Ve Ninibe zamanı gelip de onları uyandırmadan önce kimsenin bu varlıklardan haberi olamayacaktı.

Kum deryasında yürüdüğü yerde aklına ilk zamanlar geldi. Bu çölü o yaratmıştı, her kum tanesini tek tek o koymuştu. Bu çölde saraylar, kabileler, kervanlar ve ona tapanlar vardı. Gökten her karışını izlerdi ama şu an ortasına düştüğü çöl, ilahi gücü azaldığı için ona sanki yabancı geliyordu. Yorgun olduğu için kum uçuran gücünü de kullanamıyordu, bunun için lanetler okudu. Eğer kum uçuran yapabilseydi, bedenini kumlara dönüştürüp rüzgârın onu gideceği yere daha hızlı taşımasını sağlayabilirdi. Bu onun ilahi güçlerinden sadece biriydi. Tabii şu an düştüğü için diğerleri gibi zamanın perde-lerini aralayıp bir yerden diğer yere geçemiyordu. Düşüş, kudretli varlığını etkilemişti.

Gökteki yakan güneşe ve bedenini saran yapış yapış sıcaklığa aldırış etmemeye çalışarak kuzeye, Kahire'ye doğru ilerlemeye devam etti. En azından ayakları hâlâ ona biat ediyordu. Uzunca bir süre yürüdü ama ne kadar ilerlediğini bilmiyordu; çölünün her karışı aynıydı, bir an düzlük oluyor sonra önünde kum tepeleri beliriyordu. Her kum tepesini dikkatle çıkıyordu; kervanlara, dahası herhangi bir insana görünemezdi.

Kumlara bata çıka yürümeye devam ederken, üzerindeki elbisesinin yırtmaçlı etekleri bacaklarına dolanıyordu. Saçları alınına ve yüzüne yapışmıştı, ince parmaklarıyla sürekli geriye tarıyordu. En azından birazcık su olsaydı kendini toparlayabilirdi, bu yüzden olduğu yerde dizlerinin üzerine çöküp iki elini de kızgın kumlara bastırdı. Çölünün hayat veren kokusunu derin derin soludu, kuruyan dudaklarını nemlendirmek için yaladı

ve ardından söylediği kelimeler zorla çıktı ağzından, bıkkınlık dolu bir sesle çöle seslendi: “Hanımın üstünde yürüyor ey Farafra, her karışına el sürdüğüm. Hanımına hürmetini göster.”

Ninibe’nin sözleri bittiğinde, elini bastırdığı kısımdaki kumlar küçük bir oyuk oluşturup bir girdap gibi döne döne içine akmaya başladı. Kısa bir süre sonra da o kumların aktığı kısımda su görüldü ve yavaş yavaş o deliğe dolmaya başladı. Ninibe tekrar okşarcasına ellerini kumlara sürdükten sonra dizlerinin üzerine çöküp avuçlarını birleştirerek suya daldırdı. Ve kana kana içti, suyu yüzüne çarptı, ensesine bastı, dalgalı saçlarını ıslatıp ince ve uzun parmaklarıyla geriye taradı. Sonra aniden bir şeyin yokluğunu fark etti: Başından hiç çıkarmadığı tacı yoktu.

Takımyıldızlardan oluşan tacını ilahi katta mücadele verdiği sırada kaybetmiş olmalıydı, bunun için de lanetler okudu. Ona güç veren taç, ismini üzerindeki en parlak yıldızdan alıyordu. Onu başına ilk taktığı zamanı hatırladı, ona hediye edilen zamanı...

Yaratılıştaki her ilahi özüne sahip bölgeyi şekillendirirken, Ninibe çıplak ayaklarıyla çöle adım adım şekil veriyordu. Her adım, kumların derinlerine işleyen bir mühürdü; her avuç kum, sonsuza dek sürecektir bir sır gibi seriliyordu. Ufkun ucunda genç Nut, şafağın altın ışığını ve günün pırıl pırıl beyazını, gök kubbe kat kat serilmiş bulutlara üflüyordu.

Soğuk karanlığın ötesinden bu dünyaya adım attıklarında büründüğü bedeni zamanın tellerine takılan Neith, ağır adımlarla yaklaşıyordu. Saçları gibi gözleri de ak, bakışları asırların bilgeliğini taşıyor gibiydi. Kucağında, atlas bir yorgan gibi sarıp

sarmaladığı gece göğünü getiriyordu. Altına giydiği şalvar, elindeki gece göğünün kumaşından dokunmuştu. O, Gecenin Ninesi'yi.

Neith, yarattığı kumları savuran Ninibe'nin yanına çöktüğünde; geceyi çöle serip orağı ile kesip biçmeye, takımyıldızları bir elinde tuttuğu yaldız iğne ve soğuk karanlıktan eğirdiği iplik ile dikmeye başlamıştı. Ninibe, yarattığı çölün ortasında, elleriyle gökleri diken bu bilgiyi izlerken bir takımyıldız kümesi dikkatini çekmişti. Kümenin her bir yıldızı yanar döner sonsuz bir ışıkla parıldıyordu. Sanki bir kalbin atışı gibi titriyor, bir kuşun kanat çırpışı gibi nefes alıp veriyordu.

Ortadaki en büyük yıldız ise... başka hiçbirine benzemeyen, yanar döner, derin ve cezbedici bir ışığa sahipti. Ninibe'nin bakışlarının ona kilitlendiğini gören Neith, ak gözlerine yansıyan şefkatle ona gülümsemişti. “Çok güzel, değil mi? Bu yıldızlara kendi ışığımdan çok verdim. Ortadaki en parlak olan...” dedi kırışmış parmaklarında tuttuğu takımyıldızın ortasındaki, Ninibe'yi cezbeden büyük yıldızı göstererek. “Aldebaran. Gece göğümün güneşi olacak.”

Sonra durup takımyıldızı elinde evirip çevirmiş, Aldebaran önde olacak şekilde takımyıldıza bir taç şeklini vermişti. Ninibe merakla izlerken, Gecenin Ninesi elindeki takımyıldız tacı ona doğru uzatarak “Eğ başını,” dediğinde anlamıştı. Yumuşak ve buyurgan bir sesle, “Eğ başını, Çölün Hanımı. Aldebaran seni istedi, senin onu istediğin gibi. Sana yaratılıştan bir armağan, çölünün en karanlık gecesinde ise ışığın olsun,” dediğinde Çölün Hanımı hediyesini kabul etmek için Gece Ninesi'nin önünde dizlerinin üzerine çöküp başını eğmişti. Neith, yıldız tacı başına yerleştirdiğinde, tacın hafifliği altında bile Ninibe'nin bedeni

tatlı bir karıncalanmayla sarsılmıştı. Artık bu ışığı taşıyacaktı; gökler ve kumlar kadar kadim bir armağandı bu. Neith'e gülümsemiş, teşekkürünü kalbinin derininden sunmuştu.

Ve sonra diz çöktüğü yerden doğrulurken Neith'in parmakları bileğini kavramıştı, "Şunu sakın unutma, Ninibe: Aldebaran gökte yerini alsaydı, onu bazı yaratılanlardan saklayacaktım. Onun ışığı çok kudretli, başından asırlar sürsün ki sakın düşürme," dedikten sonra ardında gecenin yaldızlı karanlığını bırakarak yok olmuştu. Ninibe başını kaldırıp göğe baktığında oradaydı, genç Nut'un serdiği günün üzerine geceyi seriyordu.

Şimdi Aldebaran Tacı'nın yokluğu Ninibe'yi eksik hissettiriyordu, en kutsal hediyesini kaybetmişti. Dahası Aldebaran Tacı, onun gücüyle parıldayan değerli bir silahtı. Başını iki yana sallayıp daldığı düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı. O sürülürken Neith de sessiz kalmıştı, olanları aklına getirdikçe, sanki Güneşen oturduğu güneş tahtından damarlarını tutuşturmuş gibi kızıl kanının kaynamaya başladığını hissediyordu.

Bakışlarını önündeki bir avuç suya çevirdi, çölü hâlâ onunlaydı, bu daha iyi hissetmesini sağladı. Ayağa kalktığı anda su geldiği gibi yok olmaya başladı ve saniyeler içerisinde kumlar tekrar dolarak eski haline döndü. Farafra, hanımına hürmetini göstermişti.

Daha sonra bakışları çölün ilerisine çevrildi, yolun iki gün batımı süreceğini biliyor, en azından bunu öngörüyordu. Yukarıda otururken çoğu ilahi yarattıklarına sırt çevirmeye başlamıştı, Ninibe ise yeryüzünü hâlâ ilgiyle izliyordu, tabii bu düşmeden önceydi, başkaldırmadan önce. İnsanlar doğuyor ve ölüyorlardı. Asırlar geçiyor ama çöl hep aynı döngüde de-

vam ediyordu. Eskiden gökten o yönetirdi; sonra sultanlar, padişahlar, kraliçeler doğmuştu. Ninibe, onların kendi krallıklarını yönetmelerine izin vermişti ama artık bu değişecekti. Gücünü geri kazandığında eskisi gibi çölün tek hanımı olacaktı ve insanların kendilerini sürükledikleri keşmekeş sona erecekti.

Burada olmayı özlemişti, asırlar sonra çölüne inmek ve ayak basmak ona iyi hissettirmişti. Yüreğinde ve dilinde tanıdık tadı hissediyordu. Kendinden olanın tadını.

Ninibe çöldü, çöl Ninibe'ydi ve önünde, onun gücüyle şahlanacak sonsuz bir kum deryası vardı. Bu his ona güç veriyordu. Ve uzun zamandır bu hissi tatmayı özlemişti.

O an bir kez denemek istedi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Hafif bir rüzgâr esiyordu, onu dinledi ve hissettiği anda dolgun vücudu sanki dağılıyormuş gibi kumalara dökülmeye ve rüzgâra karışmaya başladı. Vücudunun her bir zerresi kum tanesine dönüşüyor, kendini çöle katıyordu. Kum uçuran yapabilmeliydi. İlk başta vücudu pul pul dökülmeye başladı, sonra patladı. Binlerce kum tanesine dönüştü. Neith'in yıldızları gibi parçalara ayrılmıştı. Hayalet bir rüzgâr esmeye başlıyor, onu bir kum bulutu olarak taşıyordu. Olmayan gözleriyle rüzgâra yön verdi; o halde bilinci yerindeydi.

Kum uçuran yapmak Ninibe'ye her zaman iyi hissettirmişti. Sanki koca kâinatın bilinmez sırları önüne seriliyor, Ninibe de o sırları öğrenmek için o kâinatın her zerresine dağılıyordu. Bu, başı sonu olmayan bir histi. Bu şekilden kurtulup tekrar bedene büründüğünde ise hep ilk beden bulduğunda hissettiklerini yeniden yaşıyordu. Sanki yeniden var oluyordu.

Ve esen rüzgâr bir anda durdu. Sonra tüm kumlar birbirine

çekilmeye ve kıvrımlı bir beden oluşturmaya başladı. Tahmin ettiği gibi gücü yetersiz kalmıştı, bunun için tekrar lanetler okudu. Gücü daha önce hiç azalmamıştı, şu an öğreniyordu ki gücü azaldığı anda uzun süre aynı şekilde kalamıyordu. Bedeni tamamen oluştuğunda, yoldan sapmadan varmak istediği yere doğru yürümeye devam etti. Güneş, kum tepelerinin ardında yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı, hava da hafiften serinlerken Neith de gökteki yerini alıyordu. Gece, bedenini dinlendirmek için bir yerde durması gerekecekti.

Uçsuz bucaksız çölde bir süre daha yürümeye devam ederken hava iyice karardı. Şimdi Farafra'nın kumlarını aydınlatan, Neith'in dolgun ayının ışığıydı. Ayaklarına kara sular inmişti, daha önce hiç yürümekten bu denli yorulmamıştı. Ama bu kadar yürümenin ardından neyse ki çölün ilerisinde Cin Geçidi görünmeye başlamıştı. Ondan sonra da İfrit Vadisi vardı. Bu isimleri kendisi bahşetmişti, cinlerin ricaları bazen ikna edici olabiliyordu. Biraz daha ilerledikten sonra geçidi ve vadiyi daha net görmeye başladı. Vadinin kaya oyuklarından birinde bedenini dinlendirebilirdi. Elbisenin etekleri bacaklarına dolanırken geçide doğru yürümeye devam etti.

Devasa, kemerli bir kapıyı andıran Cin Geçidi, iç içe geçmiş iki büyük kayanın ortalarından oyulmasıyla oluşmuştu ve asıl sebebi de Demon Cinleri'nin Kahire'ye girmek için cin ateşleriyle bu iki kayayı eritmelerinin sonucunda ismini almıştı. Nibbe ne yapabileceklerini görmek, cin ateşlerinin gücünü ölçmek istemişti ve cevabını almıştı. Kemerli geçitten geçip İfrit Vadisi'ne ayak bastığında bedenini yalayan ve her yerini saran histen hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Bu his... hiçlikti. Boşluktu.

Burası Farafra üzerinde onların bölgesinde kalan taraftı, güçlerinin ve o insanı saran hissin son sınırıydı ama daha Kahire'ye bir günlük mesafesi vardı. Bu kadar uzak mesafede olmalarına rağmen bu bölgenin her karışına yadıkları hisler Ninibe'yi her zaman etki altına almaya çalışırdı. Ama biliyordu ki bu onların bir tür direnç kırma savunmalarıydı. Düşmanları daha Kahire'ye yaklaşmadan korkuya ve umutsuzluğa kapılacaklardı ama aynı zamanda bu Ninibe'yi memnun etti. Bu kadar güçlü olmaları ona yarar sağlayacaktı. Yürümeye devam ederken geçitten sonra sağa ve sola ayrılan kanyon kayalarındaki taş kovuklar çıkmaya başladı karşısına. Gördüğü ilk kovuğa girip, sert kaya zemine attı kendini. Kovuk yerden yukarıdaydı, genişti ve yüksekliği yaklaşık iki insan boyu kadardı. Başını kayaya yaslayarak derin nefesler alıp verdi.

Bakışlarını kaldırdığında ileride, kovuğun dışında kum denizi gece rüzgârının hışırtısıyla dalgalanıyordu. Yıldızlar, sanki gökyüzünden aşağı sarkan binlerce ince cam parçası gibi titriyor, ay kumlara solgun bir ışık döküyordu.

O an Ninibe'nin kalbini bir kırgınlık kapladı. Gök sarayı yıkılırken ve o sürülürken yardımına gelemeyen biri vardı. Tüm ilahilere kızgınken, gelemeyen kişiye kırgındı.

Kocakarı dedi ki;

“O an ilk defa bir ilahinin gözünden, bir damla yaş aktı.”

Ninibe, parmağıyla usulca sildi o yaşı.

Kırık kalbinin nişanesiydi o süzülen bir damla yaş. Onun kalbini kıran, o kalbe ateşler salan... Sönmeyen Ateşlerin Azeranı'ydı. Azeran diyarda yoktu ve gök sarayından düşerken Ni-

nibe'nin yanında olamamıştı. Ninibe'nin sarayını ateşe verenler ilahlardı, kalbini ateşe veren ise Azerandı.

Nemli gözlerini sildiği sırada duraksadı, gece rüzgârının uğultusu kesildi. Önce sürtünme sesini işitti ve ardından çok kısık çıkan o tıslamayı duydu. Sağ tarafında ona doğru sürünen engereği ani bir hamleyle başından yakalayıp diğer eli ile sert derisinden tutması bir oldu. Engerek, Ninibe'nin ellerinde kıvranyor kurtulmak için çırpınıyordu. Ninibe'nin gücü azalsa da bedeni kuvvetliydi. Bu engerek onun yanına sokulmaya nasıl kalkışmıştı? Dahası, ilahi kudretini hiç mi hissetmemişti?

Engerek ellerinde çırpınırken, Ninibe yeşil çizgilerle süslenmiş simsiyah derisine hayranlıkla bakmadan edemedi. Pullarının üzerinde ay ışığı kırılıyor, her bir kıvrımı başka bir gölgeye bürünüyordu. Derisinin oluşturduğu bu tezatlık Ninibe'yi kısa süreliğine etkisi altına almıştı, sonra elinde çırpınan engereğin bedeni, kumun altından yükselen bir fırtına gibi titremeye başladı.

2. BÖLÜM

Ninibe onu daha fazla tutamayacağını anladığında hızla yere bıraktı ve oturduğu yerden kalkıp birkaç adım geri çekildi.

Engerek büyümeye başladı. Önce pulları çatladı ve derisinin altından insan teni göründü. Sırtındaki kaburgalar, derisini yararak geriye doğru kıvrıldı. Omuz kemikleri açıldıkça, engereğin dar boynu genişledi. Uzun ince parmaklar, çatal dilinin yerini aldı. Bu renk, ten, deri karmaşası bir süre devam etti ve bittiğinde yerden ayağa kalkan siyah saçlı, yeşil gözlü, genç ve esmer bir erkekti. Ninibe onun ne olduğunu biliyordu. Karşısındaki bir ten değiştirendi ve Ninibe'yi en çok şaşırtan şey, erkeğin yüzündeki simayı tanıyor olmasıydı, başka birinin yüzünde. Kader Dokuyanlar'ın bir oyunu gibi yolları kesişivermişti işte...

Epey kaliteli kumaşlardan yapıldığı belli olan kıyafetlerin uzun süredir üzerinde olduğu belliydi. Ten değiştirenlerin bir özelliği bu, üzerlerindeki kumaş-

ları dönüştükleri derinin bir parçası yapabiliyorlardı. Ay ışığının aydınlattığı taş oyukta Ninibe'ninkilere inat, yeşil gözleri birer zümrüt gibi parlıyordu. Karşısındaki erkek nefes nefese bir sesle konuştuğunda Ninibe hâlâ şaşkın bakışlarla ona bakıyordu.

“Yüce hanımım, az kalsın beni öldürecektiniz,” dediğinde elini boğazına götürüp öksürmeye başladı.

“Sen?” dedi Ninibe. “Sen bir ten değiştirensin. Sizler dokumacı Neha'nın yarattıklarıdır.”

Keder, ten değiştirenin gözlerinden yansımaya başladı. “Kaçtım, saklandım. Ailemi kaybettim, yuvamı bulamadım. Saraylara girdim çıktım, kan ve vahşetlere şahit oldum. Yaratıcım bunların hiçbirinde bana yol göstermedi. Siz ise burada, kendi yarattığınız çölün üzerindesiniz ve adeta bir yol gösterici gibi beni kendinize çektiniz.”

“Kim olduğumu nereden biliyorsun?” diye sordu Ninibe karşısındaki engereğin söylediklerini anlamlandırmaya çalışırken. Düştüğü yer ıssız bir bölgeydi ve onu gören olmadığından emindi. Yaratılanların karşısında güçsüz görünmemesi gerekiyordu ama şu an karşısındaki bilindik sima onu en güçsüz haliyle görmüştü.

“Hanımım sizi gökten düşerken gördüm. O an kumların arasında uyuyordum, bir süredir böyle ıssız yerlerde saklanıyorum. Siz öylece kumlara düştünüz. İlk başta kim olduğunuzu veya ne olduğunuzu anlayamadım ve sizi takip ettim. Sonra siz bir tür kum bulutu gibi bir şeye dönüştünüz. Bu çölde bu yeteneğe sahip, dahası böyle bir güce sahip kimse yoktur. Ve çöle, *“Hanımın üstünde yürüyor,”* diye seslendiniz. O an anladım hanımım, sizi düştüğünüz andan itibaren takip ediyο-

rum ama aklım almıyor, bildiğim kadarıyla ilahiler daha önce hiç yeryüzüne inmemişti. Yaratılanlara sırt çevirdiğinize dair söylentiler vardı. Kutsal tapınaklara bile gidilmez oldu. Dahası kanlı canlı karşınıdasınız,” dedi ve kim olduğunu yeni anlamış gibi dizlerinin üzerine çöküp başını eğdi.

“Öyleydik, lakin bu son buldu. Başını kaldır ve kendini daha önce neden göstermediğini söyle ten değiştiren.” Ninibe’nin bakışları yumuşadı. Engerek başını kaldırdı, konuştuğu ensesine değen uzun, gece karası saçları sağa sola dalgalanıyordu. Esmer, yanık tenli vücudu zayıf olmasa da biçimli ve keskin hatlıydı, ayrıca boyu neredeyse Ninibe’nin boyuna denkti. Yeşil gözleri ise biraz korku, biraz da heyecanla parlıyordu; Ninibe’yi etkisi altına alan bir parlıltıyla. Ninibe o gözlere daldı, sonsuz bir ormana girmiş gibi, başı sonu gelmeyen çölde kaybolmuş gibi...

“Hanımım, karşınıza çıkmak ne haddime, sizin gibi yüce bir varlığı kızdırmak istemedim ama peşinize takıldım. Kuzeye doğru yürümeye başladığınızda, Kahire’ye yöneldiğinizi anladım. Sizi buraya kadar da takip ettim. Bu arada beni affedin, kendimi tanıtmayı unuttum, ben Varaka. Ne olduğumu zaten gördünüz, bir siyah engereğim.”

Ninibe hâlâ engereğin gözlerindeydi. Bu yeşil gözler Ninibe’yi fazlasıyla cezbetmişti; adeta içine çekip hapsetmişti sanki. Ninibe bir anda bu gözlerin kölesi olmuştu. Bu gözlerin sahibinden duyacağı her şeye itaat etmeye hazırды.

Varaka, Ninibe’nin kendisine taparcasına baktığını fark ettiğinde hemen gözlerini kaçırdı. Ninibe birden silkelenip kendine geldi. Varaka gözlerini Ninibe’nin gözlerinden uzak tutmaya çalışıp başını yere eğerek, “Hanımım, beni affedin, göz-

lerim... Gözlerim beni yaratanın bir laneti ve bir lütfu gibi, bazen istemeden karşımdaki kişiyi etki altına alabiliyorum,” dedi.

Ninibe, Neha'nın ulu ordulara diz çöktüren elmas gözlerini biliyordu, bunu bilmesine rağmen yarattıklarının gözlerine aldanmıştı. Engereği korkutmak istemedi, sakın bir sesle konuştu. “Sorun yok Varaka, senin gözlerin çöl üzerindeki en değerli mücevherler. Onlara iyi bak.”

“Hanımım, güzelliğiniz bir yana, uhrevi kudretiniz damarlarımda akan kanda yankılanıyor.” Varaka şimdi gözlerinin etkisini söndürmüş, öyle bakıyordu Ninibe'nin gözlerine. O gözlerdeki bakışı bilirdi Ninibe; o gözlerde muhtaçlık vardı. Ona tapanlarda, ondan istekte bulunup yalvaranlarda hep aynı bakış olurdu.

“Hanımım, sizi takip ettim, neden düştüğünüzü bilmiyorum ama izin verirseniz size eşlik etmek isterim, bu gözler ve bu beden daima bir kraliçeye itaat etti. Yanınızda bulunmak benim için bir şeref olur, bırakın size hizmet edeyim. Benim... bir amacım yok, bu çölde artık bir yolum da yok. Her deliğe girer, her yarattığı etkilerim. Kleopatra'dan kaçıyorum uzun süredir, beni tekrar ele geçirmeye çalışıyor. Her ne yaşanmış olursa olsun beni savaş ve saray adabı konusunda eğitti, sizin sarayınızda da size hizmet edeyim.” Sözleri biter bitmez Varaka, Ninibe'nin önünde tekrar dizlerinin üzerine çöktü.

Ninibe bu isteğini düşünmedi bile, ona ve her inanan insanoğluna ihtiyacı vardı. Hem yıllardır onu arayan kadın için nasıl sahip çıkmayacaktı bu engereğe. Elini uzatıp çenesinden tuttu ve Varaka'yı ayağa kaldırdı. Gözleri, gözlerini buldu. “Gökte kadim kanunlarımız var Varaka, sizin üstün ten değıştiren soyunuz ilahi bağla Neha'ya bağlıdır. O bağın üzerine

kadim sözleri söyleyerek bana bağlanmalısın, böylece her da-
im yanımda ve himayem altında olacaksın. Ama önce hayatın
üzerine yemin et bana, çöle yemin et. Farafra, tüm yeminleri
kutsar. Bana bağlandıktan sonra, kanının son damlası akana
kadar biat edecek misin?” Ve sağ elini ona doğru uzattı. Onun-
la ne yapacağını sonra düşünürdü. Varaka'nın yüzü heyecan ve
minnetle doldu, ona uzatılan ilahi eli çekinerek nazıkçe tuttu.

Şimdi yaratan ve yaratılan, elleri birbirine bağlı bir şekilde
karşılıklı duruyordu. Varaka'nın zehir yeşili gözleri, Ninibe'nin
kadife yeşillerine akıyordu. Zaman, derin bir nefes alıp geçmi-
şin üzerindeki tozları üflüyordu.

“Yemini hatırla, evvelden kanına işleyen. Bağla ruhunu var-
lığımıza, ilahi kudretim uğruna,” dedi Ninibe fısıldar gibi.

Varaka'nın dudaklarından, daha önce hiç bilmediği ama da-
marlarındaki kanda yazılı olan kutsal yemin dökülüyordu. “Ey
Çöllerin ve dahası Farafra'nın Ulu Hanımı, sana adak olsun ka-
nımın son damlası. Ey Çöllerin İlahisi, sende son bulsun canı-
mın son nefesi. Ben Siyah Engerek Varaka. Yaratıcım Neha ile
olan bağımı reddediyor ve yenisine yüreğimi açıyorum. Kanım
ihanetimle kaynasın, ruhum varlığına ebediyen bağlansın...” de-
diğinde dudaklarından acı bir feryat koptu. Ninibe elini daha sı-
kı tuttu. Varaka'nın, yaratıcısı Neha ile olan bağı kopuyordu, di-
ğer yaratılanlardan farklı olarak sadece ten değiştirenler yaratıcı-
larına bağlı olurlardı. O bağ koparsa eğer içlerindeki ikinci ten-
leri olan hayvanlar bedeni parçalar ve bu da mutlak suretle ölüm
olurdu. Teni dalgalanmaya başlarken Varaka ikinci bir feryat ko-
pardı ve bu sırada yerden yükselip içinde bulundukları taş oyuğa
akmaya başlayan kumlar, yemini mühürlemek için birleşmiş el-
lerini sarmaya başladı. Varaka acılar içinde nefes nefese tamam-

ladı yeminin son cümlesini: “Ey kudretli Ninibe; zehrim, gözlerim ve sonsuzluğa uzanan ruhum hep senin yolunda olsun,” dedi ve son kutsal cümleyi haykırdı, “*layukhtatim dami bidamik waruhi fi ruhik,*”¹” dediğinde kumlar birleşen ellerini tamamen sardı.

Sonra Ninibe’nin dudaklarından, “Bana sunduklarını kabul ediyorum Siyah Engerek, sözlerini yarattığım Farafra duysun, bozarsan hanımına ettiğin yemini, son nefesin ondan olsun. *Ana aqbal damak wa ruhak,*”²” sözleri döküldü ve ellerini sarıran kum ısınmaya başladı. Daha sonra Varaka’nın bileğine aktı ve bir kelepçe gibi sararak yemini tenine mühürledi. Artık çöl, ettikleri bağıllık yeminini Varaka’nın bedenine bir dövme gibi işlemişti. Eğer Varaka hanımına ihanet ederse ve yeminini bozarsa, kumlar kanına işleyecek ve onu öldürecekti.

Ninibe elini geri çekerken ilk yeminlisine baktı, Varaka artık gözüne değerli bir mücevher gibi görünüyordu, o artık Ninibe’ye her şeyiyle bağlıydı. Varaka kopan eski bağ ve kurduğu yeni bağ yüzünden nefes nefese kalmıştı. Teninin çalkalanması durduğunda, biraz soluklanıp Ninibe’ye döndü. “Hanımım, her şeyin ötesinde beni şerefliendirdiniz. Bu ne büyük bir onur,” dedi dudaklarına yarım bir gülümseme kondurarak. İçinde kopan bağın getirisi bir burukluk kalmıştı, bakışlarından okunuyordu.

Ninibe de ona gülümsedi. “Karşıma çıkanın ilk sen olması Varaka, Kader Dokuyanlar’ın başka bir oyunu. Onların oyunları ki hem tehlikeli hem de bir lütuf olabiliyor. Bunun için dikkatli ol.”

Varaka, hanımının sözlerine karşılık başını salladı. “Yorulmuş olmalısınız, isterseniz siz dinlenin, ben nöbet tutarım,” dedi. Hizmet etmeye ne de istekliyd.

1’ Ar: Kanım kanınla, ruhum ruhunla mühürlensin.

2” Ar: Kanını ve ruhunu kabul ediyorum.

Ninibe memnuniyetle başını salladı. “Sabahın ilk ışıklarıyla yola devam edeceğiz ve konuşacak çok şeyimiz var,” dediğinde Varaka’nın gözbebekleri istemsizce büyüdü. “Hanımım, beni affedin ama ben o yere adım atamam. Siz olmasanız vadinin sınırına dahi yaklaşmazdım, orada olanlar,” dedi bakışlarını kuzeye çevirerek Kahire’yi görebiliyormuş gibi, “orası bir yokluk çukuru. Kleopatra’nın gözcülerinin istihbaratına göre, kuyuları kurutan Mirza Al-Kamer’in uğursuz büyüğü, Kahire’yi de kurutmuş. Ve o ölümsüz kabile kanımı donduruyor,” dedi tiksindir gibi bir sesle.

Karşısında saraylı bir cengâver olsa da Ninibe, engereğin cinlerden korkmakta haklı olduğunu biliyordu. “Korkmana gerek yok, sen artık bana bağlısın. Ve bana ait olana kimse dokunamaz. Ayrıca onları tanımıyorsun, hele Malika’yı hiç.”

Varaka’nın gözbebekleri büyüdü. “Ama hanımım, ben...”

Ninibe’nin bakışları sertleşti. Keskin bir dille, “Git Varaka, dinleneceğim,” dediğinde Varaka bir anda engerek bedenine çekildi. Siyah engerek kayadan aşağı sürünerek inerken, Ninibe kalktığı yere geri serildi, bedeni çok yorulmuştu. Varaka ile olanlar çok hızlı gelişmişti ancak zaman akıyordu. Her inana ihtiyacı olduğu gibi, yukarıdakilere indireceği her darbe de bir o kadar önemliydi.

Neha’nın olanları hissettiğinden ve sinirden deliye döndüğünden emindi. Böyle yapacaktı, ondan alınanların bedeli olarak bin mislini onlardan alacaktı. Dudakları keyifle kıvrıldı ve gözleri ağırca kapandı.

Bir ilahinin gözleri *kaylûle*³’ye kapanırken, kocakarı şimdi ona ninniler fısıldıyordu.

3’ Ar: Öğle vaktinden sonra kısa uyku. (Yazar burada güç uykusu anlamıyla kullanmıştır.) -en

Siyah engerek gözleri dışarıda açık kalacak şekilde bedeni-
ni kumlara gömerken, geceye karışan tatlı hayallere dalıyordu.

3. BÖLÜM

Ninibe gözlerini araladığında güneş doğmuş ve bu-naltıcı sıcaklık taş oyuğun her karışını sarmıştı.

Yattığı yerin sertliği yüzünden de bedeninin her zer-resi sızlıyordu. Başını koyduğu yerden kaldırıp etrafına bakındı. Bakışlarını yanında yılan bedeninde çöreklen-miş şekilde uyuyan Varaka'ya kaydırdı. Engerek gece ya-nına gelmişti, sözde nöbet tutacaktı.

“Varaka?” diye seslendi sakince. Hanımının sesini duyan engerek, elmas gibi parlayan yeşil gözlerini açıp çatal dilini çıkararak tısladı. “Gün batmadan Kahire’de olacağız, yola koyulalım,” dedikten sonra Ninibe yayıldı-ğı yerden kalktı. Yiyecek bir şey yoktu ve Ninibe fazlaca acıkmış olduğunu hissediyordu. Normalde acıkmazdı, yedikleri ise keyfiydi, şimdi düştükten sonra bazı şeyler

değişmiş gibi görünüyordu. İlahi gücünü

kullanıp bu acıkma hissini en azın-

dan Kahire’ye varana kadar bas-

tırmaya çalıştı. Varaka’nın ise bu

kovuklarda avlayabildiği bir-

kaç sıçan bulduğunu varsayı-

yordu, tabii günlük besin kaynağı olarak o tür haşereleri avlıyorsa.

Siyah engerek önce kasıldı, sonra gevşedi. Teni değişmeye ve büyümeye başladı. Bir göz açıp kapama süresinde Varaka insan bedeninde ayağa kalktı. “Bu hâlini daha çok sevdim,” dedi Ninibe sözlerindeki manayla. Varaka ona gülümsedi, gülüşü de gözleri gibi insanı etki altına alırdı. Varaka’nın her haliyle her bedende büyüleyici olduğunu fark etti Ninibe. O esmer, yanık tenine tezat oluşturan elmas gözleri ise...

“Tövbeler olsun,” dedi masalı anlatan kocakarı.

Varaka’nın üzerindeki kıyafetler hâlâ olduğu gibi duruyordu. Altına bol ve dökümlü duran tozlanmış siyah bir pantolon, üzerine ise ince kumaştan çöl sıcağına uygun, genellikle saraylı erkeklerin giydiği ama şu an hırpalanmış görünen kenarları altın işlemeli uzun yeşil bir tunik giymişti. Belinde o tuniği saran siyah bir kuşak vardı. Bağrı açık boynunda ise gözleri ile uyumlu yeşil taşlardan bir kolye sarkıyordu. Ninibe, o taşların zümrüt olduğundan emindi. Marifetli duran uzun parmaklarında birkaç yüzük göze çarpıyordu. Ninibe’nin dolgun göğüslerini az çok örten, oradan da dişiliğinin üzerinden bacaklarına uzanan elbisesi ise paçavra olmuştu. Vücut hatlarını ihtirasla sergilerdi ve bundan asla çekinmezdi. Azeran’ın dikkatini de böyle çekmişti. İlahi varlığına ateşler salan Azeran’ın.

Zamanın belirsiz olduğu bir gecede, çölünün en karanlık ve ıssız bir köşesine inmişlerdi. Gökte yıldızlar parlıyor, altlarında serin kumlar uzanıyordu. Ve onları aydınlatan tek şey Azeran’ın ateşten kanatları olmuştu.

Ninibe, Azeran'ın bedeninin üzerine serilmişti. "Çölünü seviyorum," demişti Azeran. "Kokusunu ve dokusunu. Sen gibi kokuyor, sen gibi hissettiriyor." Sonra ateşleri esir eden parmakları uyluklarını bulmuş ve Ninibe'yi yakmaya başlamıştı. Tıpkı yaratılıştan bu yana olduğu gibi, Ninibe yine tutuşmuştu.

"Ateşini, alevlerini ve çölümün karanlığını aydınlatan kanatlarını seviyorum," sonra hınzırca sıratarak "içimi dolduran sertliğini seviyorum," demişti Ninibe'de Azeran'ın o sertliğine sürünerek, gözlerini gözlerinden ayırmadan. "Yakıyor, kavuruyor ve ben küle dönüyorum."

Azeran'ın ihtirasla bakan gözleri kısılmıştı, "Senin bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok Kraliçem, Ateşlerin İlahı senin ellerinde sana eriyor," diyerek kalçasını Ninibe'ye iyice bastırmış ve boynundan öperek göğüslerine doğru inmişti. Ninibe kendinden geçercesine kıvrılırken Azeran göğüslerine dış darbeleri bırakıyordu.

Ninibe inleyerek, "Sonsuzluk boyunca seninim ve sen de benimsin," dediğinde ikisinin de üzerindeki kıyafetler yok olmuş ve kutsal bedenleri ortaya çıkmıştı.

Azeran, "Ve ben çölünün her karanlık gecesinde, her karışında tadına bakacağım," diyerek sertçe içine girdiğinde, Ninibe başlangıcı ve sonsuzluğu unutmuştu, sadece Azeran vardı ve yakıyordu.

Her sert darbesinde yıldızlar kayıyor, kanatlarındaki alevler karanlık geceye kıvılcımlar saçıyordu. Azeran'ın dudakları, dudaklarını bulduğunda Ninibe, çölünün cayır cayır yanacağından korktu. Arzuya esir olmuş bedenleri, ateşler içinde hareket ederken sanki kıyamet tekrar kopuyordu.

Kan, ter içinde kalana kadar, benliklerini unutup yeniden

var olana kadar birbirlerinin olmuşlardı. Onların arzuları ve istekleri sonsuz hayatlarında doya doya tadacakları bir şelaydı ve Ninibe şırıldayan sular gibi, Azeran'ın uçurumundan defalarca aşağı düşüyordu. Herkes onları kıskanırdı, ölümlüler dahi onların sonsuz aşklarına hayranlardı. Azeran, Ninibe'nin renkleri, şarkıları ve damarlarındaki can veren altın kanı kadar değerli varlığıydı. Ninibe biliyordu ki, Azeran onun en büyük zaafiydi.

Nefesleri birbirlerine karışırken Ninibe, Azeran'ın elini tutup yüreğinin üzerine götürmüştü ve korların sardığı gözlerinde cayır cayır yanarken ona şu sözleri fısıldamıştı: "Seni burada yok edecek gücüm yok Azeran, bana ne yaptığına bir bak."

Ve şimdi Azeran'ın ona ne yaptığına bakıyordu. Onu yalnız bırakmasına, kalbini kırmasına bakıyordu. Ne kıyametler vardı ki heyhat, en büyüğü Ninibe'nin yüreğinde kopuyordu.

Varaka, Ninibe'ye doğru bir adım atarak, "Hanımım, iyi misiniz?" diye sordu endişe dolu sesiyle.

Ne diyebilirdi ki? Aşkın keşmekeşini, bir ilahinin dahi acı çekebildiğini nasıl anlatabilirdi bu engereğe? Nemli bakışlarını usulca Varaka'ya çevirdi. "Sadece yorgunum Varaka, gücümü toparlamam gerek. Hadi yola koyulalım," dedikten sonra oyuktan çıktı, daha fazlasını dillendiremedi. Yola koyulduğunda Varaka da ardından geldi. Ninibe hızlı adımlarla önden yürüyor, Varaka ardından onu takip ediyordu. Cin Vadisi göz alabildiğince uzundu, gün tekrar dönene kadar vadiyi aşarlarsa Kahire'ye ulaşmış olacaktı.

Sessizliği bozan Varaka oldu. "Hanımım, affınıza sığınıyorum ama bir şey sormam gerekiyor." Ninibe yüzünün önüne düşen saç tutamlarını geriye doğru çekti. "Sor, Engerek,"

dedi tekdüze bir sesle; bunaltıcı hava bir yana, güneş tenini yakıyordu.

“Hanımım, cinlere neden gidiyorsunuz? Engerek bedenim-deyken bölgelerine yaklaştığımda buram buram yayılan o ür-kütücü his, olmayan tüylerimi ürpertiyor. Size ne gibi bir fay-daları olabilir ki?”

Ninibe arkasında soru soran engereğe bakmadan ilerle-meye devam etti, sorduğu soruya karşılık gülümsedi. “Alına-cak bir intikam var, Varaka. Yıkılacak bir yaratılış, yok edilecek soylar var. Bunları yapmamda bana Demonlar ve onların uzun zamandır intikam için bekleyen diğer cin kabileleri yar-dım edecekler. Onlar güçlü müttefikler.”

“Peki hanımım, ya size yardım etmek istemezlerse?”

Ninibe duraksadı, Varaka bu sefer yanına geldi. Ninibe kar-sısındaki sonu gelmeyen vadiye baktı. Gözleri karşılara daldı, sonra çok eskilere gitti. “Hikâye evvele dayanıyor Varaka, in-sanoğlunun daha var olmadığı zamana; yaratılışta bu evren-de barınamayan ilahiler vardı. Kinlerinden cinleri yaratıp bu dünyaya terk ederek gittiklerinde, cin kabilelerine bize kar-şı koysunlar diye bizim güçlerimize denk olacak farklı güçler bahşettiler ancak biz yine de güçlüydük ve bu evreni biz şekil-lendirmiştik. Cinler ise bu terk edildikleri evren üzerinde bi-zim yarattığımız bölgelerden kendileri için bölge talep ettiler, kendi ilahileri onları yeryüzüne salıp yok oldukları için bölge-siz kaldılar. Tüm ilahiler onlara sırt çevirdi çünkü bizden pay alacak hakları yoktu. Yalnızca bu kurak diyarda onlara yaşam alanı kurmaları için bir bölge verdim. Ne de olsa onlar da güç-lüydü ve bana bağlı olmalarını istedim. Bu sebeple kabileler-den sadece birine, yani en güçlüleri olan Demon Kabilesi’ne

çölümün gözbebeğini, Kahire'yi verdim. Tek şart olarak da bana daima sadık kalmalarını istedim.”

Varaka kafası karışmış gibi uzun kirpiklerinin çevrelediği yeşil gözlerini kırıştırdı. “Hikâyenin küçük bir kısmını duyduğum, hanımım. Onları yaratanlar sizlere denk olsunlar diye kabilelere farklı güçler bahsettiklerini biliyorum. Peki bunu nasıl göze aldınız, ya size başkaldırsalardı? Ayrıca diğer ilahiler bu konuda size nasıl karşı çıkmadılar?”

Ninibe, bu kadar bilgiye nereden hâkim olduğunu bilmediği engereğe çevirdi bakışlarını. “Onları yaratan ilahiler bizimle bir olanlar değillerdi. Bizim güçlerimize karşıt güçlere sahiplerdi ve bu evrende barınma hakları yoktu. Bu yüzden cin kabilelerini dünyaya salıp yok oldular ve bizler cinleri aştırmak için eskilerin insanı Zaferşan'a hayat verip başlarına geçirdik. Ve Zaferşan'a biat etsinler diye altı cin kabilesinin altı önderinin kanlarını bir altın taca akıtıp Zaferşan'ın başına taktık. Zaten cinlere, Zaferşan'ın onlara önderlik etmesi şartıyla diyarda kalma hakkı tanıdık. Zaferşan, cin kabilelerini büyülerine göre ayırdı. Yüzyıllar boyunca onları yönetti ve zapt etti sonra asırlar devirip öldü. Yok olan ilahiler ise sadece Demon Kabilesi'nin damarlarına kendi ateşlerinden, kendi zehirlerinden kattılar. Damarlarında dolaşan zehirli cin ateşi, onları bizimle eşit kıldı ama hiçbir zaman başkaldırmadılar. Hiçbir ilahi onları izleyemesin diye benim onayım ile Kahire'nin üzerine karanlık bir örtü çektiler. Diğer beş cin kabilesi ise dünyaya dağıldı, tabii birkaç kabile çölümün ücra köşelerinde hâlâ. Saklandılar çünkü bizden olanlar bir zaman sonra zevk için cinleri avlamaya başladılar. Ve cinler, atalarının en fazla gücü bahsettikleri tek kabile olan Demonlar zamanı gelince on-

ları tekrar birleştiresin ve korusunlar diye kendilerini dünyaya unutturdular. Diğer kabilelerin de kendilerine has güçleri var ama yetersiz. Demonların ise diğer ilahiler ile zaman zaman savaşları olsa da bu hiç büyümedi, bana karşı da ayaklanmadılar, eğer öyle bir şey olsaydı sonuçlarına katlanmak zorunda kalırlardı, zira benim çölümün üzerinde yaşıyorlar. Gücümü toparlayana kadar onların yanında kalacağım. Sonra ise yaratmak ve yok etmek için yola çıkacağız. Ve son soruna gelirse, yukarıda sonsuzluğu tadan ve kibirle bezenenlerin her zaman çıkaracağı savaşlar vardır. Ve bak, işte buradayım,” dediğinde bakışları keskinleşmişti Ninibe’nin.

Varaka hikâyenin tamamını hiçbir insanoğlunun daha önce dinlemediğinden emindi, zira böylesi bir gerçeklik insanı delirtebilirdi. Dünya kaç bucaktı daha yeni öğreniyordu. “Hanımım, peki...”

“Başka soru yok Engerek, yola devam edelim,” dedi Ninibe ve yürümeye devam etti. Varaka da dilini tutup yanında yürümeye koyuldu, duyduklarını sindirmesi gerekiyordu ve en gülünç olanı, kendini kadim ve ölümcül varlıkların arasında kalmış küçük bir sıçan gibi hissediyordu. Eğer ilahilerin savaşında hayatta kalmak istiyorsa, öğrenmesi gereken daha çok şey vardı.

Güneş, tepelerinde yükselip sonra batmaya başlayana kadar sessizce yürüdüler. Sonu gelmeyen vadi ve geçmek bilmeyen his Ninibe’yi rahatsız etmeye devam ediyordu.

Üzerinde yürüdüğü her karışı o yaratmıştı ancak şimdi bu bölge ona o kadar yabancı geliyordu ki... O yok olan ilahilerin kokusu sinmişti sanki, sanki onlara aitmiş gibi. Ninibe’nin içini bir his kemirmeye başladı, çölünün bu kısmına ihanet mi

etmişti? Eski ihtişamlı Kahire'sini kendi elleriyle mi mahvetmişti? Bunu çok sonra düşünecekti.

Güneşen ufkun ardında saklanmaya, Nut günü katlamaya başlamışken, Neith onun yerine geçip gece göğünü yavaş yavaş arşa seriyordu. Ninibe ve Varaka yol boyunca acıktıkları ve yoruldukları için pek fazla konuşmamışlardı. Hava karınca ortaya çıkan çöl hayvanlarının sesi Ninibe'nin kulaklarını dolduruyordu ama bu sesler onun yarattığı çöl tilkisi veya çöl faresine ait sesler değildi. Cinlerin karanlığından peyda olmuş daha haşere yaratıklardı ve bazılarının sesi kulaklarını tırmalıyordu.

“Yaklaşıyoruz Varaka, onların uğursuz varlıklarını hissedebiliyorum,” dedi Ninibe çökmeye başlayan karanlığa karşı etrafındaki vadiyi ilahi bakışıyla tararken. Varaka, Ninibe'ye doğru sokuldu. Ninibe onun üzerinden yayılan gerginliğini de hissediyordu. “Korkma, biz onlar için misafiriz.” Varaka'nın içi hiç ama hiç rahat değildi. “Hanımım daha önce onlara değil bu kadar yaklaşmak, bu bölgeye dahi bu kadar yaklaşmamıştım. İçimdeki hayvan buradan uzaklaşmam için adeta kıvranıyor şu an.”

Ninibe, Varaka'ya hak veriyordu, o da bu hissi bastırmak için içinde kalan ilahi gücü kullanıyordu. Cinlerden korkmuyordu, asla korkmamıştı; bu bastırıldığı şey bir çeşit histi. Tene sürtünen, tüyleri ürperten türden. Ve dilinde tadını da alıyordu bu hissin; ölmüş, cansız bir tattı.

“Yılan bedenine dön ve boynuma yerleş, onlarla karşılaşınca bu halinle olmanı istemiyorum. Ten değiştirenler bana bağlı değil, Malik ve Malika soyunuza fazlaca aşınalar, sorgulayacakları en son şey senin yanımdaki varlığın olmalı,” dedi Ninibe. Varaka sözünü ikiletmeden bir göz açıp kapama süresinde

yılan bedenine çekildi. Şimdi geceye karışan kara derisine inat birer elmas gibi parlayan yeşil gözleriyle Ninibe'ye bakıyordu, çatal dilini çıkarıp tısladı ve sürünüp hanımının çıplak bacaklarına dolandı, oradan da belini sarıp omuzlarına tırmandı. Varaka'nın bir bilek kalınlığında olan bedeni bir kolye gibi sardı Ninibe'nin narin boynunu. Değerli bir mücevher gibiydi.

Ninibe daha önce boynunda hiç yılan taşımamıştı ama Neha yapıyordu, bazı yarattıklarını güç göstergesi olarak vücudunda taşıyordu. Varaka'nın derisi çöl sıcağına karşı serindi, Ninibe'nin sıcak tenine biraz olsun serinlik sağlıyordu. Engerek başını sağ omzuna koymuştu, kuyruk kısmı da sol omzundan aşağı sarkmış, sol göğsünün üzerinden göbeğine kadar uzanıyordu.

Varaka bir kez daha tısladığında Ninibe yola devam etti. Vadinin sonlarına yaklaştıklarında artık izlenmeye başladığını fark etmişti. Vadinin iki tarafını saran kayaların aralarından onu izleyen uğursuz gözleri sezmişti. Bunlar gözcüler olmalıydı. Ninibe, onun geliş haberini çoktan Cinler Malikî'ne ilettilerinden emindi.

Engereğe sessizce fısıldadı: “Ben sana dönüş demeden bu bedenden ve boynumdan ayrılmayacaksın, boynumda taşıdığım bir evcil hayvan sanacaklar seni. Ve onlardan korkma, onlar da sen ve ben gibiler. Unutma, ben bir ilahiyim ve onların misafiri olacağım. Bana ve sana hiçbiri dokunamaz, zaten burada da uzun süre kalmayacağız.”

Engerek, Ninibe'nin sözlerine karşılık verircesine tısladı. Biraz daha ilerlediklerinde göğü saran kara örtünün altına girmişlerdi. Vadinin sonuna yaklaştıklarında ise karşısına çıkan kum tepeciğini görünce duraksadı Ninibe. O kum tepeciğini biliyordu, o tepeciğin ardındaki şehri de. Şimdi o tepeciğe

doğru, ardında göreceği manzaranın ağırlığı altında yürüyordu. Yürüdü... yürüdü ve çıktı tepeye. Nefesi kesilirken baktı Harabeler şehri Kahire'ye. Bir zamanlar gözbebeği olan şehre. İlahi görüşüyle taradı görünen her karışını.

Kahire'den gelen esintiye karşı nefes aldı, nefesini bıraktığında hiç dönmeyen başı dönüyordu. Cinler, şehrin üzerine karanlık bir örtü çektikleri için Ninibe inmediği gökten şehri görememişti ama şu an gördükleri karşısında dili tutulsa yeriydi. Bunu kendisi yapmıştı. Parlak kum taşından yapılan ihtişamlı binaların kimi çökmüş kimi yıkılmıştı. Burası artık Harabeler şehri olmuştu. Sonra gece olmasına rağmen bir şey daha fark etti, şehrin kuzeyde kalan kısmı gece karanlığına rağmen daha da koyulaşan bir karanlıkla örtülüydü. O sınırdan sonrası yok gibiydi. Ninibe, bu gördüklerinden sonra artık bu bölgeye yabancı olduğunu anladı.

Geceyi ateş fenerlerinin aydınlattığı şehre baktı, cinler farklı bölgelere dağılmış akşam işlerini yapıyorlardı. Buram buram yayılan his daha da artmıştı, boynundaki engerek kıpırdanmaya başladı. Ninibe kendi huzursuzluğunu bırakıp, engereği sakinleştirmek için başını okşadı. İçinde verdiği savaşı ve kopan fırtınaları bastırıp kum tepesinden aşağı yürüdü.

Şehrin yıkık kapılarına vardığında onu karşılayan askerler vardı. Baştan aşağıya siyahlar içerisindeydiler. Başlarına sarıdıkları kumaştan sadece yıldız gibi ışıldayan gözleri, gece karanlığını yırtarcasına parlıyordu. Ninibe aralarında belli bir mesafe bırakarak durduğunda, askerlerin binekleri olan garip yaratıklar Ninibe'ye karşı hırladılar. Ninibe içinde kalan gücün kalıntılarını üzerlerine salarak onları baskıladı. Gücü hissedemeyen binekler geri çekildiler.

Cinlerin sadece yeri gelince konuştukları kendi dilleri vardı ve o dili onlar dışında pek az kişi bilirdi, Ninibe de onlardan biriydi. Askerlere, evveli hatırlatmak için o kutsal olmayan dilde seslendi: “Ey ifrit soyu! Çölün Hanımı geldi, çekilin Kahire’nin kapılarından!”

Askerler cevap vermedi, sadece parlayan gözleriyle Nini-be’ye bakıp başlarını eğdiler. Daha sonra şehrin yıkık kapılarının önünden çekildiler ve hanımı şehrine adım attı. Ninibe elbisesini olabildiğince düzeltti, saçını parmaklarıyla kabarttı. Ve engereğin başını bir kez daha okşadı. “Gör Varaka, hanımını gör,” dedi. Yüzüne yerleştirdiği o ilahi ifadeyi takınarak başı dik adım attı şehrin sokaklarına.

Bakışları keskindi, zarafetini ve kudretini hiç bozmadan öylece yürüdü. Kahire’inde yürüdü, Harabeler şehrinde yürüdü. Şehrin merkezinde yünden yapılma koca bir çadır vardı, oraya ilerledi. Hepsi siyahlar içerisinde olan kadın ve erkek cinler yolundan çekilmeye, harabelerin karanlığına sinmeye başlamışlardı. Şehirlerindeki kudretli varlığı elbet tanıyordu hepsi, hürmet edecekleri ilahi.

Ninibe göz ucuyla geçtiği sokakları inceledi, çoğu yapı yıkılmıştı. Yıkılmayan binalar ise kullanılmıyordu. Sokaklara, harabe aralarına yün çadırlarını kurmuştu cinler. Onlar hiçbir zaman taştan binalarda kalmamışlardı, evvelen beri yün çadırlarda yaşarlardı. Şimdi de yürüdüğü sokaktaki çadırların örtülerinin arasından, karanlıkta parlayan yıldız gözler bir bir ortaya çıkıyordu. O gözler sessizce Ninibe’yi izliyordu.

Yoluna kimse çıkmadı, çıplak ayaklarıyla yürüdü Kahire’sinin is sinmiş sokaklarında. Ateş fenerleri her karışa konul-

muştı, fenerlerde dans eden alevlerin yarattığı gölgeler harabe sokakları daha bir ürkütücü hale sokuyordu. Yıldız gibi parlayan gözleri olmasa cinler kara elbiseleri ile karanlıkta fark edilmezlerdi. Tüm cinlerin farklı görünüşleri, değişik uzuvları vardı. Kimileri güzel, kimileri ise hilkat garibesiydi. Onlar hep bir olduklarını, her ne şekilde olursa olsunlar birbirlerinden farklı olmadıklarını, hiçbirinin diğerinden üstün olmadığını göstermek için daima vücutlarının her karışını örten kumaşlara bürünürlerdi. Ninibe sokaklarda yürümeye devam etti. Şehrin ortasındaki çadır devasa büyüklükteydi ve tam da sahibine layıktı. Ne kadar harabe gibi görünse de burası bir sultanlıktı. Bu bölgeye kimse yaklaşmadığı için şehri çevreleyen surlar bile yer yer kaldırılmıştı. Bir güç gösterisiydi. *Gelin di-yordu cinler... Biz buradayız.*

Ninibe, sokakları geçip orta yerdeki devasa yün çadıra yürüdü, onu orada karşılayanlar vardı. Varaka, Ninibe'nin boynunda küçük bir tıslama koyuverdi. Devasa çadırın önündeki kalabalığın en önünde, dağınık siyah saçlarına taktığı altın bir taçla şehirde tek beyaz giyen ifrit duruyordu; Eskilerin Piçi, İfritler Sultanı, Cinler Maliki Mirza AlKamer. Diğer cinlerin gözlerinin aksine, onun gözleri kan kı-zılıydı.

Hemen arkasında Ninibe'nin çok iyi tanıdığı, uzun siyah saçlara ve sürmeli kehribar rengi yılan gözlere sahip bir kadın dikiliyordu. Üzerine çöl sıcakına uygun bol kesimli kumaşlardan kıyafetler giymişti, burada tek renkli giyinen de oydu. Salık bıraktığı saçlarını saran altın alınlığın ortasındaki zincirden sallanan su damlası şeklindeki kırmızı yakut, alnının ortasında duruyordu. Burnunun ucuna takılmış hızma, kan

kırmızısı dudaklarının altındaki ile aynıydı. İnce yüzü ve zarif güzelliği ile ilahileri bile kışkandırıp, cinler arasında nam salmış; Cinler Malikası, Sultan'ın Karısı, bir zamanların gözde avcısı, Şahmeran.

4. BÖLÜM

Varaka, Ninibe'nin boynunda kaskatı oldu, Ninibe ona aldırış etmeden vücudunu kıvrırarak emin adımlarla ilerledi.

Çadıra yaklaştıkça etrafını saran cin sayısı arttı. Geleni görmek isteyenler, sesini duymak isteyenler, Kahire'nin hanımını bilmek isteyenler geliyordu. Son kalan kudretiyle onu bekleyenlerin önünde durdu. Karşısındaki kızıl gözler dolgun vücudunu açlıkla izliyordu, her erkek onu böyle izlerdi. Ninibe her zaman bunun farkındaydı, bu oyunları severdi. Elbisesinden taşan göğüslerini dikleştirdi, Varaka tısladı. Ninibe karşısında dikildiğinde, alaycı sesiyle ilk konuşan Mirza Al-Kamer oldu: "Kahire'ne hoş geldin evinin sahibesi, bu karanlık diyara şeref verdin, Kovulmuş İlahi." Cinler Maliki ko-

nuşurken Ninibe başını dikleştirip yüzüne

kibirli bir ifade takındı, varoluş ge-

reği kibir onların doğalarında var-

dı ama Ninibe için çoğu zaman

bu bir maskeydi.

Ninibe ise onlarla sesini

duymaya layık değillermiş gibi konuştu: “Hanımıını böyle mi karşılıyorsun, Mirza? Düştüğümde yanımda olman gerekirdi, çölümün yarısını yürüdüm.” Sonra etrafındaki harabelere bakarak, “Ne çok özlemişim Kahire’mi ama görmeyeli değişen şeyler olmuş,” dedi imalı bir ses tonuyla.

Mirza, Ninibe’nin ses tonundaki değişimi fark etti. “İlahilerin sorunları bizi ilgilendirmez, aksine birbirinizi yok etmeniz şeref duyarız, tabii birkaçınızın ateşimin tadına bakmasını istemiyor değilim. Ve şehre gelirsek yüce Ninibe; ihtişamlı hâli bizi huzursuz etti, biz nefretin çocuklarıyız. Senden şehri aldığımızda yün çadırlarda yaşamak için yıktık tüm yapıları. Bize bizden başka kimse sahip çıkmadığı için halkım hep karalar giyer. Çünkü bu diyarda başka yerimiz yok. Sen hariç diğer herkes bize sırt çevirdi. Her an buradan da gidecekmiş gibi yaşıyoruz, bu yüzden çadırlarımız var. Bunu kendimize her dakika hatırlatmak için, biz kalıcı değiliz. Ve sen Yüce İlahi, kovulup bize sığındın,” dedi alaycı gülüşünü takınıp tatmin dolu sesiyle.

Ninibe’nin bakışları değişti, Mirza’nın kızıklarının içine dikti sürmeli kadife yeşillerini. Dudakları yukarı kıvrıldı, onlara yanlarında ne kadar rahat olduğunu gösteriyordu. “Mirza, boş konuşmayı kes ve bana yiyecek bir şeyler getirmelerini sağla.”

Mirza işaret verdiğinde arkalarındaki cinler iki yana ayrıldı ve Şahmeran eskilerden beri tanıdığı ilahiyi, Ninibe’yi çadıra buyur etti. “Hoş geldin, AlSahra.” Ninibe, Şahmeran’la göz göze geldi. “Merhaba Malika, uzun zaman oldu.”

Ninibe, Cinler Malikası’nın yanından geçip çadırın aralanın örtüsünden içeri girerken Şahmeran’ın bakışları ilahinin boynundaki yılana kaydı. Varaka hissettiği bakışlar karşısında

tısladı, Ninibe sakinleşmesi için engereğin başını okşarken çadıra adım attı. İçi de dışı kadar büyüktü, ortadaki direğe asılan ateş fenerleri içeriye loş bir ışık yayıyordu.

Yerlere soluk renkli halılar serilmiş, üzerlerine keten minderler atılmıştı. Hayvan postu serili şilteler çadırın farklı yerlerine yerleştirilmişti ve içeriye tozlanmış bir koku hâkimdi.

Ninibe için yer sofrası kuruluyor, hizmetliler çadırı bölmelere ayıran tül perdelerin aralarından yiyecek dolu tepsiyle girip çıkıyorlardı. Ninibe, ardından içeri giren Mirza'nın bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu biliyordu. Ortadaki sofranın başköşesine, keten minderlere oturdu. "Önce karnımı doyurayım, sonra her şeyi konuşacağız, Malik," dedi boynundaki engerek misali tıslar gibi.

Varaka, Ninibe'nin boynunda kaldı ve başını koyduğu omuzdan kaldırıp sağ taraflarına oturan Şahmeran'a, elmas gibi parlayan yeşil gözlerini dikerek tısladı.

Mirza, Ninibe'nin karşısına oturdu, muzip bakışları engereğe kaydı. "Meran'ımı gören her yılan gibi o da heyecanlandı."

Ninibe, Varaka'nın kara derisini tekrar okşadı. "O da biliyor Mirza, o da biliyor."

Şahmeran da dumanlı kehribar rengi gözlerini, ona bakan elmas yeşili gözlere dikmişti, sanki bakışlarıyla anlaşıyorlardı. Şahmeran'ın uzun süren bakışları Ninibe'yi huzursuz etti, dikkatini kendine çekmek için kuyruğunu parmaklarına doladı. "Engereğim, biz yemek yerken sen de dışarıda avlan." Varaka, Ninibe'nin sözleri üzerine kıpırdandı, yerinden ayrılmak istemiyordu belli ki. Sonra Ninibe kuyruğunu bıraktı. "Git."

Varaka emrini dinledi. Ninibe'nin boynundan yavaşça sürünerek indi, daha sonra çadır örtüsünün altından kayarak

gözden kayboldu. Ninibe, Varaka'nın beslenme şeklini bilmiyordu ama burada birkaç sıçan avlayabileceğinden emindi. Etrafı kontrol edeceğinden de. Ninibe, "Umuyorum ki enge-reğim karnını doyurup geri gelir. O çok değerli bir hediye ve hediye zararı gelmesi beni çok üzer," dedi Mirza'ya küçük bir tehdit savurarak.

"Yılanın istediği gibi avlanabilir, *kovulmuş* hanımım," dedi Mirza. Şahmeran da bunu doğrular nitelikte başını salladı.

"Ha şu mesele," dedi Ninibe, Mirza'nın imasına karşı, "kendini böyle tatmin etmek istiyorsan sana laf söylemeyeceğim ama unutma ki bunu ben istedim. Amacımın en küçük detayı gökten düşmemdi," diye ekledi alayla, sonra hizmetkârların tabak tabak bıraktığı yemeklere baktı; falafeller, pilavlar, meyveler, yemişler, şaraplar ve etle yapılmış daha birçok yemek vardı. Ninibe yemeğe falafel ile başladı. Daha sonra tepsiden bir tahta kaşık alarak pilava daldırdı. Kendi diyarına ölü demek istemiyordu ama bu bölge kuraktı, ayrıca kıtlıkta yaşayan cinlerin böylesi çeşitli ve lezzetli yemeklerinin olmasına şaşırmişti.

"Afiyet olsun, AlSahra," dedi Şahmeran, Ninibe'ye. Ona uzun zamandır bu kadim unvanla hitap eden olmamıştı. *Al-Sahra. Çöl.*

Ninibe, Şahmeran'a bakıp minnetle başını salladı ve bakışları biraz üzerinde oyalandı. Şahmeran'ın kehribar rengi dumanlı gözlerinin gözbebekleri iki kara yarıktan ibaretti, bu yüzden insan efsanelerinde *yılan gözlü* diye de anılıyordu ve Mirza'nın gözleri gibi hafif çekikti; bu, gözlerini daha da buğulandırmıştı. Güzelliği ile koca ilahileri kıskandıran Şahmeran...

"Bize verdiğin kurak diyarın yemeklerini beğendin mi?" diye sordu Mirza, Ninibe'ye.

Ninibe ağzındaki pılavı iştahla çiğneyip yuttu. “Gök sarayında yediklerim kadar. Tüm bunlar nereden geliyor?”

Mirza, Ninibe’nin sorusuna karşın minderlere iyice yayıldı. “Çölün kervanlarını avlıyoruz ya da onlar Nil yatağına ulaşmak için her şeyi göze alarak bölgemize giriyor. Tüccarlar en çok işimize yarayanlar. Baharat ve daha birçok yiyecek yüklü develeri buraya, Kahire’ye sürüyoruz. İşimize yarayanları alıp develeri et için saklıyoruz. Kendi ilahilerimize adak olarak kanları sunuyor, geriye kalanları alıyoruz. Şehri ve halkımı biliyorsun Ninibe, bizler hilkat garibeleriyiz.”

Ninibe, gökten izlerken bazı kervanların ara ara kaybolduğunu fark etmişti, şimdi nedenini anlıyordu. Cinler sefalet çekerken onlara kimse yardım etmemişti. Elindeki tahta kaşığı tepsiye bırakıp derin bir nefes alırken Cinler Maliki’nin muzipliği yok olmuş, keder yüklü kızıl gözlerinin içine baktı.

“Yaratılıştan bu yana çok şey değişti Mirza, ben de dâhil hakkımız ve isteklerimiz görmezden gelindi, ilahi katta nizam bozulamazdı ve bunu göze alarak sonsuz varlığımı öylece sürdürmem beklendi. Ve onlar bana, sizin atalarınız da size sırt çevirdi. Siz dışlandınız ben ise kovuldum. Bunu atalarınızın düşmanı olarak söylüyorum sana Cinler Maliki, onlar sizi bırakıp giderken biz ilahiler ile karşı karşıya gelmeye gücünüz olsun diye sizlerin damarlarına zehirli ateşleri salmadılar mı? Ben size gözbebeğim Kahire’mi verdim. En azgın, en güçlü kabile senin kabilen değil mi? Gör bak işte, ilk kıyametten bu yana yaratılış bir kez daha bize karşı.”

Ninibe konuştuğu Mirza’nın kızıl bakışları, kor gibi yanmaya başladı. Cevap vermeden dinlemeye devam etti.

“Diğer cin kabilelerinin üzerine yürüdüler ve dünyaya kö-

şe bucak saklanmalarına sebep oldular, geriye kalanlar ise beden değiştirip saklanıyor değil mi? Ama size dokunamıyorlar çünkü siz güçlüsünüz ve benim bölgemdesiniz. Hakkımız olanı alma zamanı gelmedi mi, Mirza? Bu kurak diyarın dışına çıkma zamanı gelmedi mi? Cinlerin, tüm kabilelerinizin özgürlüğü tatma zamanı...”

Mirza burnundan soluyarak kafa salladı Ninibe’ye. Şahmeran başını yere eğmişti, bakışları donuktu.

“Peki sen ne istiyorsun, Ninibe?” dedi Mirza, Ninibe’nin beklediği soruyu sorarak.

“Bana ihanet edenleri yok etmek istiyorum! Bana, kudretli Ninibe’ye karşı gelenleri yaratılıştan silmek istiyorum! Eril hükmü parçalayacak, koca bir kıyamet istiyorum! İnsanların sürüklendiği bu keşmekeşe bir son vermek istiyorum! Yeni bir dünya istiyorum! Ey Cinler Sultanı, sana yuva veren Çölün Hanımı’na yardım edecek misin?”

Mirza, Şahmeran’a baktı, Şahmeran ise ellerini koyduğu karnına bakıyordu. Ninibe, hissetmişti güzeller güzeli Şahmeran’ın rahmindeki bebeği. Mirza, Şahmeran’a bakan kızıl gözlerinde okunan kararı dile getirdi: “Kabileler ne zaman hazır olsun?”

Mirza hem intikam hem de doğmamış bebeği ve cin kabileleri için tam tahmin ettiği gibi mutlak bir özgürlük istiyordu, Ninibe bunu anlamıştı. Sofradan aldığı bakır şarap kadehinden bir yudum içti.

“Daha henüz, önce gücümü toparlamam gerek. Çölde hüküm sürmelerine izin verdiğim bazı şarlatanlar var, ilk olarak onları ortadan kaldıracığım. Uzun zamandır sırt çevirdiğim diyarıma, şimdi can vereceğim.”

Mirza da elinde tuttuğu kadehten bir yudum aldı. “Nil Kralı’nın sonunu görmek istiyorum ve en önemlisi cinlerin evvelde ettiği yemini gerçekleştirmek istiyorum. Sen ne zaman dersen, Ninibe.”

Çadırda bir tıslama duyulurken, Ninibe memnuniyetle gülümsedi. Siyah engerek, çadırın altından sürünerek içeri girdi. Ninibe’nin yere uzattığı kolunu sara sara boynuna kadar süründü ve eski yerini aldı.

5. BÖLÜM

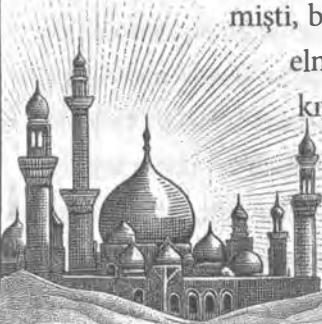
Yemekten sonra Ninibe, Şahmeran'ın ona konaklaması için hazırlattığı yün çadırdaki uzanıyordu.

Elinde tuttuğu işlemeli bakır şarap kadehinden bir yudum alırken düşüncelere daldı. Mirza tam tahmin ettiği gibi ona yardım edecekti, zaten aksi mümkün değildi. Gücünü toparlayana kadar bir süre burada kalmaya devam edeceklerdi, ardından çölün kalbine ulaşmak için yola çıkılması gerekiyordu. Ninibe kendisine inananları bir araya toplayıp kendi sarayını yoktan var edecekti.

Şaraptan bir yudum daha aldı, daldığı düşüncelerden engereğin tıslaması ile uyandı. Bu çadır, ana çadıra göre daha küçüktü. Oturduğu sedire deve derisinden şilte serilmişti, bu yüzden çadırın içini rahatsız edici ama katlanılabılır bir koku sarmıştı. Engerek yanına çöreklen-

mişti, bir süredir uykudaydı ama şimdi elmas gözlerini açmış hanımına bakıyordu. Çatal dilini çıkarıp tısladı.

“Sabret Engerek, söylediğimden bedenine döneceksin.” Nini-be'nin sözlerine karşılık en-

gerek tekrar tıslayıp çöreklenildiği yerde başını gömüp gözlerini kapattı. Kara-yeşil renkteki sert derisi ateş fenerlerinin titrek ışığı altında parlıyordu. “İlk tapınanım...” dedi Ninibe; çöle indiğinde ona ilk biat eden engerek olmuştu. Hem de kardeşi Neha’nın yarattığı olarak. *İki yüzlü Neha’nın*.

Neha da Ninibe’ye karşı gelenlerden biriydi ve onu düşünmek öfkeden kanını kaynatıyordu. Kadehte kalan son yudum şarabı da hızla kafasına dikti. O sırada dışarıdan kesik kesik hırlama sesleri çalındı kulağına, sonra birkaç tıslama sesi duyuldu. Ninibe ne olduğuna bakmak için hareketlendiğinde engerek de kıvrıldığı yerden başını kaldırıp gözlerini açtı. Tam o sırada çadırın giriş kısmındaki yün perde aralandı.

Başını içeri uzatan, Cinler Malikası Şahmeran’dı. Ninibe, Şahmeran’ı görünce kalktığı yere geri serildi, bedeni dinlenmeye meylediyordu. Solgunca gülümseyerek, “Gel, Şahmeran,” dedi.

Şahmeran içeri girip yün perdeyi kapattı. “Askerler dışarıda nöbet tutuyorlar, ses yapmamaları için onları uyardım,” dedi. Ellerinde tuttuğu kıyafetleri ve dolu şarap testisini yere bıraktı. Ateş fenerinin ışığı altında dumanlı kehribarları ve içlerinde belli olan iki dipsiz yarık olan gözbebekleri ürkütücü derecede parlıyordu. Engerek, Şahmeran gelince kaskatı kesilmişti. Titrek bir şekilde tısladıktan sonra başını kıvrılmış derisine iyice gömüp gözlerini kapattı. Sanki Şahmeran’ın varlığını yok saymaya çalışıyordu.

Ninibe yerlere serilmiş minderleri gösterdi. “Otursana, Şahmeran.” Şahmeran, Ninibe’nin isteğini geri çevirmeden oturdu. Ninibe de sedirden kalkıp daha rahat olan yerdeki minderlere yayıldı. Şahmeran bıraktığı kıyafetleri işaret ede-

rek, “Sana daha rahat edeceğin bir şeyler getirdim,” dedi. Sonra kehribar gözleriyle Ninibe’nin üzerindeki paçavraya dönmüş kıyafeti inceledi. Göğüsleri üzerini örten ince şeritlerden taşıyordu, kalçaları da pek az örtülüydü. “Pek sana uygun olmasalar da burada kaldığın süre boyunca bunlara ihtiyacın olacak, AlSahra.”

Ninibe minnetle başını salladı. Sonra şarap testisine uzanıp boşalan kadehini doldurdu. O an dikkatini Şahmeran’ın şişkin karnı çekti. Ve içinde, derinlerinde uğuldayan bir boşluk açıldı ve Ninibe o boşluğa düşmemek için içinde bulunduğu ana sımsıkı tutundu. Sonra unuttu, diğerlerine unutturduğu gibi kendisi de unuttu. Zamanı gelince herkes hatırlayacaktı...

Şahmeran’ın karnındaki ise bir çift soydu. Yok olan ilahların ve Ninibe’nin geldiği ilah soyundan gelen bir melez. Küçük bir melez ifrit.

Ninibe elinde döndürdüğü kadehi dudaklarına götürüp acı şaraptan bir yudum daha aldı. Her bir zerresine yayılan rahatlama hissi onu gevşetiyordu. Sonra elini Şahmeran’ın karnına doğru sallayarak, “Bunca asır sonra, ne zaman oldu bu?” diye sordu, şarabın etkisi altındaki dalgın bakışlarıyla.

Şahmeran iki elini de karnının üzerine koydu. “Saydım AlSahra, iki yüz kırk gün battı.”

Şahmeran’ın o keskin gözlerinde yumuşak, şefkatli bir bakış belirdi. Önceden böyle değildi. İlk yaratıldığı zaman o bir avcıydı, o ve diğer iki kardeşi yaratılanlar arasında hepsinden üstündü. Yukarıda ilahi katta Ninibe ve diğerlerinin saraylarında yaşamışlardı. Ve onu yaratanın en sadık hizmetkârıydı ve onun için cinleri avlardı. Sonra bir gün en büyük avın peşine düştü ve o av Şahmeran’ı kandırıp koynuna aldı. Sonra i-

ki düşman arasında bir aşk filizlendi. Yaratıcısına ihaneti yaşattırken, kendisini de Mirza'ya verdi Şahmeran. Cinler Maliki'ni avlamak ön görülemez sonuçlar doğurdu. Kimse Şahmeran'dan bunu beklememişti. Onu yaratan buna çok öfkelenildi, ilk yaratığının bir cin dölü ile kirlenmesi gururunu ve kibrini zedeledi. Şahmeran'ı öldürmedi ama ceza olarak, aşkı için bin bir kırbaça yedi. Ninibe, Şahmeran'ın o an ne dediğini hiç unutmazdı. Şahmeran'ın sırtından akan kanlar ayaklarının altında gölcük oluştururken hepsi de oradaydı ve kimse olaya karışmak istememişti. O Neha'nın ilk yarattığıydı ve hepsi sessizce verilen cezayı izlemişti. Şahmeran elleri arşa bağlıyken son kalan gücüyle son darbe lime lime olmuş kanlar içindeki sırtına inmeden hemen önce başını kaldırmış ve dipsiz yarıkların sardığı gözlerini diğer ilahilerin arasında duran Neha'ya dikip bıçak kadar keskin olan sesiyle şu sözleri haykırmıştı: "Bir gün gelecek, döktüğün kanda boğulacaksın. Senin ne gücün kalacak ne de adın. Yaratıkların sana sırt çevirecek. Arşın direğinde asılı olan ben Neha, sana yemin olsun," dedikten sonra bilincini yitirmişti.

Sonra Şahmeran'ı kendi hâkimiyetinden çıkardı Neha, gözden düşürdü ve en sefillerin yanında yaşaması için onu kanlar içinde can çekişirken Cinler Maliki'nin önüne attı, sonsuz hayatının cezası olarak layık gördü. Şahmeran'ı iyileştirmek için kullanmadığı büyü, diğer ilahilerden dilenmediği şifa kalmadı Cinler Maliki'nin. Ninibe hepsini biliyordu.

Neha, Şahmeran'a yardım edenlere karşı öfkesini ve gazabını salacağını söylediğinde, ilahi katta kargaşa çıkmaması için hiçbir ilahi sesini çıkaramamıştı. Ama en merhametli olanı bazı şeyler fısıldadı Cinler Maliki'nin kulağına. Cinler Maliki de yattı Şahmeran'ı, şırıl şırıl akan Nil'in şifalı sularına.

Ve işte Şahmeran buradaydı. O da Ninibe gibi kovulmuştu. Aşkı için aşağılanmıştı ve onlardan yaratılan bir varlık, en gaddar cinler sultanının da âşık olabildiğini tüm ilahlara göstermişti. Şahmeran artık onu yaratana biat etmeyi bırakmıştı. Avladığı cinleri halkı bilmiş ve onlara çektiirdiği zulme karşılık olarak onlar için savaşmaya başlamıştı.

“Güzel Şahmeran, avcı Şahmeran,” dedi Ninibe şarabından bir yudum daha alarak. Bakışlarını Şahmeran’ın bakışlarından ayırmadı. “Çektiğin ceza uğruna sakın gocunma. Bırak aşkın gücünü anlamayanlar utansın. Bebeğini kucağına aldığında, işte o zaman anlayacaksın... Başka hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Sadece anlamadığım bir nokta var. Uzun zamandır Cinler Malikası’sın, neden şimdi oldu?”

Şahmeran’ın, Ninibe’ye olan bakışları derinleşti ve usulca iç çekerek yılların umutsuz yorgunluğuyla başını eğdi. “Ruhum çok yara aldı AlSahra, çok acı çektim. Uzun zaman geçti ve ben kendimi avuttuğumu fark ettim. Gözünü kan bürümüş bir avcıyken hoyrattım, diyar emrime amadeydi ve korkum yoktu. Ama şimdi her şey değişmiş durumda ve ben eski ben olmak istemiyorum. Neden mi şimdi oldu? Çünkü artık uğruna savaşacağım bir şey istiyorum. Sevgiyle savaşacağım bir şey. Uğruna feda olacağım bir şey.”

Ninibe serildiği minderde doğruldu, çatık kaşlarla Şahmeran’a baktı. “Önce başını kaldır Cinler Malikası. Sen yaratılanların en üstünü, sen bir zamanların gözdesi Şahmeran. İtiraf etmeliyim ki hep himayeme almak istediğim bir yaratılandın. Sen bizler kadar kadim bir varlıksın, Şahmeran. Bu düzen seni yıldırmasın, sen her zaman güçlü oldun. Eğme şimdi, kaldır başını.”

Ninibe, Şahmeran’ı yanında görmeyi çok istiyordu. Çünkü

Şahmeran'ın da kendine göre hünerleri vardı ve güçlü bir müttefikti. Şarabındaki son yudumu da içtiği sırada, Şahmeran başını kaldırdı. Şefkatle bakan gözleri kısılmış, yırtıcı bir bakışa dönüşmüştü. Ninibe'nin görmek istediği bakışlar bunlardı.

“Doğur o ifriti ve uğruna savaş. Belki şu Cinler Maliki biraz dize gelir,” dedi Ninibe asırların alayıyla. Şimdi karşılıklı oturlurken sanki iki eski arkadaşlardı, ikisinin de ihtiyacı olan buymuş gibi. Ninibe'nin sözlerine ikisi de gülümsedi ve Ninibe şarap kadehini bir kez daha doldurdu.

“Ondan şüpheliyim ama derin bir vicdana sahip, onda bunu her gün görüyorum. Müsaade ederseniz ben gideyim.”

Ninibe başını salladı. “Müsaade senin.”

Şahmeran çadırdan çıktığında ikinci şarap testisi de bitmişti. Ninibe yattığı yerden doğrulup ayağa kalktı. Ne kadar içerse içsin bir ilahi asla tam anlamıyla sarhoş olamazdı, sadece vücudunu gevşetmişti iki testi şarap. Şahmeran'ın getirdiği kıyafetleri giymek istedi. Üzerindeki paçavrayı çıkaracağı sırada engereğe baktı, engerek kafasını kıvrılmış vücuduna gömmüştü. Ya uyuyordu ya da numara yapıyordu. Ninibe buna aldırmıyordu, onların katında bir ilahinin mahremi olmazdı. Üzerindeki kıyafeti dolgun vücudundan sıyrıp çadırın zeminine düşmesine izin verdi.

Göğüslerini veya dişiliğini kapatan başka bir şey yoktu üzerinde. Çadırın aralarından sızan serin gece rüzgârı çıplak göğüslerini yaladı, tüyleri diken diken oldu. Önce cin hizmetkârların çadırın girişine bıraktığı ılık su dolu maşrapayı alıp gözlerindeki sürmeleri ve yüzünü yıkadı. Çölü, baştan başa çıplak yürüyen ayaklarını ovaladı. Saçlarını ıslatıp ince parmaklarıyla geriye doğru taradı. Şimdilik bununla yetinecekti,

cinlerin içmeye zor buldukları suları tüm bedenini yıkamak için kullanmak istemiyordu.

Sonra Şahmeran'ın bıraktığı keten kumaştan kıyafetlerine uzandı. Altına giymesi için Neith'in giydiği tarzda bir şalvardan getirmişti. Gözlerini ortaya çıkaran zümrüt yeşili, sırmalı şalvarın kumaşı serin hissettiriyordu ve rahattı, şalvar belinden düşmesin diye uçkurunu iyice sıktı.

Göğüsleri için ise beyaz renkte göbeğini açık bırakacak kısalıkta, kısa kollu bir içlik penye vardı, hemen üzerine geçirdi. Salık duran saçları kalçalarına uzanıp giydiği şalvara değiyordu. Sarayında olsaydı tüm bunları gök hizmetkârları yapıyor olacaktı. Şu düştüğü hâl, içinde bir şeylerin kırılmasına neden oldu. Bir ilahi tükenmişti, yaratılanların arasına sığınmıştı. Ninibe kendisine acıdığı için kendisinden nefret etti. Hakkı olanı istediği için ve bu hale geldiği için gökteki tüm ilahilerden nefret etti.

Bacaklarını örten şalvara daldı gözleri, Neith'i getirmişti aklına. O da böyle şalvar giyer, bol şalvar yürüdükçe ardında sallanırdı. Ninibe o an Neith'i özlediğini fark etti. Sonra o histen de nefret etti.

Geriye kalan kıyafet parçası yine şalvarı ile uyumlu renkte uzun bir pelerindi. Onu şu an giymeyeceği için olduğu yerde bıraktı. Sonra bakışları kıpırdanan engereğe kaydı. Dikkat kesilip dışarıdaki sesleri dinledi, sadece dışarıda nöbet tutan askerlerin bineklerinin çıkardığı nefes sesleri duyuluyordu.

Minderlere geri yayıldı. "Dönüş, Varaka."

Hanımının sesini duyan engerek başını kaldırıp tısladı ve sonra bir ten karmaşası yaratarak insan bedeninde doğruldu. Elmas gözleri endişeli, yüz hatları gergindi.

“Hanımım.” Varaka dikildiği yerde endişeyle Ninibe’ye bakıyordu.

“Otur, Varaka,” dedi Ninibe sakın tuttuğu sesiyle. Engerek, hanımının sözünü dinleyip minderlere oturdu.

“Hanımım beni gönderdiğinizde açlıktan olsa gerek, ilk defa hayvan içgüdülerim beni esir aldı.” Sonra elini midesine götürdü. “Ben, ben daha önce hiç çöl sıçanı yememiştim. Kendime engel olmaya çalıştım ama içimdeki engerek durmadı ve avlandı. Her sokakta tüm uğursuz gözler beni izledi. Kendimi çok garip hissettim ve fazla uzaklaşmak istemedim, buradaki kumların üzerinde sürünürken içimi huzursuz bir boşluk kaplıyor. Gözlerden uzak olmak için çadırlardan uzaklaşarak harabelere girdim, sonra karanlıkta bir çöl sıçanı gördüm ve içimdeki hayvan hemen atıldı. Daha önce hiç böyle olmamıştı, engerek tadını beğendi ama şu an midem çalkalanıyor.”

Ninibe biraz önceki o karamsar halini dağıtırcasına bir kahkaha attı. “Varaka, seninle ne yapacağız?” dedi kahkahasını bastırmaya çalışarak. “Sen bir avcısın, bunlara alış. Farklı bir şey gördün mü?”

Varaka bakışlarını yerden kaldırıp yutkundu ve hanımının gözlerinin içine baktı. “Kuzeyde çok garip bir şey var. O görünmeyen karanlığın içinde hayvansal içgüdülerimi tetikleyen, bu topraklara ait olmayan bir şey var, hanımım.”

Ninibe’nin yüz ifadesi ciddi bir hâl aldı. “O her ne ise ben de hissediyorum ama şu an cinleri daha yeni yanıma çekmişken Mirza’yı zorlamanın alemi yok. Bana yardım ettikleri sürece her ne saklıyorlarsa saklayabilirler. Yakında Varaka, yakında tüm dengeler değişecek,” dedi ilahi, engereğine çölü donduran buz gibi bir sesle.

“Peki Cinler Malikası, hanımım? Onda da beni kendisine çeken bir şey var. Sanki onu gördüğümde bir şey hatırlamam gerekiyormuş, bir şey unutmuşum ya da onunla sanki daha önce tanışmışım gibi hissediyorum.”

“Şahmeran eskilerden gelen bir avcı, Varaka. Şimdilik ondan uzak dur, seni sevmeyebilir. Burada ten değiştiren olduğunu anlamışsa bir tek o anlamıştır. Ama Mirza’ya bir şey söylemez. Seni kendisi için bir oyuna çevirebilir,” dedi keyifle gülümseyerek, Varaka’yı tedirgin etmek hoşuna gitmişti. İlahilerin sonu gelmez alaycılığı onda da vardı.

Varaka başını eğerek, “Hanımım, bunca şeyden sonra ölmek istemiyorum,” dedi. Ninibe, Varaka’nın eğdiği yüzüne baktı, çenesinden tutup başını kaldırdı engereğinin. Kadife ve elmas yeşiller karşı karşıya geldi.

Kadife yeşiller yumuşaklığına rağmen kibirliydi, elmas yeşiller ise parlaklığına rağmen pas tutmuşçasına kederli. “Bu düşünceyle sakın bir daha korkma. Senin hanımın benim. Yolunu kaybettin sana yol oldum, bir yere ait olmak istiyordun ve sana bir yer vereceğim. Artık bana aitsin ve ben, benim olanı korurum. Bu kadar süründüğün yetmedi mi? Çıkar o keskin dişlerini, sana zarar verenlere sal zehrini. Zehrin ve gözle-rindeki büyü dahil bedeninin bir silah ve bunu kullanabilirsin. Kleopatra seni insanlar arasında bir cengavere dönüştürmüş olabilir ama bir şey eksik; siz insanların hissetmeye dahi korktuğu o duygular yer edememiş yüreğinde. Umutlar ve hayaller. Bunlar cesarettten de önce gelir, Varaka. Önce onlar için savaşmayı öğrenmelisin.” İlahilerin fısıltıları bunlardı, yaratılanlara umut veren, onları cesaretlendiren fısıltılar bunlardı. Ve Ninibe, yeryüzüne inmişken onlara umut vaat edecekti,

kendileri için savaşmalarını isteyecekti. Hayaller kurmalarına izin verecekti.

Engereğin yeşil gözleri uzun bir uykudan uyanırcasına aydınlandı ve bakışlarını minnet sardı. O hayallerini ve arzularını çok önce yitirmişti ve kendi geleceğine dair umutlarını Kleopatra Sarayı'ndan bir başına kaçarken öldürmüştü. Öksüz ve yetimdi, kimsesizdi.

Lakin Ninibe haklıydı. Zehri damarlarında akarken, nasıl olur da daha fazla kedere batardı? O artık Çöllerin Ulu Hanımının tebaasındandı. İçindeki korku ufalandı ve kırıntılara dönüştü. Sonra o kırıntıları, dişlerinden zehir damlayan içindeki siyah engerek yok etti. Bir geleceği olacaktı.

Varaka dişlerinden zehir damlarken baktı hanımının gözlerine. "Her şeyimle bir gelecek için savaşağım, AlSahra." Şahmeran'ın Ninibe'ye nasıl seslendiğini duymuştu Varaka, o da aynı şekilde seslendi hanımına.

Ninibe, önünde diz çökmüş, ona her tapanın baktığı gibi bakan Varaka'nın yanağını okşadı. Gözünde sahipsiz duran, ailesinden kopan serseri Varaka, kardeşinin sırt çevirdiği yaratılan...

"Kendini hazırla, çok yakında yola çıkacağız."

Şahmeran, Ninibe'nin sözleri üzerine çadırdan ayrıldı.

İlahi haklıydı, çok acı çekmişti. Aşkı için yaratıcısı tarafından kanlar içinde bırakılmıştı. İçini dağlayan intikam korları sönmüyordu, onu alacağı intikamdan biraz olsun alıkoyan rahmindeki ifritiydi. Onun için sabrediyordu, onun için ço-

ğu Şeye göğüs geriyordu. Eli karnında girdi ana çadıra, Mirza onu bekliyordu. Ninibe'den aldığı cesareti sakındı, bakışlarını yumuşattı.

Mirza elinde tuttuğu Şarap kadehini dudaklarına götürmüş, önündeki deve derilerine yazılmış kayıtları inceliyordu. Şahmeran'ı görünce başını kaldırdı daldığı işinden. "Meran'ım?" dedi Şahmeran'a meraklı kızıl gözlerini dikerek.

Şahmeran gözlerine yerleştirdiğı Şefkatli bakışlarla karşılık verdi, elini karnından çekmeden Mirza'nın yanına yürüdü. Kucağını açtı Cinler Maliki, Şahmeran da onu cennetten kovduran ifritin kucağına oturdu. Başını onun boynuna gömüp kavurucu kokusunu içine çekti.

"O nasıl?"

"Şu an yorgun ama güçlendiğinde kudretinden kork, Mirza. Bilirsin ki o en gözü pek olardı aralarında ama çok küçük bir yanı insanlaşmış gibi. Onu daha önce hiç bu denli güçsüz görmemiştim."

"Onun bize yardım ederek burayı verdiğı gibi ben de ona yardım edeceğim, Meran. Ve başımdaki tacın vaadi olarak kabilelere özgürlük kazandıracağım," dedi Mirza yumuşattığı sesiyle. O zaten bir tek Şahmeran'a karşı yumuşardı, sadece Meran'ına tapardı.

Şahmeran, Mirza'ya sığınsa da içinde ne tür bir canavar yatarsa yatsın Mirza'nın da kâbusları vardı.

İşte o zamanlarda Şahmeran onu sarıp sarmalar, ona ninniler fısıldardı. Mirza başını eğip Şahmeran'ın alnına dayadı dudaklarını. Şahmeran başını kaldırıp Mirza'nın cehennem ırmaklarına değen dudaklarını öptü. Cinler Maliki'nin dudakları ise tekrar cennet ırmaklarına daldı.

Bu arzuları çok uzun zaman önce başlarına bela olmuştu ve Şahmeran hiç uslanmamış gibi ifritinin pantolonunun içine daldırdı elini, kehribar gözlerindeki yarıklar kısılırken bakışlarını Mirza'nın zevkten mahmurlaşmış kızıl gözlerine çevirdi.

“Benim gibi bir ifriti baştan çıkarmak istemezsin avcı,” dedi Mirza, çatallaşan derin sesiyle onunla eğlenerek.

Şahmeran alaycı bir kahkaha koyuverdi. “Bu avcıya çoktan av oldun ifrit, ele geçirildin ve dize getirildin.”

Mirza asırların getirisi güçlü kollarıyla Şahmeran'ı kucaklayarak oturduğu yerden kalktı ve çadırın içindeki, tül perdelerle bölünmüş olan yatağa taşdı. Yüzündeki hınzır sırıtış, Şahmeran onu sırtüstü itip üzerine çıktığında daha da arttı.

Şahmeran ateş fenerlerinin titrek ışıkları altında Mirza'nın üzerindeki keten gömleği parçalayarak çıkardı ve onu baştan çıkaran ifriti seyretti. Güçlü çenesini, kusursuz dudaklarını ve vücudunun sert hatlarını seyretti. Sertliği altında daha da kabırırken hınzırca gülümseyen kızıl gözlerine ulaştı. “Sen bir şehvet iblisi olmalıydın, çölün ücra köşelerinde genç kızları kandırıp beraber olan ya da kalplerini kıran bir iblis. Ama bu özelliği kız kardeşin almış.”

Mirza marifetli parmaklarıyla Şahmeran'ın göğüslerini saran ipek kumaşı çıkardı. “Yatağımda kız kardeşim hakkında konuşmak istemiyorum. Eğer o göktekilerin biraz merhameti varsa, Şerzan'ın şerrinden insanlarını korurlar,” dedi alayla ve Şahmeran'ı kendisine doğru çekerek sivri dişlerini göğüslerine geçirdi. Şahmeran zevkle inledi, önündeki geniş omuzlara tutunarak başını geriye yatırdı. Onu, altında uzanan iblisten koryacak bir ilahinin olmaması ne acıydı, Şahmeran günahın

ve ihanetin kraliçesi olmuştu ve ona hizmet eden kralın tadına bakmasına izin verecekti.

Uzun tırnaklarını Mirza'nın sırtına geçirdi. Mirza göğüslerini ve ıslaklığının kontrolünü ele geçirirken Şahmeran uzun zamandır yapmak istediği şeyi yaparak Mirza'yı omuzlarından itti, boynunu açığa çıkardı ve dişlerini sertçe geçirdi.

Zehrini, ifritinin kanına zerk ederken Mirza'nın hareketleri yavaşladı ve kızıl gözleri parladı. Şahmeran geri çekilerek Mirza hâlâ altındayken yüzüne baktı.

"Bu da ne böyle?" dedi Mirza şaşkınlıkla.

"Zehrim ama başka bir türü, bedenim senin için uzun zamandır üretiyor. Sadece sana özel ve sadece senin için."

"Varlığın yetmiyor gibi bir de zehrinle beni etki altına alıyorsun, Meran'ım. Ateşimi körükle, bakalım sana neler yapıyorum."

Şahmeran zehrin etkisini bilmiyordu ama içgüdüsel olarak Mirza'nın ona karşı olan arzularını tetikleyeceğini düşünüyordu. Diğer zehrinden farklıydı ve her zaman Mirza içinde olduğunda dişlerinde tadını alıyordu.

Mirza tekrar altında hareketlenmeye başladı, her ne kadar nazik davranmaya çalışsa da o bir iblisti ve iblislere güven olmazdı. Her hareketinde Şahmeran geriye doğru yay gibi kıvrıldı. Mirza'nın boyun damarları belirginleşirken kara saçları terden alnına yapışmıştı. Elleri Şahmeran'ın göğüslerini buldu, onlarla neler yapabileceği hakkında —İlahiler onu korusun— Şahmeran'ın hiçbir fikri yoktu.

Onu bulduğuna, onun olduğuna şükretti. Cezasına rağmen, zamanında düşman olmalarına rağmen diyarda onun dengi olacak başka bir varlık yoktu. Eşi ve Malik'i oydu. Ve bunun için tadını çıkardı.

Mirza'nın hareketlerine karşılık verirken zehir damlayan uzun dişlerini açığa çıkararak, çatal diliyle yaladı. "Bana istediğini yapabilirsin Cinler Malik'i. Uzun zaman önce bu hakka sahip oldun ama unutma, dişlerim daima sivridir ve şu an içimde olabilirsin ama başka bir zaman..." dedi tamamen yırtıcı kişiliğine bürünerek, "bu dişleri nasıl kullanacağımı iyi bilirim." Sonra uzanıp çatal diliyle Mirza'nın şah damarını yaladı ve kulak memesini dişledi.

Zevkten gözleri puslanan Mirza, "Ulu Cinler bana merhamet etsin kraliçem, şu günleri atlatalım ben sana asla etmeyeceğim," dedikten sonra ağır hareketleri hızlandı ve daha fazla dayanamayarak kraliçesi ile aynı anda zevkin doruklarına ulaştı.

Şahmeran, kendini Mirza'nın üzerine bıraktı ve bedenine dolanan kolların arasında gecenin tadını çıkardı. Özgürlükleri için savaşıacaklardı ama bu gece hâlâ onların ve Şahmeran her anı iyi değerlendirecekti.

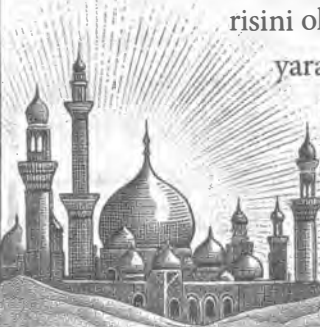
6. BÖLÜM

Ninibe uyandığında sabah olmuştu.

Göge çekilen kara büyü gökyüzünü kaplıyor, ortalığı loş, alacalı bir güne çeviriyordu.

Yattığı yerde doğrulup sırtını çadırı ayakta tutan direklerden birine dayadı. Bedeni dinlendikçe içindeki büyü kuyusu yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Birkaç güne tamamen kendine gelmiş olacaktı. Bu durum ilk ve sondu. İlk kez böylesine güçsüz düşürülmüştü, bir daha çölü yakar, yine de bu duruma düşürülmezdi ama biliyordu ki zamanı gelecekti, o zaman ya arşı alacak ya da sonsuzluğa gömülecekti.

Bir tıslama sesi, onu daldığı düşüncelerden çıkardı. Yanındaki siyah engereğin zümrüt gözleri ona dikilmişti. Ninibe uzanıp yerde çöreklenmiş engereğin kara derisini okşadı. Soğuktı ve parmaklarında yarattığı his çok güzeldi, derisi nadir bir kumaş gibiydi. Dokusu Ninibe'nin içini okşuyordu. Engerek bir kez daha çatal dilini çıkarıp tısladı, onun gibi daha fazlası-

nı bulmalıydı Ninibe. Ten değıştirenler saflarında olursa, diğçerlerinin yarattıklarına karşı avantaj sağlardı. Büyük küçük her müttefike, her inanana ihtiyacı vardı. Çünkü bu savaş, emindi ki bir kez daha kıyamet olacaktı. Farafradan başlayıp ikizi Bayuda Çölü'ne kadar uzanan ve dahası Kızıldeniz'in ötesine dokunan bir kıyamet.

Engerek insan bedenine çekildikten sonra, "Hanımım?" dedi tek düze bir sesle.

"Varaka'm, engereğim," dedi Ninibe bir anne şefkatiyle, yere serilen dokuma halılara gözünü dikerek.

O an Varaka'nın gözüne bir insan gibi göründü Ninibe. Altındaki şalvar, kum rengi saçları ve en çok da duruşuyla. Ya da hanımına ettiğı bağıllık yemini yüzünden mi bu hisleri yaşıyordu, anlayamadı. Gerçi yemin etmiş olsun veya olmasın, Ninibe'de Varaka'yı çeken bir şey vardı. Tapılası bir güzellik ve her şeyi baskılayan uhrevi bir güç. Sanki Ninibe bir ateşti ve Varaka da o ateşe kapılan bir pervaneydi.

"Hanımım, bugün ne yapıyoruz?" dedi üzerindeki keten kumaştan dikilme yeşil tuniğı çıkarıp sıkı vücudunu saran siyah atleti gözler önüne sererek. Yakıcı sıcaktan bunalmıştı ve yılan bedenindeyken üzerindeki kıyafetleri pek yardımcı olmuyordu. Hanımını yönelttiğı soruyla baş başa bırakırken ayağı kalkıp çadırın girişine bırakılan ibrikten su alıp yüzüne çarptı. Yılan derisine eş kara saçlarını ıslattı.

Bu sırada Ninibe hâlâ ilerleyen günlerde neler yapacaklarını düşünüyordu. Varaka bir elinde ibrik diğçer elinde leğenle önünde belirdiğinde düşüncelerden sıyrıldı.

"Hanımım, önce bir yüzünüzü yıkayın, aksın uykunun kirleri. Siz daha iyi bilirsiniz tabii ama şöyle bir efsane anlatılır-

dı: Rüya Bekçisi Neper, ister insan olsun ister ilahi, kim uykunun kollarına bırakırsa kendini, onun ruhunu uyanana kadar kendi hükmü altına almış. Uykuya dalan onun Rüya Sarayı'nın kapılarından geçer, kubbeli Düş Salonu'na adım atarmış. Bu salondakilerin kimi secde eder gibi yüzlerini yerlere çalar, kimileri başını salonun kubbesine diker, rüyalarını izlermiş. İlahi Neper kâbus görenlerin rüyalarına musallat olduğu için, kâbus görecek olanlar onu çok çirkin bir yaratık olarak görürmüş. Bu yüzden salona girenlerden kâbus görecek olanlar tahtta oturan çirkin varlığı gördüklerinde başlarını eğer, yüzlerini zemine çalarlarmış." Varaka, Ninibe'nin avuçlarına ibrikten su dökerken anlatmaya devam etti. "İşte efsane böyleymiş hanımım, rüyasında kâbus gören yüzünü Neper'in Düş Salonu'nun zeminine kapatırmış." Ninibe avucundaki suyu yüzüne çarparken, Varaka anlattığı efsaneyi bitirdi. Sonra hanımına yüzünü silmesi için temiz bir bez parçası uzattı.

Yüzünü silip bezi bir kenara bıraktıktan sonra, "Daha iyiyim," dedi Ninibe. İnsanların yarattığı efsaneleri hâlâ tuhaf buluyordu. Varaka ibrik ve leğeni aldığı yere bırakıp hanımının önünde bağdaş kurarak oturdu.

"Neper'le ilgili anlatılan bu efsanenin bir kısmı yanlış olsa da kâbuslara musallat olduğu doğru. Onun varoluş amacı bu, sadece kendi istediği zaman karşısındaki kişiye gerçek güzelliğini gösterir. Yani o da bir erkek olarak göğüs sergilemeyi sever ve övgülere bayılır," dedi alayla gözlerini devirerek.

Varaka'nın zümrüt yeşillerine bu sefer merak yansımıştı, karşı karşıya geleli çok az bir süre olmasına rağmen Ninibe, Varaka'nın gözlerindeki bu değişimi fark etti. "Sor haydi, sor," dedi keyifle.

“Pekâla hanımım, beni bir kez daha affedin o zaman, sizin varoluş sebebiniz nedir?” dediğinde Varaka’nın gözbebekleri hanımına baktıkça büyürken Ninibe cevabı hiç düşünmedi. Onun varoluş amacı çöldü ama sonra gerçek amacının ne olduğunu anlamıştı. Uzun, ince parmaklarını dalgali saçlarına daldırdı, yüzündeki sakin ifadenin yerini kendinden emin buz gibi bakışlar aldı.

“O soğuk karanlıktan bu diyara geçerken tüm benliğimin hayalinde şanlı bir hüküm vardı. Tıpkı diğerleri gibi ilahi kudretimizle yoktan var etmek için bu diyara geldik. Güçlerimiz ve ömrümüz sonsuzdu, dağları ve denizleri yarattık, insanlığı dünyaya saldı ve gök saraylarımızda ilahi kudretimizin tadına vardık. Sonradan anladım ki bu bana yetmeyecekti, sizlerin arasında olmak istedim ve şimdi buradayım. Ben çöllerin kraliçesiyim ve bu hakkım. Sonsuzluğun içinde hapsolmuş bir varlık olarak, kendimi zamanın tozlu kollarına bırakmak istemedim ve tekrar başkaldırdım. Kendi masalımı kendim yazmak için var oldum, Varaka.”

Ninibe’nin sözleri Varaka’nın tüylerini ürpertmişti ve karşısında yerlere kadar eğildi.

“Bin ömrüm olsun hanımım, bini de uğrunuza feda olsun. Bu yürek,” dedi başını yerden kaldırmadan sağ elini yüreğinin üzerine koyarak, “bu etten bedende attığı sürece uğrunuza köleyim.”

Ninibe alışmıştı. Engerek ona hürmetini bıkmadan usanmadan her daim gösterecekti. Çünkü hep böyle olurdu, bir ilahi bir yaratılana ne kadar yakınsa o yaratılan o ilahiye o kadar çok hisseder, her defasında ona tapardı.

Varaka da şu an bunu yapıyordu, bağlılık yemini ettiği an-

da yüreğindeki tahta Ninibe'yi oturtmuştu. Onun ekseni istese de istemese de artık Ninibe'ydi ve Varaka, o eksende dönüp duracaktı.

“Ben köle değil, yanımda duracak bir tebaa istiyorum.”

Çadırda ayak sesleri yankılanmaya başladığında Varaka, hanımından emir almadan engerek bedenine döndü. Göz açıp kapayınca kadar bir siyah engerek, deve derisi şiltede yerini aldı. Sonra çadırın yün perdesi aralandı. İçeri başını uzatan Şahmeran'dı. “AlSahra.”

Ninibe yüzüne tekrar yerleştirdiği kayıtsız ifadeyle bakışlarını ona çevirdi. “Şahmeran.”

“AlSahra, ana çadırda kahvaltı hazırlandı, bize katılmanı çok isterim.” Şahmeran'ın sözleri üzerine Ninibe'nin midesinde insanlara özgü o açlık hissi tekrar belirdi, gerçekten bir şeyler yemek istiyordu. “Sen git, geliyorum Şahmeran.” Şahmeran başını bir kez saygıyla eğip çadırın yün perdesini kapatıp gitti. Varaka bu sefer kafasını çöreklediği bedenine gömmüş, sesini çıkarmamıştı.

Ninibe şalvarının çözülen uçkurunu sıkı sıkı bağladı, giydiği penyenin üzerine Arap pelerinini geçirdi, uzun saçlarını pelerinin arkasından salık bıraktı. Ayaklarına da ona verilen terlikleri geçirdi. “Hadi,” dedi Varaka'ya doğru elini sallayarak. Varaka bir kez tısladı ve sonra Ninibe'nin ardından çadırdan sürünerek çıktı.

Cinler Maliki'nin çadırının etrafına nöbetçi askerler sıralanmıştı ve Ninibe'nin tahminine göre yakınındaki diğer çadırlarda ise emirleri kalıyordu. Şehrin bu orta kısmında yönetim ve askerler harici fazla cin yoktu. Ninibe aralarından geçerken hepsi işlerini bırakıp ona bakıyor, kara kıyafetlerin

altından çıkan her biri farklı uzuvları görüntü karmaşası yaratıyordu. Kiminin boynuzları, kiminin kuyruğu vardı. Kiminin derisi pullu, kiminin derisi taş gibi görünüyordu. Yüzlerini açan kimileri ise noksansız bir ilah kadar güzel ve yakışıklıydı. Ama hepsinin bir ortak özelliği kara kıyafetleri hariç şuydu: Yıldız gibi parlayan cin gözlerine sahiplerdi.

Ninibe hiçbirine aldırış etmeden ilerledi, Varaka da ardından geliyordu. Sürünüyor, çevrede ona bakan uğursuz gözlerle karşı tıslıyordu. Hepsi sessizce aralarında yürüyen ilahiye ve engereği izliyordu.

Ninibe yürüdüğü yerde etrafını inceliyor, Kahire'si için yüreğinde yas tutuyordu. Kahvaltıdan sonra her ne olursa olsun, her karışını gezmeyi kafasına koydu. Ana çadırın önünde bekleyen askerler onu gördüklerinde başlarını eğip yün perdeyi açtılar.

İlahi ve engereği açılan perdeden içeri adım atarken Ninibe'nin burnuna ağız sulandırıcı kokular çalındı. Cinler bu işi biliyordu. Ardı sıra çadıra girdiklerinde geldiği akşamki gibi yere sofra kurulmuştu, hizmetli cinler elinde tepsilerle tül perdelerin aralarından bir giriyor bir çıkıyorlardı.

"Hayırlı sabahlar, AlSahra," dedi Şahmeran oturduğu yerden başını eğerek.

Mirza da kızıl gözlerini Ninibe'ye dikmiş, elinde tuttuğu tavuk budundan kopardığı parçayı çiğniyordu.

"Hayırlı sabahlar, Şahmeran. Bu boşboğazı doyuramadın mı daha?" dedi Ninibe, yine eski yerine otururken yüzüne derin bir gülümseme kondurarak.

"Asırlar geçse de AlSahra ve sen yine aynı sensin. Sizler bizlere takılır mıydınız ki kibrinizden önünüzü göremezken?" diye cevap verdi Mirza.

Engereği de yanına çöreklenirken Ninibe tepsiden aldığı bir tavuk budunu attı önüne, engerek hanımına teşekkür edercesine tısladı ve tek lokmada yuttu budunu.

“Şu an seninle muhatap olduğuma göre demek ki sonsuzlukta bazı şeyleri aşmışım, Mirza.”

Ninibe, Cinler Maliki’ni inceledi. İçinde cin ateşinin kızıllığını taşıyan hafif çekik gözleri. Alnına dökülen kara kâkülleri ve onu yaşından daha genç gösteren yüzü ve fiziği. Şahmeran ne kadar güzelse, Mirza da bir ifrit olmasına rağmen o kadar yakışıklıydı. Üzerindeki düz beyaz tuniği ince belini ve vücudunun sert hatlarını sarmıştı. Yaratılışın işgüzarlığı hep böyleydi ki en göz alıcı olanlar hep en zehirli olanlardı. Ninibe onu tanımasa ve kızıl gözleri olmasa masum, genç bir insan erkeğine benzetebilirdi.

“Hepinizin kibri birbirinizin üzerine olsun AlSahra, benim ilahlarım bize karşı asla böyle davranmazlardı,” dedi Mirza.

“Hepsine lanet olsun, sizin ilahlarınız da kardeşlerim kadar soysuzlardı,” dedi eline aldığı sıcak lavaşa et doldururken.

Mirza önündeki şarap kadehine uzanıp bir yudum aldı. “Hepsi yaptıklarının kefareтини ödeyecek, değil mi? Bu yüzden buradasın.”

Ninibe etli lavaştan aldığı lokmayı yuttu ardından şarabını içti, Mirza’ya karşı bakışlarını keskinleştirdi. “Hepsi de bin misliyle. Gücümü toparlıyorum, yakında yola çıkacağız. Bir an önce Delam’da olmak istiyorum, burada çok fazla vakit kaybedemem.”

Mirza elindeki şarap kadehini önündeki tepsiye bırakırken çık çık etti. “Seni güzel ağırlamıyor muyuz yoksa? Gök saraylarınızda yediğiniz ballı lokmalar, tatlı *jellablar* kadar olmasa

da bunlar da sizlerin verdiği nimetler. Ayrıca,” dedi önündeki şarap kadehini göstererek, “bu şarap en iyisi.”

“Acı şaraplar, tatlı *jellablar* bir süre sonra artık hepsinin tadı aynı geliyor,” dedi Ninibe umursamazca.

“Bugün emirlerimle toplanıp yolculuk planlarını konuşacağız, bize katılmanı ve yol göstermeni bekleriz.”

“Katılacağım tabii ki ama o vakte kadar biraz etrafa göz atmak istiyorum,” dedi şarabını yudumlarken.

“İstediğin kadar göz at,” dedi Mirza, “bulacağın harabelerden başka bir şey olmayacak.”

Ninibe’nin yüreği sızlarken dudaklarını birbirine bastırdı. Kahvaltının geri kalanı sessiz geçti.

Kahvaltı faslı bittikten sonra Ninibe ve engerek ana çadırdan çıktıklarında hava iyice ısınmış, bunaltıcı bir hâl almıştı; toplantı vaktine kadar eski şehrinin yıkık harabelerinde dolaşabilirdi.

Ana çadırdan uzaklaştıktan sonra şehrin kuzey tarafına yöneldi. Engerek yine arkasından sürünerek geliyordu. Ninibe’nin kederini hissetmiş gibi içli içli tıslıyordu.

Aralarından geçtiği cinler günlük işlerini yapıyor, ortada dolaşan ilahinin varlığına alıştıkları için artık duraksayıp ona uğursuz gözlerini dikmiyorlardı. Ninibe ise her zamanki o umursamaz tavrını takınmıştı. Başı ve göğüsleri dik, içinde akan kedere karşın gözleri ifadesizdi, dudakları düz bir çizgi şeklini almıştı. Kahire’nin içlerine doğru yürüdü, attığı her adım içinin zangır zangır titremesine sebep oluyordu.

Önce kurumuş dere yatağı girdi görüş açısına. Nil'den, Kahire'ye akan ve nehri besleyen bir dere yatağı vardı eskiden, o bile akmaz olmuştu. Kuyuları kurutan Cinler Maliki'nin uğursuz güçleri bu dere yatağını da kurutmuştu. Ya da Nil'in Koruyucu İlahisi Âkar, nefret ettiği bu varlıklara bereketli Nil'den pay vermek istememişti. Ninibe dere yatağını hangisinin kuruttuğundan emin olamadı.

O manzarayı arkasında bırakıp ilerledi. Şehir, harabeler ve cin çadırları yavaş yavaş arkada kalıyordu. Yıkılmış surlara yaklaştı Ninibe, olduğu yerden görebiliyordu kuzeyde kalan, içinde sanki bir fırtınayı taşıyan o karanlık bölgeyi.

Oradan yayılan, Ninibe'yi huzursuz eden ama aynı zamanda eskilerden gelen tanıdık bir his yaratan garip bir enerji vardı ve bedenini karıncalandırıyordu. Gözünü kararttı, durmayacaktı. Arkasına baktığında şehir merkezinden epey uzaklaşmış olduğunu gördü, etrafta görünen cinler de yoktu. Karanlık bölgeye doğru ilerledi, o sırada arkasında olduğunu unuttuğu engerek tısladı. Varaka'nın da aynı enerjiyi hissedip hissetmediğini merak etti.

Ninibe gözünü o karanlığa dikti, engereğe bakmadan, "Sen burada bekle," dedi. O yürümeye devam ederken engerek sessizce bir kez daha tısladı hanımının arkasından. Ninibe o sırada orada, o bölgede ne olabileceğini düşünüyordu. Cinler orada ne saklıyordu? Bu soru kafasında şimşek gibi çakmaya başladı ve oraya doğru çekildi.

Yürürken gözünü ayırmadığı karanlığa o kadar dalmıştı ki sağ tarafında güneş ışıkları içinde peyda olan bedeni geç fark etti.

7. BÖLÜM

“Ninibe?” dedi bedeninin sahibi.

Ninibe hızla sağına döndü ve gördüğü kişi karşısında her yanını öfke sardı. Bu bir düşmana olan öfke değildi, bu bir dosta olan kırık bir kalbin öfkesiydi. “Sen, sen ne cüretle karşıma çıkarsın?” dedi karşındaki diğer ilahiye.

“Biliyorum, bana kızgınsın ama sana açıklama yapmama izin ver, sen düştükten sonra yukarıda işler karıştı,” dedi saçları güneş ışığı ile yıkanmış ilahi. Görünüşü Ninibe’den daha gençti. Üzerinde de saçları gibi sarı bir elbise vardı. Omuzları ve göbeği açık kalacak şekilde sarı ipek kumaş sarmıştı göğüslerini. Gözleri bal rengiydi, başında ise güneş ışıklarından bir taç vardı. Ve vücudunun her yerinde altın ışıltılar göze çarpıyordu. Üstünde-

ki sarayın, ışıltılı tahtında oturduğu güneşi her zerresiyle temsil eden ilahi, Güneşen inmişti gökten.

“İşler karışırsa bana neden geldin? Yoksa ben tek başıma mücadele ederken tarafsız kalıp

düşüşümü izlemek yetmedi mi?” Ninibe’nin gözleri şimdi alev yeşiliydi ve cayır cayır yanıyordu. Sağ elini hiddetle yukarı kaldırıp, “Artık orada bir işim kalmadı Güneşen, siz sadece bekleyin. Sizi oradan indireceğim günü bekleyin,” dedi görünmeyen göğü işaret ederek.

Güneşen, Ninibe’nin sözleri karşısında bozguna uğramış gibiydi. “Ninibe asla seni karşıma almam, ben her zaman senin yanında olmaya çalıştım ama bu sefer ilahi kanunlara karşı geldin. Seni düşüren Ra’ya karşı gelseydim sonum senin gibi çöl olmazdı,” dediğinde şaşkınlığı çoktan silinmişti yüzünden, bakışlarında kederin gölgeleri vardı. “Ben güneşin ilahi dengesini bozamam, Ninibe. Ra ve yanında duranları biliyorsun. Neith, Nut ve birkaçı daha senin hiddetinden çekinip öfken dinene kadar yanına inmeyi ertelediler ama ben her şeyi göze alarak buraya geldim.”

Ninibe’nin yüz ifadesi yumuşar gibi oldu. “Hepiniz korkağın tekisiniz Güneşen, hele sen ki Güneşin Hanımı. Güneş’in gücünü içinde taşıyan sen, Ra’ya karşı yanımda duramadın. Sizler gök katın yüz karaları,” dedi elini hiddetle Güneşen’e doğru savurarak. O anda yerden bir engerek gibi öne atılan kumlar Güneşen’e doğru savruldu. Güneşen gelen darbeden hızlıca yana kayarak kurtuldu.

Güneşen kendisini korumaktan başka hamle yapmadı. “Şimdi bana saldırmanın anlamı yok. Ra’ya başkaldıramayız, bunu sen de biliyorsun. Neith geceyi, ben güneşi var etsem de bu diyara ilk ayak basan o. İçinde bize diz çöktüren bir güç var. İlahi kanunlar belli ve zaten sen bunlara karşı çıktın.”

Ninibe dediklerini umursamadı, ki Güneşen haklıydı, Ra onlara diz çöktürüyordu. Tıslarcasına, “Söyle, neden geldin?” dedi kendine hâkim olmaya çalışarak.

Güneşen karanlık bölgeyi göstererek, “Burası ve cin bölgesi gökten görünmüyor. Seni çölden bu bölgeye girene kadar izledim ama sonra merak ettim. Güçlerin çok zayıftı, cinlerin sana bir şey yapabileceğinden endişelendim ve senin güç kırıntılarını tespit edip geldiğimde sen bu uğursuz bölgeye ayak basmak üzereydin.” Bal rengi gözlerini, Ninibe’nin alev yeşillerine dikti. “Orası uğursuz, sen de hissediyorsun bunu değil mi? Güçlerin bu kadar zayıfken oradan uzak dur. Cinler bizim bilmediğimiz ve bize dahi zarar verebilecek bir şey saklıyor olabilirler. Onlarla uğraşmadığımız sürece bize bela çıkarmayacaklardır.”

Ninibe, Güneşen’in bu denli endişeli tavrına karşı peyda olan kahkahalarını bastırdı ama Güneşen’in uyarılarını dikkate alacaktı. İçindeki alev alan öfkeye yavaş yavaş su serpti. Karşısında ona her zaman en yakın olan Güneşin Hanımı vardı. Güneşen yaratılıştan bu yana ona karşı hiç düşman olmamıştı. “Beni düşünüyor olman gurur verici Güneşen, uyarını dikkate alacağım,” dedi alayla.

“Bana istediğini söyle, Ninibe ama sana düşman olmadığımı bil, yokluğum fark edilmeden gitmem gerek. Ra çok öfkeli, senin düşüşün bazı başkaldırlara daha yol açtı. Onları dizginlemeye çalışıyor,” dedi. Başındaki taç sanki daha fazla parlamaya başlamıştı, her varlık Güneşen’e kolay kolay bakamazdı. Onun ışığının kör ettiği ve onun yeryüzündeki temsilcileri olan savaşçı Ruşendiller çok fazlaydı. Ve Güneşin Hanımı’na gönülleri ile tapıyorlardı.

Güneşen’in yüzünde her şeye rağmen sıcak bir gülümseme belirdi. “Eğer bana ihtiyacın olursa adımla fısılda kardeşim. Seni burada göremiyor olabilirim ama seni duyuyorum, hatta

her bir lanetini,” dedikten sonra son bir defa gülümseyip yok olacağı sırada Ninibe öne atıldı: “Dur!” Güneşen bekledi.

“Bunca kargaşadan sonra ondan bir haber var mı?” diye sordu Ninibe.

Güneşen kimden bahsettiğini biliyordu. “Yok. Ama geldiğinde kopacak kıyamet için sabırsızlanıyorum. Ayrıca emin ol Ninibe, Azeran diyara geri dönse ilk senin haberin olur. Gök-yüzü ordusu uzun zamandır yok, diğerleri neredeyse onların varlığını unuttu. Umuyorum ki her neredelerse en kısa sürede geri dönerler...”

Güneşen geldiği gibi yok olduğunda Ninibe’nin yüzüne keder yerleşti. O hâlâ gelmemişti. Tüm olanlara lanetler okudu, sonra tüm duygularını ateşe verdi.

Yukarısı karıştıysa olacaklar çok yakındı, arkasını döndü ve yıkık surlarda bekleyen engereğine doğru yürüdü, bu kadarı yetmişti. Katılacağı bir konuşma, artık çıkılması gereken bir yol vardı.

8. BÖLÜM

Ninibe ve engerek, şehir merkezine ulaştıktan sonra hiçbir yere uğramadan çadıra geri döndüler.

Karşılarına başka kimse çıkmadı. Ninibe, Güneşen'in gelişi üzerine sakince düşünmek istiyordu. Çadıra girdiğinde onu bunaltan pelerininini çıkarıp yere attı sonra kendini yerdeki keten minderlere bıraktı. Başını yastıklara dayadı, bakışları yün çadırın tavanına kaydı; beyaz yün zamanla kararmış ve lekelenmişti. O lekeye daha fazla bakmamak için gözlerini sakince kapattı.

Güneşen buraya, cin bölgesine gelmişti. Ona değer veriyor olmasa o ışık saçan bu karanlık bölgeye asla inmezdi. Ninibe biliyordu; Neith, Nut ve diğerleri karşısına dikilmeye yüz bulamamıştı. Bu görev Güneşen'e kalmıştı çünkü Ninibe bugüne kadar ona karşı asla öfkeli olmamıştı.

Tahmin ettiği gibi hakkı olandan fazlasını isteyenler o düştükten sonra başkaldırmaya başlamışlardı. Ninibe çok yakında diğerlerinin de onu ziyarete

geleceğinden emindi. Onu gökten kovanların arasında olmayanlar Ninibe'nin hâlâ dost olduklarıydı. Tek hataları sessiz kalışlarıydı. Onlar yaratan ilahlar olsalar da gökte de hiyerarşi vardı. Ra ilk vücut bulan olduğu için o baş ilah olmuştu. Ve Ra'ya karşı gelmek, ilahi katta affı olmayan bir suçtu. Ninibe de şimdi, uğruna yeminler ettiği o suçun cezasını çekiyordu. Birazcık bile pişmanlığı yoktu, Ra'nın boyunduruğuna son vermek için ilk adımı o atmıştı. Bundan tabii ki de gocunmayacaktı. Zamanı geldiğinde Ra'yı o tahttan indirecekti, yanındaki diğer soysuzları da. Buna inanıyordu ve kendine tek vaa-di inancıydı. Engerek de yanına kıvrılmıştı, o elmas gözleriyle sessizce hanımını izliyordu.

Varaka, Ninibe uzaklaşana kadar onu izlemişti, Ninibe'nin surların ilerisinde boşlukla konuşmasını görmüştü ve bir ilahinin indiğini tahmin etmişti.

Aslında olaylar Varaka için heyecan vericiydi, çok yakında Delam'a doğru yola çıkacaklar ve biat ettiği ilahinin tebaasının ilki olarak sarayda yaşayacaktı. Ve öğrendiği tüm saray adabı, bilgi ve yeteneklerini diğerlerine yardım etmek için kullanacaktı.

Daha önce Kleopatra Sarayı'nda yaşamıştı; yarı insan yarı engerek bedeninde hırsızlık yaparak, oradan oraya gezip sarhoş olarak geçirmişti vakitlerini. Sonra engerek bedeninden insan bedenine dönüştüğü sırada fark edilmiş, ten değiştiren olduğu ortaya çıkarak kraliçenin önüne atılmıştı. Kraliçe, onu vaatleri ile kandırmış ve ansızın boynuna taktığı efsunlu bir muska ile kendine bağlayıp, çıkarları için kullanmaya başlamıştı. Gündüzleri engerek bedenine çekilip sarayda dolanıyor, her deliğe girerek kulak kabartıyordu. Geceleri ise yatağına

alıyordu onu kanlı kraliçe. Varaka hâlâ Kleopatra'nın neden onu koynuna aldığına anlam veremiyordu, tek bildiği Kleopatra'nın işine yaradığıydı.

Orada yaşadığı süre boyunca Kleopatra'nın efsununa defalarca direnmişti ama nafileydi, o muska kraliçeye bir ilahinin hediyesiydi, sonradan bunu öğrenmişti. Savaşın kanlı hanımı Sekhmet tarafından verilen bir hediye. Ve Varaka, Savaşın Hanımının koruması altındaki kraliçenin insafına kalarak zaman zaman merhametini de yitirmişti. Kleopatra, Sekhmet'in önünde eğilmiş, sarayındaki insanlarına zulmü reva görüp akıttığı her kanı ona adamıştı. Ve ilahisinin emri üzerine Ker-man'a göz dikip koca şehirde katliam yaratmıştı. Varaka her şeye rağmen engel olmaya çalışmış ama efsunlu muskanın boyunduruğu altında bu katliamı kraliçenin yanında izlemeye zorlanmıştı. Zamanla kendi gücünün sınırlarını fark etmeye başlasa da kimi zaman kendini, benliğini dahi hatırlamaz olmuştu.

Ama bir süre sonra fark etmişti ki Kleopatra'nın dili, onunkinden daha zehirliydi. Bir gece yine Kleopatra onu yatağına çağırdığında gitmişti, diğer gecelerden farkı olmadan koynuna girmişti Kleopatra. Ama daha önce olmayan bir şey olmuştu o gece, birleşmeleri sırasında göz göze geldikleri bir anda, daha önce Kleopatra'da olan üstünlük Varaka'ya geçmişti ve Kleopatra bir anda Varaka'nın önünde eğilmişti. Varaka gözlerinde hissettiği değişim ve ısınma sayesinde neler olduğunu o an fark etmişti. Bu gücünü daha önce hiç kullanmamıştı, o gece bu yeteneğinin kendini göstermeye başladığını anlamıştı ve dilinden zehir akan Kleopatra'yı o gece etkisi altına almış, engereğe dönmüş, Kleopatra'nın onu esir tuttuğu muska-

nın zincirlerini yine ona kırdırarak pencereden çölün sonsuzluğuna karışmıştı. O gün bugündür de Kleopatra tarafından aranıyordu.

Varaka onun kanlı saltanatından insanlığını kaybetmeden kurtulmuştu. Kleopatra kendi zevkinden başka bir şey düşünmeyen tiranın tekiydi. Üstüne basıp geçtiği ve her gece kanlarını akıttığı köleler bunun kanıtıydı. Harabelere çevirdiği, ağrıtları hâlâ kulaklarında yankı bulan Kerman halkı ve onca öldürdüğü masumun zihninden çıkmayan görüntüsü bunun kanıtıydı. Çölde hükmettiği sürede bu yüzden Sekhmet'in önünde eğilmişti. Sekhmet'in arzuları, Kleopatra'ya tesir etmiş; biri hüküm sürerken, diğeri akan kanla beslenmişti.

Ve hanımı bunun için gökten inmişti, ait olanını almak için. Zamanı geldiğinde çölünün tek hâkimi olacaktı ve dengeyi kuracaktı.

Varaka o an, bu zamana kadar nasıl süründüğünü anladı. Ve şimdi eline bir fırsat geçmişti, sonuna kadar kullanacaktı. Ninibe'nin sessizliği üzerine o da bedenini içe kıvrıp çörek-lendi. Dışarı çıkardığı çatal diliyle istemsizce tıslıyordu.

Varaka'nın tıslamaları Ninibe'ye ninni gibi geliyordu. Bir uyuyabilse kafasını toparlayacaktı ama ilahlar uyuyamazlardı, sadece *kaylûle*, yani güç uykusu vardı, onda da bilinçleri yarı açık oluyordu. Bu kadar düşünmek gözünü kör ediyordu, hır-sı ve kırılan kalbi yapacaklarının önüne geçiyordu.

İlk zamanlar böyle değildi. Yaratılıştan beden bulduğunda onun olmayan yüreği sonu gelmeyen çöl kadar sonsuz ve bir o kadar kuraktı. Kederin izleri onda çok sonra leke bırakmış-tı. Sakinlikle kapattığı gözlerini açtı, yeşil irislerine sanki kan oturmuştu. Bakışları yine çadırın tavanındaki lekeyi buldu.

Oraya Azeran'ı dikti Ninibe ve sonra onunla yaratılışta ilk karşılaştığı an geldi gözlerinin önüne.

Neith, Ninibe'nin başına Aldebaran tacını takıp gittikten sonra, Ninibe yoktan var etmeye, kurak diyarını oluşturmaya devam ediyordu. Bir süre sonra göğü büyük bir karaltı kapladığında, Ninibe bakışlarını göğe çevirmiş ve mavi gökte, diyarın gökyüzü ordusunu görmüştü. Yaratılan binlerce zırhlı savaşçı, onları yaratanın hediyesi olarak is rengi kanatlarla var olmuşlardı. Ve bu yüzden isimleri 'Kül Kanatlı Gökyüzü Ordusu' olarak anılmaya başlamıştı.

Ninibe'nin gördüğü ikinci şey ise ona doğru uçan kişi olmuştu.

Ninibe'nin karşısına inen o göz alıcı varlık; en azgın ateşlerle yanan kanatları, alev kızılı saçları ve irislerinde de alevlerin dans ettiği gözlere sahip göğsü çıplak gökyüzü ordusunun komutanı ve yaratıcısıydı. Karşısında onu ilk gördüğü anda baştan çıkaran vardı. O kanatlarla ve o gözlerle karşısındaki ilah, Sönmeyen Ateşlerin Azeranı'ydı.

Azeran kumlara ayak bastığında Ninibe damarlarındaki altın kanın neredeyse kaynamaya başladığını fark etmişti. Üstü çıplak bedeninin altına giydiği dokumacı ilahinin elinden çıkan savaş pantolonu sıkı kalçalarını sarmıştı. Kanatlarında yanan alevlerin sıcaklığını aralarındaki mesafeden bile hissediyordu. Sonra Azeran ona doğru yaklaşmış ve yaklaştıkça alevli kanatlarının sıcaklığı Ninibe'ye vurmaya başlamıştı.

Aralarındaki mesafe en aza indiğinde Ninibe onu vuranın kanatlardaki alevler mi yoksa Azeran'ın bakışlarının sıcaklığı mı bilememişti. İrislerinde de alevler dans ediyordu Azeran'ın. Ninibe'yi baştan çıkaran alevler. O her zerresiyle ateşlerin ilahıydı, her zerresi ile yakıyordu.

Ninibe o an nereden bilebilirdi sönmeyen ateşlerin onu son-
suza dek yakacağını. Şu an o ateş yüreğinde bir kor gibiydi.

O an başlamıştı işte her şey. Azeran öylece gökten inmiş ve
Çölün Hanımı'na yaklaşmıştı.

"Kraliçem," demişti. "Sonsuz krallığımda benimle ol, insanoğ-
lundan önce sana ben tapayım, Yıldız Taçlı Kraliçem."

Ninibe ihtirası ve sevgiyi tanımış ve tatmıştı o an. Sonsuzluk-
ta bu ilahi varlığa sahip olmak istemişti. "Ateşlerin beni de yak-
masın, Taçsız Kral."

Azeran gülümsemiş ve kızıl saçlarının üzerinde alevlerden
bir taç belirmişti. "Şimdi denk olduk, Kraliçem."

Ninibe gülümsemişti, ilahi varlığının sonradan tadacağı acı-
yı bilmeden gülümsemiş ve Azeran'ın uzattığı elini tutarak onu
öpmesine izin vermişti. Ninibe o an tutuşmuş ve o an anlamıştı,
bu birlikteliğin sonucu bir felakete gebe kalacaktı.

Şimdi teni kanatlarının sıcaklığını, parmakları ise çölde
kaybolan bir bedevinin dolandığı gibi gezdirdiği ateşten kızıl
saçlarını arıyordu. Gök saraylarında beraber geçirdiği zaman-
ları arıyordu. Ninibe'nin ilahi varlığı Azeran'ı arıyordu.

"Hanımım, hanımım?"

Ninibe onu çağırın sese karşı daldığı kederli düşüncelerden
sıyrılıp bakışlarını çadırın girişine çevirdi, gelen küçük bir cin
çocuğuydu. Kirli yüzüne karşı parlayan yıldız gözleri ve uzun
kınalı saçları ile bir kız çocuğuydu. Üzerinde yırtık pırtık bir
kıyafet ayak bileklerine kadar uzanıyordu, ayakları da çıplaktı.
Ninibe'nin cevap vermesini beklerken ürktüğü her ifadesin-
den belli olan bakışlarla ona izliyordu.

Engerek de bakışlarını kıza çevirdi. Ninibe yattığı yerden
doğruldu. "Söyle, küçüğüm."

Kız kısık çıkan sesiyle yeni öğrenmeye başladığı her kelimesinde belli olan o cinlere özgü dilde konuştu: “Si... sizi çağırıyorlar, hanımım.”

Mirza dalga geçmek amacıyla Ninibe'ye haber vermesi için küçük bir kız çocuğunu göndermişti. Engerek bunu anlamış gibi tısladı. Ninibe kız çocuğunu gönderip Varaka'nın tıslamasına karşılık verdi. “Bırak bundan zevk alıyorsa öyle yap-sın, hadi gidelim,” dedikten sonra yere attığı pelerinini üzerine tekrar geçirdi. Saçlarını kabartıp çadırdan çıktı, ana çadır onun çadırına çok yakındı. Terlikleri şimdiden toz içinde kalmıştı, engereğin bu topraklarda sürünüyor olmasına acıdı.

Arkasından gelen engereğe doğru döndü, engerek hanımının bakışları karşısında durdu.

“Gel Varaka, omuzlarımda yerini al. İlk günümüzdeki gibi çıkalım karşılarına,” dedikten sonra engerek hanımının ayaklarından dolanarak bedenine, oradan da boynuna doğru süründü. Şimdi geçen seferki gibi kuyruğu ve başı hanımının göğüsleri üzerinde sarkıyordu. Ninibe daha da dikleştirdi göğüslerini. Cinler Maliki'ne ve emirlerine karşı ne kadar kudretli olduğunu bu şekilde gösterecekti. Kaç erkeği parmağında oynatmıştı, bunu o içerideki ifrit erkeklerine de gösterecekti.

Engerek omuzlarını sararken, çevredeki günlük işlerini yapan cinler uğursuz gözlerle öylece onları izlediler. Ninibe vücudunu kıvrarak kudretle yürüyordu ana çadıra doğru. O sırada sağ taraftaki bir çadırdan Şahmeran çıktı.

“AlSahra,” diyerek yanına geldi.

“Malika?” dedi Şahmeran'ın giydiği yakası açık kırmızı abiyesini ve altın takılarını incelerken. Su damlası şeklindeki yakut alınlığı göze çarpıyordu. Karalar giyen halkı arasında öy-

le aykırı duruyordu ki Şahmeran, buraya ait olmadığını belli ediyordu ama Ninibe'yi bile bir zamanlar ele geçiren o duygu her şeyin önüne geçmişti. *Aşk.*

“Buradan en zaman ayrılacaksınız, AlSahra?” dedi gözlerinin içine kederle bakarak. Ninibe anlamıştı, Şahmeran onun gidecek olmasına üzülmüyordu, eski hayatından kalan bir hatıra gibiydi Şahmeran için.

Ninibe ona gülümsedi. “Yolculuk çok yakın, Şahmeran ve düşünüyorum da sen de katılmalısın. Yolda ve yeni sarayımda tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi bana eşlik edersin.”

Şahmeran'ın gözlerinde o an bir parıltı belirir gibi oldu. “Çok isterim, AlSahra ama Mirza'yı ve halkımı bırakamam, artık buraya aitim.”

Ninibe, Şahmeran'a gözlerini diken engereğin başını okşayıp duruşunu tekrar dikleştirdi.

“Merak etme, Mirza da benimle gelecek, hem de halkının çoğuyla birlikte. Seni burada bırakmayacağım. Şimdi gitmem gerek, sen de hazırlığına başla,” dedikten sonra doğruca ana çadıra yürüdü.

Yaklaştıkça içeriden gelen cin erkeklerinin kulak tırmalayıcı seslerini duyuyordu. Kibrini takındı yine, çadıra girmesi için giriş perdesini araladı kapıdaki nöbetçiler. Kıvrak bir şekilde içeri girdi. Çadırın içindeki koku artık burnuna yabancı gelmiyordu, burada geçirdiği sürede alışmıştı bu kokuya. Yün çadırı ayakta tutan köşelerdeki ve ortada kalan direk harici içerisi değiştirilmişti.

İçeriye bölen perdelerin çoğu kaldırılmış, yerlerine deve derilerine işlenen haritalar asılmıştı. Ortaya toplantı sırasında yemek ve içmek için yer sofralarında küçük atıştırmalık-

lar konulmuştu. Ninibe içeriye adım attığında tüm gözler —aç bakışlar— ona doğru döndü ve ortalık sessizliğe gömüldü.

Mirza beyaz dışdaşası⁴ içerisinde ortada dururken etrafını karalar giyen emirleri sarmıştı. Hepsi birbirinden farklı siyah kıyafetler içerisinde, görünenlerin yüzleri insanı baştan çıkarmak şekildelerdi. Ninibe onları tanımasa hepsini birer ilahi varlığa benzetebilirdi ama şu an karşısında oturanlar Demon Kabilesi'nin savaş ve yönetim konseyiydi.

Ona bakan yıldız gözlerin arasında bir çift kıızıl göz onu buldu, Mirza oturduğu yerden kalkmaya tenezzül etmeden elini Ninibe'ye doğru kaldırdı. “Buyurmaz mısın, AlSahra? Bizde daha yeni başlamıştık,” dediğinde Ninibe yüzündeki ki-birli ifadeyi bozmadan ilerledi çadırın içinde.

Cinlerden uzak kalacak şekilde yerlere atılmış minderlere bıraktı kendini. Diğerleri bağdaş kurup otururken o minderlere serildi. “Devam edin,” dedikten sonra yakınındaki yer sofrasından uzanıp bir kadeh şarap aldı, dudaklarına götürüp yudumlarken bakışlarını Mirza'dan çekip diğerlerini incelemeye başladı.

Mirza'nın sağında oturan sarı saçlı, oldukça genç ve son derece çekici görünen cin, ordu komutanı olmalıydı. Solunda ise Mirza'nın beş kardeşinden dördüncüsü, bir zamanların prensi Burkan vardı. Onun irisleri Mirza'nın irislerinin aksine, saf bir maviydi. Nil kadar berrak, gökyüzü kadar sonsuz görünüyordu, keskin yüz hatları ve kara saçları vardı. Ninibe, ona takılmaktan keyif alırdı. Burkan'ın liderlik ettiği kabilesi yok olmuştu ve geriye bir tek o kalmıştı, şimdi ise abisinin kabilesiyle yaşıyordu. Altı cin kabilesi de farklı özelliklere ve güçle-

⁴ Dışdaşa: Ayak bileğine kadar inen, çoğunlukla uzun kollu, tunik yapıda geleneksel bir giysidir. -en

re sahip olmuştı, bu sebeple cinlerin uğursuz geçmişinde bir soykırım dahi yaşanmıştı, kendilerinden olan en büyük abla-ları Kraliçe Levuze'nin kabilesini güçlerinden dolayı diğer beş kardeş katletmişti. Geriye kalan diğer üç kardeş ise kendi ka-bilelerini dünyaya unutturmuşlardı ve saklanıyorlardı.

Ninibe geriye kalanları süzdü, emirler ve birkaç yüksek rüt-beli cinlerdi. Hepsi de yolculuk ve sonrası için öneride bulu-nuyor, olası saldırılar için savunma oluşturuyorlardı. Ninibe şu anlık sadece dinliyordu.

Mirza'nın bakışları onu buldu tekrar. "AlSahra, yarın şafak-ta yola çıkıyoruz. Benim önderliğimde en iyilerinden yüz as-ker, sana yardımcı olacak bir düzine de kadın eşlik edecek. Sa-rayını kurup, kendi tebaanı toplayana kadar yanında kalaca-ğız," dediğinde Ninibe memnuniyetle kafa salladı.

"Cin vadisinden yola çıkıp, geçidi geçeceğiz. Daha önce hiç bu kadar büyük bir kervanla yola çıkmadık, bizim seni koru-duğumuz kadar sen de bizi koruyacaksın. Gökten inip karşı-mıza çıkan olursa AlSahra, işini bitireceğiz."

Ninibe'nin gözleri parladı. "Onlardan alınacak bir intikam var zaten, Mirza. Merak etmeyin," dedi salondaki her kulağa, "kimse karşımıza çıkmayacak. Ben gücüme tamamen kavuş-muşken ve yukarısı bu kadar karışmışken buna cüret eden ol-maz." Mirza, Ninibe'nin sözlerini başıyla onayladı.

"Farafra'nın en düzlük yerlerinden ilerleyip Delam'a ulaş-a-cağız," dedi Mirza. ve devam etti. Sesini biraz daha yükselte-rek, "Görüyorsunuz kardeşlerim, Çölün Hanımı bizimle. Ar-tık saklanmak yok, artık kuytu köşelerde avlanmak yok. Ya-rın yeni bir gün doğarken, yeni bir çöl için yolculuğa çıkaca-ğız. Artık bizim zamanımız. Kendi ilahlarımız bizi unutup git-

tiklerinde bir başımıza kaldık. Sadece giderken verdikleri cin ateşi sayesinde gökteki ilahlilere karşı durabiliyoruz. Artık o ateşi dünyaya salma zamanı geldi,” diye devam etti. Cinler Maliki’nin yüzünde çelikten bir ifade vardı şimdi, bakışları bir yırtıcıdan daha keskindi.

“Yarın! Yeni bir çöl için!” dedi Ninibe elindeki kadehi havaya kaldırırken, diğerleri de ona katıldı. Hep birlikte içtiler etikleri yemini.

Toplantı sona ererken ayağa kalktı Ninibe. “Ben şafağa kadar çadırımda olacağım, hiçbir şekilde rahatsız edilmek istemiyorum,” dedikten sonra ana çadırdan ayrıldı. Şafağa kadar hazırlıklar tamamlanacaktı.

Ninibe kendi çadırına yöneldi, güç uykusuna yatacaktı. Normalde kaylûle uykusu güç toplamasına yetiyordu ama bunun için zaman gerekiyordu, bu seferki farklı olarak ilahi varlığını, içine girdiği etten bedenden ayırıp savunmasız bırakan kısa süreli derin bir uykuydu. Bu uyku sayesinde gücü tamamen yenilenecek ve eski gücüne kavuşacaktı.

Hızla çadırına döndü ve boynunda duran engereği alıp yere bıraktı. “Dönüş.”

Emri duyan engerek, hanımının önünde insan bedenine çekildi. “Hanımım,” dedi Varaka her emrini yerine getirmeye hazır bir şekilde.

“Tüm konuşulanları duydun. Şafakta yola çıkıyoruz, ben uykuya yatacağım. Ben uyurken başımdan sakın ayrılma, bizi kimse rahatsız etmeyecek, bu yüzden istersen insan bedeninde istersen de engerek bedeninde kalabilirsin.”

Ninibe sözlerini bitirdiğinde Varaka anladığını belirtircesine kafa salladı.

Ninibe sert deve derisi serili şilteye uzanmak yerine yerdeki daha yumuşak olan minderlere oturdu. “Arkanı dönüp gözlelerini kapat. O efsanelerini duyduğun Neper’i davet edeceğim. Uyumama o yardım edecek, o buradayken sakın ona bakma.”

Varaka’nın bakışlarında bir saniyeliğine korku süzülse de hanımı burada olduğu için silindi o korku. Başını tekrar sallayıp hanımına arkasını döndü ve gözlerini kapattı.

Ninibe oturduğu minderlerin üzerinde sarayından asla ayrılmayan ilaha seslendi. Gökten kovuluşuyla ilgili Neper’i suçlamayacaktı. O kendi hüküm alanı dışında hiçbir ilahi olaya karışmazdı, oturduğu tahttan kalktığını da pek gören olmazdı.

Gözlerini kapatıp elini kalbinin üzerine koydu ve seslendi: “Ey Üçüncü Diyarın Bekçisi, ey Kâbuslar Sarayı’nın sahibi. Kardeşin sana sesleniyor, oturduğun tahttan duy beni. Çağrımı duy ve sarayına davet et beni.”

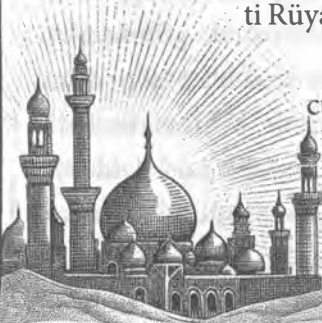
9. BÖLÜM

Ninibe, sözlerini bitirdiği anda çadıra yoktan peyda olan bir sis yayılmaya başladı.

Ve sisin arasından elinde Düşler Asası'yla, Rüya Bekçisi Neper belirdi. Ninibe'nin hep hoşuna giden omuzlarına değen gri saçları, aynı renkte merakla bakan buğulu sislerin sardığı gözleri vardı. Soluk tenine tezat, pazularında siyah kelepçeler göze çarpıyordu. Vücudunun alt kısmını örten kumaş haricinde üzerinde başka bir şey yoktu.

“Oturduğum tahttan senin için kalktım, kovulmuş Ninibe. Bu çağrını neye borçluyuz?” dedi Neper, Ninibe'nin önünde dikilerek.

“Bana borcun yok, Neper ama bir isteğim olacak,” dedi Ninibe. Neper'i özlemişti, uzun zamandır görmemişti Rüya Bekçisi'ni. “Olanların sonucunda gücüm azaldı, tekrar tam gücüme kavuşmak için sana ihtiyacım var. *Kaylûleye* yatmak için zamanım yok, ilahi varlığımı bedenimden ayırmam gerek

ki gücüm tekrar bu etten kafese aksın, beni sarayına davet et.”

Neper’in gözlerindeki sisler hareketlendi. “Olanlar için üzgünüm, kardeşim ama galiba sana bu kadarını borçluyum, hadi koy başını geriye.”

Neper isteğini geri çevirmediği için Ninibe minnettar oldu. Başını minderlere koydu. Neper, eğilip soğuk parmaklarını gözlerini kapatmış kardeşinin alınına dokundururken elindeki Düşler Asası’nı yere vurdu. Ninibe ilahi varlığının bedeninden ayrıldığını fark ettiği sırada açtı ilahi gözlerini. Şimdi Rüya Sarayı’nda, Kâbuslar Salonu’nun girişinin önünde dikiliyordu. Neper salonun açık kapılarının önünde elini kardeşine uzatmış bekliyordu. “Kâbuslar Salonu’na buyur Çölün Kovulmuş Hanımı. Sarayımın kapıları ilahi varlığına açıktır.”

Ninibe, Neper’in uzattığı elini tutarak adım attı salona. Bu salona ikinci girişiydi, yerden kubbe tavana kadar her karış gri ve altın rengi yıldızlarla bezenmişti. Neper salona girdikten sonra Ninibe’nin elini bıraktı ve gözün göremeyeceği bir hızla salonun orta yerine konulan devasa boyuttaki gümüş tozundan yapılmışçasına dumanlı bir görüntüsü olan tahta oturdu. Şimdi tahtın önünde binlerce ruh vardı. Kimi efsanelerdeki gibi başını havaya kaldırmış, kimi karşısındaki ilaha secde eder gibi başını yerlere eğmişti, salonun zeminine yüz sürüyorlardı. Neper’in tahtının yanında daha alçak bir taht belirdi. Neper elini tahta doğru uzatarak, “Oturamaz mısın, kardeşim?” diye seslendi Ninibe’ye.

Ninibe salonun ortasını dolduran ruhların etraflarından dolanıp Neper’in tahtının yanındaki tahta oturdu. Neper gülümseyerek Ninibe’ye döndü. “Seni rüyalarında ve kâbuslarında görüyorlar şu an.”

Ninibe gülümsemesine karşılık verdi. “Tüm insanlık uyuduğunda burada, uykunun ve senin kollarında, Neper. Göğsünü bu kadar şişirmene şaşmamalı.”

Neper önündeki ruhlara baktı. “Yaratılıştan bu yana burada, üçüncü diyarın bekçiliğini ve efendiliğini sürdürüyorum, varoluşum ve ilahi gücüm gereği bu hüküm bana verildi. Onların kâbuslarına musallat olmak ve tatlı rüyalarına sızmak, düş gezginliği yapmak beni her zaman heyecanlandırıyor ve en önemlisi uykuda oldukları süre içinde sizden kopup benim hükmüm altına giriyorlar,” dedi bakışlarını Ninibe’ye çevirip göz kırparak.

Ninibe, Neper’in işgüzar hallerini hep sevmişti. Bakışları kısıldı. “Ne planlıyorsun ki Neper? Uyandıklarında bize geri dönüyorlar.”

Neper’in kahkahası kubbe salonda yankılandı, bazı ruhlar bu kahkaha karşısında irkildi. “Anlaşmaya göre bir ruh şu kapılardan girdiği anda,” dedi elini giriş kapılarına doğru sallayarak, “o ruh bana ait olur. Geri çıkışı da bu kapıdan olur, o kapı kapanırsa ruh bir daha çıkamaz. Tıpkı yeraltı diyarı kapılarından geçen ruhların tekrar hayat bulamayacağı gibi. Şimdi anlıyor musun?”

Ninibe omuz silkerek tahtın sağ kolçağına kolunu dayadı. “Yaratılış hikâyelerini anlatma bana, hepsini biliyorum. Kâinat pay edilirken ben de oradaydım.”

“Ve kurak bir diyarı seçtin.”

“Hayır, ilahi özüm odur, onu ben var ettim ve uğruna her şeyimi feda edeceğim.”

“Zamanı geldiğinde kardeşim senin için bu tahtan bir kez daha kalkacağım, senin için sana geleceğim. Şarktan garba ve tüm diyarlarda denge için savaşacağız.”

Ninibe, Neper'in sözleri karşısında şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Neper hiçbir zaman başkaldıracak davranışlarda ve sözlerde bulunmamıştı. Ninibe bunda payı olduğunu düşündü.

Varaka hâlâ yün çadırda oturuyordu.

Neper'in sesini duyduğu an tüyleri diken diken olmuştu. Rüya Bekçisi'nin sesi hem bir kâbus hem de tatlı bir rüya gibiydi. Görünüşünün merakı içini kemirse de hanımının uyarısını dikkate alıp arkasını dönmemiş, çadır sessizliğe gömüldükten sonra bile bir süre bekleyip öyle dönebilmişti. Hanımı minderlerin üzerinde uzanıyordu, gözleri kapalıydı, sanki nefes almıyordu. Varaka onu hiç bu kadar savunmasız görmemişti, yüzünde durgun bir ifade vardı. Bedeni burada olsa da ilahi varlığı Neper'in yanındaydı, şafak sökerken uyanacaktı, öyle demişti.

Varaka bu süreye kadar çadırda insan bedeninde bekleyecekti. Dışarıdaki herhangi bir sese karşı kulak kabarttı, hanımı rahatsız edilmeyeceklerini kesin bir dille söylese de Varaka cinlere hâlâ güvenmiyordu. Bir süre sonra karnı guruldama-ya başladı, insan bedeninde olduğuna şükretti yoksa engerek sıçan avına çıkabilirdi, neyse ki hanımı yemek için bir şeyler istemişti. Çadırın bir köşesinde duran tepsinin üstündeki, işlenmiş bakırdan tabaklardaki atıştırılmalıkları mideye indirdi. Sonra hanımının uyuyan bedenine yakın olan minderlere attı kendini, uzun bir süredir içmemişti. Şarap testisine uzanıp damağında kalan tadı bastırmak için yutkunarak bir kadeh şarap doldurdu. Sonra dudaklarına götürdü kadehi, metal ka-

dehin soğukluğuna karşı yudumladığı acı şarap boğazını yak-tı. Midesine ulaştığında şarabın acı tadına karşın vücuduna anında tatlı bir uyuşukluk yayıldı. Başını geriye atıp o hissin tadını çıkardı, o başı boş gezip de her gece içtiği zamanların kederli özlemi sardı yüreğini.

Kleopatra Sarayı'na sızmadan önce şırıl şırıl akan Nil'in aşağısında, çölün güneydoğusunda kalan Abu Mingar şehrinde yaşamıştı bir süre, hayatının üç yılı orada geçmişti. Saraylar kadar Abu Mingar şehri de zengindi, Al-Jizah'tan başlayan ticaret yolları Nil'i aşp, Kızıldeniz'in diğer yakasındaki Yemen Melikesi'nin topraklarına kadar uzanıyordu. Şehir, Nil Kralı'na ve İlâhi Akar'a bağlı olsa da Ninibe'ye inanan en din-dar halk oradaydı. Kendi ürettikleri baharatlar, Al-Jizah baha-ratları kadar rağbet görüyordu. Yerleşke Nil kenarında olduğu için balık satışının en yaygın olduğu şehir orasıydı. Kleopatra ile girdiği savaşta şehir Nil Kralı'nın olmuştu. Varaka şükret-mişti, en azından Nil Kralı merhametliydi.

Kleopatra'nın gözü ise hâlâ güneybatı taraflarındaydı. Ker-man, kraliçeye fazlasıyla dayansa da oraya girmiş ve direnen halka karşı ceza olarak bir kıyım gerçekleştirmişti. Varaka o kıyımı gözleriyle görmüş ve midesinde ne varsa kumlara çı-karmıştı. Elinden bir şey gelmemişti, Kleoptra'yı caydırama-mış, Kerman gibi yoksul bir şehrin ona faydası olmayaca-ğını söylemesine rağmen onu durduramamıştı ama her ne olursa olsun çöl o kıyımı asla unutmayacaktı. Varaka en çok o anı bekliyordu; Kleopatra'nın yaptıklarının bedelini ödeyece-ği anı.

Abu Mingar'ın duman altı olan meyhanelerinde günlerini geçirip, tüccarlardan şekil değiştirerek aşırıldığı testi testi şarap-

larla sarhoş olurdu. Geceleri engerek bedenine çekilip kerpiç çatılarda uyurdu, sonra en büyük hatasını yapmıştı. Abu Mingar'dan ayrılıp yeni yerler keşfetme arzusuyla engerek bedeninde bir gece yarısı Kleopatra'nın mermerden yapılma, aşılmaz surlara sahip sarayına sadece yılan bedeninin sığabileceği bir delikten girerek sızmıştı. O sarayın kâbusu olacağını bilmiyordu o zamanlar. Abu Mingar'da yaptığı gibi geceleri içmiş, hizmetkâr kızları ayartmıştı. Gündüzleri ise yılan bedeninde gözlerden uzak kalarak saklanmıştı, ta ki bir hatasına kadar.

Sonra yaşananlar tamamen bir kâbustu ve girip başka birine dönüştüğü o saraydan bir gece yarısı sıvışmıştı, o sırada uyanmış olan yeni yeteneğiyle birlikte. Sonra o yeteneği Varaka'nın birçok zaman hayatta kalmasını sağlamıştı. Varaka'nın yüreğini en çok inciten ise onu yaratanın hayatı boyunca ona hiçbir zaman bir yol fısıldamamış olmasıydı. Bu ona yol göstermesi gerekene isyan etmesi için geçerli bir sebepti.

Ve şimdi burada, başka bir ilahinin yanında, başka bir yaratanın hükmü altındaydı. Mutluydu. Artık bir amacı, yürüyeceği bir yolu vardı. Yeşil gözlerini kederli bir mahmurlukla kırıştıtırırken dudaklarına götürdüğü kadehteki, içini yakan son yudumu içerken hanımının durgun yüzüne minnetle baktı.

10. BÖLÜM

Ninibe, Neper ile vakit geçirmeyi özlemişti.

Ona Farafra'nın kalbinde kuracağı saraydan bahsetti ve çöl halkını nasıl birleştireceğini anlattı.

“Tarih bir kez daha tekerrür ediyor ha, kardeşim. Sonunda tekrar bizden biri yaratılanlar arasında yürüyecek,” dedi Neper, Ninibe’ye irislerindeki sislerin ardından bakarken.

“Dileğim bu olsa da seçme hakkı tanınmadı, bu duruma itildim,” dedi Ninibe kızgın bir sesle. “Ama bu durumu asla küçük görmüyorum, talebim buydu ve bir felaketle sonuçlansa da elde ettim. İlahi kanunların canı cehenneme, beni gök zindanlarına hapsedselerdi bile ettiğim yemin uğruna kâinatın içinden geçerdim. Kendimize ilahiler dedik, biz yarattık biz yok ettik. Kibri göz-

lerimize bir perde gibi çektik ve ardını göremedik ama yaratılanlara merhameti de şefkati de veren bizdik.

Onlar bizim nefeslerimiz, onların kalplerine biz dokunduk.

Peki, şimdi ne değişti Neper,

neden kibirden kör olduk?” dediğinde Neper’in gözlerindeki sis dağıldı. Genişleyen göz kapaklarının arasından mat gri irisleri şimdi net bir şekilde seçiliyordu.

Neper’in bu soruya verecek cevabı yoktu ve onu vuran darbe ise Ninibe’nin haklı oluşuydu. Kardeşi yerden arşa kadar haklıydı. Neper’in kibri kimeydi? Bu saraya uğrayan ruhlardan başkası değildi. O burada unutulmuştu, kibri kimeydi?

Ninibe alev alan kadife yeşillerini ayırmadı o gözlerden. “Söyleyecek tek kelimen yok, değil mi Neper? Ama olan bu. Gökten düştüğüm şu iki günde unuttuğum merhameti yeniden hatırladım. İnsanlığa sırtımızı döndük ama bizi asıl yücelten onların bize olan sevgisi ve bağlılığı. Ben bunu istiyorum işte, sonsuzluk boyunca gökte oturup duramazdım. Onların arasında, onlara merhamet ederek var olacağım. Ve bunca derdin ortasında yanımda olması gereken, ilahi varlığımın yoldaşı yok. Ona nasıl kızgın ve kırgınım bir bilsen. Azeran olmadan hiçbir şeyin önemi yok ve onun şu anki yokluğu...” dedi alev alev yanan yeşillerindeki o alevler yavaşça sönerken, keder oturmuş sesiyle fısıldadı, “canımı çok yakıyor.”

Neper onu anlıyordu, onun da sonsuzluğun bu aşamasında bağlandığı biri vardı. İlahi yüreğini kime kaptırdığını söylemek için dudaklarını aralamıştı ki beklenmedik bir şekilde kâbuslar salonunun ağır kapıları büyük bir gürültüyle açıldı.

Ninibe ve Neper’in bakışları kapılara çevrildi. Neper, sarayına izinsiz girilmesine karşı hiddetlendi, Ninibe oturduğu tahttan ayağa kalktı. Bakışları kapılardan içeri adım atan varlığı buldu. Gelen ten dokuyan İlahi Neha’ydı, arkasında devasa boyutlarda iki vaşak vardı. Altın sarısı kürklerinin üzerine kahverengi benekler işlenmişti. İkisi de saldırmaya hazır bir

şekilde ilahinin iki yanında keskin dişlerini göstererek duruyorlardı. Ninibe'nin ardından Neper de hızla tahtından kalktı. “Bu ne cüret!” dedi birden elinde var olan asasını zemine sert bir şekilde vurarak. Gri gözlerinde şimdi fırtınalar vardı ve o fırtınaların içerisinde kâbusların buğulu nefesleri kırağı tutuyordu.

Dokumacı, kapılardan içeriye birkaç adım attı. Her adımında vücudu kıvrılıyor, narin bir dişi gibi hareket ediyordu ama Ninibe biliyordu ki o narin vücudun ve o güzel yüzün ardında yatan ikiyüzlü bir iblisti. “Merhaba, kardeşlerim,” dedi sırtarak.

Üzerine giydiği tül elbisesinin içinde vücut kıvrımlarını sergiliyor, güllerin bin rengini barındıran saçları omuzlarından aşağılara kadar uzanıyordu. Saçlarının renginden daha açık olan pembe gözlerinde altın sarısı harelere ışılıyordu.

Neper'in asasını salona doğru sallamasıyla tüm ruhlar yok oldu, şimdi aralarında boş bir salon vardı. Ninibe karşısındaki ten değiştirenlerin yaratıcısına baktı. Tıpkı kendi tenini istediği şekle sokabildiği gibi üstün ırk yaratmak için seçtiği ama sırt çevirdiği tenleri de şekilden şekle dokuyabiliyordu, o yüzden ona dokumacı demişlerdi.

“Burada ne işin var?” dedi Ninibe öfkeyle. Ra'nın ayaklarına kapanan ikiyüzlü Neha'dan nefret ediyordu. Neha salonun kubbelerinde yankı bulan bir kahkaha atı. “Ah zavallı, çok zavallı Ninibe. Ra beni gönderdi, sizi uyarmam için. Senin artık ilahi boyutlara geçişlerin yasak.”

Neha'nın sözleri Ninibe'nin ilahi varlığını öfkeyle hareketlendirdi. Neper öne doğru bir adım attı, çıplak göğsü kabarmıştı, sanki vücudu daha da genişlemişti. “Burası benim hü-

küm alanım. Ra da dahil hiçbir ilahi buna karışamaz,” dediğinde vücudundan gölgeler yükseldi. Başka bir görünümüne bürünmemek için kendini tutuyor gibiydi.

Neha, Neper’e karşı parmağını sallayarak cık cık etti. “Korumunu ne çabuk unutuyorsun Bekçi. Sana verilenin nasıl kolay geri alınacağını unuttuğun gibi. Ulu Ra’yı karşına almak istemezsin, onun ve yanındaki bizlerin gücü karşısında siz hiçbir şeysiniz,” dedi ve yüzüne sinsi bir sırıtış kondurdu.

Neper sakinleşmek istercesine derin nefesler alıp veriyordu. “Seni yılan, bu diyar benim hakkım ve o Çölün Hanımı. O sadece Farafra’nın değil tüm çöllerin hanımı ve şu an benim misafirim. Sana en dehşet kâbuslarını yaşatmadan yok ol buradan, Neha.”

Neha hınzırca sırıttı. “Hiç sanmıyorum Neper, hem Ninibe hazır buradayken ona birkaç soru sormak istiyorum. Böylesi bir aşağılanmadan sonra gururu yerinde mi merak ediyorum.”

Ninibe’nin yeşil gözleri yine alevlendi, şu an Azeran’ın ateşlerini ne çok isterdi. “Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok,” dedi hiddetle.

“Ah, hadi ama! Duyduğuma göre o cin döllerine sığınmışsın. O kadar aciz olduğunu bilseydim sana merhamet göstermesi için Ra’ya rica ederdim,” dedi sinsi bakışlarıyla. Yanındaki vaşaklar keskin dişlerini göstererek sabırsızca hırlıyorlardı, Neha’nın emir vermesini bekliyor gibiydiler. Ninibe, Neha’nın ne amaçla buraya geldiğini anlamıştı, onu tekrar kışkırtmak istiyordu. Ama oyununa gelmemek için sakinliğini korumaya çalışarak duruşunu dikleştirdi. Onu kendi silahıyla vuracaktı. “Şahmeran... İlk yarattığın hürmetlerini ilettili, onu görmeyeli

uzun zaman olmuştu. Hâlâ çok güzel, avladığın cinler ona ta-pıyor,” dedi işgüzar bir sesle.

Neha, Şahmeran'ın adını duyunca irkildi. Ninibe anladı, Neha hâlâ ilk ihanetini unutamıyordu. Şahmeran'ı ihaneti yü-zünden kırbaçlatıp himayesinden çıkarsa da hâlâ ilk yarattı-ğına karşı zaafı vardı. Ninibe bunu bilerek devam etti: “Seni gökten indireceği günü bekliyor, onun o avcı yetenekleri be-nim ne kadar işime yarar bir düşünsene? Ve biliyor musun şu siyah engereği, ismi Varaka. Yaratıcısı ona sırt çevirdiği için bana bağlılık yemini etti, artık ruhu bana bağlı.”

Şimdi aynı sinsi bakış Ninibe'nin gözlerinde belirmişti. Ne-per yanında saldırmaya hazır bir şekilde sessizce duruyordu. Neha ise Ninibe'nin sözleri üzerine sinirden titremeye başladı ve yanındaki vaşaklarının hırlamaları yükselirken onlara doğ-ru yöneldi.

“Saldırın!”

Büyüsünü sağ avucunda toplarken adımlarını hızlandırıp koşmaya başladı, vaşakları da iki yanında ona katıldı. Neper ilahi bir çeviklikle salonun kubbelerine doğru fırladı, elindeki Düşler Asası mızrak şeklini aldı, vaşaklardan birini hedef alıp fırlattı. Mızrak soldaki vaşağın derisini deşip geçti ve geri ha-vada süzülüp sahibinin eline gelirken vaşak yere yığıldı, teni kanlı bir karmaşa şeklinde gök hizmetkâra dönüştü.

O sırada Ninibe, Neha'ya doğru atıldı. Neha avucunda top-ladığı karanlık büyü dalgasını Ninibe'ye doğru savurdu. Ni-nibe sağ elini kaldırıp kendi büyüyle karşılık verdi. İki bü-yü dalgasının çarpışması sonucu kubbeli salonda gümbürtü koptu. Neha kinini bürünüp yok etme arzusuyla saldırıyordu, ardı ardına büyü dalgaları gönderdi. Ninibe intikam arzusuyla

la tutuşuyordu, her darbeyi karşılıyor ve saldırmaya devam ediyordu.

Neper ise dişli çıkan ikinci vaşağın peşine takıldı. Neha ona birkaç numara vermişti, sürekli şekil değiştirerek Neper'in saldırılarından kaçınıyordu.

Ninibe ne durumda olursa olsun, Neha ona denk değildi ama şu an güçten düşmüş halde fazlasıyla direniyordu. Neha tekrar bir büyü dalgası gönderirken, "Tek pişmanlığım," dedi dişlerinin arasından tıslarcasına, "onu, o kırbaçla öldürmemiş olmak."

Ninibe darbeyi karşılamak için kollarını önünde çapraz yaparak bir büyü duvarı oluşturdu. Neha'nın büyüü duvara çarparak etrafa kıvılcımlar saçtı, Ninibe birkaç adım geriledi. Kollarını indirdiğinde Neha öfkeyle onu seyrediyordu, Ninibe ona gülümsedi, zorlandığını belli etmeyecekti. "Artık istesen de öldüremezsın, çünkü benim korumam altında. Yarattığın soylara en büyük ihaneti sen yaptın. Sırt çevirdiğin tüm ten değiştirenleri bulup himayeme alacağım ve seni unutturacağım. Duaları kesildiğinde sen de yok olacaksın."

Neha'nın tüm bedeni titremeye ve dalgalanmaya başladı. Hırıltılı çıkan sesiyle, "Benim olanlara dokunamazsın, onları ben yarattım. Ve ben dua beklemem, kurbanlar isterim," dedi ve bedeni bir anlığına geriye doğru büküldü. Omurgası çatırtilarla uzarken, derisi çatlamaya başladı. Parmak uçlarından başlayan yeşil pullar göğsüne, sırtına ve yüzüne yayıldı. Gözleri çoktan değişip ışıltısını kaybederek binlerce yıllık bir yılanın gözlerine dönüşmüştü. Ayakları içe kıvrıldı ve birleşti, uzayarak pullarla kaplandı. Zehir akan sivri dişleri belirdi ve çatal dilini çıkararak tısladı.

Ninibe, Neha'nın bu formunu daha önce hiç görmemişti. Genelde fiziksel özelliklerini değiştirdiği bilinirdi ama şu an karşısında devasa bir yılan yükseliyordu. Birkaç adım geriye çekildi. "İşte şimdi hakkını verdin Neha, saldır bakalım seni sürüngen," dedikten sonra avuç içlerini öne uzattı ve yarattığı kum dalgasını ona doğru savurdu. Ortalığı birkaç saniye de kum bulutu sardı. Neha kumların arasından atıldı ve keskin dişleriyle saldırdı. Ninibe omzuna saplanmak üzere olan keskin dişlerden kendini yana atarak son anda kurtuldu. Neha etrafında süründü, Ninibe yavaş hareketlerle onunla döndü. Elini sallayarak salonun zeminine yayılmış olan kumları hareketlendirdi ve yumruk haline getirerek bir darbe indirdi. Güçten bu kadar düşmüşken Neha'nın bu formu ile baş edemeyeceğini biliyordu, yan gözle Neper'e baktı ama o da diğer ten değiştiren ile uğraşıyordu.

Neha darbenin etkisiyle sarsılrsa da toparlanıp tekrar saldırdı. Ninibe olan gücüyle karşılık verdi ama sadece büyüsunü kullanarak onunla baş edemeyecekti. Kumdan yumruğu tekrar savurup hızla geriye çekildi, zemindeki kumları büyüsunüyle çekip zincirden uzun bir kırbaç yarattı. Kırbaçın ucunda hilal şeklinde bir kanca vardı; yakalamak ve yaralamak içindi.

Ninibe'nin bir zamanlar bir cezaya tanık olduğu sırada kullanılan silahın birebir aynısıydı. Zincir kırbaç geriye doğru savurdu, o an yılan formundaki Neha saldırmak üzereyken duraksadı. Ninibe, kırbaç tanıyacağını biliyordu. Bu kırbaç Şahmeran'ın bir zamanlar cinleri avladığı kırbaçın aynısıydı ve Ninibe bu duraksamayı fırsat bilip çevik bir hamleyle kırbaçı doğruca Neha'ya savurdu.

Neha sürünmeye fırsat bulamadan bedeninin ortasına kes-

kin bir darbe indi ve acıyla tısladı. Salonun zeminine altın kan bulaştı.

Ninibe ikinci bir darbe için kırbacı geri çekti. “Tadı nasıl-mış?” Ve tekrar savurdu. Neha bu sefer hızla sürünerek darbeden kaçtı ve Ninibe’nin kırbacı geri çekmesine fırsat bırakmadan kuyruğunu sallayarak göğsüne sert bir darbe indirdi.

Ninibe geriye savruldu, zincir kırbaç elinden kaydı. Neha bir kuyruk darbesi daha indirdi, Ninibe salonun kolonuna çarptı ve zemine yuvarlandı. İlahi bedeni acıyla kıvrılsa da tekrar düşmeyecekti, özellikle bu yılanı karşı.

Güçlkle savrulduğu yerden ayağa kalktı. Düşünmedi bile, sonucu ne olursa olsun karşısındaki varlığa karşı evvelden içinde kalan öfkesine hürmeten merhamet etmeyecekti. Ona yapılanların bedeli olarak ilk öcünü alacaktı, gökten düşerken bunun yeminini etmişti.

Farafr’a’nın saklı vadisindeki, gizli tapınağında yaşayan ve ona bağlı olan kocakarıları daima gökten izlerdi. Kocakarılar, Ninibe nasıl olduğunu hâlâ bilemese de bir süre cinlerin büyücüleri ile tanışmışlardı ve cinlerin kendi ilahlarından öğrendikleri büyülerini onlardan öğrenmişlerdi. Bu büyüler kaydı, tehlikeliydi ve bilinmemeleri gerekiyordu. Onların diyarında kocakarlardan ve Ninibe’den başkası bilmezdi bu büyülerini. Kocakarılarn büyülerini yaparken kullandıkları teflerin aynısından belirdi sağ elinde. Neha karşısına çıkmakla büyük hata etmişti ve şimdi bedelini ödeyecekti.

Ninibe, kocakarılarn tarzında yapacaktı bunu ve Neha ona tekrar yaklaşırken vurdu tefe. Kâbuslar salonunun kubbesinde yankı buldu bir tını, dudaklarından kara sözler dökülürken Neha karşısında kalakaldı. Ninibe ödeteceği bedeli Ne-

ha'nın görmesine izin verdi. Neha hareket edemiyordu ama yılan gözlerinde okunan vahşi öfkesi çok belirgindi. Ninibe tefe ardi ardına vurmaya, dudaklarına kara çalıp uğursuz bir tını tutturmaya devam etti. O büyüün sözlerini okudukça Neha'nın —yılanın— vücudunu kara alevler sardı.

Önce teni dalgalandı ve yılan formundan, ten karmaşası içinde ilahi bedenine döndü. Sonra parlak saçları kararırken ilahi gücünü, dokuma büyüünü yakmaya başladı. Sonsuzluğun Neha'ya verdiğini, Ninibe şimdi geri alıyordu. Uzun zamandır yapmak istediği şeydi ve şimdi keyfini çıkarıyordu. Neha kendi ayaklarıyla celladına gelmişti, yandıkça çığlık atıyordu. Çığlıkları yükseldikçe saçları ve gözleri renk değiştiriyor, katran karasına dönüşüyordu. Yaratıcısı yanmaya başlayınca Neper'in öldürmeye çalıştığı ten değiştiren de tekrar beden bulmuş ve Neper'in mızrağının tadına bakmıştı.

Ninibe vuruşlarını yavaşlattı ve kara sözler dudaklarından fısıltıya dönüşerek durdu, Neha'yı saran kara alev azalarak söndü. Dokumacı, ilahi gücünden eser kalmamış bir şekilde yere yığıldı. Ninibe emin adımlarla yerde yatan Neha'nın yanına yürüdü ve yüzüne doğru eğildi. “Şahmeran'ı arşın direğine bağladığında ve o kanlar içinde her kırbaç darbesinde haykırdığında oradaydım. Son gücüyle sana ettiği yemini hatırla, Neha. Şimdi onun yemini için... bedel ödendi,” dedi.

Ninibe, Neha'nın yarı açık tutabildiği kararan gözlerinin içine bakarak, “Hepinizi tek tek avlayacak ve gökten indireceğim,” diye fısıldadı.

Sonra doğruldu ve arkasında şaşkın gözlerle ona bakan Neper'e seslendi: “Geldiği yere gönder şunu!”

Neper, Neha'ya ne olduğunun bilinmezliğiyle, “Ninibe ne

yaptın? O yaptığın büyüyü daha önce görmedim, bizim altın kanımızda akmadığı belli,” dedi. Ninibe’ye bakan gözlerinde az da olsa belirsiz bir korku vardı.

“En başta yapmam gerekeni, Neper. Düşerken bir yemin ettim ve o yemin beni yok etsin ki hepsi hesabını verecek. Sana soruyorum, hâlâ yanımda mısın?” dediği sırada Ninibe’nin bakışlarındaki hırs, Neper’in tüylerini diken diken etti.

Neper dostane bir tavırla başını eğdi. “Seninleyim.” Ve elini sallayarak yerdeyatan Neha’yı ve diğer iki cansız bedeni geldiği deliğe gönderdi. “Ra bundan hiç hoşlanmayacak.”

“Gelsin, eğer tekrar cesareti varsa çöle insin,” dedi Ninibe. “Beni sarayına davet ettiğin için minnettarım. Böyle bir şey yaşayacağımızı bilemezdim ama olan oldu. Bedenimin yeterli gücü toplamış olması gerek, şimdi uyanma zamanı, yapacak işlerim var,” dediğinde Neper ona doğru yaklaştı. Ninibe’ye bakan grilerinde okunamayan bir bakış vardı. “Seni hep izleyeceğim ve bana ihtiyacın olduğu zaman geleceğim. Kudretin daim olsun,” dedi ve elindeki Düşler Asası’nı yere vururken Ninibe’nin alnına dokundu.

Ninibe, Neper’i sarayında bırakarak hâlâ yün çadırda minderlerin üzerinde uzanan bedenine geri döndü.

11. BÖLÜM

Gözlerini açtığında şiddetle nefes alarak doğruldu.

Az önce yaşananların gerçek mi, yoksa rüya mı olduğunu kavrayamadı bir süre ama sonra hatırladı; o kara büyüü yapmıştı. Neha'nın ilahi gücü yok olmuş, geriye basit büyüleri kalmıştı. Gök sarayından düşüşü gibi bu durum da onların tarihinde ilk kez yaşanmıştı ve yine bir ilki o yapmıştı. Ninibe, Ra'ya en tehlikeli mesajı vermişti. Bir yaratıcıyı ne derece alt edebileceğini onlara göstermişti. Ra'nın öfkesi çok şiddetli olacaktı, Ninibe bundan emindi, tıpkı karşısına çıkamayacağından emin olduğu gibi.

Silkelenerek etrafına baktı, çadırın içi ateş fenerlerinin ışığından yansıyan gölgelerle titreşiyordu, bu sebeple gece olduğunu anladı. Bakışları yanında uyuklayan

Varaka'ya kaydı. İnsan bedeninde kalmıştı. Uyurken elinde kalan kadehteki şarap minderlere dökülmüştü.

Gözleri kapalıyken de yüzü kusursuzdu. Ninibe başka durumda olsa belki başka bir ya-

ratılıştı, onunla birlikte olabileceğini düşündü, hatta onu elde etmek çok keyifli olurdu. Ama kalbini ellerinde tutan tek bir kişi vardı ve adı aklına geldikçe Ninibe'nin ekseni şaşıyordu. Onun o sönmeyen ateşleri çok uzaklardan bile onu yakıyordu. Onun yokluğunda benliğinde oluşan acı, nefes aldığı her saniye devam ediyordu ve Ninibe o acıya rağmen mücadele veriyordu.

Azeran'ın her gece onun yatağına gelip vücutlarını azgın ateşleri ile sarmaladığı sevişmelerini özlemişti. Önlerinde uzanan sonsuzlukta daima birlikte olacaklardı. Ninibe onun bir gün kollarına geri geleceğini biliyordu ve o zaman tekrar yanacaklardı.

Varaka sarhoş haliyle bir şeyler sayıklarken Ninibe de Azeran'ı zihninden uzaklaştırdı. Sonra dışarıdan gelen bağırışma ve çığlık seslerini duydu. Çadırın ortasındaki direkte asılı duran ateş fenerlerinin gölgeleri titreşti. Hemen ayaklanıp pelelerinini üzerine geçirdi, ne olduğunu anlamak için Varaka'yı öylece çadırda bırakıp dışarı çıktı.

Çıglıklar ana çadırdan geliyordu ve çevre çadırlardaki cinler ana çadıra doğru koşuşturuyorlardı. Ninibe hızla çadıra yöneldi. "Çekilin!" diye bağırdı önüne geçen cinlere. İçeri girdiğinde çadırda çıglık çıglığa kıvranan, yerde kan ter içinde çırpınan Şahmeran'ı gördü.

Ninibe hemen yanına diz çöktü. Mirza onu tutmaya ve endişeli gözlerle kraliçesine ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Şahmeran terden yüzüne yapışmış saçlarının ardındaki gözlerini kapatmış, "Gidiyor! Benden kopuyor!" diye çıglık atıyordu. Ninibe ilk başta karnındaki küçük ifritten bahsettiğini düşünse de Şahmeran'ın devam eden sözleri üzerine zihninde şimşekler çaktı.

“Beni yine cezalandırıyor! Ben ona ihanet ettim, şimdi beni öldürüyor!” Şahmeran’ı bırakıp çıldırmış olan Mirza’yı omuzlarından tutarak silkeledi. “Mirza! Mirza bana bak! Neha ile yaratıcı bağı koptu, onun acısını ve şokunu yaşıyor,” dedi bu kendi suçu değilmiş gibi.

Mirza’nın endişeli bakışları Ninibe’yi buldu, şimdi daha da anlamsızlaştı o bakışlar. “Bu ne demek oluyor, ne yapacağız şimdi?”

“Ne olduğu ortada Mirza, yaratıcısı Neha ilahi gücünü kaybetti ve yarattıkları ile aralarında olan bağı koptu. Bu,” dedi Şahmeran’ı göstererek, “bu daha önce hiç olmamıştı. Şu an Neha’nın yarattığı soydan gelen tüm canlılar acı çekiyor olmalı, en kötüsü ölüyor olmalı. Yaratılanlar onu yaratan ilahiye bağlı olmadan yaşayamazlar.” Ve Ninibe bunun sonuçlarını düşünememişti.

Neye sebep olduğunu o an fark etti. O ne yapmıştı böyle?

Şahmeran’ın çırpınışları şiddetlendi. “Bu son olsun, bu acı son olsun! Nefes alamıyorum, Mirza! Mirza, nefes alamıyorum!”

Mirza, Meran’ına yardım edemiyordu, kendini kaybetmeye çalıştı. Endişe dolu kızıl gözlerini Ninibe’ye çevirdi. “Ninibe o ölüyor, karnındaki küçük ifritim ölüyor. Sen onlardan birisin, ne olur yardım et. Onları kaybedersem değil bu çölü, tüm diyarı kendimle birlikte yakarım. O bin kırbaç yedi benim soluğum kesildi, Ninibe. Onu bulmadan önce yüreğimden damarlarıma akan kara katrandı. Bu üstü kapalı Kahire kapkaranlıktı, o geldi benim dünyam aydınlandı. Şimdi tekrar o karanlığa gömülmek istemiyorum. Onsuz bir dünya benim için artık yok.” Ve asırları gören Cinler Maliki, Ninibe’nin ayaklarına kapandı. Çaresizliği en büyük onuruydu.

Ninibe şok içinde Mirza'ya baktı. "Kaldır şu lanet başını Mirza, onlara bir şey olmayacak. Tek bir kurtuluş yolu var," dedi bir umut olduğunu dile getirerek.

"Nedir o? Ne olursun söyle Ninibe!" Mirza, Şahmeran'ı kaybetmemek için her şeyi yapmaya hazırdı. Aşkı için diyarı yakmaya da...

"Başka bir yaratıcıya bağlanmalı. Kabul edersen onun ruhunu ilahi varlığıma mühürleyeceğim ve artık ruhu bana bağlı olacak. Ancak o şekilde yaşayabilir ama şu da var; küçük ifritin de doğduğunda bana bağlı olacak."

Mirza'nın elinde sadece çaresizlik vardı. Çadırın içinde sessizce onları izleyen cinlerden bazıları hoşnut olmayarak kıpırdandı, çoğunun bakışlarında Malikaları için endişe vardı. Hiçbiri yardım edemiyordu. Ninibe durumun bu boyuta geleceğini asla ön görememişti ama Şahmeran'ın yaşaması için başka bir yaratıcıya bağlanması gerekiyordu.

"Arkasına geç Mirza, konuşması lazım. Son bir gayretle ona yemini ettireceğim," dediğinde Mirza hemen arkasına geçip Şahmeran'ın sırtını göğsüne dayadı. Şahmeran'ın çıgıllıkları yün çadırı dolduruyordu. Ninibe, Şahmeran'ın önüne diz çöktü. Uzun parmaklarıyla Şahmeran'ın çenesini kavrayıp başını kendisine doğru çevirdi. "Bana bak Şahmeran, bu şeye diren, gözlerini aç ve bana bak."

Şahmeran, Ninibe'nin söylediklerine karşı ıstırap dolu gözlerini çok az aralayabildi. Ninibe iki dipsiz yarığı ve kehribar sarılarını seçebiliyordu.

"Şahmeran, yaşamak istiyorsan dinle beni. Çok az vaktimiz kaldı," dedikten sonra sol eliyle Şahmeran'ın sağ elini kavradı. Sıkı sıkı tutarken ilahi gücünü saldı ve çadırda şu sözler yankılandı:

“Aç gözünü Cinler Malikası. Aç gözünü ve çölün üstüne yemin et bana, çöle yemin et. Hanımına kanının son damlası akana kadar biat edecek misin?” dediğinde Şahmeran açık tutmakta zorlandığı gözleriyle Ninibe’ye bakıyordu. Onun ne yaptığını anlamıştı, aynı şekilde ne yapması gerektiğini de. İlk yemin onun damarlarında akmıştı evvelde, hafifçe başını sallamaya çalıştı. Titrek dudaklarından fısıltı şeklinde şu sözler çıktı:

“E-ey Çölün Hanımı, sana yemin olsun kanımın son damlası, Ey Ç-çölün İlahisi, sana yemin olsun ca-anımın son nefesi-i,” dediğinde yerden, halıların altından yükselen kumlar yemini mühürlemek için birleşmiş ellerini sarmaya başladı. “K-kudretli Ninibe; b-ben Cinler Malikası Ş-Şahmeran. T-tüm be-enliğim ve ze-zehrim hep s-senin yolunda olsun. *L-aayukhtatim dami b-bidamik waruhi ti ru-uhikk,*” diye sözlerini tamamladığında kumlar birleşen ellerini tamamen sarmıştı.

Sonra Ninibe’nin dudaklarından hızla şu sözler döküldü:

“Bana hürmetini sunan, Malika. Sözlerini yarattığım Faraf-ra duysun, bozarsan hanımına ettiğin yemini, son nefesin ondan olsun. *Ana agbal damak wa ruhak,*” dediğinde ellerini saran kum ısınmaya başladı ve Şahmeran’ın sağ bileğini bir yılan misali kıvrılarak sarıp derisinin altına işledi ve yemini tenine mühürledi. Şahmeran ilk defa nefes alıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

“İntikamın alındı, Malika,” diye fısıldadı Ninibe kimsenin duyamayacağı bir şekilde, Şahmeran’ın solukları normale dönerken. Mirza’nın Ninibe’ye diktiği kızıl bakışları minnet doluydu. Bağına yaslı olan eşine sarıldı. “İyi misin, Meran’ım?” diye sorduğunda sesi titriyordu.

Şahmeran rahat nefes alsa da biraz toparlanması gerekecekti çünkü hâlâ kopan bağın şokunu yaşıyordu. Kehribar rengi gözleri Ninibe'yi buldu. "AlSahra," dedi elini karnına koyarak ve sonra saçları terden alnına yapışmış olan başını saygıyla eğip kaldırdı.

"Dinlen ve kendine gel, Şahmeran. Artık benim himayem altındasın. Buna, bana alışmaya çalış," dedi ve başka bir şey diyemeden çadırın içini aydınlatan titrek alevlerin altında ayaklanıp cinlerin arasından çıkışına doğru ilerledi. Çıkmadan önce arkasına bakmadan kesin bir dille, "Şafakta yola çıkıyoruz. Her şeyin hazır olduğundan emin olun," dedi ve çadırdan ayrıldı.

Dışarıda toplanan cinler de bir anda iki yana ayrılıp ilahiye yol açtı. Ninibe cinlerin aralarından geçip kendi çadırına doğru ilerledi. Tenhalığa geldiğinde başını görünmeyen göğe kaldırıp derin bir nefes aldı, sadece karanlık vardı. Bakışları karanlık göğü tararken aklına başka bir ten değiştiren geldi. Şahmeran ile onun aynı soydan geldiğini unutmuştu. Neha'nın yarattığı başka bir yaratılan, çadırında sızmış bir şekilde uyuyan ya da çoktan ölmüş olan engereği. Varaka.

12. BÖLÜM

Ninibe çadırına doğru hızla yürüdü. Kumlar ayaklarının altında öfkeli bir fısıltı gibi hışırdıyordu. Yün perdeyi sertçe araladı.

Çok geç kalmaktan korkuyordu, ten değiştiren ölüyşe Anubis ile yaptığı hiçbir anlaşma onu geri getiremezdi. Varaka, onun için yalnızca bir ten değiştiren değil, yeryüzündeki ilk yeminlisiydi.

Titrek ateş fenerinin ışığı çadırı aydınlatırken Ninibe duraksadı. O an hatırladı... Varaka zaten Neha'yı bırakıp çoktan ona yemin etmişti. Şahmeran'ın biraz önceki hâli, zihnini sis gibi kaplamış, bu gerçeği unutturmuştu. Varaka'yı minderlerin üzerinde bıraktığı gibi bulunca rahatladı.

Ama zihninde bir başka acı vardı... Neha'nın gücünü yok ederken, bunun nereye varacağını hiç düşünmemişti. O an öfke ve intikam gözünü kör etmişti. Yaratıcıyı saf dışı bırakarak, bir soyun soykırımına sebep olmuştu. Endişe zihnini bir hançer

yarası gibi zonklatıyordu, sanki Varaka zehrini Ninibe'nin damarlarına zerk etmişti ve içten içe parçalıyordu.

Düşüncelere daldığı sırada, çadırın içine ansızın bir güneş doğdu. Gözleri kamaştı. Güneşin Hanımı tam önünde belirdi ve Ninibe'nin omuzlarından tuttuğu gibi hiçliğe karıştılar. Ninibe ne olduğunu kavrayamadan bir boşluğa çekildi ve güneş ışıklarının arasında sürüklendi. Parlaklık gözlerini yaktı. Zaman ve mekân eridi, tam güçlerini kullanmaya hazırlanırken, ayaklarının altında yeniden sert bir zemin hissetti.

Güneşen yanında dikilirken hızlıca etrafına bakındı. Kahir'e'nin dışına, Cin Geçidi'nin sınırına gelmişlerdi. Ninibe'nin karşısında öfkeyle ona bakan Neith, Nut ve Neper vardı. Hava hâlâ karanlıktı ama karşısında duran ilahileri çok net görüyordu. Neith'in aksine, Nut ve Neper'in bakışlarında endişe vardı.

"Siz..." dedi Ninibe durumu anlamaya çalışarak. Neith ak saçları ve ak gözlerine uygun gece mavisi şalvarı ve kaftasıyla dikiliyordu, başında ay ışığından tacı vardı. Sonra Nut'a kaydı bakışları. Şafağın Oğlu gözlerine çekilen şafak rengi sürmesi, parlak buğday teni ile göz alıcı görünüyordu. Zayıftı, genç bir erkek görünümüne bürünmüştü. Rahatlığını belli eden bol kıyafetleri üzerindeydi ve hepsi şafak tonlarındaydı. Dağınık saçları, aynı renkteki şafağın o tatlı rengini içinde barındıran gözleri ile bir bütün oluşturunuyordu.

Güneşen'e bakma fırsatı bulamadan ak saçlı Gece Ninesi öne atıldı. "Sen... ne yaptın Ninibe? Güneşen sana beklemeni söylemedi mi?" dedi Ninibe ile arasında çok az bir mesafe bırakarak. "Yukarısı nasıl karıştı kızım, senin haberin var mı? Şu an yaratılan ten değiştirenler diyarın dört bir yanında ölüyor."

Ninibe ağzını açıp tek kelime edemedi Neper araya gire-

rek, “Çok geç kalmadan müdahale etmemiz gerek, büyük bir felaketin başlangıcını getirdin. Daha doğrusu getirdik,” dedi Neith’in öfkeli bakışları ona çevrilmişken.

Ninibe, Neper’den çektiği bakışlarını Güneşen’e çevirdi. Güneşen de Neith kadar durumun vahametinin farkındaydı. “Buna engel olmalıydın, onun kadar sen de suçlusun,” dedi, sonra Ninibe’ye döndü. “Hepimiz tarafsız salonda tartışırken birden sefil halde Neha belirdi. Salonun ortasında kararmış saçları ile öylece hareketsiz yatıyordu. Ra çıldırdı, diğerleri onu sakinleştirmeye çalışıyor. Ten değiştirenlere acil müdahale edilmeli. Bu soykırıma göz yumamayız.”

Nut, onları izliyordu. Ninibe’ye bakışlarında derin bir keder vardı. Neha’ya olanları Ninibe’nin yaptığından bu gruba Neper bahsetmiş olmalıydı.

“Hemen dağılmalıyız, hepiniz bulabildiğiniz her ten değiştirene uğrayın. Yemin edenleri kendinize bağlayın. Gökten bu işe yardım edebilecekleri de çağıracağım. Neha’nın bağı artık onlardan koptu,” dedi Neith endişeli sesiyle. “Dağılın, çabuk dağılın! Bir soy yok oluyor, çok geç kaldık. Güneşen, doğumunu olabildiğince geciktirecek.”

Ve Nut’a döndü. “Benimle gel, Şafağın Oğlu. Biz uzak kıtalara gidiyoruz.” Sonra Güneşen’e çevirdi her zerresi ak gözlerini. “Siz yakın bölgelerden başlayın. Diğerleri bize katılacak,” dedi ve Nut ile arkalarından gecenin öfkesi ile şafağın ilk ışıklarını bırakıp gözden kayboldular.

Neper, Ninibe’ye bakıp kafasını iki yana salladı, böyle bir felaketi asla tahmin etmemişlerdi. Ninibe’nin böyle bir büyü olduğuundan Neper’in haberi dahi yoktu. Olsaydı asla izin vermezdi.

Ninibe sadece, “Çöller bende, gidin...” diye fısıldadı. Güneşen bir ışık patlaması ile yok oldu. Neper durdu, bakışlarını Ninibe’den bir an olsun ayırmadı. “Kendine gel, kardeşim. Bu senin suçun değildi, onlar sana yaptıklarının cezasını bundan daha fazlasıyla çekecekler,” dedi ve ardında bir sis bulutu bırakarak ortadan kayboldu.

Ninibe zihnine vuran balyozun istediğini aldığına emindi çünkü zihni şu anda parçalara ayrılmıştı. Bir yanı göktekiler hak ettiklerini buldukları için huzura kavuşmuştu ki onlara daha fazlasını yapacaktı ama merhameti ise tam tersini fısıldıyordu. O bu kadar gaddar değildi, şu anda tehlikede olan yaratılanlardı. Ve o da elinden geldiğince yarattığı sonucu telafi edecekti, intikamını bir süre dindirdi.

Ve sonra büyü kuyusunu yokladı. Büyüsü neredeyse dolmuştu, eski gücü kadar olmasa da bu güçle de dağları yerinden oynatabilirdi. Sonra dağları zihnini toplamaya çalıştı, gözlerini kapatıp Nil’in koruyucu İlahı Akar’a seslendi:

“Ey Nil’in bereketi. Ey Nil’in sırtıtısı.

Duy beni Akar, ben kovulmuş Ninibe.”

Çok geçmeden zihninin içinde öfkeli sesi duydu.

“Söyle kovulmuş. Söyle soy öldüren.

Nefretim, yarattığım Nil gibi çağlarken, seni dinliyorum.”

Ninibe şimdi sırası olmadığını biliyordu.

“Demek duydun, Akar. Nefretini sonraya sakla, bana yardım et.

Ölen soyu kendine bağla. Kurtarabildiğini kurtar.

Ölmeden yetiş, Anubis ruhları kabzetmeden yetiş.

Al-Jizah, Kerman benim. Kızıldeniz’in ötesi benim.

Güney, Kuzey ve Batı benim.

Doğu, Nil çevresi ve Abu Mingar senin.

Oralardan başla.”

Akar cevap verdi.

“Neha için yapıyorum.

Ona yaptığın gibi senin de sonun gelecek.

Bekle...”

Ninibe o an bağlantıyı kesti ve zihnini ona kapattı. Binlerce yıldır sessiz kalan ilahiler şimdi kaos istiyordu. Yaratılışın işkencesi buydu, sonu gelmeyen bir varoluş hiç olmadık bir zamanda evreni kaosa sürüklüyordu. Ninibe, doğuyu Akar'ın tarayacağından emindi, daha fazla beklemeden o da harekete geçti.

Uzun saçları ve pelerini çöl rüzgârında hafifçe uçuşurken dizlerinin üzerine çöktü. Avuç içlerini daldırdı Farafra'nın kızıl kumlarına. Kapattı gözlerini sonra ve fısıldadı o kuraklığın ulu ortasında.

“Ey her zerresine kan ağladığım. Ey beni ben yapan Farafra, hanımın yine sana el sürüyor. Duy beni, gör beni. Seni yaratan sana sesleniyor. Gözlerim ol göster, dile gel seslen hanıma. Varsa üzerinde yok olan soydan, götür hanımını ona,” dediği anda esen rüzgâra karıştı Ninibe.

Binlerce kum tanesi süzüldü esen rüzgârda, Farafra ile bir oldu. Evrenin sırları ona fısıldanırken süzüldü, diyar önüne serilirken süzüldü. Rüzgâr onu en yakındaki ten değiştirene taşırken süzüldü.

Kum uçuran yaptığında zaman kavramını yitiriyor, bedenine döndüğünde saniyeler akmaya tekrar devam ediyordu. İlk ten değiştireni, Kleopatra Sarayı'nın uzağındaki bedevi bölgesinde yani Kerman yakınlarında buldu. Kleopatra'nın saray surları dışında harabe olarak bıraktığı bir köyün ortasındaydı

ve bir erkekti. Kendi saçlarının renginde saçları uzun ve örgülüydü. Teni çöl ikliminin getirisi olarak yanıktı. Gözleri kapalı, acı içinde kıvranıyordu. Saçlarının arasından çıkan iki kedi kulağı vardı. Bacaklarının arasından sarkan kumları döven kuyruk... Neha'nın vaşağıydı ve teni iki varlığı arasında dalgalanıp duruyordu.

Ninibe vakit kaybetmeden yanına diz çöktü. Başını elleri arasına aldı ve onu sakinleştirmek için büyüünü saldı. Vaşak gözlerini açtığı anda gördüğü gözler kendi gözleriydi, kadife yeşiller acıyla ona bakıyordu, o bakışlar ürkek ve uysaldı. Yüzünde asil bir nahiflik vardı.

Zihnine saldı büyüünü, ona ninniler fısıldamadan önce bir eli ile elini tuttu. "Bana bak Vaşak, bana bak ve sakin ol. Ben Çölün Hanımı Ninibe, alınan intikamın kurbanı sen, ölmek istemiyorsan aç kalbini bana." Büyüsünün etkisi olarak sakinleşen vaşak, usulca başını salladı. Ninibe ne yapması gerektiğini zihnine fısıldadı.

"Ey acı çeken, yaratıcısını kaybeden, Vaşak. Çölün üstüne yemin et. Hızını, çevikliğini ve tüm yeteneklerini hanımına sunmaya, kalbini ve ruhunu bana bağlamaya yemin ediyor musun?"

Vaşak kekeleyerek konuştu. Sesinin dokusu Ninibe'ye aynı gözleri gibi kadife geldi. "C-canımı kurtaran h-hanım. Ruhumu ve kalbimi sana, h-hizmetine sunuyorum." Sonra kanındaki yemini fısıldadı.

Vaşagın sözleri üzerine her zamanki gibi Farafra'nın kumları yerden yükselip tuttukları ellerini sardı ve ısınmaya başladı, vaşak son raddeye gelmişti. Ninibe hızlandı.

"Ey bana yemin eden, bana bağlanan, Vaşak. Sözlerini ya-

rattığım Farafra duysun. Bozarsan hanımına ettiğin yemini, son nefesin ondan olsun,” dedikten sonra ellerini saran kumlar vaşağın bileğine aktı ve tenine mühürlendi. Vaşak derin bir nefes aldı.

Ninibe ona son kez fısıldayarak, “Ruhunu ruhuma bağlayan, şimdi dinlen ve sonra bul beni. Çölün kalbinde, ihtişamlı mabette,” dedi ve vaşağı orada bırakarak tekrar kumlara karıştı, hızlı olmalıydı. Evren tekrar önüne serilirken çölün ve rüzgârın onu yönlendirmesine izin verdi.

Rüzgârdan duydu, Farafra gösterdi ona. Abu Mingar sınırında, kızıl saçlı genç bir kadın acıyla kıvranıyordu. Abu Mingar’ı Akar tarayacaktı ama Farafra onu buraya yönlendirmişti, Ninibe sebebini sorgulamadı, kurtarılması gereken bir can vardı. Hemen bedenine döndü.

Genç kadın vücudunun her yerini kumaşlarla sarmıştı, sınırın dışına doğru giderken yakalandığını tahmin etti Ninibe. Belli olduğu kadarıyla ince vücut hatlarına sahipti, başına geçirdiği kumaştan taşan kızıl saçları kumlara yayılan kan gibi dalgalanıyordu.

Hemen onun da başına diz çöküp büyüünü saldı. “Sakinleş ve durul. Duy beni, duy beni ve aç gözlerini.” Kadın büyüünün etkisi ile sakinleşti. Yüz hatları net bir şekilde belli olduğunda Ninibe genç kadının Şahmeran kadar güzel olduğunu fark etti. Yeteneğini merak ediyordu. Onun yatıştırıcı sesine karşı derin derin soluyarak gözlerini açtı. Gözleri Farafra’nın kumları gibi kızıl-kahveydi ve bakışlarında parlayan bir keskinlik vardı. O kızılı cam gibiydi ve bu güzelliğini daha da eşsiz kılmıştı, diğerleri gibi onun da teni esmerdi. “Tam bir çöl kadını,” dedi Ninibe kendi kendine.

“İsmin ne söyle bana?” dedi genç kadına.

Kadın titrek nefesiyle, “Bennu,” diyebildi.

“Bennu. Hayali kuş,” dedi Ninibe, anlamı buydu, “sen hangi türsün?”

“Ben kızıl şahinim.”

“Güzel gözlü, keskin bakışlı, Kızıl Şahin. Ben Çölün Hanımı Ninibe. Seni buldum çünkü sana hayat vereceğim. Beni dinle, ruhunu ruhuma sun. Nefes almak istiyorsan çöle yemin et. Bana yemin et.”

Bennu, keskin ama ürkek olan bakışlarını Ninibe’ye dikmişti. Zaman Bennu için son saniyelerini de geçmişe dökerken birden yer yarıldı. Siyah bir duman onları çevrelerken içinde bir çakal uludu. Ninibe geleni biliyordu. Uluyan kara çakalın yanında dikilen Ölümün Efendisi, İkinci Boyutun Bekçisi Anubis’ti. Ninibe, Bennu için geç kaldığının farkındaydı.

Önüne geçti kara çakalın, ölüme geçti ölümün. Bennu’yu vermeyecekti, veremezdi. Onun suçu yokken bu kadar erken ölmesini kabul edemezdi. Anubis kara saçlarını geriye yatırmış, solgun teninin heybetiyle dikiliyordu karşısında. İçinde kaybolanın bulunamayacağı zifiri gözleri de ölüm karasıydı. O da sadece Neper gibi beline beyaz bir kumaş dolamıştı. Kara çakalın boynundaki kara tasmadan onun solgun boynunda da vardı.

“Çekil önümden, kovulmuş,” dedi Anubis kan donduran sesiyle. Ninibe biliyordu, bu ölümün sesiydi.

“Onu alamazsın. Farafra’nın üzerinde duruyorsun. Ben Çöllerin Hanımı, beni biliyorsun. Bak önünde diz çöküyorum. Heybetiyle titreten, nefesiyle ruhları ta öte diyara taşıyan Anubis. O suçsuz. O yaşamalı. Bu ölümlere neden zaman tanımıyorsun!” diye haykırdı Ninibe.

Kara çakal tekrar uludu, Anubis ilgisizce başını okşadı hayvanının. “Buna sen mi karar veriyorsun? Tüm bu ölümler senin suçunken.”

Ninibe’nin yüreği yerinden çıkıp bir kez daha sızladı. “Anlaş benimle, Ölümün Efendisi. Bu ruha karşılık başka bir ruh.”

Anubis, Ninibe’nin teklifine karşılık sessizleşti, dipsiz gözleri düşünüyormuşçasına durgunlaştı. Kara çakalın dili kopsun, yine uludu. Ninibe ikinci kez üsteledi. “Kardeşim bağışla bu canı, zamanı geldiğinde vaat ettiğim canı alacaksın, sana daha ihtişamlı bir ruh vereceğim.”

Anubis bakışlarıyla ona vaat edileni tartıyordu. Bu anlaşma ileride işine yarayabilirdi ve o kısacık zaman diliminde kararını verdi. “Yarattığınız tüm canlar günü gelecek ölümü tadacak Ninibe biliyorsun, vaat edilen için ve her şeye rağmen senin için bu candan ölümün keskin pençelerini geri çekiyorum. Zamanı geldiğinde yine karşılaştığımız,” dedikten sonra ortadan kayboldu. Kara çakalın uluması son kez kulaklarına doldu. Ninibe yaptığı şeyin farkına varmadan önce Bennu’ya döndü.

Şahin her şeyi, dahası ölümün yüzünü görmüştü. Gözlerini korkudan kocaman açmış Ninibe’ye bakıyordu.

“Görmemeliydin, duymamalıydın ama şahit oldun, Şahin. Şimdi yemin et bana, zira ilahi kanunlarda yeminlerden ötesi yoktur,” dedi ve uzanıp Bennu’nun titreyen elini tuttu.

Titrek nefesi ile bilmediği sözler zihnine dolarken yeminini etti Bennu. “Ölümü yenen, beni bulan Ulu Hanım; rüzgârda süzülen keskin kanatlarım senin için uçsun, bana bahsedilenler ve her şeyim uğrunda son bulsun. Ruhum, varlığına bağlı olsun,” dedikten sonra yine havalandı kumlar ve sardı ellerini.

“Ey ruhuna bedel ödediğim, kızıl gözlü Bennu. Sözlerini

yarattığım Farafra duysun. Bozarsan hanımına ettiğin yemini, son nefesin ondan olsun,” dedikten sonra kumlar Bennu’nun bileğine mühürlendi. Bennu uykudan uyanırmış gibi silkelen-di ve hanımına baktı.

Ninibe diğerleri için kumlara karışmadan önce, “Gidiyo-rum Bennu, batıya uç ve beni orada bul. Zamanı gelecek ya-nımda olacaksın, eminim Farafra beni boşuna sana sürükle-medi,” dedikten sonra Bennu’nun konuşmasına fırsat verme-den kumlara karıştı. İlk ikisi için çok vakit harcamıştı. Abu Mingar’ın diğer ucuna taşıdı rüzgâr onu. Sıradaki ten değışti-rene ulaşmadan önce tekrar beden buldu. Karanlık bir bölge-de durdu ve bu sefer zihninden diğerlerine seslendi:

“Neith. Nut. Neper.

Duy beni, Güneşen!”

O an zihninde diğerlerinin seslerini işitti.

Neith, hâlâ öfkeliydi.

“Söyle, Ninibe! Yarattığım katliamın sonu gelmeden söyle!”

Güneşen her zamanki sakinliğini koruyordu.

“Seni dinliyoruz. Çabuk ol.”

Ninibe vakit kaybetmeden seslenmeye devam etti.

“Anubis son nefeslerinde ruhlarını kabzedeiyor. Ona engel olun.

Neith, Neper. Anubisi durdurun! Vakıt yok. Ölüyorlar.

Onu durdurun! Ölümü durdurun!”

Ve Neith haykırırken, damarlarındaki kanı bin hançer dar-besi gibi akarken bağlantıyı kesti. Anubis durdurulmalıydı, Ninibe onlara güvenmek zorundaydı. Kumlara karışmasına gerek kalmadan yakınındaki yerde acılar içinde kıvranan sıra-daki ten değıştirenelerle, ona da yemin ettirdi ve sonra bir başkasını buldu. Dinlenmedi, durmadı.

Anubis'in ondan önce davranıp aldıkları, canlarını verenler de olmuştu. Bazıları ilahileri yoksa yaşamayı reddettiler, gözlerini kapatıp ölümü beklediler. Ninibe onlar için bir şey yapamadı. Bennu ve vaşak hariç diğer tüm yemin edenleri kendi hallerine bıraktı ama yanlarından yok olmadan önce zihinlerine şunları fısıldadı: "İnsanlığın üstün soyu, gözleriniz bedenimi, kalpleriniz ilahi varlığımı gördü. Artık korkmak, saklanmak yok. Çöllerin Ulu Hanımı size yemin ediyor; hepinizi göreceğim, hepinizi duyacağım ve sizleri kutsayacağım ama zamanı geldiğinde bileyin pençelerinizi, akıtın zehrinizi. Uçun bana gelin. Koşun, sürünün bana gelin. Gelin ki yeniden doğan ruhlarınız gibi yeni bir diyar doğsun."

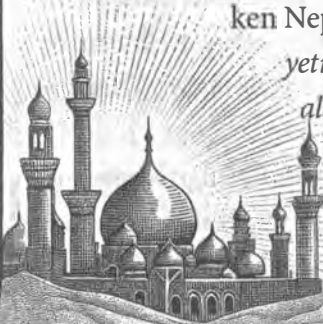
13. BÖLÜM

Ninibe'ye takılan birçok isim vardı: Çöllerin ve Batının Hanımı, AlSahra ve dahası... Şimdi ise bir yenisi daha eklenecek ve ona artık Soy Öldüren diyeceklerdi.

Ne diyebilirdi ki? Hepsini hak etmişti. Geri dönüşü olmayan çok fazla şey yapmıştı, ona verilen ilahi gücün altında hiçbirinde de pişmanlık duymamıştı, şimdi de duymayacaktı. Bu yapılan bir soykırım olsa bile Ninibe kendisine itaat edecek üstün soy kazanmıştı. Ve gördüğü kadarıyla Neha'nın ten değiştirenleri tıpkı ilk soylarda olduğu gibi yaratıcılarına kolaylıkla sırt çevirebiliyorlardı. Ona bağlanan ten değiştirenleri ise bir araya toplayacak ve yeni bir düzen bahşedecekti.

Kahire'ye döndüğünde diğerleriyle tekrar iletişime geçmemişti ama şafağa yakın bir vakitte çadırına girer-

ken Neper zihnine seslendi: "Çoğunluğa
yetiştirdik, kaybettiklerimizi Anubis
aldı. Şimdi ilahi katta toplandık. Ra
çok öfkeli, kardeşim. Seni tüm
olanlardan haberdar edeceğim."
Ninibe, Neper'e cevap vermedi.

Biliyordu, şu an bir süre kargaşa hüküm sürecekti. Döndüğünde Kahire sessizdi, kimselere görünmeden yün perdeyi aralayıp çadıra girdi. Yola çıkmalarına saatler kalmıştı. Engerek bıraktığı gibi hâlâ uyuyordu, başucuna gidip dürtükledi.

“Varaka uyan.”

Engerek tıslarcasına ırkıldı, yeşil gözlerini kocaman açarak doğruldu. “Hanımım?”

Ninibe kendini rahat minderlere bıraktı. “Geceye kaos hükmü sürerken sen tüm bu süre boyunca uyudun, Engerek.” Varaka hanımının söylediklerine anlam veremedi, mahmur gözlerini kırıştırarak ayağa kalktı.

“Beni affedin hanımım, siz gidince biraz dalmışım.”

Ninibe bakışlarını boşalmış şarap testilerine çevirdi. “Bir de fazla kaçırmışsın sanırım. Bilmen gerek ki Neha’nın yaratıcı gücü yok oldu. Senin gibi ten değiştirenlerin çoğuna müdahale etmek zorunda kaldık.”

Ninibe oturması için minderleri işaret etti. Varaka bağdaş kurarak hanımının karşısına oturdu ve kara kaşlarını Ninibe’nin söylediklerini anlamaya çalışırcasına çattı. “Nasıl yani, hanımım?”

“Güç uykusuna yattığımda Neper’in Rüyalar Sarayı’na gittim. Bir süre sonra Neha kâbuslar salonuna geldi, karşıma çıkması yetmemiş gibi zehirli dilini bana savurdu. Her şeyi hoş görebilirdim ama bana saldırdı, ikinci kez. İşte bu sefer, bedelini gücüyle ödedi. Sen çoktan bana bağlandığın için etkilenmedin. Eğer seni önceden bulmamış olsaydım belki sen de şu an acılar içinde ölmüş olurdun.” Varaka’nın bilmesini istiyordu. Onu öylece bıraktandan intikamını aldığını bilmesini istiyordu.

Varaka sessizliğe gömüldü ve donuklaşan bakışlarını yere

indirdi. Hazmetmesi gerekiyordu, Ninibe bakışlarını üzerinden çekmedi ve kısacık bir süre tanıdı. “Saatler sonra yola çıkacağız. Senden benim kadar acımasız olmanı beklemiyorum ama sen artık bu diyarda, bu çölde ve ilerideki sarayımda en güvendiğim kişi olacaksın. Benim için savaşacak ve hizmet edeceksin, yanımda duracaksın. Bunun için seni kutsuyorum, Engerek. Benim için gücünü kimseden sakınma. O zehirli dişlerini sapla dediğimde bunu yapacaksın.”

Varaka bakışlarını kaldırdı ve geleceğini görebilirmiş gibi Ninibe’nin gözlerinin içine baktı. “Hanımım, benliğim size aitken daha azını yapmam mümkün olamaz. Siz ne emrederseniz.”

Ninibe memnuniyetle gülümsedi. “Güzel. Yola çıktığımızda zamanı gelecek kendini diğerlerine göstereceksin. Seni tek korkutabilecek kişi Şahmeran. O seni yaratanın ilk yarattığı ten değiştirendi. Bu yüzden onu ilk gördüğünde irkildin. Sadece ben izin verdiğimde senin üzerinde hâkimiyet kurabilir. Onunla ya iyi anlaşırınsınız ya da size emretmem gerekir. Soyunuzun ilk atası o ve artık bana boyun eğiyor.”

Varaka şimdi anlıyordu, bu yüzden Şahmeran’ı görünce tanıdık bir his sarmıştı her yanını. Bu yüzden aslında ona boyun eğmesi gerektiğini hissetmişti. “Sizin varlığınızın yanında, soyumun atasına yalnızca saygı duyarım,” dedi kendinden emin bir şekilde ama içinden kendini hançerlemek geliyordu. Soyunun ilk atası buradaydı ve cinlerin kraliçesi olmuştu.

“İşte böyle, Varaka. Şimdi git ve çevreyi kolaçan et, hazırlıklara başlandı mı bilmek istiyorum.”

Ninibe emrini verip başını minderlere yaslarken, Varaka yanında engerek bedenine çekildi. Ve sessizce tısladıktan sonra çadır örtüsünün altından sürünerek çıktı.

Varaka tekrar çadıra dönüp insan bedenine çekildiğinde şafak sökmüştü.

Bu bölge güneşi görmese de ortalık loş bir şekilde aydınlanıyordu. Geceyi ve gündüzü ayırt etmek mümkündü. Ninibe uzun saçlarını kokuşmuş minderlerden kaldırdı. Bir gün daha burada kalırsa koca çölü yakacaktı.

Bakışlarını Varaka'ya çevirdi. "Ne durumdalar?"

Varaka üzerine çeki düzen verdi. Onun da yeni kıyafetlere ihtiyacı olacaktı.

"Hazırlar hanımım, yüz asker, Malik ve kardeşi Burkan. Bir de Malika ve birkaç düzine kadın bizimle gelecek, tıpkı emrettiğiniz gibi. Develere erzak yüklenmiş, büyük bir kervan olacak."

Ninibe memnuniyetle başını salladı. "Güzel. Kahire'den çıktığımızda, Delam buradan üç gece uzaklıkta."

"Hanımım biliyorsunuz, gücünüzü kullanarak daha kısa sürede gidebilirsiniz."

Ninibe keskinleştirdiği yeşil gözleriyle baktı engereğine. "Ben gidebilirim ama kervan gidemez. Sen gidemezsin. İlahi kibrim artık buna ters, benim olanı beraber fethedeceğiz."

Varaka anlıyordu artık; Ninibe, Neha'nın yapmadığını yapacaktı. Onlara yol gösterici olacaktı. Hanımının önünde yerlere kadar eğildi. "Tüm hürmetim ve bağlılığım sana Çöllerin Ulu Hanımı."

Ninibe oturduğu yerden doğrularak duruşunu dikleştirdi. "Kaldır başını, Engerek. İtaatini anlıyorum ama benim yanımda ben söylemedikçe sakın başını eğme." Ninibe bunu is-

temese de Varaka ile şimdiden aralarında özel bir bağ oluştuğunu hissediyordu. Ve belki de geleceğin saraylısına dik durmayı böyle böyle öğretiyordu.

Varaka başını kaldırdığı sırada çadırın dışında ayak sesleri duyuldu, hemen engerek bedenine çekilip hanımının dizinin dibine kıvrıldı. Çadırın girişindeki yün perdeyi aralayan Şahmeran'dı.

"AlSahra," dedi elindeki kıyafetlerle içeri adım atarak.

"Gel, Malika."

Şahmeran, Ninibe'nin karşısındaki minderlere oturdu. Ateş fenerlerinin ışığında içlerinin dipsiz yarıkları belli olan kehribar gözleri ışıldıyordu. Elindeki kıyafetleri yanına bıraktı.

Ninibe'ye diktği bakışlarında minnet vardı. "O artık yok, değil mi?"

Ninibe kimden bahsettiğini biliyordu. Şahmeran ondan nefret etse de içinde bir yerde hâlâ ona karşı olan bağlılığının önüne geçemiyordu ama artık o da kopmuştu. Ninibe, Şahmeran'ın karşısında da dik durmaya devam ediyordu, bakışlarını ona dikti. "Neha'nın bağı artık senden koptu Malika, artık soybağın bana bağlı. Ben yok olursam, sen ölürsün. Ben yok olursam, rahmindeki küçük ifritin ölür."

Şahmeran'ın irislerindeki yarıklar daha da kısıldı. "O halde evvelde, şu anda ve ebediyette varlığıyla kâinatı şerefliendireceksin, AlSahra. Soyumun tüm sürüngenleri ve dilsizleri, senin emrine hazır olacak."

Sonra çatal dilini dışarı çıkardı ve tıslayarak konuştu, Şahmeran'ın dilinden dökülen her söz bir yemindi şimdi. "Artık korkmuyorum, Çölün Hanımı. Sen şahitsin olacaklara. Karşında..." eliyle şişmiş karnını okşayarak devam etti, "ve karşı-

mızda kim durmaya cesaret ederse, hepsini yok edeceğiz. Beraber AlSahra, artık beraber.” Sonra çatal dilini geri çekti.

Ninibe, Şahmeran’ın gücünün sınırlarını biliyordu. Neha ona kendinden çok şey bahşetmişti ve şimdi o gücünü çekinmeden kullanacağından emindi. Onu yanında sarayına götürecekti. Çünkü karnındaki ifrit, Varaka ve annesi Şahmeran kadar eşsizdi. Tek yapması gereken Cinler Maliki’ni dize getirmekti.

“Beraber yok edeceğiz, Şahmeran,” dedi Ninibe buz gibi bir sesle. Ona ve ifritine canı pahasına sahip çıkacaktı.

Şahmeran kendisini toparlayıp ayağa kalktı. “İstersen üzerini değiştir, AlSahra,” dedi yerdeki kıyafetleri göstererek. “Kervan hazır, sen de hazır olduğunda yola çıkıyoruz.”

Ninibe ayağa kalkıp üzerindeki pelerini omuzlarından yere bıraktı. Şahmeran arkasını dönüp çıkmak üzereyken, bakışlarını yerde çöreklenmiş olan siyah engereğe çevirdi. Ninibe ne diyeceğini merak etti. Bekledi.

“Kendini gösterebilir. Benim nefretim Neha’ya, soyuma değil,” dedi.

Engerek başını kaldırıp elmas gözlerini ona dikti ve çatal dilini çıkarıp tısladı. Aynı şekilde Şahmeran da çatal dilini çıkarıp tısladı, sonra önüne dönüp çadırdan çıktı. Ninibe, Şahmeran’ın çabaladığını, geçmişin yarattığı travmaları aşmak için uğraştığını biliyordu. Bir zamanlar katlettiği halkın arasında yaşamak ve dahası onların kraliçesi olmak derin yaralar açmış olmalıydı.

“Varaka,” dedi Ninibe.

Varaka o an ten, renk ve kumaş karmaşası içinde insan bedenine çekildi.

“Emredin.”

Ninibe üzerindeki bluzu da çıkardı, şimdi dolgun göğüsleri ile Varaka'nın karşısında dikiliyordu. Yanakları kızaran Varaka hemen arkasını döndü.

“Şahmeran seni sevdi,” dedi Ninibe belindeki şalvarın uçkurunu çözüp bacaklarından aşağı bırakırken. Daha sonra getirilen kıyafetlere uzandı. Bu seferki kaliteli ipekten uzun beyaz bir tunikti, dikiş yerleri altın sırmalarla çevrelenmişti. Ninibe elbiseyi üzerine geçirdi, bol kesimini toplamak için beline siyah şerit bir kumaş parçası bağladı. Daha sonra beyaz yaşmağı saçlarından geçirip başını saracak şekilde bağladı. Tülden bir peçesi vardı, peçeyi başının üzerine attı. Farafra her ne kadar onun olsa da her anına müdahale edemiyordu. Bu kıyafet onu hem sıcaktan hem de kum fırtınalarından koruyacaktı.

“Dönebilirsin,” dedi Ninibe. Varaka kızaran yanaklarını saklamak için başını eğerek döndü. “Biz bunlarla uğraşmayız, Varaka. Bu beden sadece bir kabuk, bir kafes. Bizim asıl olduğumuz şey bu kabuğun ardında, bu içinde bulunduğumuz kafeste dize geliyor,” dedi üzerindikileri son kez düzelterek.

Varaka merak ediyordu, o kabuğun ardındaki tüylerini diken diken eden ilahi varlığı deli gibi merak ediyordu ama tek kelime etmedi ve sessizce engerek bedenine geri çekilerek ve hanımının boynunda yerini aldı. Geldikleri günkü gibi ayrılacaklardı buradan. Ninibe çadırından çıkıp ana çadıra doğru yürüdü, onu gören cinler usulca geri çekildiler. Ninibe beyazlar içinde, boynunda siyah engereği ile heybetiyle dikildi ortalarında. Hepsinin bakışları ondaydı. Onlara yuva veren ilahide.

Ninibe'nin bakışları ise karşısındaki kafiledeydi. Varaka'nın söylediği gibi siyahlar içindeki askerler kendi çöl bineklerinin

üzerinde yerlerini almıştı. Yük develeri sıraya konulmuştu. Mirza, Şahmeran ve Burkan bineklerinin önünde dikiliyordular. Mirza onlar yokken yönetimi ve Kahire'yi koruma işini emirlerine bırakmıştı. Mirza'nın kardeşi Burkan da diğerleri gibi siyah giyinmişti. Şahmeran ise kan kırmızı kumaşlar içindeydi, baştan aşağı sarmıştı her yerini ve Ninibe biliyordu ki Şahmeran sadece savaşa giderken bu rengi kuşanırdı. Mirza ise ruhundaki karanlığa karşı Ninibe gibi beyaz renk giyinmişti.

Biri Çöllerin Kraliçesi, diğeri Cinlerin Maliki'ydi.

Mirza bir baş işareti verdi, Ninibe de ona karşılık kafasını salladı ve yüksek sesle onu dinleyen kabileye seslendi: "Ey dumansız ateşlerin yaralı çocukları, size yapılanın bedelini ödetmek için gidiyorum ve zamanı geldiğinde özgürlüğünüz için beraber savaşacağız. Kahire'ne iyi bakın," dedi kederli bir sesle. Tüm cinler hürmetle başlarını eğdi ve ilk önce Şahmeran bindi devesinin üzerine. Dört ayağını da kırmış yerde oturan deve, Şahmeran bindikten sonra tüm heybetiyle doğruldu.

Daha sonra Ninibe'nin devesini getirdiler. En son Malik bindi ve kabile, harabelerin, yün çadırların, karalar giymiş Demon halkının arasından yavaş yavaş Kahire'nin çıkışına doğru ilerlemeye başladı. En önde Mirza ve Burkan gidiyordu. Ninibe onların ardında kalıp Şahmeran ile sürecekti bineğini. Geriye kalan askerler ise yük develerinin etrafını çevrelemişti.

Kahire'nin sınırından çıktıktan sonra yarım günlük mesafede Cin Geçidi vardı. Cin Geçidi'nden geçtikten sonra ilk molalarını vereceklerdi. Ve öylece sürdüler, Kahire'nin çıkışına geldiklerinde Ninibe dönüp arkasına baktı. Harabeler şehrine. Terk ettiği kumlara. Ve sonra sessizce fısıldadı yeminini:

“Bir gün geri geleceğim, Kahire. Ve sen, eski ihtişamına tekrar kavuşacaksın.”

Yola devam ettiklerinde Şahmeran'ın yanında yerini aldı, Malika yolculuk için heyecanlıydı. Asırlar sonra Kahire'nin dışına çıkıyor, geçici de olsa yeni bir hayata sürüyordu. Karnındaki küçük ifritine sunacağı daha güzel bir hayata, daha yaşanılabilir bir hayata.

“AlSahra, saray tam olarak Delam'ın neresinde? Bildiğim kadarıyla batıda kum tepelerinden başka bir şey yoktu,” dedi Ninibe'ye.

İkisi de tül peçelerini indirerek yüzlerinin yarısını örtmüştü, vücutlarında görünen kısımları sadece gözleriydi. O gözler iki kadının arasında sorduklarından ve cevaplarından fazlasını anlatıyordu.

“Saray daha inşa edilmedi. Delam, çölümün batı kıyısında kalan orta yeri. Yani çölün kalbi. Orada olacak olması ne kadar manidar, değil mi?” dedi Ninibe peçesinin arkasından dudaklarını yukarı kıvrarak.

Şahmeran anlamış gibi başını salladı. Ninibe, o daha fazla soru sormadan her şeyi anlattı. “Delam'da şu an kurulu bir saray yok. Sarayı oraya gidince inşa edeceğim ve sonra bana inanan tüm çöl halkını davet edeceğim. Kalmak isteyenlere kapılarımı açacak ve orada benimle yaşamalarını isteyeceğim, bunu öngördüm ki yeni bir düzen getireceğim. Orası benim ana hüküm alanım olacak.”

“Yani doğru AlSahra, çölde hüküm süren sarayları alacaksın.”

Ninibe, Şahmeran'a kısa bir bakış atıp önüne döndü. “Sadece sarayları değil, tüm çölleri ve daha fazlasını. Hakkım olanı alacağım. Karnındaki ifritine sunacağın daha iyi bir diyar ol-

ması için. İnsanlar ve diğer varlıkların bir arada özgürce, korkmadan yaşayacağı daha iyi bir hayat için. Gökte asırlar boyu öylece oturmakla yetindim, bu sonsuz bir ıstıraptı benim için. Ve sonra o gökteki soysuzlara bu düzenin böyle gitmeyeceğini, yarattıklarımıza müdahale etmemiz gerektiğini söyledim, çoğu çoktan insanlığa sırt çevirmişti. Hepsini tanıyorsun zaten ve onlar bunu reddetti. İnsanlar açlıktan kırılıyor, yok yere ölüyor, kuraklık nedeniyle susuz kalıyorlar. Asırlardır sustum ancak artık sessiz kalamadım. Benimle bu düzene müdahale edecek ilahiler aradım ama sonra beni suçladılar. İlk kıyameti hatırlamamı istediler, oysa o kıyametin sebebi onlardı ve beni daha iyi bir dünya istediğim için aç gözlülükle suçlayıp gök sarayımı yıktılar. Kibirlerini de bilirsin, savaştım ve kaybettim sonucunda da öylece çöle düştüm. İsteğim buydu ve cezam oldu. Şimdi bana verdikleri cezanın sonucuna katlanacaklar.”

Şahmeran şaşkınlıkla baktı Ninibe’ye çünkü konu kâinat olduğunda ilahiler düzeni bozmamak konusunda kutsal kanunlara sadık kalırlardı. Ama Ninibe her şeye rağmen ve insanlık için bir adım atmıştı. Şimdi bir kez daha onun yanında olduğu için onur duydu ve sonra sessiz kalıp önüne döndü. Söyleyecek çok şey vardı ama şimdilik susmak en büyük hürmet sayılacaktı.

Ön tarafta Mirza ve Burkan bir konu hakkında tartışıyorlardı, onların ve askerlerin bineklerinin çıkardıkları homurtular harici kervan sessizdi. Ninibe boynundaki engereğin başını okşadı ve sessizce yol aldılar.

Yarım günlük mesafeden sonra kervan, Kahire sınırına varmış, Cin Geçidi'ne yaklaşmıştı. Göge çekilen perdenin sınırından geçmişlerdi artık.

Güneş, gökte ilahi bir mühür gibi yanıyor; kızgın bir hançer gibi kumları kavuruyordu. Öğle vakti sıcağı, elle tutulur derecedeydi. Ninibe, onları gözetleyen gözlere çoktan yakalandıklarını biliyordu ama bildiği bir diğer şey, yanlarında Demonlar olduğu sürece Ra'nın saldırmaya cesaret edemeyeceğiydi. Çünkü hem Demonların hem de Neha'ya olanların onu bir süre dize getirmesi gerekiyordu.

Cin Geçidi, kanyon kayalıklarının gölgeleri arasında uzanıyordu. Ötesinde ise uçsuz bucaksız Farafra vardı. Ninibe ona ait olanı her zerresinde hissediyordu. Farafra adını fısıldıyor, onu çağırıyordu.

Geçidin çıkışında, kısa bir mola verilecekti. Mirza elini havaya kaldırdı; uğursuz gücüne karşı develer bir anda durdu. Hizmetkârlar kanyonun gölgelerine ilerleyip yerlere hayvan postları ve halılar serdiler. Malik ve Malika'yı bu süreçte rahat ettirmek için koşuşturuyorlardı. Fakat Ninibe'nin farklı bir niyeti vardı, bu molayı o istemişti.

Kanyonun gölgesine vardıklarında hepsi bineklerinden indi. Şahmeran, Mirza ve Burkan'ın yanına ilerlerken Ninibe olduğu yerde durdu ve heybetini takındı. Sesi, taş duvarlarda yankılandı.

“Benim ufak bir işim var, rahatsız edilmek istemiyorum,” dedikten sonra kanyon oyuklarına adım attı, burası birbirine bağlanan odalardan oluşuyordu. Ninibe biliyordu, ilk soylar burada yaşamıştı. Kafileden iyice uzaklaştığında boynundaki siyah engereği alıp taş zemine bıraktı, Varaka o an insan be-

denine çekildi. “Hanımım,” dedi bedenini önünde eğercesine.

Ninibe ona, “Kocakarlara haber vereceğim, sen burada bekle,” dedi. Varaka tek kelime etmeden başını eğdi.

Ninibe başka bir taş odaya geçti. Bu oda neredeyse hiç ışık almıyordu, sıcaklık ise nefesini kesercesine ağırdı. Daha fazla beklemekten odanın ortasında dizlerinin üzerine çöktü. Sağ elinde beliren tefi tutarken, sol eliyle vurmaya ve sık sık yaptığı büyüğü fısıldamaya başladı.

Dudaklarından kadim kelimeler dökülürken, kutsal bir büyüün uğultusu duyuluyordu. Her kelimedede oda titriyor, taşlar gölgelerle şekil değiştiriyordu ve oda etrafında silinip yenisinden şekilleniyordu. Son kelimeler de dudaklarından çıktığında tefe son kez vurdu ve etrafındaki hava yarıldı. Aniden, meşalelerin aydınlatığı başka bir devasa kum taşından tapınağın zemininde ayağa kalktı. Burası onun mabediydi; ona adaklar sunulan, kurbanlar verilen en kutsal yerdi. Burası ona tapılan ilk yer, Dendera Tapınağı’ydı.

Devasa tapınağın içine göz gezdirdi, tavandaki oymaların hikâyesini o anlatmıştı, birinde çöle kumları serpiyor, bir diğerinde gök tahtında oturuyordu. Diğerinde kum fırtınası yaratıyor, sonrakinde kum uçuran yapıyordu. Bakışlarını tavan-
dan indirip önündeki sunağa çevirdi... Ve işte orada, etrafını sarmış on üç kocakarı duruyordu.

Onu görünce ayinlerini bırakıp Çölün Hanımı’nın önünde, taptıkları ilahinin önünde yan yana dizilip saygıyla eğildiler.

“Kalkın kocakarılar!” Ninibe’nin sesi, taş sütunları titretti. “Kalkın evvelin kan ağlayanları. Ömrü hayatlarınızda süründüğünüz yetmedi mi size? Kalkın mabedimin sahibeleri.”

Kadınlar, Ninibe’nin sözlerinin üzerine doğruldular ve tek-

rar başlarıyla selamladılar Çölün Hanımı'nı. Ninibe onları süzdü. Hepsi şalvarlı, hepsinin elinde kendi tefleri vardı. Kiminin teni süt gibi aktı, kimi ise yanık tenliydi, koyuydu. Yaşları geçmesine rağmen kimi siyah, kimi kızıl, kimi de sarı saçlıydı. Sadece aralarından biri, en ortalarındaki başkocakarının saçları Neith'in gece göğüne verdiği dolunayının ışığı kadar gümüştü. Hepsinin iki ortak özelliği vardı; birincisi, hepsinin gözleri siyaha yakın koyuydu. İkincisi ise tenleri hafif kırıkmış olsa da büyüler sayesinde hepsi dinç ve oldukça kuvvetli görünüyordular. Ninibe'nin tapınak koruyucuları, yeryüzündeki temsilcileri işte bu kadınlardı.

Daha sonra başkocakarı şalvarını savurarak öne çıktı. Tefi hâlâ elindeydi, kara gözlerinde merak vardı. "Hanımım, ne zaman geleceğinizi merak ediyorduk. Eski ihtişamınıza kavuşmuşsunuz."

Ninibe, kocakarının her şeyi bildiğini biliyordu. Tüm sadakatleri ile ona bağlı olsalar da hâlâ onlarda çözemediği karanlık bir şey vardı. Ninibe ilk olarak hepsine, sonra başkocakarıya baktı. "Kavuştum Dürdane ve sizi görüp haber vermeye geldim. Delam'a doğru yola çıktık, iki günbatımında varacağız. Buradaki işlerinizi tamamlayın ve yanıma gelin, size ihtiyacım olacak. Ama... o ve diğer ikisi burada kalsın."

"Şu an onu görmeyecek misiniz, hanımım?" dedi Dürdane usulca.

"Onu kendime de kâinata da unutturdum Dürdane, şu an buna dayanamam ama zamanı gelince herkes onu hatırlayacak," dedi ve hepsinin üzerinde bir kez daha gezdirdi bakışlarını. "Size ve sonu gelmeyen kara büyülerinize ihtiyacım var, artık zamanı geldi. Yeteri kadar burada kapalı kaldınız, artık

gün yüzüne çıkacak ve yerden arşa, kan ağlayanların gücünü göstereceksiniz.”

Ninibe, Dürdane’nin kara gözlerindeki fırtınayı görüyordu, gitmeden önce diğerleri gibi bu dünyadan alacakları vardı. Hepsi aynı kalbin atışına sahipti. On beş kocakarı, on beş kadın, on beş kız kardeş.

Tapınak silinmeye, taşlar yeniden şekillenmeye başlarken Ninibe son kez fısıldadı:

“Yola çık, kocakarı...”

14. BÖLÜM

Kanyondaki taş oda tekrar etrafında belirdi.

Ninibe dizlerinin üzerinden doğrulurken derin bir nefes verdi. Kocakarıları ilahi katta bu büyü sayesinde sık sık ziyaret ederdi. Şimdi ise onları, yoldaşlık eden sohbetlerini ve şenliklerini özlediğini fark etti. İlahi olan o olsa da Dürdane ve diğerlerinin de cinlerden ve diyardaki başka büyücülerden öğrendikleri yadsınamayacak güçleri ve bilgileri vardı.

Elindeki tefi yok edip Varaka'nın yanına döndü. Merakla parlayan elmas yeşilleri ile engerek onu bekliyordu.

“Tamamdır Varaka, diğerlerinin yanına dönebiliriz.”

“Hanımım, bir şey sormak istiyorum,” dedi Varaka çatak kaşlarla.

Ninibe ne soracağını biliyordu ama yine de “Sor,” dedi.

“Kocakarılar kimler?”

Ninibe gülümseyerek, cevap verdi. “Güneşen’in ruşendilleri, Neith’in takımyıldızları, Ne-

per'in kâbus bekçileri vardır. Benim ise kocakarılarım, onlar benim en sadık yardımcılarım. Şu an çölün kuzeybatı taraflarında bana ait olan tapınakta yaşıyorlar. Onlara yola çıkmalarını söyledim.”

Varaka'nın yüzünde hayal kırıklığına dair emareler belirdi, Ninibe bunu fark etti.

“Endişelenme, hepiniz benim için farklı şekillerde değerlisiniz. Onlar bana bağlı olsa da kendi aralarında koca bir meclis. Sen ise tek ve nadide bir mücevhersin, Varaka.”

Hanımından aldığı övgü karşısında rahatlasa da kıskançlık onu içten içe kemiriyordu.

“Ben de şu yılan ne zaman kendini gösterecek diyordum.”

Duydukları ses karşısında ikisi de bakışlarını girişe çevirdiler. Oyma kemerli girişin önünde beliren kişi Mirza'ydı ve kızıl gözlerini onlara dikmişti, sonra içeriye bir adım attı. Ninibe ifadesini korurken Varaka'nın bakışlarına endişe yerleşti. Ninibe ona doğru bir adım attı. “Engereğim ben ne zaman kendisini göstermesini istersem o zaman gösterir. Rahatsız edilmek istemediğimi açık bir dille ifade etmiştim, Malik,” dedi sert bir dille.

Kara saçları alnına düşerken, kızıl gözlerini kıstı. “Bağışla, AlSahra. Yola devam etmemiz gerektiğini haber vermek istemişim.”

“Sahte hürmetini başka zamana sakla, Mirza. Bu bunaltıcı odada daha fazla kalırsam zararlı çıkan sen olacaksın. Çekil önümden, dışarıda konuşalım.”

Mirza arkasını dönüp odadan çıktı. Ninibe, Varaka'ya çevirdi bakışlarını. “Artık seni biliyorlar ama sakın korkma. İster bu bedende ister engerek bedeninde kal. Bu sana kalmış.”

Varaka bir süre düşündükten sonra engerek bedenine çekildi. Ninibe arkasını dönüp çıkarken ardından süründü.

Kanyonun gölgelerinin de içeriden bir farkı yoktu. Ninibe dışarı adım attığında başını kaldırıp Güneşen'e doğru, sanki onu görebiliyormuşçasına dikti bakışlarını ve içinden onun duyduğuna emin olduğu kadim dildeki hakaretleri saydı. Diyarın boşluklarını lanetleriyle doldurdu.

Bakışlarını indirdiğinde kfile geri toplanıyordu, hizmetkârlar Şahmeran'ın bineğine binmesine ve rahat etmesine yardımcı oluyorlardı. Ninibe, Mirza kadar zalim olan kardeşi Burkan'ın bakışlarını üzerinde yakaladı. Onun da diğer kardeşleri kadar aç olduğunu fark etti. Hepsinin kana, zevke ve günah tohumları ekecekleri çıplak bedenlere açlığı vardı. Ninibe hepsini tanıyordu. Yeşillerinde bir ateş yaktı ve onları Burkan'a yöneltti. Kudretini gösterdi, kibrini takındı. Onun gibilere, bir ilahiye nasıl bakmaları gerektiğini gösterecekti.

Burkan bakışlarını çekip Mirza'nın yanında bineğinin sırtına atladı. Kfile hızla toparlandıktan sonra Ninibe, bacaklarının dibinde tıslayan engereği boynuna alarak devesini kaldırdı. Şu an deve yerine bir El-Hamsa'ya ya da bir Burak'a binmeyi tercih ederdi. Çölü daha kısa sürede kolaylıkla aşabilirdi ama yük taşımak için yine develere ihtiyaç olduğunu da biliyordu.

Onlar önde, yük develeri ve hizmetkârlar arkada, sabah oluşturdıkları düzene tekrar girdiler. Kervanda düzen güvenlik için önemliydi. Öncelikle çölün geçişe en uygun yerlerini saptamak gerekiyordu. Tabii bu onlar için değil, insanlar için geçerliydi. Ten değiştirenlerin hepsi böyle insancıl değildi; içlerinde deliren, hayvan bedeninde hapsolup vahşileşenler de var-

dı ve onlar, yani halk ağzında marahlar, çölde karşılaşmak isteyecekleri son şeylerdi. Kervanlara saldırmalarına ise hiçbir şey engel değildi.

Ve yaratılıştta, gökten düşen fazla parçalar çölde bazı çukurlar oluşturmıştu ve bunları üzerine basana kadar saptamanız zordu. Bastığınız anda bir kum bataklığına çekilirdiniz. Bu yüzden kervanın başındaki önden keşif yaparak ilerler, en güvenli bölgeleri saptayarak kervanı tek sıra halinde ilerletirdi, onlar da gün boyu ilerlediler. Ninibe, Şahmeran'la sohbet ederek sürdü devesini, ara ara da Mirza ve Burkan'ın arasında onlarla yol boyu yapacakları planlar hakkında konuştular.

Uzun süre yol aldıktan sonra Ninibe, bir kum tepeciğine tırmanırken keyifle gülümsedi çünkü tepeciğin arkasında bir vaha vardı. Vaha içinde iki küçük gölcüğü barındırıyordu. Etrafı geniş yapraklı bodur bitkilerle ve hurma dolu ağaçlarla çevriliydi. Çölün içinde saklı olan bu vahalar yaratılıştta, diğerlerinin Ninibe'ye sunduğu hediyelerden birkaçıydı. Ninibe vahanın yerini biliyordu ama diğerleri bilmediği için görenlerden şaşkınlık nidaları yükseldi.

Ninibe burada yıkanacak ve tüm kirini akıtacaktı, Kahire'ye ulaştığı zamandan beri bu anı bekliyordu. Mirza bakışlarını gülümsemekte olan Ninibe'ye çevirdi. "Burayı biliyordun."

"Benim kumlarımın üzerindesin, tabii ki biliyordum. Gök sarayım yıkılsa da düşen bir ilahi de olsam benim de temizlenmeye ihtiyacım var, Malik."

Mirza'nın gözlerinde beliren hınzır bakışa aldırmazdı Ninibe. "Önden buyur o halde," dedi Mirza. Ninibe bineğini tepecikten aşağıya, vahaya doğru sürdü. Ardından kervanın devamı ilerledi.

Vaha iki gölcükten oluştuğu için erkekler ve kadınlar iki kola ayrıldı. Erkek hizmetkârlar ve muhafızlar Mirza ve Burkan'ın dinlenmesi için hazırlık yaparken, kadın hizmetkârlar da geniş yapraklı bodur bitkilerin ve palmiyelerin arasında kalan diğer gölcüğün etrafını sarmışlardı. Fazla değillerdi, Malika ve Çölün Hanımı'na yardım etmeleri için bir düzine kadın vardı sadece. Oysa Ninibe'nin gök sarayında yüzlerce kadın ve erkek gök hizmetkârı hizmet ederdi.

Şahmeran'ın yanından ayrılmayan peçeleri açık iki cin kadını, onu deveden indirip kumlara serdikleri halıların ve minderlerin üzerine oturmasına yardım ettiler. Diğerleri de yiyecekleri ve içecekleri hazırlıyorlardı, hemen küçük bir yer sofrası kuruldu. Erkekler bitkilerden bu tarafı görmeseler de Ninibe araya küçük bir perde büyüğü çekti ve Şahmeran yer sofrasının başında otururken o kadar kadının içinde aldırış etmeden tüm kıyafetlerini çıkardı.

Vahanın içinde yeşeren ve her adımında çıplak ayaklarını okşayan bitkiler vardı.

Hizmetkârların bakışlarına aldırış etmeden, derinliği boyunu aşan gölcüğe girdi. Dibe dalıp uzun saçlarını ıslattı. Bedenine işleyen tozu, kiri ve kumları suyun almasına, içine girdiği kabuğu arındırmasına izin verdi. Başını sudan çıkardığında gökyüzüne baktı, güneş batmak üzereydi.

Neith gökte yerini alana kadar vahada zaman geçireceklerdi. Ak saçlı bilge her zaman Ninibe'ye yol göstermişti, yine öyle olacaktı. Her ne kadar Aldebaran Tacı'nı kaybetmiş olsa da Neha'nın soyunu tehlikeye soksa da biliyordu... Neith'in ona karşı öfkesi bir saman alevi gibiydi, tutuştuğu gibi sönerdi.

Suya giren ve usulca onu doğru yaklaşan iki cin kadını dü-

şüncelerden sıyrılmasını sağladı. Cin kadınlarının da hilkat garibesi olmayanlar dışında tehlikeli derecede uhrevi güzellikleri vardı. Şahmeran kendine o güzellerden seçmişti, asırlardır yaşadıkları bilinse de bu iki kadın genç görünüyordu.

Birinin örgülü siyah saçları koyu teni ile bütün oluşturunken, diğerinin kızilları suyun içinde kan damarları gibi süzülüyordu. İkisinin de gözlerinde birer çift yıldız vardı. “Hanımım,” dedi kızıl olan.

“Malika sizin için bizi seçti, rahatınız ve tüm ihtiyaçlarınız için,” dedi bir diğeri. Sadece göğüslerini ve bacak aralarını kapatan sade çaputlardan başka bir şey yoktu üzerlerinde. Ellerinde ise Ninibe’yi yıkamak için tarak ve kese vardı.

Ninibe suyun içinde kollarını iki yana açarak başını geriye attı. “Yaklaşın.”

Usulca yaklaştılar; biri kese ile kollarını yavaşça ovalarken, diğeri iç içe geçmiş saç tutamlarını ayırmak için saçlarını taramaya koyuldu. Ninibe tadını çıkardı, düştüğü günden bu yana özlediği bir lükstü ve bu hengamede bir daha ne zaman rahatça dinlenebileceğini düşündü.

Hizmetkârlar işini bitirince suda daha fazla oyalanmayıp çıktı, ketenler içinde kurulandı ve üzerine ona verilen yeni uzun elbiseyi giydi. Beyaz pelerinini takıp başına yaşmağı sarıdı ve tül peçesini indirdi.

Ondan önce de kızıl saçlının uzattığı misk kokularından sürdü boynuna ve bileklerine, en azından güzel kokabilirdi. Tamamen hazır olduktan sonra kararan havaya karşı, Şahmeran’ın yanına oturarak yer sofrasından birkaç hurma attı ağzına. Jallap yedi ve birkaç kadeh şaraptan içti.

Bir elinde şarap kadehini tutarken usulca serilen gece gö-

ğüne baktı, sanki parlayan yıldızların arasında Neith'i görebilirmişçesine. Vahalarda çöl geceleri bir serap gibi geçerdı. Tatlı bir çöl rüzgârı, palmiye ağaçlarının yapraklarında şarkılar söylüyor, tenini okşuyordu. Bu doğanın kendi yarattığı büyüydü, Ninibe'yi etkisi altına alıyordu. Bakışlarını gökten indirip şarabından bir yudum alırken Şahmeran'a ve karnına çevirdi.

“Küçük ifrit hızla büyüyor.”

Şahmeran yediğı bir hurmanın çekirdeğini tepsiye bırakırken Ninibe'ye baktı. Eli refleks olarak karnına gitti. Tehlikeli bir avcının hamile olması yetmezmiş gibi, bir de böylesi korumacı ve hassas olması Ninibe'ye hâlâ tuhaf geliyordu.

Şahmeran o avcı bakışlarını dikti Ninibe'ye, gözlerindeki yarıklar kısıldı. “Benim dünyam büyüyor, AlSahra. Senin için bir ifrit olabilir... ama benim için içimde yeni bir dünya büyüyor.”

Ninibe şarabından bir yudum daha alırken usulca kafa salladı. Onun istediğı de buydu; yeni bir düzen.

“O zaman Malika, ona istediğın dünyayı verelim.”

Şahmeran hürmetle başını eğdi. Kara saçları Ninibe'nin saçları kadar uzundu, kalçalarına değiyordu. Kehribar rengi irisleri, iki dipsiz yarık gözbebeğıyle tezat oluştuyordu.

Vücudunun, teninin bazı kısımları tam insan derisi alamamış gibi pullu yılan derisiydi.

Sağ omzunun üstünde ve boynunda çok az bir kısım göze çarpıyordu, şakağında da pullu yılan derisi vardı. Ve hepsiyle Şahmeran ürkütücü bir güzelliğē bürünüyordu. Neha, ilk ten değıştirenini yaratırken kibrinden ödün verip kendinden daha güzel ve tapılası bir varlık yaratmıştı. Ama bunun yanı sıra Şahmeran da Neha kadar tehlikeli olmuştu, şimdi ise Nini-

be'ye soybağı ile bağlı ve gebeydi. Rahmindeki katliamın çocuğu olacaktı.

“Artık yola çıkmalıyız.”

Duyduğu karanlık sese karşı düşüncelerinden sıyrıldı Nini-be. Ve aralarına çektiği ince perde büyüsunü yırtıp geçen, kızıl gözlü ifrite dikti bakışlarını. “Bu kadar zenginlik arasında dinlenmek yetmiştir umarım, AlSahra?”

Ninibe, Mirza'nın imasına karşı alayla sırtıttı. İkisi arasındaki bu çekişme küçük ve eğlenceli bir oyuna dönüşürdü her zaman. “Sabrımı sına. Git ve kafilayı toparla, Mirza,” dedi Ninibe. Sonra da bakışlarını gökyüzünde yerini alan devasa dolunaya dikti. “Neith bu gece yolumuzu aydınlatacak.”

“Onlardan hâlâ medet umuyorsun, bu aptallık. Seni gökten süren onlardı, unuttun mu?” Mirza son kelimeleri tükürürcesine söylemişti.

Ninibe ayağa kalkarak karşısında dikildi. “Birincisi İfritler Maliki, bana sesini bir daha sakın yükseltme. İkincisi burada olmayı isteyen zaten bendim ve onların içlerinde hâlâ bana sadık olanlar var.” Bakışlarını Mirza'dan ayırmadı. “Şu an Farafra'nın üzerinde duruyorsun ve inan bana, beni kızdırmak istemezsin.”

Bu sözlerin üzerine Mirza gözlerini devirerek, “Kafile hazırlanıyor, yola koyuluyoruz,” diyerek arkasına döndü ve diğer tarafa ilerledi.

Ninibe de arkasını dönüp kadınlara seslendi: “Toparlanın, yola devam ediyoruz.”

Kadınlar sözlerini ikiletmeden hemen toparlanmaya başladılar. Ninibe yerde çöreklenmiş olan siyah engereği boynuna alıp bineğinin yanına yürüdü.

Kafile kısa sürede toparlandı ve Neith'in aydınlattığı kumlarda ilerlemeye başladılar.

Gece döndü, Nut şafağı getirdi ve Güneşen tekrar gökte yerini aldı.

Çölünün kalbine bir günlük mesafe kalmışken devesinin sırtında bunu düşünüyordu Ninibe. Onlara bahşedilen güç ve kudrete karşılık olarak evrenin dengesini sağlayacak bir sonsuzluk verilmişti. Milenyumlar ve asırlar süren, bir gün sonunun gelip gelmeyeceği belli olmayan hep aynı düzen... Buna mecburlardı. Onların görevi buydu. Onlar düzeni sağlayan ilahlardı.

Ninibe sonsuzluktan yakınsa da aslında bunu seviyordu. Bu gücü, kudreti ve yönetmeyi. Diyar ayakları altındaydı, evvel elinde ilmek ilmek dürülüydü. Geçmiş, şimdi ve gelecek onların kontrolü altındaydı, bu büründüğü etten kabuğun altında ki ilahiye iyi geliyordu.

Yanına yanaşmaya çalışan varlığın yaydığı huzursuz his yüzünden düşüncelerinden sıyrıldı.

“ALSahra?” dedi kuraklığın ortasında mavi gözlerini kısarak.

“Ne o korkak prens, sen de mi bana tapınmak istiyorsun yoksa?” dedi Ninibe tüm kibrini takınırken.

Burkan bir kakhaha patlattı. Kara saçları başına sardığı peçeden taşarak alnına yapışmıştı. Mirza kadar yakışıklı, karanlık ve lanet olunasıydı. Gözleri maviydi ve teni, diğer kardeşlerine göre bir çöl erkeğinki kadar esmerdi. Kavisli burnu, etli dudakları ve keskin çene hatlarıyla albeniliydi. Ninibe, içi-

ni bilmesine rağmen dış görünüşü ve çekiciliği baştan çıkarıcı olabiliyordu. Abileri Atumar'ın zıttı olarak Mirza ve Burkan hep böyleydi, bir de aynı kız kardeşlerinden Şerzan da aynı çekiciliğe sahipti. Damarlarında gezen uğursuz güçler onlara sonsuz yaşam ve bazılarına da güzellik veriyordu.

Asırlar devirmiş prens, "Sana tapmak, sana köle olmak istiyorum, AlSahra. Senin altında veya üstündeyken bana çok kötü şeyler yapmanı istiyorum," diye hınzır bir cevap verdi.

Ninibe kahkahasını tutamadı. "Biliyor musun, Burkan? Kardeşlerin arasında tüm korkaklığına rağmen en cüretkâr hep sen oldun. Senin bu huyundan nefret ettiğim kadar da seviyorum, beni eğlendiriyorsun. Emin ol, evvelen bu yana altımda veya üstümde kötü şeyler yaptığım her kim olduysa, hangi varlık olursa olsun; hepsi de sönmeyen ateşlerin kızgın alevlerinde kül oldu," dedi ve Azeran yine yüreğine bir kor gibi düştü. Onu sessizce cayır cayır yaktı.

"Duyduğuma göre senin Sönmeyen Ateş'in uzun zamandır ortalarda yok. Onun başka bir diyarda kaybolduğu söylentisi dolaşıyor." Burkan da söylentileri duymuştu tabii ki.

Ninibe içindeki acıyı bastırıp Burkan'a baktı. "Evet, şu an başka bir diyarda ama geri gelecek. Kaybolmadı, sadece arayı uzun sürüyor. O bana geri dönecek," dedi keskin bir dille. "Onun için vasıfsız Burkan, attığın her adıma dikkat et. Sönmeyen Ateşler olsun ya da olmasın, siz erkekleri nasıl alt edeceğimi iyi bilirim." Ninibe'nin iması gayet açıktı ve kızgın bir ilahi, en haşın ifriti bile alt etmesini iyi bilirdi.

Burkan, tek kelime edemeden bineğini Mirza'nın bineğinin yanına sürdü. Böyle yola geleceklerdi, bir kadına nasıl davranmaları gerektiğini öğreneceklerdi.

O an yola çıktıklarından bu yana sessiz çölde ilerleyen kervanın sessizliğini bölen bir çığlık duyuldu. Ninibe ne olduğunu anlamak için peçesinin ardındaki bakışlarını göğe çevirdi, diğerleri de aynı şekilde başlarını kaldırdı.

Yol boyunca onlardan sakınan çöl hayvanlarının aksine, şu an gökten dalışa geçmiş yırtıcı bir kuş, hızla kervana yaklaşıyordu. Ninibe onu gördüğü anda bağı sayesinde hissetti, bu oydu. Kızıl şahin. Bennu. Onu Delam'a varmadan bulmuştu. Askerlerden bazıları oklarını göğe çevirdi.

"İndirin oklarınızı, o bana ait. Bırakın gelsin."

"Bu evcil hayvanlarının bir sonu var mı?" dedi Mirza.

"Emin ol onlar evcil değil, Malika'ya sorabilirsin," dedi Ninibe ona fazla aldırış etmeden. Dikkati şu anda normal bir şahinin dört katı büyüklüğündeki kuştaydı. Çılgılığı yakınında olan insanları sağır edebilirdi. Kızıl tüyleri çöl güneşinin altında yakut gibi parlıyordu.

Şahin, Ninibe'ye doğru yönelip bir çığlık daha attı. Başının üstünden uçup tekrar yükseldi, bağlı olduğu ilahiyi selamladı. Tekrar göğe yükselip daireler çizmeye başladı.

Ninibe göğe bakan başlara, "Devam edelim, o bizi gökten takip edecek," diye seslendi. Mirza kızıl gözleriyle Ninibe'ye kısa bir bakış atıp bineğini sürmeye devam etti.

Ninibe, Varaka'yı hissettiği gibi Bennu'yu da hissediyordu. Aslında ona bağlı olan tüm ten değiştirenleri hissediyordu ama yakınında olanların hisleri daha belirgindi. Bennu'nun duygularının tadını alabiliyordu. Varaka'nın aksine Bennu hırçın, mücadeleci ve gözü pekti. Kızıl şahinin ardındaki kadının içinde aslında bir savaşçı vardı.

Vahadan yola çıktıklarında, dinlenmesi için uyku büyü-

sü yapıp heybesine koyduğu siyah engereğin hisleri ise daha farklıydı. Varaka ile ilk karşılaştığında ruhunda koca bir boşluk vardı, çölde başına buyruk kalması onu yalnızlaştırmıştı. Anlattığı kadarıyla başına gelen olaylar ise onu insan bölgelelerinden uzaklaştırmıştı ama Ninibe ile karşılaştıktan sonra engereğin yüreğindeki o belirsizlik silinmiş, yerini yavaş yavaş cesarete bırakmaya başlamıştı. Varaka, Ninibe'ye karşı çekingen olsa da aslında hırslı ve biraz da hoyrattı.

“O da bizden biri.”

Ninibe, önünde devesini süren Şahmeran'a çevirdi bakışlarını. “Beni buluyorlar ve daha gelecek olanlar var.”

Şahmeran'ın bakışlarına merak yansıdı, gözbebekleri neredeyse yok olurcasına inceldi. Ninibe onları aralarındaki mesafeden bile görebiliyordu.

“AlSahra, neler oluyor? Soylarımız Neha'ya bağlıyken neden birden seni buluyorlar?”

Ninibe bir süre sessiz kaldı, usulca devesini sürmeye devam etti.

Sonra Bennu gökte bir çığlık daha kopardı. Ninibe, Şahmeran'a olanları anlatmamıştı. “Sana şunu söyleyeceğim, Malika. Sana yapılanların intikamı benim tarafımda alındı. Neha bana saldırmayı göze aldı ve ben bana yapılan bir hatayı asla affetmem. Kim olursa olsun, hangi varlık olursa olsun, cezasını çekmeli. Ve ben de ona yaratılıştan bu yana alabileceği en büyük cezayı verdim, onun ilahi güçlerini bir karanlık büyü sayesinde yok ettim.”

Ninibe'nin sözleri onu vurmuş gibi afalladı Şahmeran.

“O gece acılar içinde kıvrınman bu yüzdendi. Zaten seni bu cin döllerinin önüne atan da o değil miydi? Cezasını çekti. Ve

o gece bir soyun soykırımı yaşandı ama ilahiler gökten indi ve o gece yetişebildiğimiz her ten değiştirene bağlılık yemini ettirdik. Sen de bana bağlandın.”

Şahmeran düşünemiyor, duyduklarına anlam veremiyordu. Ninibe’ye karşı gelemezdi, sadece bunu biliyordu. “Ben o gece öldüm, sonra yeniden doğdum. Bu senin eserinse, o gece karnımdaki ifritim de benden gitseydi, beni affet ALSahra, bunun hesabını kim verecekti?”

Ninibe, Şahmeran’ın kızmakta haklı olduğunu biliyordu. Karşısındaki şu an farklı biri olsaydı ve ona böyle hesap sor saydı... Ama Şahmeran... o çok, çok eski bir dosttu.

“Emin ol Malika, Anubis o gece o çadıra giremezdi,” dedi Ninibe ve sesini yükselterek devam etti. “O tam anlamıyla mahvolmadı, onun sonu senin ellerinden olmalı. Hatırla. Seni bileklerinden arşın direğine bağlamadı mı? Sana gözünü kırpmadan bin bir kırbaç attırmadı mı? Seni kanlar içinde, öylece bırakmadı mı? Sana dokunmamıza da izin vermemişti ama o attığın çığlıklar hâlâ kulaklarımda yankılanıyor. Hatırla. Ve bunları sakın unutma Şahmeran, onunla işimiz daha bitmedi.”

Şahmeran anlamaya çalışıyordu, Ninibe daima onun yanında olmuştu ve elini karnına götürdüğünde gözlerinde Ninibe’ninkilerde olduğu gibi bir ateş yandı. “Bana yapılanın, çektiğim zulmün bedeli daha ağır bir şekilde ödenecek. Ve sen Çöllerin Hanımı... bir soyun ilk doğanının ve aynı zamanda Cinler Malikası’nın gücüne tanıklık edeceksin.”

Ninibe’nin dudakları yukarı kıvrıldı, intikam ateşini bir kez daha tutuşturmuştu.

“Rahmindeki ifrit için Malika, dişlerini çıkarmanın ve zehrini akıtmanın zamanı geliyor, biliyorum ki evvelde düşma-

nın olan bir ifrite âşık olman veya rahminde bir can taşıman o içindeki kana susamış gözü kara avcıdan hiçbir şey kaybet-tirmedi. Zamanı geldiğinde eski sen olacaksın ve biz senin-le, kardeşlerinle... Yanımızda olanlarla... bu çürümüş düzeni yerle bir edip yeniden kuracağız.”

Ninibe bakışlarını önlerinde bineklerini süren ve sohbet eden Mirza ve Burkan’a çevirdi. “Adaletli ve merhametli olma-yan her hükmün sonu gelecek. Onlar da bu yeni düzene ayak uyduracaklar. Tek şansları bu.”

Şahmeran kafasında her şeyi tartıyordu. Bir yanda bağlı ol-duğu ilahi, diğer yanda âşık olduğu adam vardı. Asıl düşün-mesi gereken şey ise karnındaki meleziydi. O bir ifrit veya bir ten değiştiren de olsa bebeğiydi... Şahmeran asırlar sonra an-ne olacaktı ve bu savaş onu hangi kefeye koyacaktı? Neha’nın geri alamadığı hediyesi olarak çoğunlukla sürüngenler ona bağlı olsa da bu sefer bu his başkaydı. Bu sefer kendi canın-dan, kanından bir başka beden hayat bulacaktı ve onun için gözünü kırpmadan öldürmeye, yakıp yıkmaya ve sırası geldi-ğinde koca orduları yok etmeye hazırdı.

Ninibe’ye olan bakışlarında ise bu yıkım açıkça okunuyor-du.

15. BÖLÜM

Ninibe, Şahmeran'ın içindeki savaşı biliyor ve onun sessiz fırtınasını hissediyordu.

Ama seçmesi gereken yol apaçık ortadaydı ve Ninibe vermesi gereken kararı yine de Şahmeran'a bıraktı.

Yan yana sessizlik içinde sürdüler develerini, ta ki öğle güneşinin altında bir kum tepesini aşıp ardındaki sonsuz düzlüğü ve çölünün en büyük vahasını görene kadar. Ninibe, Mirza, Şahmeran ve Burkan, hepsi yan yana durmuştu. Hatta tüm kabile, onların ardından meraklı ve heyecanlı bakışlarla, sevinç fısıltılarıyla vahaya bakıyorlardı. Seneler, hatta asırlar sonra çöle çıkmışlar ve şimdi cennetten bir köşeye ulaşmışlardı. Asırlardır yaşadıkları düşünülürse, ölümsüz gözüyle bile vaha büyüleyiciydi.

Çölünün kalbinde hayat vardı. İlk uğradıkları vahadan misliyle büyük bir su kaynağı, geniş yapraklarının arasından sallanan hurma demetleri, boyu arşa degecek kadar uzun palmyeler ve muz ağaç-

ları. Su kaynağının etrafını saran yeşillik ve bodur bitkiler... Vaha, yeşilin ve mavinin çölün altın rengiyle ördüğü bir nakış gibiydi. Ninibe sonunda Delam'a gelmişti.

Ninibe biliyordu, burası kutsal topraklardı. Burada yeni sarayını kuracak, yeni düzenin taşlarını burada dizecekti.

O an tüm duyguları gün yüzüne çıktı.

İlk olarak burayı özlemişti ve artık burada kalacaktı.

İkincisi, yaratılıştan bu yana istediği şey oluyordu; yeni bir düzenin ilk adımlarını atıyordu.

Üçüncüsü savaş yakındı.

Ve son olarak Azeran yanında yoktu. Onu cayır cayır yakan söndüremediği ateşin yokluğunda sanki üşüyordu.

Ve bir ürperti geçerken bedeninden, silkelenip kendine geldi.

"AlSahra? İyi misin?" Şahmeran'ın sesinde endişe vardı.

"İyiyim," dedi Ninibe bakışlarını vahadan ayırmadan. "Sadece uzun zaman oldu. Buraya inmeyeli, ayak basmayalı çok uzun bir zaman." Sonra fısıldar gibi ekledi: "Burada onunla bir anım var... Şimdi yokluğu elle tutulur gibi."

Şahmeran onu anlıyordu, Sönmeyen Ateşlerin Azeranı ile Ninibe'nin aşkını doğudan batıya, yerden arşa herkes bilirdi. Koca bir çölü de yaratsa bu kudretli duygunun önünde diz çöküyordu, aşk her şeye boyun eğdiriyordu. Şahmeran, Ninibe'yi çok iyi anlıyordu. O da aşkı için kırbaçlanmış, yaratıcısına ihanet etmişti. Bu duygu kudretliydi, bu duygu zalimdi ve bu duygu bir o kadar da günahtı. Kimin yüreğinde yer edinirse onu şah ettiği gibi, mahvedebiliyordu da.

Ninibe içindeki ateşleri yüreğinin derinlerine itti. Onu vurabilecekleri tek noktayı sakladı; yüzüne kibrini, omuzları-

na kudretini takındı. Mirza'ya dönerek, "Geldik Mirza, kutsal topraklara geldik," dedi ve sonra arkasındaki kafileye seslendi.

Tüm bakışlar ona çevrildi. Öğle güneşinin altında karalara sarılı peçelerinin altındaki yıldız gözler fark ediliyordu. "Ey ifrit halkı. Asırlar önce size gözbebeğimi, Kahire'mi verdim. Şimdi hesaplaşma vakti. Bana, bu kumlardaki son hizmetinizi yapın ve borcunuzu ödeyin," dedi ve sonra tekrar Mirza'ya döndü. "Bu hesap hizmetkârlar ve benim aramda, sen ve ordunla daha işim bitmedi," dedi, o sırada tüm kafilende başlar eğildi.

Mirza, kızıl gözleriyle onu süzüyordu. Ninibe'de hâlâ çözemediği bir şey vardı.

"Bana öyle bakma, sür hadi," dedi Ninibe ve bineğini kum tepesinden aşağı usulca sürdü. Ardından diğerleri de onu takip ederek Delam vahasına ilerlediler. Saray, vahanın çevresini saracak, onun etrafına ve üzerine kurulacaktı.

Ninibe'nin bedenindeki ürperti hâlâ geçmemişti. Yaratılıştan bu yana yeniden bir saray kuracaktı. Yıkılan gök sarayını kurduğu gibi, her şeyiyle ihtişamlı ve her şeyiyle bir ilahiye, bir kraliçeye yakışır olmalıydı.

İlk olarak vahada dinlenmeye karar verildi. Develerin yükleri indirildi, yeşilliklerin üstüne halılar serildi. Minderler ile yastıklar, Ninibe, Malik ve Malika için saçıldı. Demir ayakların üzerine konulan gümüş tepsilerin içine etli yemekler, pilav çeşitleri, taze hurmalar, ekmekler ve şarap kadehleri sıralandı.

"Ulu Ninibe lütfedip söyle bize, saray nasıl inşa edilecek?" dedi Mirza bir kemik parçasından etini sıyrırken işgüzar bir sesle. Ninibe de bunu bekliyordu çünkü bu büyü ve çok özel bir andı; bu, ilahların gücüne şahit olmaktı.

Ninibe kibrini takındı. "Sabret Mirza, göreceksin."

Mirza, kemiği sıyırmaya devam etti. Burkan ise dolgun dudaklarında oyaladığı şarap kadehini tutarken su mavisi gözleleriyle alttan alta Ninibe'yi izliyordu, Ninibe onu umursamadı.

“AlSahra, engerek uzun zamandır heybede uyuyor, uyan-dırmanın zamanı gelmedi mi?” Şahmeran'ın sözleri üzerine Ninibe, Varaka'yı tamamen unuttuğunu fark etti. Hatta o an kızıl şahin bile aklında yoktu. Sonra bir ciyaklama duydu. Yırtıcı kuş sanki durumu anlamış gibi tünediği bir hurma ağacının tepesinden onları izliyordu. Ninibe bakışlarını şahinden çekip yanına bırakılan heybesinde çöreklenmiş ve hâlâ uyuyan siyah engereğe çevirdi.

Ve ellerini heybeye daldırıp çıkardı onu, kucağına koyup büyüsünü saldı. Engerek sersemlemiş bir halde tıslayarak açtı gözlerini ve elmas gibi parlayan yeşilleri ile Ninibe'ye baktı. Tekrar tısladı. Ninibe tepsiden aldığı küçük bir parça budı havada salladı. Engerek çevik bir hareketle atılarak kaptı elinden ve tek lokmada yuttu. Sonra Ninibe'nin kucağından inerek su kaynağına gitti. Usulca su içti oradan ve sürünerek hanımının yanına geri döndü.

Ninibe soğukkanlılıkla Varaka'ya baktı, hepsinin bakışları onların üzerindeydi. “Dönüş.”

Varaka tısladı ve hanımının sözünü ikiletmeden insan bedenine çekildi. Bedeni kasıldı ve gevşedi, sonra büyümeye başladı ve iki ayağı üzerinde doğruldu. O an kızıl şahin bir kez daha kulak tırmalayan bir çığlık kopardı. Varaka ürkerek geri çekildi. Engerek dürtüleri harekete geçmişti ama sonra insan bedeninde olduğunu ve karşısında cinlerin olduğunu fark etti. Hanımına bakarak hepsinin önünde onları selamlarcasına başını eğdi.

“Malik, Malika, ben Siyah Engerek Varaka. Emrinizdeyim,” dedi elmas gibi ışıldayan yeşilleri ile hepsini tek tek süzerken. Mirza ve Burkan umursamazca yemeklerini yemeye devam ettiler. Varaka’nın da zaten odağında tek bir kişi vardı o an: sürüngenlerin atası, onların ilki, avcı Şahmeran.

Şahmeran’ı hep engerek bedenindeyken izlemişti, şimdi ise insan bedeninde onunla göz göze gelmek... tuhaf bir histi. Şahmeran oturduğu yerden kalkıp Varaka’ya doğru adım attı. Varaka korkmadı, sinmedi, Ninibe bunu hissediyordu. Çünkü o da Şahmeran kadar meraklıydı, onu tanımak istiyordu. Aralarındaki bağ sadece onların hissedebileceği bir soybağydı. Ninibe dahil hiç kimse bunu kavrayamazdı. Neha ilk doğanı, yani Şahmeran’ı yaratırken ona kendinden sonraki neslin sürüngenlerine de hükmetme hakkı vermişti. Neha’nın ilk olarak Şahmeran’ı yaratma sebebi ise zehirli bir güce sahip olmasıydı ve o zehrin fazlasını her yarattığına vermişti. Ya dillerine, ya dişlerine, ya pençelerine ya da yüreklerine.

Bu yüzden ilk yaratılan Şahmeran ve ondan sonra soylarının ilkleri diğer iki kardeşi Simurg ve Puma olmuştu. Ama ten değiştiren soylarının yayılışı, ilk soyların ihanetinden sonra olmuş ve Neha’nın dokuduğu ten değiştirenler, diyarın her yanına, her deliğine yayılmışlardı.

Şahmeran da uzun zaman sonra bir sürüngenini karşısında insan bedeninde görüyordu. Gözlerindeki yarıklar tamamen incelmışti. Varaka’ya doğru bir adım daha attı ve etrafında dolaştı. Tıslıyordu. Varaka da dilini çıkardığında, insan bedeninde normal olan dili şimdi çatal dile dönüşmüştü. Şahmeran’a tıslıyor, normal irislerinin yerini alan iki yarık gözbebeğiyle onu takip ediyordu. Şahmeran sertçe tıslamaya başladı. Vara-

ka da karşılık verdi, Şahmeran karşısında durduğunda Varaka'nın bakışları Şahmeran'ın şişmiş karnına kaydı ve bir kez daha tısladı.

Sofrada oturanlar ve etrafa yayılmış hizmetkârların bakışları onlardaydı. Hepsi sessizce çatal dilli iki varlığı izliyordu. Şahmeran karnındaki melez ifriti, ileride soybağıyla akrabası olacak ve onu her şeyiyle korumasını istediği Varaka'ya tanıttıyordu. Varaka'nın yüreğinde peyda olan hisler ise şimdiden koruma içgüdüğü ve sevgiydi.

Ten değiştiren ilk soyların soybağı böyleydi, başka rahimlerde can bulsalar da soybağını kabul edenler istedikleri sürece bir aileden daha fazlası olabilirlerdi. Şahmeran, Ninibe müdahale etmezse, soyunun altındakilere hükmedebilirdi. İhanet, asla baş gösteremezdi. Ninibe bunu aralarındaki bağ sayesinde hissederci ve bir ilahiye yapılan ihanet, azgın ateşlerde yanmak demekti. Şahmeran ve diğeri iki kardeşi, zamanında cezalarını fazlasıyla çekmişlerdi.

Bu yüzden Ninibe iki sürüngenin arasındaki anlaşmaya karışmadı. Artık Şahmeran, Varaka'yı ailesine kabul etmişti. Karnındaki melezin gerçek anlamda şimdiden bir akrabası olmuştu ve kesinlikle çok şanslıydı. Ninibe kahrkaha atmamak için şarabından bir yudum aldı. Mirza ve Burkan anlamsızca onları izliyorlardı. Ninibe keyifle durumu açıkladı: "Şahmeran, Varaka'yı soybağıyla ailesine kabul etti ve karnındaki bebeği ile tanıştırdı." Sonra Mirza'yı çileden çıkaracak gerçeği söyledi. "Yani Mirza, kızının artık anne tarafından bir dayısı oldu." Sonra Burkan'a döndü ve alaycı bir sesle, "Bu cin döllelerinin arasında büyümektense anne tarafı daha kabul edilebilir," dedi. Ve Burkan, bıkkınlıkla Ninibe'ye göz devirdi.

Ninibe şarabından bir yudum daha alırken bakışlarını tekrar onlara çevirdi. Varaka elini usulca uzatarak Şahmeran'ın şiş karnının üzerine bastırdı, Ninibe bunu beklemiyordu ki afalladı. Varaka eli Şahmeran'ın karnındayken gülümsedi, aynı gülümseme Şahmeran'ın yüzünde de belirdi ve aralarında oluşan sevgi bağı Ninibe'nin içinde zonkladı. İçindeki hissi bastırırçasına kafasına dikti elindeki şarap kadehini.

Tıslama faslı bittiğinde —ki gerçekten— tıslama faslıydı, Şahmeran kalktığı rahat minderlerin üzerine tekrar oturdu. Ninibe bir kez daha Şahmeran tarafından şaşkınlığa uğratıldı. Asırlar geçse de yaratılanlar onu şaşırtmayı her zaman başarıyorlardı.

Varaka yüzüne yayılan bir sırıtışla Ninibe'nin arkasında yerini aldı. Kızıl şahin tünediği yerden bir kez daha çılglık attı.

Ve zamanı geliyordu...

16. BÖLÜM

Zamanı gelmişti.

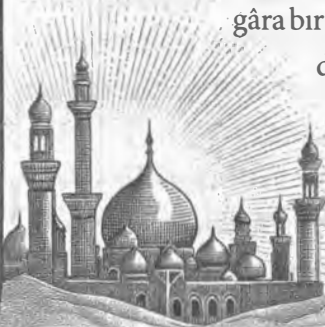
Kafile, vahadan uzaklaşmak için indikleri kum tepesine çıkmıştı.

Yaratılıştan bu yana hiç yapılmamış bir büyü, toz tutmuş derin bir kör kuyudan çekiliyordu. Ninibe'nin kuyudan çektiği güç, parmak uçlarına toplanıyordu şimdi ve yeryüzüne ait değildi.

Şahin, gökte daireler çiziyor, çılgınlıklarıyla rüzgârı kamçılıyordu. Varaka, Ninibe'nin solunda dikiliyordu, diğerleri ise sağındaydı. Mirza kızıl gözleriyle, önündeki vahaya odaklanmış olan Ninibe'yi izliyordu.

“Nasıl bir büyü bu?” derken bile asırlar geçirmiş olmasına rağmen yüzünden merak okunuyordu.

Ninibe başındaki peçeyi çıkarıp esmeye başlayan rüzgâra bıraktı. Çölünün renginde olan uzun dalgalı saçları kalçalarına kadar döküldü; rüzgârla dans ediyor, kumların kokusunu taşıyordu. Varaka, hanımının ihtişamına bakarken güç buldu.

“Birazdan göreceksin, Malik,” dedi Ninibe gözlerini vahadan ayırmadan. “Birazdan hepiniz gücüme tanıklık edeceksiniz, geri çekilseniz iyi edersiniz.” Sonra zihninden gökteki kızıl şahine seslendi: “Rüzgârları kontrol altında tut.” Şahin sağır edici bir çığlıkla karşılık verdi.

Ve büyü başladı.

Ninibe iki elini öne uzattı, dudaklarından dökülen kelimeler çöle eski rüzgârları çağırdı. Kumlar havalandı ve vahanın etrafında dönmeye başladı. Büyü kadimdi, çok eskiydi. Bu büyü yaratılışın kumaşını dokumuştı ve Ninibe bu sefer son olmasını istiyordu. Eskiden her ilahi kendi payını katar, sarayları birlikte örerlerdi. Ama bu kez Ninibe tek başına yapacaktı. Göktekilerden hiçbir şey istemeyecekti.

Yanındakiler geriye çekildiler, o ise birkaç adım öne çıkarak büyüü okumaya devam etti. Rüzgâr şiddetini artırıyor yerden daha fazla kum kaldırıyordu. Kızıl şahin yukarıda hızla kanat çırparak rüzgârları dizginlemeye çalışıyordu. Ninibe’nin saçları savruluyor, yüzüne çarpıyordu. Üzerine çarşaf gibi sarındığı beyaz kumaş delicesine uçuşuyor, saçları gibi havayı döven bir kırbaç misali şaklıyordu.

Kum fırtınası yükselirken vaha gözden kayboldu. Ninibe vahanın kum fırtınasından etkilenmemesi için üzerine koruma büyüü çekmişti. Şimdi her şey birbirine karışıyordu.

Kelimeleri daha gür, daha sert bir sesle söylemeye başladı ve büyü çevik bir engerek gibi, koca düzlüğü kaplarcasına parmak uçlarından ileriye atıldı. Ninibe yine tüm büyü kuyusunu boşaltacaktı, bundan emindi çünkü bu tek başına aldığı bir yükü.

Yukarıda kızıl şahin, kadim rüzgârları dizginlemeye çalışırken acı dolu çığlıklar atmaya başladı. Ninibe hissediyordu, şa-

hin kadimlere yön veremeyecekti. Ve işte o an Ninibe kum fırtınasının arasında beliren silueti gördü. Vahanın diğer ucunda, tepenin üzerinde... Ak saçları rüzgârda dalgalanan Gece'nin Ninesi Neith, ellerini kaldırmış aynı büyüü okuyordu.

Diğerleri onu görmüyordu, Gece Ninesi sesini sadece kızıl şahine duyurarak bağırdı: "Bırak, Şahin! Rüzgârları serbest bırak!" Şahin, kanatlarını göğе vurup kadim rüzgârları serbest bıraktı ve çığlık atarak göğе, daha da yükseğе kanat çırpı.

Ninibe sonra diğerini gördü, sağ tarafında Neper belirdi, o da gri gözlerini karşısına dikerek ellerini iki yana uzatmış büyüü okuyordu. Solunda beliren ise güneş tahtından kalkıp gelen, başındaki taçla ve ihtişamıyla ellerini uzatıp büyüü söyleyen Güneşendi. Sonra Neith'in solunda Şafağın Oğlu Nut belirdi. Şafak yanığı teni buradan bile ısı ısıldı. Ninibe olanlara anlam veremiyordu ancak ona değе verenler gökten onun için inmişti, bu görünen bir gerçektir. Yanında olamayışlarının telafisiydi.

Beklemediğı en son kişi ise Kızıldeniz'in sahibi oldu. Mercan kızılı saçları, deniz mavisi gözleri ve su gibi kusursuz beyazlıktaki teni ile Rehen, Neith'in sağında belirdi, bir elini aşağı doğru indirip hızla yukarı kaldırdı ve o an vahanın ortasından yükselen su kaynağı kadim büyüünün etkisindeki rüzgârlar sayesinde kumlara karışmaya ve şekil vermeye başladı.

Rehen, Ninibe düşerken sessiz kalanlardandı. Ninibe kurak bir diyarın sahibesi, Rehen ise uçsuz bucaksız bir su diyarının hâkimi olmuştu. Onu ikna edenin Neith olduğundan emindi. Ninibe'yi düşerken izlemişler, şimdi ise borçlarını ödemeye gelmişlerdi. Artık emindi, bu grup Ra'ya başkaldırmıştı ve şimdi diğer soysuzlar onların gücünü gökten izliyordu.

Hepsi koca bir çember oluşturdu. Hepsinin ayrı bir gücü,

saraya bahşedeceği ayrı bir hediyesi vardı. Ninibe kumları yönetiyordu, saray onunla var olacaktı. Neith gece ve yıldızlarla, Güneşen gün ışığı ve altın işlemeleriyle, Neper ise rüyaları ve kâbuslarıyla bezeyecekti. Şafağın Oğlu tüm tatlı renkleri serpecekti. Kumlara şekil veren diğer güç ise Rehen'in gücü olacaktı, Kızıldeniz'i buraya kadar getirmişti.

Kadim rüzgârlar kumları ve suyu savurdukça sarayın ilk hatları belirmeye başladı. Duvarlar yükseldi, surlar örüldü ve burçlar göğe tırmandı. Kumdan balkonlar, sütunlar ve saçaklar doğdu.

Varaka, hareket etmeden olanları izliyordu. Öyle büyüleyici bir manzaraydı ki, Varaka'nın hayatında görüp görebileceği en unutulmaz ve özel anlardan biriydi bu. Karmaşanın ortasında yerden yükselen su kütlesi nefes kesiciydi. Varaka daha önce hiç böyle bir büyü görmemişti, sanki büyü'nün kendi bilinci vardı ve nereye ne yapması gerektiğini biliyordu.

Vaha artık ardında kalmıştı, saray devasa bir kum dağı gibi yükseliyordu. Kat kat, kubbe kubbe... Ninibe ve diğerleri adım adım çemberi daraltmaya başladılar.

Şimdi hepsi birbirine yaklaşıyordu, sarayın iç ve dış oluşumları bitmek üzereydi. Büyü kendi bilincini yaratıyor ve her ince detayı, her ayrıntıyı yoktan var ediyordu; evvel zamanda da böyle olmuştu. Ninibe ve diğerleri birbirlerine yaklaştılar, yaklaştılar...

Sonsuz Saray'ın neredeyse arşa geçecek son kubbesi de şekil bulup bittiğinde Ninibe ve diğerleri neredeyse yan yana gelmişti. Ve şimdi sarayın devasa kumdan kapılarının önünde, yüzlerine yansıyan ciddiyetle yan yana büyü'yü okumaya devam ettiler.

Ve birlikte sarayın açılan devasa kapılarından içeri yan ya-

na girdiler. Arkalarından esen rüzgâr da onlara dokunmadan içeriye kum taşıyordu. Sonsuz koridorlar, yüzlerce odaya açılan kapılar, göz alıcı salonlar... Büyü sarayı içeriden örüyordu, girenin kaybolacağı ve tüm çöl halkına yetecek sonsuzlukta bir yapı oluşuyordu. Büyüleri *Sonsuz Saray'ı* yaratıyordu.

Ninibe yanında dikilen Neper'in belindeki kuşağında duran gümüş hançeri çekip önce sağ avucunda, sonra da sol avucunda birer kesik açtı. Kesiklerden akan, artık altın renge dönüşmüş olan kan, rüzgâra ve kumlara karıştı. Sarayını kendi kanıyla kutsadı. Yan yana sarayın içinde oluşan döner merdivenlerden yavaşça çıkıp kubbeli ana salonun orta yerine geldiklerinde, yaratılışı dokuyan büyüü bitirdiler. Sarayın her karışı kum rengine bezenmişti.

İlahiler ikinci kez, kendi öz büyülerini çağırdılar. Neith öne atıldı ve geceyi yeryüzüne indirdi, kubbe salonun tavanında ışıl ışıl parıldayan takımyıldızlar asılı kaldı. Sarayın içine kendini bıraktı Neith. Zemini geceye boyadı, duvarları gecenin alacalı karanlığıyla ve yıldızlarla bezedi.

Güneşen, gözlerinin her santimini saran ışığı içeriye yansıttı. Zemin parıldamaya, Neith'in siyahlığının üzerini sarıp o siyahlığı parlatmaya başladı. Daha sonra tüm kapı ve kemerli pencere çerçeveleri altın varaklarla, sütun ve kolonlar altın kaplamalarla donattı. Neith'in bıraktığı duvarları parlattı. Güneşen tüm parıltısı ve ışıltısı ile tüm sarayı sardı.

Şafağın Oğlu Nut, kıpır kıpırdı. Sarayın sert hatlarını yumuşattı, tatlı renkleri çaldı her karışa. Şafağa dair ne varsa onun gücünden doğdu, Sonsuz Saray'ın odalarını, kapılarını sardı. Sütunların kalan yerlerini boyadı bir fırça darbesi gibi şafakla. Tatlı bir pembelik, biraz kızıllık yetti sarayı masalsı yapmaya.

Neper ona bırakılan boşlukları rüyalarla süsledi. İlk olarak salonun kubbesine bu anıyı işledi. Bir kum fırtınası ve altı ilahinin yaratılış hikâyesini, bir sarayın doğuşunu işledi. Gelenlere her şeyi anlatacak bir hikâye bıraktı. Sonra Neith'in kararttığı, Güneşen'in ışıldattığı duvarlara daha eski hikâyeleri bıraktı. İlk yaratılış zamanından kalan hikâyeleri. İnce ince dokudu duvarlara, tavanlara. Hatta muziplik yaparak Ninibe'nin, Neha'nın gücünü yok ettiği zamanı da kazıdı. Ninibe'yi elinde tefi ile kâbuslar salonunun orta yerinde dikilirken işledi. Önünde kara büyüyle sarmalanmış, saçları parlak pembe-den siyaha dönen Neha vardı.

Rehen çeşmeleri akıttı, sarayın alt kattaki hamamlarını doldurdu. Boş olan kuyuları yükseltti ve ana salonun orta yerinde bir süs havuzu peyda oldu. Ve Ninibe son büyüünü yaptı. Ellerini uzatıp büyüü fısıldadı ve kumlar son kez bir platform oluşturmak için birbirine karıştı. Platform önce zemin-den yükseldi ve üzerine yüksek sırtlı, büyük kolçaklı kumdan bir taht dikti. Sonra o tahtı kendi büyüü ile şekillendirdi. Bu, Sonsuz Saray'ın kalbiydi. Azeran'ın giderken yüreğine bıraktığı bir damla sönmeyen ateşini kullanıp tahtı sonsuz bir ateşle sardı. Onu sonsuzluğa kadar yanacak, yakmayan ve hiç sönmeyecek ateş ile bezedi.

Ve ardına dönüp karşısındaki beş ilahiye baktı, tek tek gözlerinin içine... Neith ağır adımlarla öne çıktı. "Ninibe. Çöllerin Hanımı. Seni ilk gördüğümde kendime yakın hissetmiştim. Ve biliyordum, biz yaratanlar da olsak birbirimize daima yüz süreceğiz. Borç ödendi, seninleyim," dedi ve arkasında gece karanlığını bırakarak yok oldu.

Güneşen öne çıktı ve ardından Nut da. "Geleceğiz Ninibe

ama arkasından gitmemiz gerek,” dedi Güneşen. Ninibe biliyordu ki yukarısı yine karışacaktı. “Seninleyiz,” dedi Şafağın Oğlu, sonra biri ardında gün ışığı, diğeri şafağın kızılığını bırakarak kayboldu.

Rehen ona doğru yürüdü. “Su diyarından kurak çöllere, Ninibe. Sonsuzlukta bu hüküm alanları çekilmez bir hâl alıyor, biraz eğlenmek için hazırım,” dedi. Ninibe minnetle başını salladı ve Rehen de yok oldu.

Ninibe yan gözle son kalan kişiye, yani Neper’e döndü. Neper kahkahalara boğuldu. Gri gözleri kısılmıştı, Ninibe de ona karşı gözlerini kıstı. “Bir de Üçüncü Boyutun Yüce Bekçisi olacaksın, şu haline bak. Ölümlü bir serseri gibisin.”

Neper anında ciddileşti. “Burası tam da teşekkür etmen gereken kısım, sevgili kardeşim. Bu günleri göreceğimizi, o üç her şeyi bilen gördü mü acaba?” dedi Kader Dokuyanlar’dan bahsederek.

“Şu an Ra’nın yanında olduklarından eminim,” dedi Ninibe sinirle.

“Sanmıyorum ama bugün senin günün, surat asmayı bırakmalısın. Ben de diyarıma dönüyorum,” dedi Neper.

Ninibe ona da minnetle gülümsedi. “Her şey için teşekkür ederim, Neper,” dedi baş selamı vererek. Neper, “Sana geleceğim,” diyerek yok oldu. Ardında bıraktığı gri sis hemen dağıldı.

Ninibe tek başına kaldığında Farafra’nın kalbinde, Delam’da artık arşa değen bir saray vardı. Çöl halkını, kabileleri, sefalet çekenleri ve bollukta yaşayanları burada, kubbeleri altında toplayacaktı. O, çölün kudretli hanımıydı ve ilk önceliği buydu.

Sonra, sönmeyen ateşlerin sardığı kum tahtına doğru çevirdi bakışlarını ve alevlerinin arasından, tahtın arkasındaki duvarda yüreğini deşecek bir şey gördü; işgüzar Neper yine yapmıştı yapacağını.

Tahtın ardındaki duvara, devasa boyutta bir anı işlemişti. Çöle kumları serperken, karşısına ateşten kanatlarıyla inen ve o an kalbini çalan kişiyle Ninibe dikiliyordu. Dudaklarına esir olduğu, ateşinde kavrulduğu Azeran ise onu öpüyordu.

17. BÖLÜM

Kocakarı uzak diyarlara çevirdi bakışlarını.

Aradı taradı ve çok uzakta,

küllerin lapa lapa yağdığı bir diyarda...

Sıcaklığın ten yaktığı, ilahilerin unuttuğu bir diyarda...

Kurak, susuz ve yok olan bir diyarda...

Volkanların asırları aşıp lav püskürttüğü,

Üzerinde pullu yaratıkların uçtuğu ıssız

bir ateş diyarında buldu Azeran'ı.

Gökyüzü ordusunun Ulu Lideri, kayıp ikiz kardeşini bulmak için uzun süredir diyarları geziyor ve onu arıyordu. Onun gibi ateşten kanatlara ve saçlara sahip, içinde zarif ateşlerin yandığı hare gözlü kız kardeşi, Aze Beleza'yı arıyordu.

Aze Beleza, güzel demekti. Ateşin güzeli. Ama Azeran ve diğerleri ona sadece, Beleza derlerdi.

Azeran, yaratılıştan asırlar sonra ortadan kaybolan ikiz kardeşini bulmak için aşkını eski

diyarda bırakıp yola çıkmıştı. Ninibe'nin ateşi, kendi sönmeyen ateşlerini bastırırcasına uzun süredir yanıyordu içinde. Dizginlemeye çalışıyordu, başaramıyordu. O ki güçlü, gözü kara Azerandı. Ama bir kadın... Çöl diyarının kraliçesi onu yanmayan ateşlerinin içinde yakmıştı. Ona dönemeyişi, Beleza'yı her geçen diyarda bulamayışı bir ilahiye çileden çıkarıyordu.

Büyük sönmüş bir yanardağın eteklerine inmişlerdi. Her yer sıcaktı, Azeran bu sığağı seviyordu. Onun ordusunun dört kanadını yöneten Kor Muhafızları, bağlı oldukları birlikleri, yani Köz Neferleri'ni diyarın birçok yerine dağıtmışlardı. Azeran ise yanında ordusunun ikinci komutanı, Alev Naibi Havaras ile dağın dik yamacında dikiliyor, öncekilerden daha harap haldeki bu ateş diyarını seyrediyordu. Üzerlerinde uçan pullu ateş püskürten yaratıklar Azeran'ın ulu gücünü hissetmişçesine onlardan uzak duruyorlardı.

Azeran biliyordu; Beleza, Ateşlerin Hanımı olsa da böyle harap halde yanan bir diyara asla ayak basmazdı. Onun ateşleri daha çok umut vericiydi. O eğlenceyi ve daha fazlasını seviyordu ama bir ümit ateşin hükmettiği bu diyara uğramak istemişti. Ulu Ordu her karışı didik didik arasa da Beleza'ya dair hiçbir iz yoktu. Uzun süre uçmaktan ve diyarlar arasında atlamaktan kasılan ateş bezeli kanatlarını esnetmek için geriye açıp hızla geri katladı ve bu hareketi defalarca yaptı. Bir ilahinin de bazı sınırları vardı. İçinde harıl harıl yanan bir güç olsa da Azeran da yoruluyordu.

Yine aynı ateşlerin sardığı dağınık saçları, ensesine uzanıyordu. Gözlerinin önüne düşen birkaç tutamı parmaklarıyla geriye doğru yatırdı. Azera, sert çenesi, ateşlerin bezediği saçları, gözleri ve kanatlarının eseri esmer teniyle ilahiler arasın-

daki en tapılası eril varlıktı. Keskin bakışları, güçlü kasları ve sıkı vücudu vardı. Onu arzulayıp, Çölün Hanımı'nın gazabına uğrayan birçok varlık tanıyordu. Azeran hepsini reddetmişti. O sadece biri için yemin etmişti. *Yıldız taçlı kraliçesi için.*

"Bu diyarda da yok efendim, kokusu bile buraya uğramamış." Azeran daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Havaras haklıydı, Beleza yine yoktu.

"Kardeşim oyun oynamayı seviyor, Havaras," dedi ordu komutanının kül rengi irislerine bakarken. Havaras'ın da hatları sert, duruşu çeliktendi. Azeran'ın en güvendiği adamı, Ulu Ordu'nun ondan sonraki komutanıydı. Ve Azeran, Havaras ile koca Ulu Ordu'yu sonu gelmeyen bir kovalamacanın içine sürüklemişti ama Beleza olmadan yapamazdı. O, onun ikiziydi. O, Ateşlerin Hanımı'ydı. Gücünün dengiydi...

Azeran izini süremiyor, ondan haber alamıyordu. Beleza'ya dair ne bir güç kıpırtısı ne de bir işaret vardı.

Havaras, sert bakışlarını liderin üzerinden çekmeden, "Sonraki diyara mı uçacağız?" diye sordu.

"Evet, sonrakine ve bir diğerine. Onu bulana kadar her diyarı arayacağız."

"Uzun zamandır ortada yokuz, geride bıraktığımız diyarda neler oluyor bilmiyoruz. Kısa süreliğine geri dönmeyi talep ediyorum, efendim. En azından onun adına, sizden arz ediyorum, efendim."

Azeran, Havaras'ın Ninibe'yi kastettiğini biliyordu ama önerisini duymazdan geldi. "Orduyu topla, sonraki diyara uçacağız," dedi ve katlı kanatlarını iki yana açarak yanardağlardan çıkan ve gökyüzünü kaplayan kara dumanı yararak göğe yükseldi.

18. BÖLÜM

Ninibe, sarayın devasa kapılarından çıkıp çölün kavurucu sıcağına adım attı.

Kum tepesinde bıraktığı, her şeyi görmelerini istediği kabile, şimdi sarayın kapılarının önüne dizilmişti. Yüzlerinde okunan şaşkınlık, Ninibe için yabancı değildi. O bile, asırlar sonra böyle bir mucizeyi yeniden yaşamıştı.

Sonsuz Saray, onun ebedi mabedi artık çölün en kutsal yapısı olacaktı. Göklerdeki ihtişam yeryüzüne inmişti. Ninibe biliyordu; diğer diyarların varlıkları bile buraya gelecek, bu sarayı görmek, içinde nefes almak isteyecekti.

“Söylesene, AlSahra,” dedi Mirza, kızıl gözlerini altın kubbelere doğru kaldırarak, “gücünün bir sınırı var mı?”

Ninibe bakışlarını ona çevirdi. Gözleri ateş gibi parlıyordu. “Bu daha başlangıç, Malik... Daha kıyameti koparacağız.”

Mirza'nın bakışları indi, kızzılarında intikamın keskin açlığı açıkça okunuyordu.

Şahmeran alayla gülümsedi. “Bu saray... uzun ömrümde gördüğüm en hayret verici yapı.”

“Abartma Malika, gök saraylarımızda bizimle yaşadın,” dedi Ninibe, Şahmeran’ın sahte övgüsüne kahkaha atarken.

Ama en çok dili tutulan Varaka’ydı. Gözleri hâlâ kubbelerde, güneşin ilk ışıkları ile bezenen kumtaşı duvarlarda ve her biri farklı motiflerle bezenen minarelerdeydi. “Biz artık burada mı yaşayacağız, hanımım?”

“İstedğin odayı seç,” dedi Ninibe. Kızıl şahin ise hâlâ gökte, sarayın etrafında daireler çiziyordu. Ninibe bağdan ona seslendi: “Alevden tahtın olduğu salonda bekle.” Şahin bir çığlık atarak, yukarıdaki bir balkon boşluğundan sarayın içine süzüldü.

Ninibe diğerlerini de içeriye davet etti. Sarayın kumtaşı duvarları, Güneşen’in ışığında göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Çok katlıydı, her kesime uygun odalar, salonlar inşa etmişti. Burada, yaratılan her varlığa yer vardı.

En alt katta karşılama salonu, ambarlar, ahırlar ve kilerler vardı. Onun üst katında bir soya bağlı olmayanların, farklı ırkların ve kervanların misafirhaneleri yer alıyordu. Sonraki katta Ninibe’ye bağlı olan ve ona biat edenler, yani çölünden gelen halkı kalacaktı. Bir üst katta mutfak ve halkı doyuracak yemek odalarının kapıları sonuna kadar açılmıştı. Onun üstündeki katta ise dinlenme odaları vardı. Sonraki katta eğlence salonları yer alırken ondan sonraki kat taht odasıydı. Ateşler içindeki kum taht orada yanıyordu. Onun üstündeki arşa uzanan son kat ise Ninibe’nin katıydı, kendi özel dairesi orasıydı. Çölün uçsuz bucaksız dört yanına bakan minareleri ise ten değiştirenler ve kocakarılar içindi.

Sarayın içindeki yukarı katlara ulaşım sağlayan döner taş

merdiven, en alt katın orta yerinden yukarı katlara kadar kıvrılıyordu. Ve hizmet edenlerin kolay ulaşım sağlaması için de katlar arası gizli kestirmeleri olan merdivenler yer edinmişti. Bu sarayı ilahların sihri ve büyüğü dokumuştı, güzelliğini ve ihtişamını anlatmaya kelimeler yetmiyordu.

Kafile kendilerine ayrılan katlara dağıldı. Varaka, engerek bedenine çekilerek sarayın içinde gözden kayboldu. Mirza, Şahmeran ve Burkan, Ninibe'yi takip etti. Uzun taş merdivenleri tırmandılar. Son basamağı da çıkıp, taht odasının devasa işlemeli kapısının önünde durdular. Şafağın Oğlu ve Gece Ninesi'nin elinden çıkmıştı. Siyah ve morun gece tonları, aralara işlenmiş şafak rengi motiflerle birleşmişti. Büyü kokuyordu.

Ninibe kapıları kendi elleriyle itti. İlk adımı kendisi atacaktı; ileride bu kapılar onun için açılacaktı.

Taht odasına girildiğinde, salonun ortasında alevler içinde yanan kum taht, ihtişamıyla göz alıyordu. Ninibe, Azeran'ın kendi büyüüne sinen alevlerini kullanarak tahtı ateşe vermişti. Üzerinde oturacak hanımını yakmayacak ve asla sönmeyecekti. Ninibe'den başkası oturmaya kalkarsa şayet, işte o kişiyi kavuracaktı.

Daha sonra bakışlar, salonun kubbesinde gündüz vakti parıldayan takımyıldızlara ve onların ötesindeki hikâyelere, Rüya Bekçisi'nin işlediği hikâyelere kaydı.

Burkan nefesini bıraktı. “İlahiler ve süslü sarayları,” dedi göz devirerek.

Ninibe tahtına oturdu, gözlerini Mirza ve Şahmeran'a dikti. “Şimdi Malik ve Malika... Sonsuz Saray'a hoş geldiniz.”

Mirza başını salladı, Şahmeran ise şiş karnına rağmen hürmetle eğildi.

“Gücümü gördün, Malik. Bu güçle ve sizin sağlayacağınız ordularınızla düzeni devireceğiz. Ve siz Ulu Zaferşan’ın neferleri... artık saklandığınız delikten çıkıp, intikamınızı alacaksınız.”

Ninibe sözlerini bitirdiğinde kubbede bir çığlık yankılandı ve içeriği bir hava akımı sardı. Kızıl şahin yıldızlarla bezeli kubbe tavanda daireler çiziyordu. Bu sırada da siyah engerek, şahinden korunmak istercesine Şahmeran’ın arkasına çöreklenmiş, olanları izliyordu.

“Kahire’nin kapılarından girdiğin an kararımı verdim. Yanında savaşıcağız. Diğer kardeşlerimi ve kalan kabilelerimizi de savaşa çekmek içi uğraşıcağım ama o kabileleri toplamak, kaybolan, saklanan grupları bulmak için biraz zamana ihtiyacım var.”

Burkan bakışlarını Mirza’ya çevirdi. “Kabileleri bulmak kolay, kardeşlerimiz uzun zamandır bu an için bizden haber bekliyorlar. Önemli olan nerede toplanacakları?”

“Siz ikiniz, ikinci günün şafağında yola çıkıyorsunuz,” dedi Ninibe. “Özgürlükleri için savaştacak tüm ifritleri Kahire’de toplayacaksınız. Diğerleri orada toplanan orduyu göremez. Kahire’ye gidecek kabilelere de gizlenme büyülerini kullanmalarını söyleyin. Şehrin tüm giriş ve çıkışları korunsun. Sen Burkan, sizden bağımsızlara önderlik edeceksin. Hissediyorum ki başı boş dolaşan cinler yürüyor kumlarımın üzerinde, malumdur ki kabilen yok ve eğer seni dinlemezlerse Mirza altın taçla onlara bunun emrini verir.”

Burkan’ın yüzünden acı bir gölge geçti. Kendi kabilesini terk etmişti, kabilesi yok olurken onlara sırt çevirmiş ve kaçıp ağabeyinin yanına sığınmıştı, bu asırlardır yüzleştiği bir sancıydı. Ama Ninibe’ye tek kelime etmedi.

Ninibe ise bakışlarını Şahmeran'a çevirdi. "Ve Malika burada kalıyor. O ve karnındaki küçük ifrit, benim himayem altında korunup en iyi şekilde bakılacaklar."

Mirza öfkeyle karşı çıktı. "Bu anlaşmada yok Ninibe, kabileler Malika'yı görmek isteyecekler. Onsuz dönemem."

Şahmeran bir noktada gitmek istemiyordu ama ağzını açıp Mirza'ya tek kelime edemedi. Burası karnındaki ifriti için daha güvenliydi. Bir savaşın eşigindeyken sığınacağı bir ilahi himayesi, cinlerin yün çadırlarından daha güvenliydi. Gebe olmasaydı, içindeki avcıyı kimse dizginleyemezdi ama artık onun bir sorumluluğu vardı ve onu anlaması için Ninibe'ye baktı.

Ninibe üsteledi: "Sana ricada bulunmadım Mirza, bu bir emir. Kabileleri toplamak için gideceksin, sence Şahmeran bu hâliyle nasıl korunacak? Yukarıdaki soysuzların ne yapacağını kim bilebilir, üstelik Neha daha fazla öfkeliyken. Ayrıca bir düşün, Zafersan'ın altın tacı sende ve uzun zamandır cin kabilelerine sen hükmediyorsun, kardeşlerin bile sana boyun eğmek zorundalar ve sen yok olduğunda altın tacı alıp hükmetmek için yarışacaklar ama şimdi bir vârisin var. Onu, düşmanlarından olduğu kadar kardeşlerinden de korumak zorundasın. O hâlâ senin Malika'n ama vârisin doğana kadar ve çöl sakinleşene kadar burada, benim yanımda kalacak. Sen de istediğin zaman gidip gelebilirsin." Sonra alayla Burkan'a baktı. "Sen hariç vasfız prens."

Burkan ise sadece göz devirmekle yetindi.

Şahmeran Mirza'ya, Mirza Şahmeran'a baktı. İkisinin bakışlarında da belirsiz bir özlem ve hatta korkunun emareleri dıyordu. Asırlar sonra kadim bir avcının ve bir Cinler Malikî'nin gözlerinde okunacak türden bir korkuydu.

“Emirlerimi aldınız. Gidin ve dinlenin, benim işim bitmedi,” dedi Ninibe tahta daha da yayılırken.

Mirza sinirini yatıştırmaya çalışırken, Şahmeran başını eğdi ve parmaklarını Mirza’nın parmaklarına dolayarak onu salonun çıkışına doğru yönlendirdi. Sonra Ninibe, Burkan’a döndü. “Söyle bana şarap getirsinler.” Burkan öfkesini yuttu, Ninibe’nin onunla oyun oynadığını biliyordu. Bu yüzden, “Emredersin, Ulu Hanımım,” dedi ve burnundan soluyarak Mirza ve Şahmeran’ın ardından taht salonundan ayrıldı.

Ninibe derin bir nefes verip tahtın ateşlerine dikti bakışlarını. Yorulduğunda dinleneceği ve onu cayır cayır kavuran kutusal duygunun ateşine şu an ne çok ihtiyacı vardı. Ama o yoktu, o hâlâ gelmemişti.

Yerdeki siyah engereğin tıslaması, yukarıdaki kızıl şahinin çığlığı düşüncelerini uzaklaştırdı. Yüreğini sakındı, sakladı. Ve zamanı gelene kadar yine dindirdi içindeki aşk için yaktığı acıyı.

Şahin hızla zemine doğru dalışa geçip bir çığlık attı, engerek ise sert bir tıslama koyuverip hızla insan bedenine çekildi. Aynı anda Bennu da iki ayağı üzerinde Varaka’nın yanına indi ve başlarını eğerek Çölün Hanımı’nı selamladılar.

Ninibe bakışlarını ikisinin üzerinde gezdirdi.

“Evinize, yuvanıza ve huzuruma hoş geldiniz.”

Varaka’nın yeşilleri, Bennu’nun kızıl-kahve gözleri Ninibe’ye dikildi. “Hanımım, dediğiniz gibi sizi bulmak için batıya uçtum ve burada mabedinizde olmak benim için bir lütuf.”

“Artık hükmüm altındasınız,” dedi Ninibe. “Ve kâinat bir başkaldırıya meydan okurken, rüzgârlarını ve sağır edici çığlıklarını asla sakınma. Ve sen Varaka... sen ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Varaka bildiğini belli edercesine başını eğdi.

“Siz de gidin ve dinlenin, daha sonra konuşuruz. Yarın hepinizi dinç görmek istiyorum. Çöle seslenme vakti yaklaşıyor.” Sonra gidin dercesine elini salladı, ikisi de hayvan bedenlerine çekildi.

Şahin bir çığlık koyuverip, yerde sürünen siyah engereği pençeleri ile kavradıktan sonra kemerli pencerelerden dışarıya süzüldü. Varaka tıslamasını yutarken, ne olduğunu çok geç anladı... Engerek bedenine dönmekle hata etmişti.

19. BÖLÜM

Bennu, güçlü kanat çırpışlarıyla sarayın üzerinde bir tur attı.

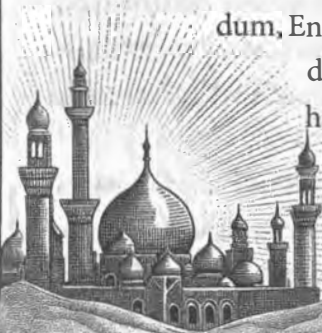
Varaka'nın bu ihtişamlı manzarayı onun gözünden görmesini istemişti. Sonra Bennu hızla dalışa geçti; devasa merdivenlerin sarıp sarmaladığı yüksek balkona inip Varaka'yı oraya bıraktı. Ardından kendisi de insan bedenine çekilip yere ayak bastı. Varaka insan bedenine döndüğünde balkon korkuluklarından aşağı sarkarak ögürdü. Midesi tamamıyla altüst olmuştu.

“Seni hâl bilmez yırtıcı,” diye tısladı dişlerinin arasından.

Bennu ise bol kıyafetlerinin içinde zarif bir eğilişle reverans yaptı.

“Ben Kızıl Şahin Bennu. Tanıştığımıza memnun oldum, Engerek,” dedi bakışlarını Varaka'ya dikerek. “Dua et, vahada engerek hâlini gördüm. Yoksa çoktan keskin pençelerimin kurbanı olmuşsun.”

Daha sonra gözleri ile aynı

renk olan örgülü saçlarını çözerek omuzlarına bıraktı ve bir sıçrayışta balkonun ucuna oturup ayaklarını aşağı sarkıttı. Altındaki uçsuz bucaksız boşluk umurunda değilmiş gibi salınıyordu. Varaka'nın aksine, çevik, özgür, esen bir yel kadar serbestti.

Varaka dudaklarını kol yeniyle silip sırtını Bennu'nun oturduğu korkuluğa yasladı. "Siz kanatlılar hep bu kadar kibirli misiniz? Oysa hepimiz aynı ilk soyların eseriyiz."

Bennu muzip bir tebessümle başını yana eğdi. "Engerek... tüm sürüngenler senin soy kardeşin değil. Bizim gibi olmayanları avlamak zorundayız. İnsan bedenimdeyken normal besleniyorum ama şahin formumda bazen içimdeki yırtıcı dizginleri ele geçiriyor ve bir çöl yılanından ziyafet çekiyorum."

"Soyumun dilsizlerini o sivri dilinle mi avlıyorsun?" dedi Varaka hâlâ süren baş dönmesini bastırmaya çalışarak.

Bennu'nun gözlerinde hırçın bir kıvılcım çaktı. Varaka ile şu an karakterleri zıtlışsa da yakında anlaşmayı öğrenmek zorunda kalacaklardı. Çünkü artık ikisini de tek bir kudretin eli yönetiyordu: Ninibe.

Sonra bakışlarını batmakta olan güneşe çevirdi, kirpiklerinin arasından günbatımının gölgeleri süzülüyordu. "Artık aynı kubbe altında yaşayacağımıza göre birbirimizi biraz daha yakından tanıyalım diyorum, Engerekçik."

"Ve bir de siz kanatlıların saygısız olduğunuzu öğrendim şu an," dedi Varaka bakışlarını göğe uzanan sarayın dışında gezdirerek. Hâlâ böylesi bir güzelliğe bakıyor olduğuna inanamıyordu.

"Ama oysa ben tüm Neha soyunun aynı kibre sahip oldu-

ğunu düşünmüştüm,” dedi Bennu bakışları Varaka’ya kayarken. Elmas gibi parlayan yeşil gözlerinde, kömür karası saçlarındaydı. Varaka batan güneşinin ışıkları altında her ne kadar sersemlemiş olsa da Bennu’nun gözüne hoş geldi bir an. Hemen hemen aynı yaşta olduklarını varsayıyordu.

Varaka, Neha ismini duyunca bakışlarını Bennu’ya çevirdi. “Yaratıcımız hakkında ne biliyorsun ki? Kaç kere bize seslendi ve yol gösterdi?”

Bennu sessizleşti. Neha’yı kötülemeye niyeti yoktu ama kalbinin derinliklerinde cevabı biliyordu. Neha, onları sefalet içinde bırakmıştı. Yine de Bennu, onun bir sebebi olduğuna inanmış, asıl gerçeği büyükbabasından duyana dek kendini böyle avutmuştu.

“Neha ile bağımız sence nasıl kopmuş olabilir?” diyerek aklını kemiren soruyu yöneltti Varaka’ya.

Varaka gerçeği biliyordu ancak bu konuyu diğerlerine anlatmak, onların hanımına cephe almasına sebep olabilirdi. Ona kalırsa bu bir sırdı ve daima sır olarak kalmalıydı. “Bilmiyorum, bu durum yaşanmadan önce Neha ile bağımı koparıp çoktan hanıma bağlanmıştım.”

Bennu şaşırdı. “Neha’ya ihanet ettin yani?”

Varaka iki eliyle destek alarak, her ne kadar yüksektekinse de Bennu’nun yanına oturup ayaklarını aşağı sarkıttı. Güneş batıyor, ufuk kızıl bir örtüyle kaplanıyordu.

“İhanet değildi. Ona karşı öfkeliydim, bana güç bahşeden oydu. Fakat bana bir amaç veren Çölün Hanımı oldu. Tüm sadakatim artık ona. Peki ya sen? İçinde Neha’ya karşı hiç sadakat kaldı mı?”

Bennu bunu Ninibe onu Ölümün Bekçisi Anubis’in elinden

aldığı geceden beri düşünüyordu ama ne zaman yüreğini yoksunla orada oturan kudret Neha değil, Ninibe oluyordu.

“Eskiden Neha’nın hep bir sebebi olduğuna inanırdım. Ta ki yaşlı ve bilge bir ten değiştirenden, yani büyükbabamdan asıl hikâyeyi dinleyene kadar.”

Varaka merakla Bennu’ya doğru eğildi. “Ne hikâyesi?”

“Neha’nın bizlere sırt çevirmesinin hikâyesini ama aslında nedenini demeliyim ve bence soylarımız bu hikâyeyi bilmeli.” Varaka, Bennu’nun dudaklarından dökülen her kelimeyi dikkatle dinliyor ve hatta o kızıl gözlere dalıyordu.

“Peki, o sebep neymiş?” dedi Varaka, güneş gitgide ufukta gözden kaybolurken.

Bennu daha önce büyükbabasından defalarca anlatmasını istediği ve can kulağı ile dinleyip hafızasına kazıdığı kadim hikâyeyi anlatmaya başladı: “Asırlar önce, yaratılışın ilk çağlarında ilahiler arasında bile bir hiyerarşi varmış. Ra ilk beden bulup hepsine hükmetse de onun gölgesinde hanımımız Ninibe de olmak üzere; Sönmeyen Ateşlerin Azeranı, Gece Ninesi Neith, Rüya Bekçisi Neper, Güneşin Hanımı Güneşen ve daha birkaçı ile bizim soyumuza güç bahşeden Dokumacı Neha da varmış. Ve onların gölgesinde de diğer ilahiler...”

Hepsi kudretle övünse de en kibirlileri daima Neha olmuş. Diğerleri geceyi, ateşi, çölü yaratırken, Neha onların yarattıklarında hüküm sürecek bir üstün ırk yaratacağını, bu ırkın insanların üstünde olacağını duyurmuş ve ona verilen isim dokumacı olmuş. İnsanların aralarından en özelliklerini seçip tenlerini baştan dokumuş ve onlara şekil değiştirme gücü bahşetmiş. Yaratılıştaki her ırk için birer güçlü alfa yaratıp, soy başları oldukları için onlara daha farklı güçler de bahşetmiş.”

Bennu'nun söyledikleri üzerine Varaka'nın dudaklarından bildiği tek bir isim çıktı: "Şahmeran."

Bennu onaylarcasına başını sallayıp anlatmaya devam etti. "Siz sürüngenler için bir ilk soy, biz kanatlılar için bir ilk soy ve dört ayaklılar için bir ilk soy yaratmış. Yaratılan bu üçlüden biri Şahmeran, diğeri benim ulu soyumun ilk atası, efsanelerde duyulan erkek Simurg ve dört ayaklılar için ise tapınaklarının bekçisi olacak altın tüylü erkek Puma'yı yaratmış. Neha'nın gururu, onların kudretiyle taçlanmış. İlk soyların insan bedenleri yaratılan diğer insanlardan daha güzel, daha asil ve kudretliymiş; yetenek olarak da diğerlerinden daha maharetli ve üstünlermiş, hatta bir asır ilahilerin saraylarında yaşadıkları söylenir ve bu üçlü diğer ilahilerin gözünde Neha'nın kibri- ni kirletmiş."

Bennu'nun dudaklarından dökülen her kelime Varaka'nın zihnine kazınıyordu, bu daha önce duymadığı bir hikâyeydi. Şahmeran'ın güzelliğini ve yeteneklerini kendi gözleriyle görmüştü ve şimdi daha da bir hayranlık besliyordu. Bildiği bir şey daha varsa, Şahmeran gerçekten kadimdi.

"İlk soyum, şu an bu sarayın bir odasında nefes alan ilk atam, Neha'nın kibrini zedeledi ve Cinler Maliki ile birlikte oldu. Peki ya diğerleri nerede şimdi?" Merakla aklından geçenleri söyledi Varaka. Ortalık alacalı karanlığa bürünmeye başlarken Bennu devam etti.

"Neha, Şahmeran'ı cinleri avlaması için göndermiş ama bildiğimiz gibi Şahmeran bizimle gelen Malike âşık olup onunla birlikte olmuş. Neha da ilk ihaneti aşktan olurken, onu ilk soydan reddedip sarayından kovmuş. Simurg ise insan bedeninde tamamen bir erkek güzeline dönüşüyormuş. Güneşen'i kıs-

kandıran sarı saçları, kimsede olmayan, bal ırmaklarını yansıtan gözleri varmış. Ona bir bakan büyülenir, kısa süreli sarhoş olurmuş. Simurg, kanatlı formuna büründüğünde tüm tüyleri alev alır, gökte attığı çığlıkları ile insanları büyülermiş. Bir rivayet de var ki; Neha, Simurg'un kanatlarını saran ateşi Azeran'ın sönmeyen ateşlerinden çalmış ama tabii ben buna inanmıyorum.”

“Bunu nereden bilebilirsin ki? Onu görmedin bile.”

“Evet, görmedim ama onunla aynı soydanız sonuçta. Derinlerdeki bir bağda bunu hissediyorum, onun ateşi çok farklı. Neyse bölme, devam ediyorum; Simurg ona bahsedilen bu güzelliği ve ihtirası başka hiç kimse ile paylaşamayacağını söyleyerek uzaklara uçmuş, soyunu sürdürmeyi reddetmiş. Neha'ya ikinci ihanet kibirden olmuş.”

Varaka dikkatle diğerini sordu: “Peki ya altın tüylü Puma?”

“Altın tüylü Puma ise Neha'nın en kutsal tapınağını korumak ve bölgesinin hâkimi olmak için görevlendirilmiş. Tabii bir de soy devamı için... Hayvan bedeninde nasıl ki devasa boyutta altın tüylere ve güçlü pençelere sahip bir puma oluyorsa insan bedeninde de bir o kadar heybetliymiş. Simurg zarif iken o biraz daha kaba sabaymış. Saçları da kürküne benzer altın gibi parlıyormuş, gözleri de yine bal rengiymiş ki bakarsan Neha bu üçlünün gözlerini bal rengi, kehribardan dokumuş.”

“Peki, sonra ne olmuş?” Varaka tırnaklarını kemirirken merakı gitgide artıyordu.

“Puma da güzelliğini ve kudretini geçip, gücünü herkese göstermeye başlamış. Bir gün çok ileriye gitmiş ve Neha'nın koruması için görevlendirdiği kutsal tapınağı, gücünü göster-

mek için yerle bir etmiş. Neha öfkeden deliye dönmüş ve onu akkor zincirlere vurup harabeye dönen tapınağın altına, kim-senin onu bulamayacağı bir mahzene kapatmış. Ve üçüncü ihanet açgözlülükten olmuş. Şimdi Şahmeran burada, Simurg bilinmeyen uzaklarda ve altın tüylü Puma ise yeri bilinmeyen bir mahzende. Tabi Simurg ve Puma'nın nerede olduğu tamamen bir efsane, belki anlattığım yerlerde bile olmayabilirler. Hatta yine bir rivayete göre Neha'nın Simurg'u da avlayıp bulduğu ve onu, zirvesine hiçbir ölümünün ulaşamayacağı bir dağın tepesinde, büyük altın bir kafese hapsedtiği söylenir.

“Yani Neha, ilk soylar ona ihanet ettikleri için mi bizlere sırt çevirmiş? Peki ya onlar ihanet ettiyse bizim soyumuz nasıl çoğaldı?”

“İlk soyların ihaneti Neha'yı deliye döndürmüş ve onlardan sonra yine ten değiştirme yeteneği bahşederek bizim atalarımızı daha zayıf ve az yeteneklerle yaratmış. Sonra onları dünyaya salıp sırtını dönmüş.”

“Şimdi Neha, sırf ilk soyların ihaneti yüzünden bizlere sırtını döndüyse bize yapılanlar ilk soyların suçu.” Varaka sinirlerine hâkim olmaya çalıştı.

“Hayır Varaka, öyle düşünme. İlk soyları kibir, güzellik ve güçle yaratan o, bunu öngörmesi gerekirdi. Bu bize sırt çevirmesini gerektirecek bir durum değildi, bize yol gösterebilirdi ama göstermedi.”

“Artık hikâyeyi biliyorum, Bennu ve belki de dediğin gibi olacakları öngörmeliydi. Soyumun atası ne olursa olsun, daima Şahmeran olacak,” dedi Varaka, Güneşen'in son ışıklarının ardından sessizce bakarken. Şahmeran, ilk soyu, çok uzun zamandır yaşıyordu ve buna rağmen hâlâ genç ve güzeldi. Ona

bahşedilen gücün sınırı ne kadardı, Varaka bilmiyordu ama şundan emindi, Şahmeran onun ve tüm sürüngenlerin, soyunun kraliçesiydi.

“Aynen öyle,” dedi Bennu da onu onaylarcasına.

Ve güneş gözden kaybolurken, sarayın içine ve dışına yerleştirilen büyülü ateş fenerlerinin hepsi, alacalı karanlığı yararak aynı anda yandı. Ve parlayan kumtaşı cepheye sahip saray, çölün ortasında bir mücevher gibi parladı, görüntü nefes kesiciydi. İkisnin de hayretle açılan gözleri sarayın güzelliğine bakakaldı.

20. BÖLÜM

Mirza, Şahmeran ve Burkan beşinci kattaki odalardan, yan yana olan iki tanesine yerleştiler.

Burkan kendi süitine çekilirken, Mirza ve Şahmeran vahaya bakan geniş bir balkona sahip kubbeli ferah odada, serilmiş yer yatağında sarmaş dolaş uzanıyorlardı. Esen ılık çöl rüzgârı, camsız pencerelerden girip yıldızlarla bezenmiş kubbe tavanda soğuyor ve geniş odayı serinletiyordu. Odanın içi altın ve şafak rengi işlemlerle bezenmişti, sağ ve sol ucunda iki sütun boy gösteriyor, aralarına çekilen ipek perde serin esintide uçuşuyor ve odanın küçük bir kısmını ayırıyordu.

Mirza, Mera'nı kollarının arasına almış, kara saçlarına burnunu gömmüştü. Kadim bir koku evvelden ciğerlerine doluyordu. Bu koku onu sakinleştiriyor, dizginliyor, asırlık öfkesini yatıştırıyordu.

Meran'ından hiç uzun süre ayrı kalmamıştı. Ve koca Cinler Maliki, Malika'dan ayrılınca ne yapacağını düşünüyordu.

“Burada kalmakta ısrarcısın yani?” diye sordu sesi kederle titrerken.

Şahmeran bakışlarını uzun pencerelerden izlediği gece göğünden çekip Mirza’ya çevirdi. “Şimdilik kalmam gereken yer burası. Düzen sağlanana, ortalık güvende olana dek.”

Mirza’nın kızıl gözleri ihanete uğruyormuşçasına kederle parladı. “Ben altı kabilenin altın tacını taşıyan Malik ve eşin... seni koruyamayacak mıyım? Hâlâ beni hafife mi alıyorsun, Meran?”

Şahmeran başını iki yana salladı. “Hayır, Mirza’m. Senden ve halkımızdan şüphem yok. Ama haklı sebeplerim var, ayrıca uzun süre ayrı kalmayacağız. Kabileleri düzene sok, vekaleti Burkan’a bırak ve bana geri dön,” dedi dudakları Mirza’nın açlığını çektiği dudaklarına yaklaşıırken. Nefesleri birbirine degiyordu, kokuları birbirini çekiyordu.

Mirza bu sefer alayla sırtıttı, kızıl gözleri içindeki açlığı saklayamıyordu. “Kardeşlerimin hepsini topladığımı varsayalım. Zalala sessiz kalsa da Şerzan ve Atumar asla Burkan’ı vekil kabul etmezler.”

Şahmeran düşünceli bir sesle karşılık verdi: “Onları sadece bir defa gördüm. Atumar’ın kabul etmemesini anlarım. Ama Şerzan... sana saygısı var, ağabeyi olarak sözünü dinleyecektir. Hem hâlâ anlamıyorum, Zalala en büyüğünüz olmasına rağmen emirlerini dinlerken, Şerzan küçük kardeş olmasına rağmen yine de dize gelmiyor.”

Mirza gözlerini devirdi. “Şerzan yalnızca, bir tek Zaferşan’a boyun eğmişti. Ben bile şu gün oldu yaşananları hâlâ çözemedim Meran’ım.”

Şahmeran’ın kehribar bakışları puslandı. “Bazen kâbusla-

rımda onları avlıyorum. Zincir kırbacımla peşlerine düşüyorum, acımasızca avlıyorum. Ama her kâbusun sonunda, cansız bedenlerin ortasında kanlı kollarımda senin bedenin yatıyor, kızıl gözlerin kapalı oluyor. Ve ben o kâbuslarda seninle ölüyorum.” Şahmeran cinleri avladığı zamanları unutamıyordu, bir zamanlar zalimce avladığı ama şimdi uğruna savaş verdiği halkını.

Mirza, Şahmeran'ın kedere sürüklenmesine izin vermedi, uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurdu. “Geçmiş geride kaldı. O günlerde seni yaratanın emri altındaydın. Biz seni affettik Malika, sen de kendini affet. Ve şimdi söyle bana, benden ayrı kalmanın sebepleri nelermiş?”

Şahmeran bir kolunu Mirza'nın kollarından kurtarıp elini karnına bastırdı. “Her şey küçük ifritimizi, aslında küçük melezimizi korumak için. Neha'nın bana bahsettiği ilk soyların gücü, daha doğmamış bebeğimizi bir soyun hak sahibi ve cinlerin gelecekteki kraliçesi yapıyor. Doğum yaklaşırken Nini-be'nin himayesinde ve koruması altında kalmam gerek. Çok güçlü olacak Mirza, bunu şimdiden hissedebiliyorum.”

Mirza soğuk parmakları ile uzanıp Şahmeran'ın yüzüne düşen kara saçlarından birkaç tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Cinler Malikası neler planlıyor? Yaşlı ebeler doğumunda yanında olmak için bana yemin ettirdiler, neyse ki birkaçı yanımızda geldi.”

Şahmeran'ın bakışları derinlere indi. Mirza'nın içindeki uysal varlığı bulana kadar derinlere indi. “Planlarımı vakti geldiğinde göreceksin. Ama biliyorum ki Kahire'de doğum yapamam. Neha diğerleri ile gökten inerse Rahşan'ı koruyamam ve işte o zaman ölürüm. Bunca zamandır içimi kemiren sancı bu.”

“Bana sakın ölümden bahsetme, Meran,” dedi Mirza öfkeyle ve kızıl gözlerini bir düşünce parıltısı sardı. “Sen az önce Rahşan mı dedin? Kızımıza isim buldun ve bana danışmadın.”

Şahmeran biliyordu, ne zaman kızımız dese, ki kız olacağını çok önce hissetmişti, Mirza için akan sular duruyordu. “Evet, ismi Rahşan olacak. *Parıltı. Işık*. Bizim dünyamıza bir ışık gibi doğacak ve karanlığımızı aydınlatacak.”

Şahmeran uzun zamandır cinlerin hanımıydı ve artık onları halkı, ailesi olarak benimsemişti. Karnındaki melezi, kızı Rahşan, cinlerin içinde bulunduğu karanlığa bir ışık olacaktı. Şahmeran bunu hissediyordu, Rahşan çok güçlü olacaktı. Sadece yüreğinde gizlenen bir sır vardı: Neha’nın yemini. İlk soyların ihaneti sonrası edilen lanetli bir yemin...

Bu üç ilk soyun her şeye rağmen doğacak olursa, ilk doğanlarını almak için gelecekti. Şahmeran bu sırrı hâlâ saklıyordu çünkü Neha, Simurg ve Puma harici kimse bu yemini bilmiyordu. Neha bu yemini onların zihinlerine fısıldamıştı. Şimdi Ninibe’nin sarayında kendini Kahire’de olduğundan daha güvende hissediyordu.

Mirza söz verdi. “O zaman ben gideceğim ve sen Malika, burada güvende olacaksın. Kabileleri toplayıp sana ve Rahşan’ıma geri döneceğim.”

Şahmeran bakışlarına oturan korkuyu yok etti ve avcı zarafetini takındı, her şeyi göz önünde bulundurmaları gerekiyordu ve Mirza’nın ne düşündüğünü merak etti. “Kardeşlerin umarım toparlanır, iç savaşınız devam ediyor. Hâlâ Zaferşan’ın izinden gidenler var. Üstelik katlettiğiniz altıncı kabileden geriye tek bir kişi kalmadı ama onun korkusu da hâlâ sürüyor.”

Cinler başlangıçta tek bir kabileydi ama yaratılan Zaferşan,

ilahilerden aldığı güçle onları farklı kabilelere ayırdı ve iç savaşı başlattı. Mirza'nın Demon Kabilesi'nin cinleri, damarlarındaki cin ateşinden birleşerek öncülük ettiler ve ardından farklı güçlerde beş kabile daha oluştu; Zalam, Ahmar, Zelvarun, Melezar ve Burkan'ın bir zamanlar yönettiği Rahhaba Kabilesi. Ayrılan kabilelerin iç savaşı başladığında, farklı uğursuz güçleri ortaya çıktı. Ve içlerinden en çok korktukları güç, Melezar Kabilesi'ne aitti. Diğer beş kardeş birleşerek kardeşlerini ve kabilesini katletmişlerdi.

Mirza derin bir nefes aldı. “Başına buyruk bırakılan cinler, insanlar ve diğer ırklar ile uğraşmasın, kendi iç savaşlarını yaşasınlar diye sizin ilahileriniz tarafından yaratılıp başımıza Zaferşan geçirildi ve bunu başardı. Kabileler daha sonra kendi iç çatışmalarını çıkardılar, oysa zaten sefalet içinde yaşıyorduk.”

Zaferşan ölünce Mirza'nın kabilesini Ninibe kabul etmişti, diğer kabileler ise parçalanmış ve diyara dağılmışlardı. Hepsi ni toparlayıp süregelen iç savaşı durdurmak ve gelecekteki savaşa sürüklemek Mirza'yı uğraştıracaktı.

“Bana daha önce sebebin bu olduğunu söylememiştin. Ayrıca en başta sen varsin.”

Mirza'nın dudakları yukarı kıvrıldı. “Sen sormadın ki Meran'ım ben anlatayım. Zaferşan ölünce atın tacı hak edip başa nasıl geçtim sanıyorsun? Damarlarımızda dolaşan cin ateşi sayesinde Demon Cinleri olarak en gaddar kabileyiz. Hikâyenin çoğunu biliyorsun zaten, Kahire'nin kapılarına dayanan sendin ve hayatımın en iyi mücadelesiydi.”

Şahmeran gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “İnan bana Mirza, çok savaş ve yıkım gördüm, seninle de olsa daha fazlasını istemiyorum.”

Mirza elini Şahmeran'ın yanağına koyup, tenini okşadı. "Bu savaşa, bu sefer son ve en büyük olanına mecburuz, Meran. Halkımız ve bizim için," dedi boşta kalan eliyle Şahmeran'ın şiş karnına uzanırken. Sonra iki beden tek olana kadar birbirlerine sokuldular, nefesleri birbirine karıştı. Mirza dudaklarını çekinmeden Meran'ın dudaklarına yaklaştırdı. Şahmeran ise bedeninin tamamını ona doğru döndürüp elleri ile ensesini kavradı. Mirza'ya sadece o böyle dokunabilirdi ve aralarındaki çekim artarken asırlık ateşler sardı ikisini.

Birbirlerini sanki ilk defa tadıyorlarmış gibi hareketleri sığ ama kontrollüydü. Mirza, Meran'ını incitmemek için çaba sarf ediyordu ama aralarındaki ateş asırlardır baştan çıkarıcıydı. Tenlerini cayır cayır yakan bu ateş, Şahmeran'ı ihanete sürükleyen şeydi.

Şahmeran parmaklarını Mirza'nın ensesinden çekip aşağılarına kaydırды. Bedeni hafiften sızlamaya başlamıştı. Dokunduğu yerler Mirza'nın kasılmasına, kızıl gözlerinin daha da parlamasına sebep oluyordu. Şahmeran, Mirza'nın üzerindeki kıyafetlerini çıkarmasına izin verdi ve sürüngenlerin ilk soyunun vücudu, dikleşen iri göğüsleri ve yer yer belli olan yeşil-siyah karışımı renge sahip yılan derisi Mirza'yı ilk zamanki gibi baştan çıkardı.

Şahmeran önünde tüm güzelliği ile serilmişti. Kendi üzerindeki paçavralardan da hızla kurtulup, salonun bir köşesine fırlattı. Açtı ve o açlığı bu gece doyuracaktı.

Şahmeran üzerine çıktı, kontrol bu sefer ondaydı. Şimdi altında bir ilahı kışkandıracak kasları, taştan bir vücudu ve Şahmeran'a asırlardır uslanmaz şekilde baskı yapan erkekliği ile Cinler Maliki tamamen tapılasıydı.

Ve sonra aşkın yaktığı ateş ikisini de sarmalayarak yakarken Mirza açlıkla baktı Meran'ına, onu tüm varlığıyla istiyordu. Onun olduğu için, onu sevmeye değer bulduğu için dünyayı önüne sermek istiyordu ama öncesinde tükenene kadar onun her zerresini tatmak istiyordu. Vücutları hareketlendi, nefesleri sıklaştı... Ve aşk için bir günah, yine iki vücut arasında doğdu. İstirap gibiydi ama kutsaldı... Kulağa fısıldanan kadim bir yalandı.

Ateşleri söndüğünde, camlardan esip terli tenlerini okşayan gece rüzgârına karşı çarşafılarına sarılı, yan yana yattılar. İkisinin de bakışları Netih'in dokunduğu kubbe tavandaki yıldızlardaydı.

Ve uykunun kollarına düştüklerinde, Şahmeran'ın zihnini karanlık bir rüya sardı.

Öğle güneşinin altında, Sonsuz Saray'ın önünde duruyordu. Sarayın ihtişamı onu bir kez daha mest ederken, uhrevi ve zamanın tellerine dokunmuş bir ses doldu zihnine... Sonra bir girdabın içinde dönen üç ses çalındı kulaklarına.

“Duy bizi ilk soy.”

“Bak bize melezin kirli rahmi.”

“Bil bizi kehanetin sahibi.”

Şahmeran hızla arkasını döndü ve karşısında üç Kader Dokuyan'ı gördü. Aslında onları daha önce hiç görmemişti ama biliyordu. Ruhu onların kim olduğunun bilincindeydi.

Geçmişin kocakarısı, şimdinin annesi ve geleceğin bakiresi. Üçünün de irislerinde zaman kıvranıyor, dönüyor ve sarmallar oluşturuyordu. Şahmeran ne diyeceğini ne yapacağını bilmiyordu.

Dudaklarından dökülen kelimeler sadece, “Benden ne isti-

yorsunuz?” oldu. O uhrevi yankı yine doldu zihnine ve duymak istemeyeceği sözler çalındı kulaklarına.

“O melezi doğurma, rahminde yok edilmeli!”

“Bize kulak ver, zamanı geliyor ama gelmemeli!”

“Bir kehanet fısıldanacak sana asla gerçekleşmemeli!”

Şahmeran zihnine doluşan sesleri bastırıp, bakışlarını dikti üçlünün üzerine cesurca. “Bebeğime kimse dokunamaz!” dedi tıslarcasına.

“Bu bir uyarı.”

“Bu bir yıkımın haberi, onlar geliyor.”

“Dinle bizi Avcı Malika, onlar tekrar gelmemeli.”

Şahmeran’ın sinirleri gerildi, refleks olarak elini karnına koydu. “Kim geliyor? Hangi yıkımdan bahsediyorsunuz?”

“İki soyun melezi, çağıracak diğerlerini.”

“İncelemek kâinat perdeleri, yırtılacak soğuk karanlığın nefesi.”

“Melez doğmamalı, melez ölmeli.”

Karşısındaki üçlünün bakışlarında nefret vardı ve Şahmeran’ın yüreği o dakika korkuya kapıldı. “Hayır, bu dediğiniz olmayacak. Benim melezim hiçbir şey ile ilgisi yok.”

“Olacakları gör, Malika.”

“Bu bir uyarı, dikkate al bizi.”

“Diyar yeniden kaosa sürüklenmeden rahminde öldür o bebeği.”

Şahmeran’ın bedeni dönüşmemek için gerildi. “Siz ne dediğinizin farkında mısınız?” Bakışları daha da keskinleşti. “Ona dokunanın canını alırım. Değil bu diyar... o koruduğunuz kâinatı yıkarım!” dedi tıslayarak.

Üçlü başlarını iki yana salladı.

“Sana zaman tanıyoruz.”

“Kararı çok geç olmadan kendin ver.”

“Bir yıkım, büyük bir yıkım... çok yakın.”

Ve sonra üçü de ortadan yok oldu. Şahmeran'ın zihninde sarmallar oluşturan ses yankılandı tekrar, üçü aynı anda konuşuyordu:

“Bir ışık doğacak karanlığın ortasına.

Çölde ve diyarda yeni bir düzen kurulacak.

Kızın hak sahibi, taçsız Cinler Kraliçesi.

O sürüngenlerin Ulu Melikesi.

Kızın evveli çağıran bir yasak çağrı.

Gececek ve gelecek yıllar...

Çölün ateşi yakacak yüreğini.

Savaşı büyük olacak.

Kaybedecek sevdiklerini.

Ölmeli, çoktan ölmeli.

Yaşarsa... eğer yaşarsa kendi savaşını kendi vermeli.”

Şahmeran gecenin bir yarısı gözlerini açtığı anda, bakışlarındaki korku odanın içindeki karanlıkta bir mum alevi gibi titriyordu. Gördüklerinin sadece bir rüya olduğunu düşünmek istedi ama biliyordu ki bu bir uyarıydı, sadece anlam veremiyordu. Kaderin, kâinatın ve başka bir büyük savaşın, kızı ile bağlantısı neydi? Üç Zaman Hanımı neden rüyalarına girmişti? Bu gördüklerini başkasına anlatmalı mıydı? Kafasında binlerce soru dönüyordu. Bakışlarını yanında uyuyan Mirza'ya çevirdi. Malik rüyasını ve içine düştüğü bilinmezliği bilmeli miydi?

Ama sonra kararını verdi. Mirza yola çıkıp cinleri toplayacaktı, kafasını başka bir şeyle meşgul etmesini istemiyor-

du. Ninibe'ye veya başkasına da bir şey söylemeyecekti. Rüyasında duyduklarını hazmetmeye çalışıp bir mana düşünürken başını yastığa geri koydu. Kızının ölmesini istiyorlardı, eskilerle bağlantısı neydi? O iki soyun hak sahibiydi, bunu zaten biliyordu ve içinde umut ettiği şeyi zaman dokuyanlar da görmüştü. Kızı çok güçlü olacaktı. Başını iki yana salladı ve şafak sökene kadar gözünü kırpmadan tavandaki gece göğünü izledi.

21. BÖLÜM

Ninibe, yeni günün şafağında gözlerini sarayındaki odasında açtı.

Bedeni tam gücüne kavuşmuş olsa da *kaylûleye* yatmak zihnini rahatlatıyordu. Çölün ılık rüzgârları açık pencerelerden süzülüyor, uzun kubbe tavanda soğuyup Ninibe'ye ulaşıyordu. Başını kuştüyü yastıktan kaldırıp, devasa yatağın içinden odayı taradı. Yatak başlığından yükselen ve tavana doğru eğim alan direğin ucundan sarkan dört beyaz tül, yatağın dört köşesine bağlı bir şekilde dalgalanıyordu. Gece kendi odasını baştan yaratmıştı, diğerleri için vakti olmamıştı. Bugün yapılacak çok fazla iş vardı. Büyük gün yaklaşıyordu, o yakında tüm halkının ve tebaasının önünde taç giyecekti.

Üzerinde on kişinin rahatça uyuyabileceği yuvarlak yatak, odanın orta yerinde duruyordu.

Yerler dokuma İran ve Türk halıları ile kaplanmıştı. Yer yer minder öbekleri, yayılıp yatacağı yerlerdi. Geniş yatağın sol tarafında kalan ve yine geniş bal-

kona çıkan kemerli kapının önüne yer sofrası bırakılmıştı ama bakır tepsinin içi boştu. Odanın dört yanından yükselen sü-tunlar, bazı kısımları renkli tül perdeler ile ayırıyordu.

Tam o anda yatağın karşı tarafındaki yüksek kemerli işle-meli altın kapılar açıldı. Vahada ona hizmet eden iki cin kadı-nı kemerli kapıdan içeri girdi. Ninibe için en güzellerini seç-mişti Şahmeran. Siyah saçlı ve koyu tenli olan önde kızıl saçlı olan arkasında, başları öne eğik bir şekilde girdiler.

“Hanımım,” dedi siyah saçlı olan kapının girişinde yan ya-na dikilirken.

Ninibe yataktan çıktı. “Gelin hanımlar, isimleriniz nedir?”

O bir ilahiydi, ona hürmet edenlere değer vermeliydi.

Siyah saçlı olan konuştu: “Ben Nailah, hanımım.”

Sonra kızıl olan bakışlarını kaldırdı. “Ben de Amarna, yü-ce Ninibe.”

Ninibe, işlemeli ipek şamlanasının eteklerini sürüyerek bal-kona doğru ilerledi. Adımları artık yavaş ve zarıftı. “Güzel isim-ler,” dedi balkonun gölgesinde uçsuz bucaksız kum denizine ba-karken. Çölün o sıcak ve mayhoş kokusunu içine çekti, bu hava-yı solumak ona hayat veriyordu.

“Bana hizmet eden gök hizmetkârlarım yeryüzüne uygun olmadıkları için onları buraya getiremedim. Ve şu an yakı-nımda insanların hizmet etmelerini şimdilik istemiyorum,” dedi ve bakışlarını çölden çekerek iki genç cin kadınına çe-virdi.

Nailah ve Amarna gözünün içine bakıyorlardı. Cesurlardı. İki kadın da kendilerinden aman vermiyorlardı. İkisinin de vücut hatları belirgindi, Şahmeran için eğitilmişlerdi. Ninibe, onların Malika’ya hizmet ettikleri kadar, duruşlarından savaş-

mayı da bildiklerini varsayıyordu. Sonra kadınların bakışlarına cevap vererek konuşmaya devam etti: “Siz iki uhrevi güzel bana hizmet edeceksiniz. Bu bana olan borcunuz ama ben bunun borç olmasını istemiyorum. Sizin bana ve benim de size karşı bir güvenim oluşsun istiyorum.” İki kadının bakışlarındaki netlik Ninibe’yi memnun etti.

Cinler güçlü varlıklardı, onlar kendi efendileri harici kimseye hizmet etmeye zorlanamaz, onlarla sadece anlaşmaya varılabilirdi.

“Yani siz bana tamamıyla hürmet ettiğiniz takdirde ödüllendirileceksiniz. İçinizde yanan cin ateşinin kokusunu alıyorum. O ateş size boşa verilmedi, o ateş sizi güçlü kıldı. Ve siz cin kadınları bana yapacağınız her iyiliğe fazlasıyla karşılık bulacaksınız. Biliyorum, Şahmeran’a bağlısınız ama unutmayın ki o da bana bağlı. Sizi yüceltecek güç de bende, yok edecek güç de... Dikkatli olun güzellerim. Şimdi söyleyin bana, hamam hazır mı?”

İki kadın Ninibe’nin sözleri üzerine birbirlerine kısa bir bakış attı. “Size her şeyimizle hürmet edeceğiz, hanımım,” dedi Nailah. “Ve gücünün kudretini tatmak için, daima senin yanında olacağız,” diye ekledi Amarna. Kızıl saçları, ince kıyafetlerinin açık bıraktığı beyaz teninin üstüne dalga dalga dökülüyordu. Vücudu dolgun ve albeniliydi. Nailah ise teni kadar koyu olan siyah saçlarını örmüştü. İkisinin de gözleri... Neith aşkına, birer uzun gece yıldızıydı.

Ninibe ikisini de süzerken, “Güzel,” dedi.

Kendi katında kurulan, kendine ait bir hamam vardı. Rehen onun için yapmıştı. Ninibe odasından çıkıp kendi katındaki büyük salona adım attı. Sarayın her katında olduğu gibi zemin

parlak siyah, duvarlar şafak tonları ve altın işlemler ile bezenmişti ve büyüleyici görünüyordu. Camsız pencereleri büyüsi ile sarmıştı, büyü'nün izin verdiği kadar ılık rüzgârlar içeriye süzülüp odaları ve koridorları dolduruyordu.

Ninibe yatak odasının birkaç oda yanındaki hamama yöneldi. Yatağı kadar genişlikteki ve boyunun yarısı derinlikteki havuz su ile doluydu. Ardından Nailah ve Amarna da girdi içeriye.

Ninibe havuzun başına gelip giydiği işlemeli ipek şamlanasını vücudundan sıyrıp serbest bıraktı. Şamlana ayaklarının dibine düşerken her erkeği baştan çıkaracak kutsal bedeni gözler önüne serildi. Ve uzun saçları kalçalarını okşarken Ninibe yavaşça havuza girdi. Sıcak suyun bedenine teması onu rahatlatıyordu. Kalçalarına kadar suya girip içine süzüldü ve başını havuz kenarına konulan bir mindere yerleştirerek Amarna'nın saçlarını yıkamasına izin verdi.

Su her zerresine dokunurken, havuzun kenarlarına konulan buhurdanlıklardan tütsülenmiş öd ağacı, gül ve misk kokuları yayılıyordu. Su bedenini, kokular ise zihnini sakinleştiriyordu. Dingin olması bu süreçte çok önemliydi. Kadınlar onunla ilgilenirken, o tavandaki küçük hava deliklerinden içeri süzülen ve bedenine değen güneş ışıklarını izliyordu. Güneş en mahrem yerlere dokunmayı iyi biliyordu ve Ninibe onun da tadını çıkardı.

22. BÖLÜM

Bennu gece uyumak için tünediği yüksek oyukta gözlerini araladı.

Uyurken şahin formundaydı; tetikte olmayı, göğün keskin gözleriyle karanlığı izlemeyi seviyordu. Yanında, ten değiştirenler için ayrılmış geniş ama hâlâ bomboş olan minare odalarından birinde, engerek formundaki Varaka da kıvrılmış yatıyordu. Bennu, onu buraya taşımış, tavana yakın nişin güvenli gölgesine yerleştirmişti.

Varaka engerek formunda uyanmış, çöreklediği yerden başını kaldırmış ve yeşil gözlerini şahine kilitlemişti. Ne hissettiği anlaşılmıyordu ama Bennu'nun hayvan içgüdüleri önündeki engereği pençeleri iledeşmesini fısıldasa da insani yanı onu dizginliyordu.

Engerek tısladı. Şahin karşılık olarak boğuk bir çığlık koyuverdi. Engerek kara başını hafifçe iki yana sallayıp tekrar tısladı. Onların bu bakışması, yaratılışta hayvani yasalarına yazılmıştı. Varaka, Bennu'nun çığlıklarından rahatsız oluyor ve hayvani yanı ürküyordu.

Bennu kızıl kanatlarını açıp esnediğinde, Varaka ne olacağını anlamıştı. O anı yeniden yaşamamak için sürünerek kendini nişten aşağı bıraktı, ama bir yıldırım gibi atılan şahin onu havada yakaladı ve pencereden dışarı süzüldü. Varaka bu sefer sert bir tıslama koyverip bedenini şahinin pençelerine doladı.

Bennu eğleniyordu. İki gün içinde hayatı değişmişti, artık evi olan devasa sarayın kubbelerine kadar yükseliyordu. Varaka istese de istemese de uçmak özgürlüktü ve Bennu bu özgürlüğü seviyordu. Sarayın altın hilali parıldarken, önünde uzanan çöle tiz çığlıklar attı.

Daha sonra karnını doyurmak için cin hizmetkârların olduğu alt katlara doğru sert bir dalışa geçti. Varaka'yı daha fazla kızdıracaktı çünkü Varaka'ya karşı içinde anlam veremediği bazı hisler oluşmaya başlamıştı ve o hisler engereği çileden çıkarmasını fısıldıyordu. Dalışa geçtikten kısa süre sonra sarayın alt katlarındaki mutfağa uzanan taş balkona iniş yaptı. Varaka'yı yavaşça bıraktı ve sonra balkon korkuluğuna konup insan bedenine çekildi. Varaka da insan bedenine geçip öğürdü, yeşil gözlerinde sabahın ilk ışıkları öfkeyle parlıyordu.

“İyi sabahlar, Engerekçik. Uçmayı bu kadar sorun etme, zamanla seversin.” Bennu'nun sesi, sabah güneşi gibi neşeliydi.

Varaka, dişleri arasından sertçe tısladı. “Beni bir daha rızam dışında uçuracak olursan, o kanatlarını sarar, ikimizi de gökten yere çakarım.”

Bennu gülümseyerek cık cık etti. “Ne kadar centilmence tehditler... Sana katlar arası hızlı ulaşım sağlıyorum, nankör olma.”

Varaka iki elini balkon korkuluklarına bastırıp başını iki ya-

na salladı. “Ben buraya yeni bir hayata geldim, kaçık bir şahine eğlence olmaya değil.” Arkasını dönüp cinlerin enfes kokularla doldurdukları mutfğa yöneldi.

Bennu içinden küfrederek onu izledi. *Simurg aşkına, ne lanet bir sürüngen...*

Midesi guruldayınca Varaka’nın ardından mutfğa geçti. İçeride birkaç cin kadını koca kazanlarda çorba kaynatıyor, bakır tepsilere pilavlar dolduruyordu. Büyük mutfak ne ara hazırlanmıştı, Bennu’nun hiçbir fikri yoktu. Guruldayan midesini daha fazla görmezden gelemeyerek birkaç bakır kaba çorba ve pilav doldurup Varaka’nın karşısına, yer sofrasına oturdu.

Varaka elindeki tahta kaşığı pilava daldırdığı sırada Bennu’ya bakıyordu. “Sen çıkıp birkaç sürüngen avlasana.” Siyah saçları dağılmış ve alnına dökülmüştü. Üzerindeki kıyafetler de yıpranmıştı ve yenilerine ne zaman kavuşacağını bilmiyordu.

“Seninle iyi anlaşmaya çalışıyoruz sanıyordum, kaprislerini çekemem, Varaka,” dedi Bennu çorbasından bir yudum alıp tadına bakarken. Cin kadınları gerçekten bu işi biliyordu; Bennu çorbanın tadına hayran kaldı.

Varaka kaşığı tepsiye bıraktı. “Beni bir daha uçurmayacağına söz verersen çekmek zorunda kalmazsın.”

Bennu’nun gözleri kısıldı ve bir süre bekledi.

“Bir de uzun uzun düşünüyor musun?” dedi Varaka.

Bennu kızıl saçlarını dağıtırcasına başını iki yana salladı. “Tamam... Ateşkes.”

Varaka elindeki taze pidenin yarısını bölüp ona uzattı. “Tamam o zaman, afiyet olsun.” Bennu sessizce pideyi aldı, bu alıngan sürüngenle işinin zor olduğunu fark etti.

Cin kadınları arada sessizce onları izliyorlardı. Varaka ar-

dından Bennu'nun da geldiğini bilmese tek başına içeri adım dahi atmazdı. Hâlâ Demon Cinleri'ne karşı içinde garip bir huzursuzluk vardı. Atası Şahmeran'ın, Cinler Malikası olması bile bunu değiştirmemişti ve komik olan ama Varaka'nın gururla söyleyeceği bir şey vardı ki: O, Şahmeran'ın kızının dayısı olacaktı. O küçük melez ifriti canı pahasına koruyup kollayacaktı ve ona ailesi gibi sahip çıkacaktı. Varaka onu görmek için sabırsızlanıyordu çünkü bir aileye sahip olmayı çok özlemişti. Bu sahipleniş Şahmeran tarafından verilen sessiz bir emirdi çünkü onların bağlı oldukları soy, onları istedikleri sürece bir aile yapıyordu ve Varaka o aileden olmak için can atıyordu.

Bennu elindeki kaşığı bakır tepsiye bıraktı. “Bugün çok işimiz var. Yakında bu koca sarayın dolacağına hâlâ inanamıyorum. Düşünsene, biz ev sahibiyiz. Biz bir ilahinin, biz Çölün Hanımı'nın yeryüzündeki ilk tebaasıyız.”

Varaka gözlerindeki kızgınlığa engel olamadı. “Neha halt etsin. Bizim olmamız gereken şey bu, el üstünde tutulmak. Biz üstün soyuz.”

Bennu başını iki yana salladı. “Kibre kapılma Varaka, dünyanın bize bir şekilde ihtiyacı var. Böyle yaratılmamız sadece kibirden olamaz. Biz bu dünyaya bir amaç için geldik ve bana kalırsa yakında bu amacı bulacağız gibi geliyor.”

Varaka hafifçe gülümsedi. “Hep böyle mi düşünürsün? San ki hayatında sınırların var ve sen o sınırları aşmaya çekiniyor gibisin. Oysa gökte özgürlüğü tadan yine sensin.”

Bennu bu sözlerle anlam veremedi. “Hayır, Engerekçik. Böyle düşünmen tamamen senin başıboş oluşundan kaynaklanıyor. Bir ailen var mı? Annen, baban mesela?”

Varaka'nın bakışlarına acı oturdu. Hayır, onun anne ve babası yoktu. O bir yetimdi. O kendini bildi bileli sokaklarda sürünüyordu. Annesi veya babası nerede bilmiyordu. Eskiye dair tek hatırladığı şey, bir kadının şefkatli kollarından bilinçsizce kaçtığı ve kaç yıl engerek bedeninde kaldığıydı. Sonra insan bedenine çekildiğinde ergenliğe ulaşmıştı. Ve dudaklarını birbirine bastırmadan önce, "Hayır," dedi tek bir nefeste. Oysa haykırmak istediği çok şey vardı.

Bennu, Varaka'nın bakışlarından fazlasını anladı. "Amacım seni üzmemek değildi. Benim bir ailem var, yani vardı. Annem beni doğururken ölmüş, babam ise ben doğduktan birkaç yıl sonra cüzzam hastalığına yakalandı ve atlatamadı. Aslında seninle aynı sancılı yaraya sahibiz, yetimiz Varaka. Büyükbabam yıllar önce vefat etti." Bennu zorla yutkundu ve anlatmaya devam etti. "Halamla kalıyordum ve ben onu terk ettim. Kan bağımlı olan tek ailem o ve o normal bir insan, bilirsin insanlar bizlerden çekiniyor. Aileden olsalar bile mesafeli davranışları can yakıyor. Ama büyükbabamdan ve halamdan öğrendiğim bir şey varsa o da hep tedbirli ve saçma geleneklere bağlı kalışım oldu. Ben böyle büyüdüm, Varaka. Hayatın benden aldıklarına değil de kalanlara sıkı sıkıya bağlanmayı öğrendim."

Varaka, Bennu'nun da kendisi gibi bir yetim olduğunu bilmiyordu ama zaten bunun bir önemi de yoktu. Varaka şu an tam olması gereken yerde, zaten ailesinin yanındaydı. Kan bağı olmasa da soybağı ve gönül bağı ile bağlı olduğu ailesinin yanındaydı, değer görüyordu. Onu sevenler vardı ve bu tüm kâinata bedeldi. Gözlerindeki kederi silmeye çalışırcasına Bennu'ya bakıp gülümsedi. O gülümsemesini görseler, gökteki ilahiler utandırdı. "Tam olarak olmamız gereken yerde ve

o amacın içindeyiz, Bennu. Biz burada, bir arada, Çölün Hanımı'nın yanındayız. Üstün soy olarak doğduk ve kaybettiklerimize karşı, gelecek bize bunu bahsetti. Hatta daha da çoğalacağız, daha fazlası olacağız. İçinde kaybolduğumuz uçsuz bucaksız Faraфра'ya sığmayıp taşacağız. Ve ne Kleopatra ne de Nil Kralı kalacak. Zulmedenlerin karşısında durup, hepsini bu kumların üzerinden sileceğiz.”

Bennu'nun nefesi kesildi. “Nasıl yani? Güneyin kraliçesini ve Nil Kralı'nı mı devireceğiz?” dedi o tek nefeste. Kızıl gözlerinde şaşkınlık ve korku okunuyordu.

Varaka, mutfakta çınlayan bir kahkaha koyuverdi. İşleri ile uğraşan cin kadınlarının bakışları onu buldu. İki elini sorun yok dercesine kaldırıp derin nefesler aldı ve biraz önce keder oturmuş irislerini şimdi zehirle doldurdu. “Hanımımızın gözünde onlar çöldeki şarlatanlar. Çöllere hükmetmek her zaman hanımımızın hakkı, Bennu. O çölün sahibi, biz bile artık ona aitiz,” dedi bir gözünü her şey yolunda der gibi kırparak. Varaka'nın böyle bir anda dahi hareketleri, Bennu'nun yüreğine işliyordu. Karşısındaki sürüngeneye karşı içinde bir şeyler kıpırdanıyordu, yanaklarının ısınmasına engel olamadı.

“Sekhmet, Akar ve iki tiranın orduları...” Bennu ellinde olmadan telaşa kapıldı.

“Seni gözü kara sanıyordum şahin, ardına dönüp de bir bak kimin sarayında oturuyorsun?”

Bennu başını salladı, “Hayır. Benim korktuğum da zaten bu, hanımımın gazabı ya bir katliama dönüşürse? Kleopatra ve Nil Kralı'nın yıkımları, çölde uzun süredir yankı buluyor. İnsanlar daha fazlasını kaldıramaz.”

Varaka zehir yeşilleri ile Bennu'nun gözlerinin içine baktı.

“Olacak. O kanlı Kleopatra ve o kafir kral ya diz çökecek ya ölüme yürüyecekler. Artık bir ilahinin ne sabrı ne de affı kaldı. Ben, Kleopatra’nın kanlı sarayından sürünerek çıktım. Onun ise o saraydan ölüsü çıkacak,” dedi.

Sanki daha önce ettiği bir yemini fısıldar gibi...

23. BÖLÜM

Ninibe, ipek havlulara sarınıp odasına dönmüştü.

Yumuşak minderlere serilmiş, Nailah ve Amarna'nın, giyinmesine yardım etmelerini bekliyordu. Başka bir odadan kıyafetlerini ve takılarını getirdiler.

Ninibe, minderlerden doğrulup ayağa kalktı, yine tüm çıplaklığı ortaya serildi. Kemerli pencerelerden içeri giren çöl rüzgârları hasret çektikleri kudretli vücudunu okşuyor, göğüslerine dokunuyordu. Saçları ise kalçalarını örtüyordu. Bakışları Nailah ve Amarna'nın üzerindeydi, cin kadınları yaklaşarak ellerindekileri yatağa serip, onu giydirdiler.

Üzerine bilek kısımlarını kelepçe gibi saran, aynı kumaşın zarif boynunu da sardığı ve bileklerden boğaza, kol kısımlarında ince tül yırtmaçlı şeritlerin uzandığı, göğüslerinin altında bitip göbeğini açıkta bırakan dökümlü zümrüt yeşili kadife bir bluzu giymesine yardım ettiler. Bilek ve boğaz kısımlarındaki altın işlemler oldukça göze çarpıyordu.

Altına ise Ninibe'nin artık giymekten keyif aldığı dökümlü bir şalvar seçmişlerdi. Ayak bileklerini yine aynı kelepçeler sarıyordu. Siyah yaldızlı serin kadife şalvarı bacaklarına geçirdi.

Ninibe'nin aklına eski, çok eski bir zamanda tanıştığı, Mezopotamya'nın maharetli hanımı Kibele geldi. Emindi ki Neith şalvar giymeyi ondan benimsemişti. Karşısındaki parlak siyah duvardan yansıyan yansımasına baktı. Bir ilahi şu hâliyle nasıl da soylu bir insan hanımı gibi duruyordu. Fazlaca insana benzeyen bir ilahi. Böyle olmayı, onların arasında olmayı seviyordu.

Kadınlar Ninibe'yi hazırlamaya devam ettiler. Nailah uzun saçlarını tararken, Amarna en güzel rengi veren kırmızı okra toprağını bal ile karıştırıp dudaklarına sürdü. Gözlerine ise sürme çekip, Bayuda Çölündeki kadınların çok sık kullandığı malakit yeşil farından uyguladı. Ninibe'nin yeşil gözleri birer silaha dönüştü. Nailah taramayı bitirip saçlarına kokulu yağlar sürdü ve dalgalı görünmesini sağladı.

Amarna ağır zümrüt küpleri, Nailah ise altın bilezikleri bileklerine, küçük taşlarla işlenmiş halhalleri sol ayak bileğine taktı. Ninibe'nin bakışları ise pencereden dışarıya, uçsuz bucaksız çöle çevrilmişti. Amarna küpleri takmayı bitirip aynı zümrüttün yer aldığı altın zincirli telkâri alınlığı, Ninibe'nin saçlarının arasına sabitledi.

Nailah küçük koku sandığını çıkarıp tatlı bir misk kokusu seçti. Bileklerine ve boynuna sürdü. Ninibe'nin burnuna çalınan koku onu eski zamanlarına götürdü. Gök sarayının her karışı bu koku ile yıkanırdı ve öyle güzel kokardı ki saray odaları, o kokuyu duymak isteyenler sık sık uğrardı. Çok önce, çok çok zaman önceydi...

Amarna, siyah ipektan dokunan, yenlerini ve ön kısmını yine aynı altın işlemelerin sardığı pelerini de geçirdi Ninibe'nin omuzlarına. İnce ve hafifti, çöl sıcağı için biçilmiş kaftandı. Ninibe tüm bunları büyüğü sayesinde kıyafet odasına doldurmuştu. Savaşın eşiğinde de olsa bunlar da birer silahtı ve güçleri yadsınamazdı.

Hazırlanması bittiğinde minderlere tekrar serildi, yerdeki tepside duran testiden bir şarap istedi. Amarna şarabı usulca bakır kadehe doldurup hanımına uzattı. Ninibe kadehten bir yudum alırken bakışları kızlardaydı. Onların da uzun saçları salık, üzerlerinde ise yalnızca sade birer elbise vardı.

Ninibe, şarap kadehini elinde sallayarak onlara doğru kaldırdı. "Siz uhrevi güzeller bu şekilde kalmayı hak etmiyorsunuz. Sizin bana hizmetinizin karşılığı, benim size mükafatım olacak demiştim. Her ne kadar ben sizin ellerinizde hazırlansam da..." dedi boşta kalan parmaklarını şıklatarak. "Ben sizi büyülemeyi tercih ederim." O an iki cin kadınının da elbiseleri yok oldu ve ikisinin de üzerlerinde daha sade ama kaliteli kumaşlardan, vücut hatlarını saran elbiseler belirdi. Amarna'nın kızıl saçlarına tezat beyaz, Nailah'ın da koyu tenini öne çıkara-cak yaldızlı safra sarısı birer elbise ikisinin de şaşkın bakışlarını birbirlerine çevirmesine sebep oldu.

Cin kadınları, sadece minnettarlık göstergesi olarak başlarını hafifçe eğdiler.

Ninibe için bu hiçbir şeydi. "Benim yanımda ben kadar göz alıcı olmalısınız. Her ne kadar soyunuz sefalet içinde yoğrulsa da bizler için ihtişam her şeydir. Odalarınıza daha fazlası ile-tildi, şimdi gidebilirsiniz." İki cin kadını odadan çıktılar. Ninibe tek başına, derin düşünceleri ile şarabını yudumladı. Sarayı

için yaratılışı dokuyan büyüü son kez okuyacak ve çağrısına başlayacaktı.

Kadehi başına dikip bir kenara bıraktı. Odanın içinde hayalet bir rüzgâr eserken, bedeni pul pul çözölmeye başladı. Sanki çölün bin yıllık kumları bedeninden dökölerek altın rengi tanelere ayrılıyor ve havaya savruluyordu. Gözleri bir serap gibi kaybolurken, dudaklarından son bir nefes süzüldü. O nefesle birlikte bedeni çatırdayarak bir heykel gibi ufalandı, çatladı ve binlerce kum zerresine dönüştü. Esen rüzgâra karışarak pencereden dışarıya küçük bir kum fırtınası gibi süzüldü. Güneşen'in ışıkları her kum tanesini değerli birer mücevher gibi ışılatıyordu. O kum fırtınası hâliyle rüzgâra yön verdi ve bir alt kata, alaz alaz yanan tahtının yer aldığı geniş taht salonuna süzüldü. Bu çölde rüzgârlar bile onun emrindeydi ve şimdi o rüzgâr taşıdığı kum fırtınasını taht salonun içine sürükledi.

Ninibe tahtının önüne geldiğinde kum taneleri dönen bir girdap gibi bir araya gelmeye başladı, hiçbir zerresi kaybolmamıştı. Ve bedeninin hatları oluşmaya başladığında, sanki çölün kendisi ona yeni bir beden veriyordu.

İki ayağı üzerinde belirlediğinde yanan tahta baktı, o tahtın ardındaki duvara işlenen anıya... ve sonra platformun merdivenlerini çıkıp sırtı yüksek kum tahta oturdu. Sarayın kubbesinden sızan ışıklar, gündüzleri pek kendini göstermeyen yıldızlı gece göğünü delip salonun ortasına vuruyor, Güneşen'in bezediği detayları yine Güneşen parlatıyordu. Siyah zemine tezat oluşturan altın sarısı duvarlar içeriyi kutsal bir mekâna dönüştürüyordu.

Yanan tahttan yayılan ve sadece ona dokunan ateşler ise girdip dönmeyeni hatırlatıyordu. Buradaydı, koca ve boş bir sa-

rayda kâinata savaş açacağı zamanı bekliyordu. Üstelik yalnızdı, aşkını özlüyordu. Azeran gideli Ninibe gülmüyordu. Onun verdiği hisleri, yaşattığı zevkleri tüm varlığı ile özlüyordu. Göz çukurlarına dolan yaşları tuttu. Kıyamet şu an kopabilirdi çünkü bir ilahi böyle bir acı çekmemeliydi. Bir ilahi başka bir varlık için gözyaşı dökmemeliydi.

Hızla sulanan yeşillerini sildi ve içindeki gücü başka yöne çevirdi. Başını iki yana salladı, tahtın kolçaklarından tutunarak ayağa kalktı. Kendinden geçmeliydi, dağıtmalıydı ve daha fazlası için yaratmalıydı. İçindeki yaratıcı ve şekillendirici büyüye uzandı, hepsini çekti kuyusundan. Parmak uçlarına biriken büyüü saldı çöle ve uzandı her kum tanesine, o an sarayın her açık deliğinden içeri kum taşıdı kadim rüzgârlar. İnsanlar için gerekli olacak ne varsa, tüm o şeyleri bilinçli büyüünün yardımı ile çölünün kumlarının yaratmasına izin verdi.

Taht salonunun ve dahası sarayın içine şiddetli bir kum fırtınası saldı. Pencerelelerden uçuşan kumlar son kez saraya doluyor, bir mucize gibi yerlere halılar, minderler, tavandan sarkan kandiller, oturma alanları yaratıyordu. Sarayın her katına, tüm odalarına büyüü uzattı. Şahmeran'ın odasında geniş bir yatak ve ihtiyacı olan her türlü eşya şekillendi. Varaka ve Ben-nu için minare odalarında yataklar ve gerekli eşyalar, sarayda yaşayacak herkes için bir oda ve yatacak bir yer oluşurken, kocakarılar için bile ayrılan minarede on beş yatak belirmişti.

Durmadı, büyüünü daha fazla saldı. Alt katlardan Nini-be'ye kadar ulaşan çığlıklar geliyordu, diğerlerini uyarmayı unutmuştu. Şu an hepsi odalarında ansızın bir kum fırtınasına yakalanmışlardı. Kumlar odalara doluşuyor, birbirine yapışarak beliriyor, renk ve şekil bularak var oluyorlardı. Ninibe'nin

sulu gözleri hâlâ kurumamıştı; daha fazla, daha fazla bıraktı büyüsunü. Azeran'ın yokluğunun acısını çıkarırcasına, kendini unutup yeniden hatırlayana kadar bir kum karmaşası yaratmaya devam etti. O yaratmak için beden bulmuştu ve buna lanet etti. Azeran'ın yokluğuna lanet etti. Tüm kâinata lanet etti.

Bir süre sonra büyüsu yavaşladı, kumlar duruldu ve son kum tanesi de şekil bulup yok oldu. Şimdi sesler ve rüzgâr ke-silmiş, ortalık eski sessizliğine gömülmüştü. Geniş taht salo-nunun birçok noktasına halılar ve minderler doluşmuştu. Ne-ith'in süslediği kubbe tavandan kandiller sallanır olmuştü. Hurma kütüklerinin üstünde yanan tütölükler, hatta sevdi-ği kokuları yaratmak için buhurdanlıklar serpilmişti. Camsız pencerelerin önlerine ketenden bürümcük perdeler asılmıştı. Palmiye ağaçları yükseliyor ve birkaç bodur saksı bitkisi geniş salonun farklı kısımlarında yer alıyordu.

Ama Ninibe'nin gözüne salonun ortasındaki küçük süs ha-vuzu takıldı; ortasındaki fiskiye kubbe tavana doğru su püs-kürtüyor, bir çalgı gibi salonu şırıl şırıl sesler ile dolduruyordu. Artık sarayı noksansız olmuştu ama Ninibe'ye sadece sıradan geliyordu.

Sonra bir grup ses geldi kulağına ve sarayın iç merdivenle-rinden çıkıp gelen, büyük kapılardan salona giren Varaka ve Bennu oldu. İkisi de sersemlemiş bir halde hanımlarına doğru hızla koşuyorlardı. Arkalarından öğüre öğüre giren Şahmeran ve onu tutan Mirza vardı. Ve en arkada lanet okuyarak giren Burkan oldu.

“Saldırı altındayız! Hanımım, bize saldırıyorlar!” diye ba-ğırdı Varaka kendini tahtın önüne bırakarak, nefes nefese kal-mıştı. Bennu da onun yanına yığıldı. Mirza, daha kötü haldeki

Şahmeran'ı, Ninibe'nin yakınındaki bir mindere oturttu. Burkan ise öfkeli bir şekilde salonu seyre dalmıştı.

"Bu da neyin nesi?" dedi Mirza cevap bekleyen bakışlarını Ninibe'ye çevirerek.

Ninibe kayıtsız bakışını silerek onlara gülümsedi. "Saldırı altında değiliz, biraz büyüye maruz kaldınız o kadar."

Burkan öfkeyle, "Yüce Ninibe. Kahvaltımın orta yerinde kum fırtınasına maruz kalıyorum. Kıcıma kadar kum doldum," dediğinde Varaka ve Bennu bitap kahkahalarına engel olamadılar, sonra onlar da öksürmeye başladı. Burkan'ın öfkeli bakışları onlara çevrildi.

"Şimdi benim küçük tebaam... çağrı zamanı. Sonsuz Saray'ın kapıları artık herkese açık. Ve bana biat edenler buraya, bana gelecek," dedi yeşillerine biraz hayat vererek.

Varaka dizlerinin üzerinden doğruldu. "Peki bu nasıl olacak, hanımım?"

Ninibe'nin dudakları yukarı kıvrıldı. "Etrafına bir bak, bana bir bak Varaka, gördüğün bu ihtişama rağmen soruyor musun hâlâ?"

Hepsinin yüzlerinde anlamsız birer bakış belirirken Ninibe devam etti: "Şimdi gidin ve hazırlanın. Gelen kabileleri ve kervanları siz karşılayıp yerleşmelerine yardımcı olacaksınız. Mirza, cinleri uyar, hepsi sarayın içini köşe bucak öğrensın ve dediğim gibi yerleşime yardımcı olsunlar. Artık bu saray kendi içinde koca bir şehir. Sonsuz barınma ve diğer tüm ihtiyaçlar karşılanacak. Tüm soylar ve halklar artık barış içinde yaşayacak. Haydi gidin," dedi elini iki yana sallayarak.

Hiçbiri tek kelime etmedi. Başlarını bir kez sallayıp salonun kapılarına yöneldiler. Ve Ninibe çağrıdan önce bir kadeh şa-

raba daha ihtiyacı olduğunu fark etti. İçinden Nailah'a seslendi ve göz açıp kapama süresince Nailah içinde bir kadeh şarap tuttuğu tepsi ile içeri girdi.

Ninibe şarabı kafasına dikip biraz kendinden geçmeyi diledi ama ilahi varlığı izin vermedi, o insan değildi. Şarabı bir dikişte bitirip kadehi tahtın kolçağına bıraktı. Alevli tahtından kalkıp ağır adımlarla salonun geniş balkonuna doğru yürüdü, güneş en tepedeydi. Güneşen onu izliyordu, hepsi onu izliyordu. Balkona adım atarak korkuluklara kadar yaklaştı ve sonsuz çöle baktı. Daha da ilerisini görebiliyordu ama o ileride de sadece kum vardı. Farafra onun adını fısıldarken, parmaklarını şakaklarına koyarak yeşil alevlerin sardığı gözlerini kapattı.

*Kocakarı fısıldadı:
"Ve çağrı başladı..."*

Şimdi çöle ait ve üstünde kim yürüyorsa... Nil Kralı'ndan, Kleopatra'ya herkesin zihnine seslendi...

"Ey yaratılanlar, ey bana tapanlar, ey beni yüreğinde hissedenden ve nefret dolular..."

Dudaklarından dökülen ilk sözler çölün dört bir köşesinde yankı buldu. Günlük işlerine bakan halk; büyük, küçük, genç ve yaşlı... Saraylarda çalışanlar, çadırlarda hayat kuranlar. Şeyhlerden, ten değiştirenlere... Nil'de balık tutanından, şehir sokaklarında dilenenine kadar...

Onu bilmeyeninden, çölün ortasındaki kervanlara; kucağında çocuğu ile oturan anneden ter içinde çalışan babaya kadar uzandı sesi.

Ölüm döşegindeki yaşıdan, kapı önlerindeki çocuklara ve balkonunda serinleyen Kleopatra'dan, rahibesine kadar...

Akar'ın gözdesi Nil Kralı'ndan, sarayındaki her hizmetliye, hatta ve hatta alt katlardaki Varaka, Şahmeran ve diğerlerine kadar... hepsine seslendi. Hepsi duydu içlerine akan sesini.

Ve dört bir yandan duyanlar ellerindeki işi bıraktı, oldukları yerde zihinlerine dolan sesi dinledi, yüreklerindeki sıcaklığı hissetti. Kâinat sesleniyordu onlara şimdi...

"Beni dinleyin, çağırma kulak verin. Ben Çölün Yüce Hanımı, ben Batı'nın Kovulmuş İlahisi, ben Farafra'nın Sahibesi Ninibe," dediğinde, binlerce ses yankılandı zihninde.

"Kudretli Hanımım."

"Farafra aşkına"

"Yüce Ninibe."

"Kovulmuş mu?"

"Sen bizi kutsa."

"Yüce Hanım bize sesleniyor."

"Susun, duyun onu... duyun onu."

Ve *"Tövbeler olsun,"* dedi bir kocakarı.

Sesleri bastırıp konuşmaya devam etti, oysa hepsinin kulaklarına dolan evvelin kadim ezgisiydi. *"İlahi varlığım yeryüzünde beden buldu. Ve sizler için, hepimiz için bir saray kurdum. Çölün kalbinde, Delam'da... Gelin, bana gelin. Burada benimle yaşayın. Hepiniz, her şeyiniz ile burada benimle yaşamak için gelin. Bir ilahi sizi çağırıyor. Sonsuz Saray kapılarını açtı, sizi bekliyor. Dahası yok, sizlerin sürüklendiği hezeyana dur demek için buradayım. Kalplerinizin en derinlerindeki arzuları görüyorum. Zulümden bıkmış, daha iyisini isteyen sizler için buradayım. Tüm soyları, tüm ırkları, dahası halkımı çağırıyorum. Gelin, Delam'a*

gelin. Bana gelin,” dedi ve sustu, sonra yine binlerce şaşkın, ağlayan, çığırın ses yankılandı zihninde. Çölün kokusu doldu hepsinin ciğerine. Onun için ağıt yaktı yüreği coşmuş kör nine.

“Hanımım bizi çağırıyor.”

“Uğruna öleceğim, yola düşüp sana geleceğim.”

“Hanımım kovulmuş.”

“Yüce ilahi beni çağırıyor.”

“Bizim için geldi.”

“Adaklarım kabul oldu.”

“Dualarımız yankı buldu.”

“Çevirin develeri, batıya çevirin.”

“Duyun, hepiniz duyun, hanımım bizi çağırıyor.”

Binlerce sesi susturdu sonra ve hepsinin zihnine Delam’ı bulabilecekleri en kolay yolu çizdi. Şu an çöle koca bir kargaşayı salmıştı. İnsanlar birkaç gün, hafta ve ay içinde akın akın buraya gelecekti. Ellerini şakaklarından çekip Güneşen’in ışıkları altında yeşillerini araladı. Uzağa ve ötesine baktı ama hâlâ tek görebildiği sonsuz bir kum deryasıydı.

Usulca arkasını dönüp taht salonuna ilerledi. Yanan tahta yürüdü, sakinliğin tadını çıkaracak çok az zamanı kalmıştı. Platformun basamaklarından çıkıp tahta, alevlerin arasına oturdu.

Ve o an önünde beliren üç küçük silüet asla beklemediği kişilerdi. Üçü bir ağızdan konuştu karmaşık sesleriyle: “Biz yokken kaos çıkarmak ha? Seni özledik, Ninibe.”

Ninibe’nin o an düşündüğü tek şey, bu baş belası üçlüden nasıl kurtulacağıydı. Çünkü şu an önünde, hepsinin çekindiği güçleri ile kâinatın kaosunun hâkimleri...

Az, Naz ve Kaz duruyordu.

24. BÖLÜM

Evrenin dizginlenemeyen kaosu, şimdi Ninibe'nin taht salonunun tam ortasında duruyordu.

Göğün en karanlık yerinden peyda olmuşlar gibi, üç gölge. İnsanlığın kâbusları, musibetlerin suretleri...

İnsanlar, kapı girişlerine deve nalı asar, boş kaplumbağa kabuklarını eşîğin altına gömer, muskalar ve nazar boncuğuyla korunduklarını sanırlardı. Ama bütün bu tılsımlar, bu uğursuz üçlü karşısında bir çocuğun elindeki tahta kılıçtan farksızdı.

Ama onlara soracak olursanız, korku en tatlı eğlenceleriydi. Varoluş sebepleri buydu; felaket, yıkım, azdırmak, bozmak... Ama hiç kimsenin anlamadığı, neden bu küçük çocuksu bedenlere büründükleriydi. Ninibe az çok tahmin edebiliyordu.

Bu felaket üçlüyü yakalamak, durdurmak, onlara engel olmak imkânsızdı. Girdikleri bedenler ve üç kişi olmaları onları alt etmeyi zorlaştırıyordu ve güçleri sayesinde üçü de ilahi katta yerlerini koruyordu

ama Ninibe'ye kalırsa onlar birer iblisti. Ra bile bu üçlüye karşı temkinliydi.

İlk kardeş Azar, en hareketli ve yüz­süz olandı. Diliyle her kapıyı açardı, her türlü sapkın şeye meyilliydi. İnsanların azması, yoldan çıkması ve beraberindeki kaosta parmağı vardı.

İkinci kardeş Nazar, kem gözlü uğursuz, bakışıyla kaza, felaket ve musibeti çağırırdı.

Diğer iki kardeşten farklı olan uçuk mavi irisleri, insanlığa tamamen belaydı.

Üçüncüsü Kazar, kendi özü temiz olsa da insanlığa kir, hastalık ve çürüme bahşediyordu. İnsanoğlu onun yüzünden hastalıklara sürüklenip kötü dönemler geçirirdi. Azar kadar hınzırdı. Üçü de asla boş durmaz, kâinatı birbirine katardı.

Üzerlerine dökümlü, renkli ipek pantolonlar, işlemeli yelekler giymiş... küçük çöl prensi kılığına girmiş üç musibet. Ama Ninibe onların içindeki şeytani gücü biliyordu.

Başlarındaki boynuzlar her zaman gerçek yüzlerini fısıldardı. Azar'ın tırtıklı ve geriye yatık, Nazar'ın yukarı doğru kıvrılan, Kazar'ın ise öne eğimli düz boynuzları vardı. Esmer tenlerine işleyen güzelliği törpüleyecek ve şeytani yönlerini vurgulayacak birer çift boynuz.

"Bizsiz kaos ha," dedi Azar, Ninibe'ye arsızca gülerek. "Seni özledik, çöl gülü."

Ninibe, alev tahtında doğruldu. "Siz... burada ne arıyorsunuz?"

Bu üçlü, kaosun efendileri olsalar da Ninibe onlara karşı sempati besliyordu. Çünkü diğerlerine karşı kaba ve kurnaz olsalar da Ninibe'ye hep yumuşak davranmışlardı.

Az, minderlerin üzerine yayılarak cık cık etti. Yeşil gözle-

ri Ninibe'nin yeşillerinden, Nil'in Kızıldeniz'den farklı olduğu kadar farklıydı. "Biz dağılıp baş belası işler peşindeyken, sen de boş durmamışsın anlaşılan." Nazar, uğursuz mavilerini ona dikti. "Seni nasıl kovarlar, Çölün Hanımı? Arkanda kimse durmadı mı?"

Kazar, çocuk gibi ellerini çırpı. "Onları beraber mahvedelim, Ninibe. Kıyamet çoktan kopmalı!" dedi siyah gözlerinden yansıyan hınzır sırıtişla.

Ninibe, onların vesvese nefesini içinde hissetti; üç kafa, tek arzuyla üzerine eğiliyordu.

Başını iki yana salladı. "Daha değil, kıyamet koparmayacağız, Kaz. Kâinatın düzeni bozulmamalı."

Nazar, bir anda ortadan yok oldu ve sağ taraftaki yüksek pencerenin kenarına tünemiş bir şekilde belirdi, ilgisizce çölü izliyormuş gibi davranıyordu. "Sana yapılan haksızlık cezasız kalamaz." Siyah saçları içeri esen rüzgârda dalgalanıyordu.

Ninibe göz ucuyla üçünü de takip ediyordu. "Ne yapacaksın, yanımda mı savaşacaksın, Naz?"

Sonra Azar kaybolup minderlerin öte ucunda belirdi. "Bizi bilmiyormuş gibi konuşma, çöl gülü. Sen savaşı başlatırsın, biz ateşi büyütürüz."

Ninibe yeşillerini kıstı. "Peki ya Ra ve diğerleri?"

Kazar ise bir anda süs havuzunun tepesinden suya daldı ve etrafa su sıçrattı. Azar üzerine sıçrayan sudan son anda yok olup az ileride ortaya çıkarak kurtuldu. Kazar, kafasını sudan çıkarıp siyah gözlerinden damlalar süzülürken Ninibe'ye kilitlendi.

"Ra bize dokunamaz. Ra bizi yakalayamaz, yok edemez. Ah Ninibe... Neden bu bedenlere girdik dersin?" dedi havuzdan

çıkıldığı anda üzerindeki ıslak kıyafetler eski hâlini alırken. “Bu bedenler ipe sapa gelmez, biz kaosu üçe böldük. İnan tek bedende olsaydık... Ra, sen ve diğerleri hepiniz bir olsanız dahi tek bedendeki bizi durduramazdınız. Biz üçe bölündük ve gücümüzü dizginledik. Ve bize karşı çıkmaya kalkışan olursa onu bin katıyla beter ederiz.”

Azar, Ninibe’nin sağ yanında, tahtın kolçağında belirdi ama belirdiği gibi acıyla haykırdı. Tahtın alevleri onu yakmıştı, hızlıca havuza daldı. “Lanet olsun Ninibe, bu da neydi böyle?”

Ninibe kahkahalarına engel olamadı. “Bu sevgili Az, Sönmeyen Ateşlerin Azeranı’nın alevidir. Sana göre acısı fazla sürmez. Evet, ne diyorduk?”

Azar sudan çıkar çıkmaz arsızca sıırttı. “Şu lanet savaşı başlat Ninibe, Ra yukarıda planlar kuruyor. Her gün seni izliyor ama buraya gelemiyor, karşına çıkamıyor. Çünkü korkuyor, tek başına karşına çıkmaya çekiniyor.”

Ninibe’nin bakışları keskinleşti. “Bana bilmediğim bir şey söyle, Az. O korkak, beni tek başına mı kovdu sanıyorsun? Neha ve diğerleriyle birleşti.”

Kazar’ın gülüşü çılgınlaştı. “Neha’ya yaptıkların, Ninibe... O an orada olmak isterdim. Her dakika sana lanet okuyup köpürüyor. Ten değiştirenleri için acı çekiyor.”

Nazar, pencere kenarından inip salonun ortasına doğru yürüdü. “Sanki yarattıkları ile çok ilgilendi de. Şahmeran burada ama Simurg ve Puma birer efsane oldu.”

“Haklısın, kardeşim,” dedi Azar. “Onun ilk darbesi zaten ki-birden oldu. Yarattıkları da elinden alındığına göre onun varlığı artık boş. Ra’ya zehir akıtıp, yatağına girmekten başka yaptığı bir şey yok.”

“Hepsinin sonu gelecek ama daha değil. Kader dokunuyor, kaosun hâkimleri ve zaman akıyor,” dedi Ninibe, derin bir nefes alıp sırtını tahta yaslayarak. Bakışları üçlü arasında gidip geliyordu.

“Bize bir şenlik bahşet, Ninibe. Seni severiz ve sevmeye de devam edeceğiz, bunun için bize kaos ver,” dedi Nazar kem gözlerini Ninibe’ye dikerek. Şu bakış bir ölümlüye dikilseydi bin musibet onu bulurdu.

Ninibe ayağa kalktı. “Gidin. Yukarıdakilere asıl kaosu kim çıkarıyor gösterin. Halkım buraya gelecek. Onların yanında ortaya çıkarsanız ne olacağını biliyorsunuz ve ben bu sarayın zarar görmesini istemiyorum,” dedi sert ve otoriter bir sesle. Kazar, bir kez daha çırpı ellerini ve çılgınca gülerek ortadan yok oldu. Ardından Nazar, son bir bakış atıp gitti ve Azar, minderlerin üzerinden Ninibe’ye arsızca sırtıttı. “Senin ve o kâinata sığmayan göğüslerinin hatırı için yapacağız bunu, çöl gülü,” dedi ve kahkahaları kubbe tavanda yankılanırken yok oldu.

Ninibe ise “Azzz!” diye haykırdı arkasından. Onun arsızlığına lanet okuyordu.

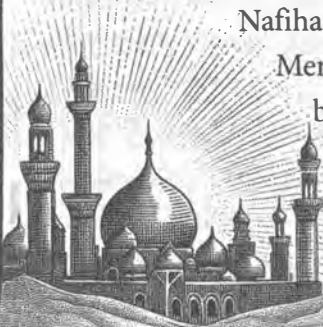
Bağırışı kesildiğinde kulaklarına tekrar hınzır bir kahkaha doldu.

25. BÖLÜM

Kocakarılar Divanı, uçsuz bucaksız Farafra'nın kızıl kumları üzerinde, Çölün Hanımı'na doğru altlarındaki yedi halıyla süzülüyorlardı.

Bir zamanlar en canlı renklerle dokumuşlardı halılarını, en kadim büyüleri fısıldamışlardı her ilmekte. Kızıl, yeşil, mor, altın... Ama yılların yorgunluğu, hayatın çilesi ve kaderlerinin uğursuzluğu, onlar gibi en büyülu ipliklerini dahi soldurmuştu. Şimdi Güneşen'in kavurucu sıcağı altında halılar yedi düzen hâlinde, göğü yaran bir ok misali ilerliyordu.

En önde başkocakarı Dürdane, oturuyordu. Beyazlara bürünmüş, beline sardığı geniş kuşağa tefini sıkıştırmıştı. Kara gözleriyle doğruca ileriye bakıyordu. Onun gerisinde Safura, Maliha, Şafika, Eyynur... Daha arkada Nafiha, İsmehan, Saati, Sultan, Talia, Meryam, Neciba ve Hafsa... Her biri beyazlar içindeydi ve her biri rüzgârın savurduğu peçelerinin ardındaki kara gözleriyle çölün sonsuz deryasını seyrediyordu.

Tapınakta kalan iki kocakarı dışında, tüm meclis buradaydı.

Onlar sıradan yaşlı kadınlar değillerdi.

Onlar, çöl halkının yasalarının kurbanı olarak çocuk yaşta zorla evlendirilen, ömrü boyunca yük taşımış ama sesini çıkarmamış, taşa toprakta yoğrulmuş, elleri öpülesi ama kaderi lanetli kadınlardı.

Onlar, hayatlarında susturulmuş ama intikam için artık konuşacak olan kadınlardı.

Onlar, bu diyarda kaderlerini paylaşan küçük kızların yarım çığlığıydı.

Ve şimdi, yıllarca adaklar sundukları, büyüleriyle çölde destek oldukları Çölün Hanımı için uçuyorlardı.

Soldaki yeşili solmuş halıda oturan Şafika, dikkatini ileriye vermiş olan Dürdan'e seslendi. "Daha ne kadar kaldı, Dürdane?" dedi başına sardığı tülbentten kurtulup, esen ılık rüzgâra kapılan kara saçlarını çıktıkları yere tekrar sıkıştırarak.

Dürdane bakışlarını tepedeki parlak güneşe dikti. "İkinci olmadan orada olacağız, *haj*."

Safura, gözlerini göğe çevirip dudaklarını araladı: "Ah, güzel hanımım... Kudretli hanımım. Ona kavuşmak ömrümün en büyük saadeti olacak, *hayati*."

Dürdane arkasını döndü, sesinin meclisin tamamına ulaştığından emin oldu. Ak peçelerin ardındaki tüm kara gözler ona döndü. "Az kaldı, kocakarılar!" dedi. "Artık sunaklarda mum yakmak yok. Artık uzaklardan dua etmek yok. Şimdi onun yanı başındayız ve savaşıyoruz. Biz biriz ve tüm diyar bize karşı gelse dahi geçmişi unutmayacağız. Bize bahşedilen güçlerle, çölde umudu kesilen her kadının yine yanında olaca-

ğız.” Gözünden bir damla yaş süzüldü o an ama acıdan değildi, yeniden doğuşun bir nişanesiydi.

“Çıkarın teflerinizi. Son bir mânî dizelim çöle... Yüce Farafra onurlansın bizle,” dedi hareket hâlinde olan halının üstünde.

Hepsi birden kuşaklarından teflerini çıkardılar. İlk tefe vuran Dürdane oldu, kırışmış parmakları asla titremezdi, yüzünde hüznü ama bir yandan da gururlu bir ifade vardı. Tefin tok sesi yankılandı çölde, ardından diğeri, sonra bir diğeri... ve on üç tefin sesi Farafra'nın her köşesinde yankılandı.

Dudaklardan dökülen hüznü bir şarkı değildi, bir isyanın çığırılan ağıtıydı;

*“Zor bulduk birimiz birimizi,
Kocakarı olduk, gücümüzle teflere vurduk.
Gocunmadık ey kâinat, gocunmadık,
Ne geldiyse başımıza, ilahi kaderdi bu.
Biz bir masalda doğmadık...
Biz hiç el üstünde tutulmadık.
Ama anılarda olacağız,
Masallarda anılacağız.
Ve ebediyete kadar yaşayacağız.
Ey ölmeyenler...
Vurun tefe! Vurun tefe!”*

Ve son kez vurdu kocakarı tefe, Farafra'nın kalbine inen bir hançer gibi kesildi dilde.

Kocakarılar Divanı, beyazlar içinde, halılarıyla Farafra'nın üzerinde süzölmeye devam etti.

26. BÖLÜM

Ninibe, taht salonunun kemerli kapılarını aşp, devasa holün ortasındaki altın varakla süslenmiş döner merdivenlerden ağır ağır iniyordu.

Sarayın katlarının son hâlini görmemişti. Tebaası gelmeden, canını sıkın düşünceleri dağıtmak için son kez gözden geçirmek istiyordu. Sarayın çok katlı oluşu, ortadaki geniş döner merdivenin bin basamak olmasına neden olmuştu ve her katta yüzlerce odaya açılan sonsuz kapı vardı. İlahiler elinden çıkan her kadın kendine has büyüğü güzelliğı, ölümlüleri baştan çıkaracak ve büyüleyecekti, Ninibe bundan emindi.

Katları dolaşmak için arada kum uçuran büyüsunü kullanarak küçük bir kum fırtınasına dönüşüyordu. Orta katlara indiğinde bir holün, sarayın dışındaki geniş döner merdivene açılan balkon kapısından çıkıp, saray kapılarının ötesine uzanan ufka baktı. Orada seçilen bir karaltı dikkatini çekmişti. İşte o an şahinin keskin çığığı gökte duyuldu. Ninibe başını kaldırıp

göge baktığında şahin, çoktan şekil değiştirerek yere, iki ayağının üzerine inmişti. Bennu'nun üzerinde şimdi altın işlemeli ipek kumaştan tiril tiril acı yeşil, şifon kollara sahip bir yelek, altında ise aynı ipek kumaş ve renkten bilekleri boğumlu bol kesim bir çöl pantolonu vardı. Göbeği ve göbek deliğindeki hızma gözler önündeydi. Özgür ve her an yüksekte atlama ya hazır biri için en uygun giyiniş tarzı diye düşündü, Ninibe. Bunları, onlar için yaratmış, istedikleri şeyleri sunmuştu.

Kahve-kızıl saçlarını güzelliğini sergilercesine salık bırakmıştı. Yüzünün keskin yapısı aslında onu sert gösteriyordu. Bennu bilenmiş bir bıçak gibiydi, her an kesmeye hazırdı.

Başını eğerek hanımına selam verdi. “Yakınlarda seyreden kervanlar yollarını değiştirdi. Geliyorlar, hanımım. Bir kafile geliyor, ardından bir başka grup. Rüzgâr kulağıma fısıldıyor, çölün dört bir yanından yüzlerce kervan sizin için geliyor.”

Ninibe, Bennu'nun bakışlarındaki parıltıyı görüyordu. “Gelsinler, Bennu'm. Onlara nereye, nasıl yerleşeceklerini göster. Eğer içlerinde ailen varsa onlar için ayrı odalar ayarlayabilirsin,” dediğinde Bennu'nun bakışlarındaki parıltı bir an söndü ama sonra başını bir kez daha eğip kendini, yakınındaki balkon boşluğundan aşağı bıraktı. Sonra göge yükselen bir şahin ve duyulan onun keskin çılgılığı oldu.

Bennu, hanımını saray balkonunda bırakarak gelen kafilelere doğru kanat çırpı. Görünen karaltılar uzaktaydı, bu yüzden hızlanmak için rüzgârları çağırdı. Ardına kattı onları ve geniş kızıl tüylü kanatlarını daha da hızlı çırpı. Yakaladığı hava boşluklarına bıraktı kendini. Kanatlarını okşayan rüzgâr onu canlı hissettiriyordu. O çölde zulüm gören kadınların aksine dizginlenmemeyi, uçmayı... özgür olmayı çok seviyordu. Ve hanımı

onu Anubis'in elinden almış, ona ikinci bir yaşama hakkı tanımıştı. Bunun tadını sonuna kadar çıkarmaya kararlıydı.

Rüzgârların etkisi ile kısalan bir uçuşun ardından ilk kafil grubuna ulaştı ama onlara yaklaşmayıp gökten keskin bakışları ile incelemeye ve rüzgârın taşıdığı seslerini işitmeye çalıştı. En önde orta yaşlarda, sakallı ve göbekli bir adam bindiği devenin üstünde heyecanla ardına bağıırıyordu.

"Hey! Buraya bakın, *Sayidatı*'nin sarayına bakın. Ulu Farafra aşkına, bu... bu şu üç günlük leş ömrümde gördüğüm en harika şey," diye haykırıyordu adam Sonsuz Saray'ı gördüğünde. Kara gözleri sonuna kadar açılmıştı.

Diğerleri de onun gördüğünü görünce, heyecan ve az da olsa korkuyla bağırmaya, çığırmaya ve bazıları sessizce dua mırıldanmaya başlamıştı. Bir ilahiyi görmek, onun mabedine girmek ki dahası orada yaşamak ömürlerinde görüp görebilecekleri en akıl almaz şey olacaktı.

Şahin, daha da çırpı kanatlarını, sıra sıra develer sonu gelmez bir şekilde ötelere uzanıyordu. İnsanların kimi bineklerin üzerinde, kimi yaya olarak ellerinde, sırtlarında ve deve heybelerindeki eşyalarıyla yol alıyordu. Yaşlısı, çocuğu, her türden insan gökten bakılınca bir karınca sürüsü gibi ilerliyordu. Bunlar saraya yakın olan kabilelerden ilk gelenlerdi.

Şahin'in dikkati o an başka bir şeye kaydı. Kervandan uzakta ve dikkatini çekecek kadar büyük bir hızla ilerleyen küçük bir nokta. Dikkatini vererek, dalışa geçti. İçinde o hareket eden şeye karşı bir his... hafif bir çekim vardı sanki. Sonu gelmeyen çölde bir çığlık kopararak o şeye yaklaştı. Bu varlık dört ayağı üzerinde son hız koşan kara kulaklı bir çöl vaşığıydı ve Sonsuz Saray'a doğru ilerliyordu.

Onu kışkırttı, kulak tırmalayan bir çığlık ile pençelerini parlatıp ona doğru hızla dalışa geçti. Vaşak, şahinin geldiğini görünce bir kükreme koyuverdi ve daha da hızlandı. Şahin onun hızına şaşırırmıştı çünkü çölde böylesi hızda bir vaşak daha önce görmemişti. İşin doğrusu, daha önce bir vaşak gördüğünden de şüpheliydi ama hızı onu şaşırtmıştı. Rüzgârları dizginledi ve kanat çırparak öne atıldı.

Vaşak tozu dumana katıyordu, onun da durmaya niyeti yoktu. Bir şahine kafa tutmak, cesaret verici bir şeydi. Bennu meraklanmaya başlamıştı, bir keskin çığlık daha koyuverdi. Vaşak, çölün tepelerini de çukurlarını da aynı hızda aşırıyordu. Bennu başka türlü oynayacaktı. Rüzgârları dize getirdi tekrar ve güçlü bir kanat çırpışı ile kuvvetli bir rüzgârı vaşağa doğru savurdu. Rüzgâr kumları havalandırıp, göz gözü görmeyinceye kadar havayı toza bulandırdı. Bennu, vaşanın bu toz bulutunda yavaşlayacağını varsayıyordu, bunun üzerine hızını artırıp daha fazla rüzgâr yolladı.

Tahmin ettiği gibi vaşak toz bulutunun içinde kaldı, Bennu daireler çizerek toz bulutunu dağıtmaya başladı ve o kumların arasında bir insanın öksürerek iki dizinin üzerine çökmüş olduğunu gördü ve yere inişe geçti. Yerdeki insanın yanına iki ayağı üzerinde inip yavaşça yaklaştı.

Kum rengi, yarısı örgülü saçları omuzlarına değen, ince belli, esmer tenli, genç ve uzun bir erkekti bu. Bennu yavaş adımlarla ona doğru sokuldu. “İyi misin?”

Erkek öksürmeyi bırakıp ölümcül yeşillerini yerden kaldırıp Bennu’ya dikti ve tırnaklarından çıkan keskin pençeleri çevik bir hareketle yüzüne doğru savurdu. Bennu ondan daha keskin bir hıza sahipti, yana kayıp geriye takla attı.

Erkek bir kere daha atıldı. Bennu geriye takla atarak arasına biraz mesafe koydu.

“Dur! Seni tanımaya çalışıyorum. Ben de sen gibiyim, aramızdaki bağı hisset.”

Erkek duraksadı. Bennu’ya diktiği yeşillerinde bir şeyi anlamlandırmaya çalıştığı açıkça okunuyordu. “Sen kimsin?” dedi yumuşak, bal gibi tatlı bir sesle.

“Ben Bennu. Kızıl şahinim. Ve sen de kara kulaklı vaşak olmalısın, hızına hayran kaldım.”

Vaşak pençelerini geri çekti, dizlerinin üzerinden doğrulup ayağa kalktı ama gardını düşürmedi. “Beni kuma boğmandaki amaç neydi, Kızıl Şahin?”

Bennu onun sesine karşı kulak tıkamayı düşündü bir an, o kadar tatlı bir erkeksi sesteki bir yerleri bu sese karşı karıncalanmaya başlamıştı. “Sana biraz sataşmış olabilirim, hanımımın emriyle buradayım. Gelenleri kontrol etmek görevim.”

Vaşak onu boylu boyunca süzdü. “Hmm, çok garip. O zaman beni hanıma götür, Kızıl Şahin. Ona geldim, huzuruna çıkmak istiyorum.”

Bennu tek kaşını kaldırarak bilmiş bir eda takındı. “Bana Bennu demeni tercih ederim, sana Vaşak dememi istemiyorsan eğer.”

Vaşak hafif alaycı bir tebessümle öne eğilerek ona reverans yaptı. “Kendimi tanıtayım, ben Karran. Soyumun, kara kulaklı vaşağı.”

“Bir anda evcilleştin sanki,” dedi Bennu kıkırdayarak.

“Kadınlara nazik davranmak doğamda var,” dedi Karran omzundaki uzun pelerini düzeltirken. Saçlarına taktığı boncuklar şırıltıyordu.

“Biraz önce savurduğun pençe darbeleri de bunun kanıtı mı?”

“Beni hanımına götür, Bennu.”

O an Karran, vaşak bedenine çekildi ve görünen saraya doğru tekrar koşmaya başladı, Bennu arkasından bakakalmıştı. *Ne kadar seksi ve buyurgan* diye düşündü, büyüdüğü mahalledeki erkelere hiç benzemiyordu ve bu tarz yakınlaşmalar da Bennu için yabancıydı. Varaka’dan sonra Karran’la da nasıl baş edeceği konusunda düşünmeye başladı ama sonra şahin bedenine çekildi ve ilerideki kervana doğru tekrar kanat çırpı. Nazik olmaya çalışan vaşak, saraya kendi başına ulaşabilirdi.

Bennu gelen kafileye doğru uçuştu tekrar, insanlar Sonsuz Saray’ı gördüklerinde kendilerinden geçiyordu, Bennu buna tanıklık ettikçe keyiflendi. Sarayın yapılışında orada olmak asıl en büyük onurdu. O ilahi ve büyümlü anı görmek ona bir ömür yetecekti.

İnsanlar aşağıda mest olmuş bir şekilde haykırıyorlardı. Bennu, kervancı başına doğru inişe geçti, kafilenin önünde tüm zarafeti ile iki ayağının üzerine indi. İnsanlar bakışlarını saraydan çekip bir anda önlerinde beliren kızı görünce şaşkınlık ve korku karışımı ile haykırdılar. Bazıları *marah* diye tısladı. Bennu, ten değıştirenlere güvenmeyen insanlar olduğunu biliyordu. Hatta bazı toplumlarda soyu, birer iblis ya da ifrit dölü olarak anılıyordu. Ten değıştirenler yaratılıştan, bu yana gelse de insanlar hala kendilerinden farklı olandan korkuyordu. Ama yoldan sapmayan bir ten değıştirenin de normal bir insandan farkı yoktu, tek farklılığı ten değıştirmesiydi. Bennu hiçbir kötü söze aldırış etmedi.

Kafile yavaşladı, Bennu bakışlarını üzerlerinde gezdirip gülümsedi. “Ben Bennu. Çölün Hanımı’nın, Kızıl Şahin’iyim. Sizi karşılamaya geldim, ey kafile. Hanımım sizi bekliyor, yola devam edin,” dedi ve onların ne dediğine aldırmaz etmeden, kanatlı varlığına bürünüp saraya doğru uçtu. Karran hâlâ koşuyordu. Ona yetişmek için rüzgârlara katıldı, onları bükte, eğirdi ve kendini öne savurdu.

Keskin bakışlarına takılan ve yukarıdaki güneş ışıklarından gözünü alan devasa bir şey önünde uzanıyordu. Sonsuz Saray, gerçekten bu mesafeden altın bir dağ gibi parlıyordu.

27. BÖLÜM

Bennu'nun karşıladığı kabile sarayın ana giriş kapısının olduğu doğu yönünden ilerliyordu. Kuzey ve güney yönlerinde de karşılama kapıları vardı.

Sarayın batısında ise vaha uzanıyor, bu yöne bakan balkon kapıları bir cennet bahçesine açılıyordu.

Ninibe'nin gelişi üzerine şimdi o vahaya çeşitli yüzlerce kuş inmişti ve hepsinin sesi doğal bir armoni gibi yükseliyordu.

Varaka da o an vahadaki kuşların seslerini kuzey kapısının üstünde kalan, sarayın dış cephesindeki çeşitli balkonları birbirine bağlayan döner merdivenin bulunduğu orta kattaki balkonunun yükseltisine iki kolunu dayamış, çölün manzarasını seyrederek dinliyordu.

Hepsi farklı yerlere dağılmıştı. Bennu, Varaka'yı buraya bırakıp ana kapıya uçmuştu ve şimdi

Varaka uzaktan gelen, hatta uçarak gelen şeye bakıyordu.

Uçarak hızla yaklaşan bir karaltı vardı, daha doğrusu karaltılar demeliydi. Varaka'nın

kaşları şaşkınlıkla çatıldı çünkü gelenler yaklaştıkça anlamıştı ki onlar uçan halılar üzerindeki kocakarıları. Hanımının taş oyukta bahsettiği, Kocakarılar Divanı.

Varaka yedi halı saydı. En öndeki halıda tek bir kocakarı otururken, arkasındaki altı halıda ikişer kişi oturmuşlardı. Varaka ömrü hayatında ilk defa uçan halı görüyordu, onu en çok şaşırtan şey ise kocakarıların halıları uçuracak hangi kudrete sahip olduğuydu. Süzülerek geldiler saraya doğru ve Varaka'nın olduğu geniş balkona yan yana indiler. Hepsı beyazlar içindeydi, bellerinde birer tef asılıydı.

Halıda tek oturan kocakarı hiç zorlanmadan ayağa kalktı, kara gözleri Varaka'nın üzerindeydi. Varaka'nın elmas yeşilleri ise on üç kocakarı arasında gidip geliyordu.

“Bizi sen mi karşılıyorsun, kara yılan?”

Varaka, liderleri olduğunu düşündüğü başkocakarının önünde dizlerini kırdı. “Ben Varaka, hizmetinizdeyim.”

Başkocakarının arkasındaki tombul yanaklarına kan gelmiş, kahve saçlı olan birkaç adım öne çıktı. Kara gözlerindeki ışıltıyı fark etti Varaka. Kocakarı bir parmağını ona doğru uzatıp başını başkocakarıya çevirdi. “Bu o mu, haj?” Varaka devamında ne geleceğini merak ediyordu. “Kleopatra’dan kaçan, o kanlı kraliçenin her yerde aradığı kara yılan bu mu?”

Başkocakarı da Varaka’ya parmağını doğrultmuş olana çevirdi bakışlarını. “Evet, bu o Safura, baksana tıpkı söylediğin gibi.” Sonra iki kocakarı arasında anlamlı bir bakışma geçti.

Varaka dikkatleri üzerine çekmek için boğazını temizledi ve göğsünü kabartarak, “Kaçan da benim aranan da, yalnız ben herhangi bir yılan değil, engereğim. Lütfen sözlerinizde seçici olun,” dedi. Alnına düşen saçlarını geriye doğru yatırdı

iki eliyle, nasıl da böbürleniyordu on üç kocakarının önünde.

“Seni hergele, biz kimiz haberin var mı?” dedi Dürdane ve Safura’nın ardından çıkıp kendini gösteren bilmiş bakışlı Nafiha.

“Kocakarılarırsınız. Namınız sizden önde, hanımlar.”

Nafiha bir adım daha atacaktı ki Dürdane elini uzatıp onu durdurdu. “Ah hayatiler, namımız bizden önce yürüyor ama bizi yeterince tanımıyorlar,” dedi başkocakarı arkasındaki divanına, sonra Varaka’ya döndü. “Serseri veya güçlü bir ten değiştiren olabilirsin, çocuğum ama daha küçüksün. Bizi tanımıyorsun, eğer tanısaydın şu an ellerimizi öpüyor olurdun. Hoyratlığını al ve çekil önümüzden.”

Varaka gurubun geri kalanına baktı. “İsterseniz uçan halılarınıza binin. Taht salonuna çıkan merdivenleri tırmanırken bir taraflarınıza zarar gelsin istemem.”

“Yürü hadi, seni kara yılan. İçeri gireceğiz, sarayın her yerini görmek istiyorum,” dedi Nafiha. Varaka bu azarlanma karşısında bir anda yüreğinin sızlamasına engel olamadı. O an kendi büyükannelerini tanımak ve onların da karşısındakiler kadar huysuz olup olmadıklarını bilmek isterdi. Ama o ailesini hiç tanımamıştı. Yine de kenara çekilip balkon girişine doğru elini kaldırdı. “Büyükler önden.”

“Hergele,” diye fısıldadı Nafiha.

Dürdane önde Nafiha ve bakışlarını Varaka’dan çekmeyen Safura onun arkasından içeri girdi. Diğerleri de sessizce Varaka’yı süzerek ve sonra mest olmuş bakışlarını saraya dikerek içeri girdiler, Varaka da onlara katıldı. Sonra orta kadın doğu tarafına açılan balkon girişinden içeri Ninibe girdi. Kocakarı-

ları görünce hanımının yüzünde oluşan mutluluğu daha önce hiç görmemişti Varaka.

Ninibe, kocakarıları ile uzun zamandır fiziksel temas kurmamıştı ve şimdi onları karşısında kanlı canlı görmek içindeki yersiz boşluğu bir nebze olsun doldurmaya yetmişti. Kocakarıları onu görünce hepsi bir, yerlere kadar eğildiler.

“Kalkın, kan ağlayanlarım,” dedi Ninibe, Dürdane’ye doğru adım atıp onu ilahi kolları ile sararken.

“Geldik, hanımım,” dedi Dürdane. “Sana geldik, artık umuyorum ki ayrılmayacağız.”

Ninibe, Dürdane’nin ellerinden tutup nemli yeşillerini onun kara gözlerine dikti. “Bir daha asla, Dürdane. Cennetinize hoş geldiniz,” dedi. Sonra Safura, ıslak yanaklarını tombul elleri ile silerek sarıldı hanımına. “Ah hanımım, ah benim hayatım. Sana borcum, arştan öte.”

Ninibe sarılıp sırtını sıvazladı Safura’nın. Ninibe şu an bir ilahi değil, bir kraliçeydi. O tebaasına sahip çıkan, zulme dur diyen bir kraliçeydi. “Sana bunun sözünü vermiştim, Safura. Ve kader bir şekilde sizi bir araya getirdi, gerisi artık sana kalmış,” dedi.

Safura ise kulağına usulca, “Daha zamanı var, hanımım,” dedi ve geri çekildi.

Sonra Şafika’ya sarıldı, Eyynur’u kucakladı Ninibe. Hepsisi ile tek tek ilgilendi. Hepsinin kara gözlerine baktı tek tek. Ninibe kadar kocakarılar da mutluydu, hatta çoğu gözyaşlarını sessizce ak peçelerine silerek ağlıyordu. Bu uzun zamandır beklenen bir kavuşmaydı.

Ninibe hepsiyle ilgilendikten sonra geriye çekildi. “Sizin için batı tarafında, vahaya bakan üç katlı bir minareyi ayırdım. İs-

terseniz akşam ziyafetine kadar gidip yerleşin, dinlenin. İhtiyacınız olacak her şey orada.”

Kocakarılar minnetle başlarını eğdi ve indikleri balkona çıkıp uçan halılarının üstüne binerek batı tarafındaki minareye uçtular. Ninibe ise yanında kalan Varaka’ya çevirdi bakışlarını.

“Onları iyi tanı, Varaka. Görüp görebileceğin en güçlü kadınlar onlar. Onlara saygıda kusur etme sakın,” dedi ve patlayıp küçük bir kum fırtınasına dönüşerek açık pencerelerden dışarı süzüldü.

Varaka, olanlara anlam veremedi. Sonra Bennu’yu bulmak için aşağı katlara, orta merdivenin tırabzanından çılgınca kayarak indi. Sözde o asla uslanmayacak hergele bir kara ylandı.

28. BÖLÜM

Varaka tırabzanın sonuna geldiğinde baş dönmesini gidermeye çalışarak ayakları üzerinde doğruldu. Karşılama holünün kapıları, ardına kadar açılmıştı.

Bennu oradaydı ve yanında daha önce görmediği bir erkek dikiliyordu. Bennu, neşeli bir sesle onu çağırırdı. “Gel Varaka, Karran ile tanış. Kendisi bir ten değiştiren vaşak.”

Varaka’nın yeşil bakışları, Karran’ın yeşillerine dikildi. Varaka, sürüngen zarafeti ile yaklaştı karşısındaki ikiliye. “Yeni ziyaretçimiz ne istiyormuş, peki?”

Bennu gözlerini devirdi ve Varaka’ya buyurgan bir sesle, “Biz nasıl hanımımıza bağlıysak, Karran da hanımımız için geldi. O da bizden biri,” dedi.

Varaka şüpheli bakışlarla Karran’ı baştan ayağa süzdü.

Hanımı için gelen bir başka ten değiştiren daha, hanımının gözüne girmeye çalışacak bir başka erkek daha...

O, tek değerli kişi olmak istiyordu ama bu sarayın sahibesi ilahi bir varlıktı ve onun

tebaası çok kalabalık olacaktı. Varaka, bunu şu an net bir şekilde anlamıştı. Hepsi bir takım olacaksa anlayış, yapması gereken bir fedakârlık olacaktı.

Yarım yamalak bir gülümseme takındı. “Sonsuz Saray’a hoş geldin, ben Varaka. Soyumdan siyah engerek.” İnce parmaklara sahip elini Karran’a uzattı.

Karran gayet sakin görünüyordu, Bennu’yu baştan çıkaran sesi salonda yankılandı. “Karran. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ne kadar güzel, değil mi?” dedi Bennu, Varaka’ya doğru dönerek.

“Güzel olan ne?” dedi Varaka sıkılmış bir edayla.

“Birdiniz, iki oldunuz. Şimdi yürüyün, hanımımın huzuruna çıkalım.”

Varaka merdivenlere doğru elini uzattı. “Kadınlar önden,” dedi, Bennu’nun yürümesini işaret ederek ve istifini bozmadan ekledi. “Misafirler de aynı şekilde.”

Karran o an bakışlarını olabildiğince yumuşattı, hepsi aynı soybağı ile bağlıydı. İyi de anlaşsalar birbirlerinden nefret de etseler, bağlı oldukları bağı asla reddedemezlerdi.

Bennu önde, Karran ve Varaka ardında taht salonuna doğru merdivenleri sessizce tırmanmaya başladılar. Karran’ın bakışları sarayın ihtişamlı duvarlarında, kolonlarında ve katlarında idi.

Daha önce böylesi büyümlü bir mabet görmemişti, tırmandıkları merdiven bile arşa doğru uzanıyordu. Sessizliği ilk bozan Varaka oldu.

“Nerede yaşıyorsun?”

Karran bakışlarını ona çevirdi. “Unutulan, hor görülen şehirden geliyorum,” dedi sadece.

Varaka mânâ yüklü yeşillerini çevirdi başka yöne. “Kleopatra’nın dokunup da yok etmediği bir yer var mı ki... Kerman’ı iyi bilirim. Ağzına kadar dolu kuyuları da. Ayrıca en iyi hurma ağaçları orada yetiştirdi. Al-Jizah’a uzanan ticaret yollarını saymıyorum bile.”

“Hâlâ da yetişiyor, kervanlar artık pek sık uğramasa da kuyularımız tekrar doldu. Biz onun hüküm alanında bile değildik. Sarayından çıkmadığı ve halkını çöle salmadığı için ilk elden gelir kaynağı aradı ve gözünü Kerman’a dikti. Ticaret antlaşmaları için Kerman şeyhleri ile toplantılar yaptı ama talepleri çok fazlaydı ve istekleri karşılık bulmayınca yıkımını başlattı. Ve Çöllerin Ulu Hanımı yeryüzüne inerek hakkı olan yönetime geçeceği için halkım adına, ona bağlanma sebebiyle buraya geldim. Yoksa o gün hanımım beni bulmadan önce de oraya gidiyordum, saraya sızacaktım.”

Alev alev yanan yeşiller buluştu. Acı, keder ve dile gelmeyen ötesinde bir öfke sardı bu sefer ruhlarını.

Varaka oradaydı, Kleopatra’nın neler yaptığını kendi gözleriyle görmüştü. Fazlasını söylemeye cesaret edemese de Karran’ı anladığını belirtmek istiyordu. “Ben... bir süre onunla yaşadım. Toy zamanlarımdı, sarayına girmek gibi bir hata yaptım ve ikinci tenim ifşa olunca beni casusu yapmak için efsunlarla kendine bağladı ama kaçtım, hatta şu an bile onun tarafından aranıyorum. Eğer gitseydin, o saraydan çıkamazdın. O, çok tehlikeli.”

Karran, şehrindeki yıkımı tekrar yaşıyormuşçasına hiddetlendi: “Kerman halkı ve bedevileri zulüm görüyor onun yüzünden, bize dayatılan hayat bu olmayacak! Sarayından çıkmayan bir kadının bize tesir etmesine, bize işkence çektirme-

sine asla razı gelmeyeceğim. öllerin Ulu Hanımı intikamımızı alacak.”

Varaka gözlerinde okunan intikam ateşiyile Karran’a gülümsemi. “Hanımım değil, bize yapılanın bedelini biz ödeteceğiz.” Dudaklarından çıkan kelimeler bir vaatti.

Karran’ın bakışlarına kederin keskin acısı sızdı. “Annem, babam ve kız kardeşim onun kuşatmasında öldü. Kerman yağmalanırken onları şehirden çıkaramadım,” dedi. O tatlı sesinden şimdi acı akıyordu. Varaka ne dese bilemedi çünkü o ailesini hiç tanımamıştı. Karran ise elinde olanı kaybetmişti, en acı vereni bu olmalıydı. Sadece destek verircesine Karran’ın sırtını sıvazladı. Ne kadar farklı ve başka hayatlar yaşamış olsalar da acıları onları bir araya getirmişti. Olanların matemini tutarcasına sessizlik içinde ilerlediler.

Bennu taht salonunun yüksek kemerli altın kapılarını itti usulca. Varaka ve Karran da ardından girdiler içeri. Yanan tahtın alevleri sanki tavana uzanıyordu ve o alevlerin ortasında çölün Hanımı tüm ihtişamıyla oturuyordu.

Ve üç ten değıştiren Ninibe’nin önünde yan yana eğildi.

“Hanımım,” dedi Bennu, “Karran, sizin için geldi.”

Karran usulca başını kaldırıp Ninibe’ye baktı, nefesini tuttu. Kudretine ve daha fazlasına baktı, onu can verirken görmüştü ama şu an karşısında tam anlamıyla kanlı canlı bir ilahi oturuyordu. “Hanımım benden istediğiniz sözö tutmaya, size hizmet etmeye geldim. Güzelliğiniz ve ihtişamınız uğruna can vermeye,” dedi nefesini bırakırken.

Ninibe oturduğu yerde öne doğru eğildi. “Kerman’ın yaralı çocuğı, Karran. İltifatların da yüzün kadar güzelmış. Sonsuz Saray’a hoş geldin,” dedi ve bakışlarını üçü arasında gezdirdi.

“Birlik olmanız çok önemli. Sizin üstün soyunuz, sizi yaratanın yaptığı tek doğru şey olabilir.”

“Hanımım, dahası gelecek mi?” dedi Varaka sesinde okunan imayla.

Ninibe tahtın sırtına yaslanırken gülümsedi, Varaka’nın endişesini anlıyordu ancak Varaka’nın anlamadığı bir şey vardı ki, o da ilahilerin planlarıydı. “Sizden binlerce var ama burada yanımda, en yakınımdaya duracak olanlar sizsiniz. Sizler benim en nadide mücevherlerimsiniz. Ve Karran... sen de dilersen burada, kubbelerim altında yaşayabilirsin.”

Karran, alev alev yanan tahta bakıyordu. O bakışlarda zamanında diğerlerinde olduğu gibi minnet vardı. “Hanımım, hizmet etmeye ve Kerman’a merhametinizi göstermeniz için talepte bulunmaya geldim. Ne isterseniz yapmaya hazırım.”

“Kerman için en kısa sürede harekete geçeceğiz ve hepiniz hazırsınız Karran, ilk vazifeniz yakında size bahşedilecek. Benimle fethetmek için yürüyeceksiniz ama bundan önce çölün en iyi savaşçıları tarafından eğitileceksiniz. Hem büyülerinizi hem de bedenlerinizi birer silaha çevireceksiniz. Ve ardından önce kendiniz, sonra benim için savaşacaksınız,” dedi Ninibe üçüne tek tek bakarken. “Birçok ten değiştiren bana bağlı, onları zamanı gelince çağıracağım. Şu an çölde yeni bir düzen sağlamamız gerekiyor, insanlar buraya akın edecekler ve ilk kervanlar gelmeye başladı bile. Şimdi ilk kafilayı karşılamak için kapılara inmeliyiz, akşama bir ziyafet verilecek. Uzun zaman sonra eğlenmek hepimizin hakkı oldu bence,” dedi ve bakışlarını Benu’ya çevirdi. “Şahmeran’a uç ve saray mutfağındaki cinleri kontrol etmesini söyle.”

Benu, hanımının sözleri üzerine başını bir kez eğip şahin

formuna büründü ve çölün dört bir yanına bakan pencerelerden uçup gitti.

Ninibe ise tahtan kalkıp kapıya yöneldi. Sağında engereği, solunda vaşağı ile merdivenlerden indi. Ninibe bu karşılama işlerine her defasında bakamayacağını biliyordu, yalnızca şu an ilk kabileyi karşılayacaktı. İnsanlara kendini göstermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Merdivenleri hızla geçtiler ve yüksek kapılardan, öğleyi aşmış güneşin altına çıktılar. Güneşen kavuruyordu ve uçsuz bucaksız çölden gelen kabile sarayın kapıları önünde uzanıyordu. Sarayın ihtişamına mı bakacaklar, yoksa önlerindeki daha önce görmedikleri uhrevi kadını mı inceleyecekler karar veremiyor gibiydiler.

Mirza, Şahmeran ve onların kafilesi, insanlar Ninibe ve saraya alışınca kadar ortaya çıkmayacaktı. Ninibe, Varaka ve Karran'ı ardına alıp öne çıktı. Ana kapıya ulaşan yerden yüksek basamakların üstünde durdu ve ilk gelen halkına baktı. Üzerindeki altınlar ve işlemeler çöl güneşinin altında ardındaki saray gibi parlıyordu.

Ninibe ağlayanları duydu. Kafileden bir uğultu yükseldi, yüzlerce insan vardı. Hepsinin fısıltıları ve haykırıışları kulağına çalınıyordu, tıpkı çağrı yaptığı zamanki gibiydi ama bu sefer ona inananlar, ona hürmet edenler önündeydi.

Ve hepsi bilinen bir şeyi haykırarak, kızgın kumlara alın sürdüler: *Sayidat ALSahra. Sayidat ALSahra. Çölün Hanımı.*

Hepsi aynı anda eğildi yerlere, ilahiye hürmetten kızgın kumları hissetmedi hiçbirisi.

İnsanlar haykırıyordu, yüzlerce yürek Ninibe için çarpıyordu. Varaka'nın bile tüyleri diken diken oldu o an. Daha önce böylesi büyük bir topluluk önünde, böylesi ilahi bir havada

bulunmamıştı. Secde eden başlar yukarı kalktı tek tek. Ninibe, içindeki kudretli ilahilikle, ihtişamla parılıyordu. Dilinden kelimeler döküldüğünde yüzlerce kulak işitti sesini.

“Ey tebaam... Gökten kovuldum ve düştüm. Artık burada-
yım, diğerleri gibi yarattıklarımın sırt çevirmedi, sizin yanınız-
dayım. Bir ilahi olsam da gökte saklanmadım, şu an burada kar-
şınızdayım. Sizinle benim aramdaki tek fark bana yaratma gücü
bahşedilmiş olması. Ben Farafra'nın Yüce Hanımı Ninibe. Ve si-
ze daha iyi bir çöl, daha iyi bir yaşam sunuyorum. Sonsuz Saray'
ıma hoş geldiniz. Buraya yerleşin, benimle yaşayın. Bana hizmet
edin, karşılığında güven ve refah içinde hayatınıza devam edin.”

Ninibe, sözlerini bitirdiğinde yine yüzlerce ses yankılandı
çölde. Ona teşekkürlerini, minnetlerini ve daha fazlasını su-
nuyorlardı. Yine önünde eğildi hepsi, yüreklerindeki coşku-
yu hissediyordu Ninibe. Farafra bile hanımına yapılan duaları,
yakılan ağıtları anlıyormuş gibi kumlarını uçuşturuyordu üs-
tünde esen ılık rüzgârda.

“Sarayda hepinize yetecek kadar yer var. Karşılığında hepi-
nize burada bir iş verilecek. Kendinize en uygun işi alın, hiz-
met edin ve yaşayın. Sonsuz Saray'ın kapıları sizin için ardına
kadar açıldı. Daha binlerceniz gelecek. Bu saray,” dedi ardında
uzanan ihtişamı göstererek, “daha kimleri kubbeleri altına ala-
cak. Şu anda içeride yaşayan, size zarar vermeyecek cinler var.
Onlardan korkmayın, hepsi bana hizmet için burada. Tüm ırk-
lar, barış içinde artık bir arada yaşayacak. Şimdi içeri girin ve
yerleşin.” Sonra Varaka ve Karran'a döndü. “Hepsini yönlendi-
rin ve yerleşmelerini sağlayın. Bennu, Nailah ve Amarna da si-
ze katılsın. Ben taht salonunda olacağım,” dedi ve o an patlayıp
bir kum fırtınasına dönüştü.

Ninibe'nin öylece yok oluşuna hayret nidaları yükselse de Varaka öne çıkıp eliyle girişi gösterdi. "Bineklerinizi ahırlara sürün ve bizi takip edin. Yerleşin, karnınızı doyurun. Size tüm kat sistemi anlatılacak. Bu sarayda dilediğinizce özgürsünüz, şimdi geldiğiniz bölge ve konuma göre yerleştirileceksiniz," dedi ve ardından sarayın ana kapılarında Karran ile karşılıklı dikilerek gelenlerin konumlarını ve yaşadıkları bölgeleri öğrenmek için sorguya başladılar.

Çoğu Delam yakınlarında çadırlarda yaşayan gezgin bedevi kabileleriydi. Kabile başları için ayrı yerler sunulsa da çoğu kabilesi ile aynı katlara yerleşmek istedi. Varaka insanları gördükçe kahroluyordu, çoğu için canı yandı. Halk yoksuldu, kıyafetlerinden eşyalarına kadar kirliydi. Bedenlerindeki koku çok fazlaydı, çocukların çoğu cılız kalmıştı. Kadınların sarındığı peçelerin arkalarındaki ürkek bakışları bile birçok şeyi anlatıyordu. Hepsinin daha iyisini hak ettiğini biliyordu Varaka. Hepsi geldikleri şu tek hayatlarında daha iyisini hak ediyordu. İnsanların terleri soğumadan alındılar içeriye, sarayın geniş salonlarına doluştular. Daha önce görmedikleri böylesi güzellik karşısında çoğu ya minnetle dua ediyor ya da hâlâ ağlıyordu.

Bu saraya Sonsuz Saray denilmesinin asıl nedeni şuydu; sarayın içerisi sonsuzluğa uzanıyordu. Kaç kişi gelirse gelsin asla bitmeyecek, asla dolmayacak yüz binlerce odası vardı. İlahiler çölün tüm insanlarını düşünerek dokumuşlardı sarayı, Ninibe böyle istemişti.

Şimdi Varaka ve Karran'ın yanına gelmiş olan Benu, Nailah ve Amarna ile insanları kalacakları odalara yönlendiriyorlardı. İnsanlar Nailah ve Amarna'yı görünce tepki göstereceklerdi.

de taşıdıkları güzellikleri ve yıldız gözleriyle insanlara ilgiyle bakan kadınların zarar vermeyecekleri anlaşıncı rahatladılar. Nailah ve Amarna da insanlarla ilk defa sosyal bir temas kurmalarına rağmen büyük bir özenle yönlendirdiler.

Varaka, yanında gelenleri süzen Bennu'ya döndü. "Kadınları hamamlara götürün, erkekleri Karran ve ben halledeceğim. Bu insanların uzun süredir içme suyundan fazla su bulduklarından şüpheliyim ki bence hepsi bunu hak etti."

Bennu bakışları ile onayladı ve kalabalığın arasına dalıp, gür çıkardığı sesiyle kadınlara peşlerinden gelmelerini söyledi. Varaka ve Karran ise erkekleri sarayın alt katlarındaki hamamlara yönlendirdiler.

29. BÖLÜM

Ninibe, taht salonunun serin duvarları ardına çekilmişti.

Üzerinde oturduğu tahtın sönmeden yanan alevleri sıcaklık yaymadığı için minnettardı.

Amarna aşağıya inmeden önce ona bir testi şarap bırakmış ve misk kokusu yayan buhurdanlıkları yakmıştı. Ninibe ise büyüsunü salıp içeriyi soğutmuştu. Şimdi içerideki serinliğin ve kokuların tadını, elindeki bir kadeh şarapla çıkarıyordu.

Zihninde dönüp duran planlar, huzursuzluğunun yeğâne sebebiydi. Saray kurulmuş, çağrı yapılmış olmasına rağmen daha fazlası olacaktı. Kendi devriminin başlangıcını yaşıyordu. Yeni bir kapı aralamıştı, şu an o aralık kapıdan anıları cereyan yapıyor ve başını ağrıtıyordu. Elinde tuttuğu altın kadehin içindeki şarap, kan gibi parladı.

O, kana mı susamıştı? Bilemiyordu. Çünkü istediği yeni düzen için çok kan dökülecekti. Masum olsun veya olmasın

çok sayıda can ölecekti ve bunu umursamamaya çalıştı. Ölüler diyarında da yaşam devam ediyordu, ayrıca yeni bir diyar ve düzen için kayıplar verilmeliydi. Eskisi yıkılmadan yenisi var olamazdı. Ninibe o düzeni getirecekti ve bunun için ne kadar kayıp verirse versin durmayacaktı.

İçindeki şarabı döndürüp durduğu altın kadehi dolgun dudaklarına götürdü ve kafasına dikti. Yeşilleri salonun içinde dolanıyordu ama aklı başka yerdeydi. Bir türlü sahip çıkamadığı ve ta ötelerdeki birini düşünüp duruyor, geçmişî hatırlamaktan kendini alıkoyamıyordu. Azeran sızıyordu o zihne, o çekiyordu onu kendine.

Zihninin içinde alevleri tutan gözleri, şimdi geçmişte Sönmeyen Ateşlerin Azeranı'na bakıyordu. Bir anı peyda oldu o an hiçlikten, Ninibe sessizce izledi oturduğu yerden.

Azeran, veda için gelmişti o an Ninibe'nin şanlı gök sarayına. Zeminine en değerli ve bir o kadar renkli taşların döşendiği, duvarları parıldayan kumtaşından yapılmış saraya... Pencerelerini, ötesi bulunmayan kumaşlardan dokunan bürümcük perdelerin sardığı, ortasından bal ırmağı akan saraya... Ah bahçelerinde develerin otladığı, en güzel vahaya sahip saraya...

Yürüdü geldi yalın ayak, belinde bir kumaş, üstü çıplak Azeran. Ninibe dokunduğunda sönen ah o ateşten saçları. Her biri diğerinden parlak ah o nâr kanatları...

Kaç ilahiyi baştan çıkaran o alaz bakışları...

Vardı yattı yanına minderlere uzanan Çölün Hanımı'nın. Ninibe nasıl da arzuluyordu o an dilinde kalan ateşlerin yakan tadını.

Dudakları değdi birbirine, birinden diğerine yaşam aktı. Ninibe soyundu, yattı taptığı ateşlerin önüne. Azeran gezdirdi du-

daklarını çölün en derinliklerinde. Ninibe'nin kadife yeşilleri buğulandı, istiyordu o ateşleri içinde. Azeran daha da parladı, sonra içine girdi ve hızlandı, haykırdı. O altın salonlar onun sesiyle yıkandı ve istediğini verdi Ninibe'ye.

Yok oldular ve yeniden beden buldular. Sonra hayat verdiler... Nâr el-Sahra'ya. Ateşler harlandı gökyüzünde, Farafra kavruldu yeryüzünde. Azeran'ın tadı işledi Ninibe'ye.

Ah o kokusu... Ateş gibi... Kor gibi... Kül gibi...

Bedenleri birleşti o gök sarayın şafaklarını yansıtan salonda. Nefesleri ve özleri karıştı. Azeran inletti o kubbelerinde yıldızlar serili sarayı Ninibe'nin iniltileriyle. İnsanlığın günahı onların te-rinden peyda oldu.

Kocakarı dedi ki:

“Ninibe, bir hata yaptı yaratılışta ve bu;
Azeran'ı her zerresine kazımak oldu.”

“Gidiyorum.” Azeran veda ediyordu o an.

“Nereye?” dedi Çölün Hanımı, bal ırmağına daldırdığı parmağını dilindeki oluşan acı tada çalarken.

“Beleza'yı bulmam lazım. Ateşlerim kendi hanımını arıyor. Ben bu ateşlere tek başıma sahip çıkamıyorum.”

Ninibe'nin yeşillerine ta o zamandan keder oturuyordu.

“Beleza döner demiştin. Nerede şimdi o? Bir ilahi nasıl kaybolabilir?”

“Bulunmak istemiyor, eminim. Onu bu diyarda hissedemiyorum. Ordu ile diğer diyarlara uçacağız.”

Ninibe de hissedemiyordu... İçindeki acının ne olduğunu kestiremiyordu...

“Ben ne olacağım? Sensiz, senin ateşlerinde kavrulup kül olmadan ben ne olacağım, Azeran?”

“Döneceğim, Ninibe. Beleza'yı bulur bulmaz döneceğim.”

“Diğerleri ne olacak? Sen gidince neler olacağından haberin var mı?”

“Onlara başka bir diyara, savaşa uçtuğumu söyleyeceğim. Sadece sen bileceksin Beleza için gittiğimi. Ve sadece sen bekleyeceksin beni,” dedi Sönmeyen Ateşlerin Azeranı.

Ve sonra işaretparmağında tutuşturduğu bir alevi bıraktı o an Çölün Hanımı'nın göğsünün üzerine. “Yokluğumda içinde yanan bu parça kavursun seni benim yerime. Hep beni arzula, hep beni bekle.”

O an yüreğine düşen o bir parça alaz yaktı Ninibe'yi. Daha önce hissetmediği bir boşluk oluştu orada. Sonra ise teninin altındaki hissettiği kusursuz, mermer gibi sert hatlarla bezenmiş beden, taptığı o elleriyle sardığı varlık... alnına sıcak bir öpücük kondurup kollarının arasından öylece yok oldu.

Ve Ninibe, ta o zamandan bu yana, içindeki ateşle bir başı-naydı...

Ninibe'nin zihni, içinde bulunduğu ana geri döndü. Elindeki altın kadehi salonun zeminine sertçe çarptı. Azeran giderken onu bile bile tutuşturmuştu. Bu bir ilahiye kahır mıydı? Zaten onun aşkı için yanıyordu.

O an Beleza'dan bile nefret etti. O an tüm kâinattan nefret etti. Aşk bir bedende nefret doğuruyordu. O sadece daha iyisini istemişti. Bu bedende var olduğunda önünde uzanan sonsuzluk için iyisini istemişti ama bedeli ağır olmuştu.

Ve ilahiler acıyı tattı. Aşk yaşadı, sevişti ve günahı yarattılar. İnsanlar da onların bedellerinin kefaretinin ödedi ve dün-

yada bir başlarına kaldılar. Ninibe başını iki yana salladı. Hayır. Acı yoktu. Keder yoktu. Azeran gelecekti ve Ninibe o günü bekliyordu. O geri gelecekti. Üzerinde oturduğu taht onun ateşiyle yanıyordu, o gelince sönecekti. Tıpkı içindeki ateşin de söneceği gibi.

Derin ve sık nefesler alıp verdi, büyüü ile salonu daha da soğuttu. Belki salon kapılarından bol şalvarı ardında sallanarak giren Dürdane moralini yerine getirirdi. Başkocakarı, ayağındaki yemeniler ile salonun ılıdayan zeminine basmaya kıyamıyor gibi ağır adımlarla Ninibe'ye yaklaşıyordu.

Ninibe onu görünce yüzüne bir gülümseme kondurdu. “Gel Dürdane, gel otur minderlere.”

Dürdane yaklaştı ve bir baş selamı verdi hanımına. Sonra tahtın yakınındaki renkli minderlere oturdu usulca. “Hanımım, bana ateşler içinde bir tahtta oturduğunuz söylendi. Meğerse doğruymuş,” dedi kara gözlerini tahtta gezdirirken.

Ninibe'nin keyfi yerine gelmeye başlamıştı, Dürdane eski bir dost gibiydi. “Kudretime bu yeter mi sence, Dürdane? Başını kaldır da bak, şu saraya bir bak.”

Dürdane, zamanın irislerinde kol gezdiği kara gözlerini gezdirdi ilahların dokuduğu salonda. İşlemleri okudu, gece göğünü gördü. İhtişamı ne de göz alıyordu...

“Hepsi az bile, hanımım. Burada, bizimle olduğunuz için divanımız minnettar.”

“Ömrünüz uzun olsun, Dürdane. Çöl üzerinde daima gözüm kulağım oldunuz. Siz de hak ettiniz.”

Dürdane, yaşlılığın getirisi olup da kırışan derisinin sardığı parmaklarını belindeki tefin üzerinde gezdirdi. “Hanımım, bize yaptıklarınızın yanında size sunduğumuz nedir ki? Bize

verdiğiniz değer, Farafra'nın kumlarından daha fazla. Biz sizin sayenizde güç bulduk ve sesi olmayan kadınlara ses olduk.”

Ninibe başını iki yana salladı, “Hayır, Dürdane. Siz kocakarlar, bir araya geldiğiniz için güçlü oldunuz. Siz birbirinize sahipsiniz, bu yüzden benim için değerlisiniz. Siz birlikte güçlüsünüz.”

“Hanımım, bizi bir araya getiren sensin. Tek başımıza ne haldeydik... Sen, birbirimizi verdin bize. Biz de sımsıkı bu güce sarıldık. Elimizden geldiğince...”

Ninibe, işgüzar bir şekilde gülümsedi. Dürdane kendi güçlerini onun huzurunda hafife alıyordu. “Hadi ama Dürdane, gücünüzü sen de biliyorsun. Kim durabilir önünüzde? Şu belinizdeki teflerle bir mâni dizdiniz çöle, Farafra'nın keyifli mırıltılarını kulağımla işittim. Sadece çığırmaya yaramadığını sen de biliyorsun, bir yasak büyüü sizden öğrendim.”

Dürdane yaşmağını düzeltti, bakışlarından çok şey okunuyordu. “Boş durmak bize göre değil, diyarı dolaştık ve sizin için daha çok şey öğrendik. Ve yaklaşan fırtınayı anlamak için kâhin olmaya gerek yok.”

“O fırtınayı bekliyorum ve zamanı çok yakın. Hele ki ölümsüz bir ilahiysen, zaman göz açıp kapayana kadar dokunuyor.”

“Artık kırısan bir bedene sahip olsam da bazen eski günleri özleyorum, hanımım. Zulüm gördüğüm ama değerli olan anıları. Kâinatın fısıltılarını işitmediğim zamanlardaki tatlı anılarımı. Yaşamak ve ölmek arasındaki elle tutulur güzellikte olan anılarımı.”

“Hepsinde acı vardı Dürdane, gökten izledim öylece.”

“Hayır, hanımım. Her insan ömründe yaşamıştır bir kere... Mutluluğu tattığım zaman, sevincin tadı damağımda kaldı-

ğı zaman... Hatta bize sırt çeviren sizleri unutup, sadece aşka taptığımız zaman... Bunları hiçbir acı unutturamaz.”

“Ne kadar çok benziyorsunuz bize.”

Dürdane, hanımını çok seviyordu ama o an hesap sorar bir bakış vardı kara gözlerinde. “Su misali aktı ömrüm, söyle bana Ulu Hanımım; ölümsüz hayatında insanlık kadar zulüm mü gördün?”

Ninibe bu sözlerle karşı yine de gülümsedi. “Yaşa, Dürdane. Ama şunu da unutma, sana yapılanların suçlusu ben değilim ve onları kendi ellerinle cezalandırdın. Her şey bir yana, bu akşam Kocakarılar Divanı elinden bir ziyafet istiyorum. Bana eskileri hatırlatan, bana sizi hatırlatan bir sofraya hazırlayın. Burada, taht salonunda bir ziyafet istiyorum.”

Dürdane sevinçle oturduğu minderden kalkarak Ninibe’ye baş selamını verdi. Diğerlerine haber vermek için minaresine döndü.

Ninibe, yine yalnız kaldı alev tahtında.

Dolsa sarayı, her odasında bir kalp atsa geçer miydi bu içindeki yeri dolmaz yalnızlığı?

30. BÖLÜM

Dürdane, kocakarıları toplamış ve sarayın mutfağına adım atmışlardı.

Cinlerin aşçıları, mutfaktaki işlerini bırakıp, o an mutfak kapısından içeri adım atan on üç kocakarıya çevirmişlerdi bakışlarını. Kocakarılar, en azılı cinlerle uğraştıkları için mutfaktaki aşçı cin kadınlarına sakinlikle yaklaşmışlardı. Dürdane her zamanki gibi başı çekiyordu. “Çölün Hanımı’na sofra kuracağız, akşama ziyafet var. Bize de yer açın şu koca mutfakta,” dedi usulca.

Cin kadınları daha önce insanlarla böyle bir iletişim kurmadıkları için birbirlerine bakakaldılar. Sonra onların başı olan yaşlıca bir kadın elini mutfığa doğru kaldırdı ve kocakarılar için yer açtılar. On üç kocakarı hemen bellerine önlükleri, başlarına yaşmakları bağladılar. Hepsi dağıldı mutfığa ve organize bir şekilde yapacakları işe yöneldiler.

Koca bir katı kaplayan mutfak epey genişti, bu saraya da böyle büyük bir mutfak yakıştı. Yine tavanı yüksek, kırk

sütunlu, zemin ve duvarları parlak taştandı. Pencereleeri tül perdeliydi, balkonları ise mutfağın içi kadar genişti ve yer sofraları her yere yayılmıştı. Mutfakğın orta yerine ocaklar kurulmuş, üzerlerine koca kara kazanlar oturtulmuştu. Gelen kafenin hediye olarak getirdiğı sebzeler ve meyveler kasalardan, keten çuvallardan taşıyordu. Al-Jizah'ın baharatları, içeriye aromatik bir koku yayıyordu.

Un çuvalıları, arpalar, buğdaylar ve tahılların hepsi eşsiz lezzetlere dönüşmeye hazırđı. Düzinelerce testi, taş tezgâhlara sıralanmıştı. Hemen dört sütun arasında boş olan bir yere kilimler serildi. Bir ocak taşındı bu tarafa, üzerine davul saç konuldu. Unla, tuzla ve suyla hamurlar yoğruldu. Sofralar, oklavalar hazırlandı. Dürdane, Nafiha, İsmehan ve Eyyunur oklavaları alıp sofraların başına oturdular. Neciba ise ateşin başına geçti. Kocakarılar Divanı, her konuda maharetlerini sunmayı severdi.

Sofra başlarına oturanlar, hamur toplarını unlayıp oklavalarla açmaya başladılar. Bu sırada Safura ve Şafika başka bir ocağın başında şerbet kaynatmaya başlamışlardı, kadayıf ve lokma tatlısı yapacaklardı. Meryam ve Sultan kollarını sıvamış, helva kavurmaya başlamışlardı. Çölün en çok tüketilen tatlısıydı. Saati ve Hafsa ise ayakta oradan oraya koşturarak diğerlerine malzeme taşıyorlardı. Talia ve Meliha, o hengame-de bir kenara tepleri ellerinde oturmuşlardı. Kocakarılar iş yaparken sessizliğe teslim olmazlardı. Bir yandan iş yaparlar bir yandan tepleri çalardı.

Cin kadınları ağızları bir karış açık kocakarılara bakakalmışlardı. Daha önce böyle bir grup görmedikleri kesindi. Meliha ve Talia vurdular tefe ama bu sefer ortamı şenlendirmek

için hareketli bir tını tutturdular. Cin kadınları da o tıngırtıda kendi işlerine devam ettiler. Akşama verilecek bir ziyafet, doyurulacak koca bir saray vardı.

Şahmeran, odasının balkonuna adım atmış, ufkun ötesinde batan güneşin son ışıklarını izliyordu. Gece, kat kat göğe serilirken, yıldızlar birer birer parlıyordu. Ve hiçbir ilahi manzara, içine oturan ağırlığı hafifletmiyordu.

Çöken karanlık ne kadar büyüleydi, o karanlığı yaracak bir ışık da rahminde büyüyordu. Karanlığa doğacak parıltısı... Rahşan'ı. Elini son günlerde fazlaca şişmiş olan karnına koydu. İçinde hareket eden küçük varlığı hissedebiliyordu.

Sırtındaki ince şamlana, gece rüzgârında salık bıraktığı kara saçları gibi uçtu ve esen hava tenini ürpertti. Rahmindeki bebek şu an elini kolunu bağlıyordu. O rahmine bağlı iken Şahmeran dişlerini ve zehrini saklıyordu. Alacağı en küçük bir darbe ona, altı cin soyunun prensesine zarar verebilirdi. Rahşan'ı doğurduğu gibi zincir kırbacını kuşanacaktı.

“Meran'ım.”

Şahmeran dönmeden Mirza arkasından sarıldı. Ellerini Şahmeran'ın karnına koyup kara saçlarına bir öpücük bıraktı.

“Yarın şafakta gidiyorsunuz.”

Şahmeran gördüğü rüyadan sonra burada kalma konusunda tamamen emin olmuştu. Bir yanı Mirza'nın da kalmasını istiyordu ama bu bencilce bir istek olurdu. Cinler, Altın Taçlı Malik onları çağırmadıkça toplanmazdı.

“Evet, Meran'ım. Ama tüm hizmetkârları senin için burada

bırakacağım. Amarna ve Nailah, Ninibe'ye hizmet etmek için ayrılışlar da seni ve bebeğimizi daima gözetleyecekler.”

Şahmeran, Mirza'nın ellerini şiş karnından hışımla itip yüzünü ona döndü. “Sence benim... Avcı Şahmeran'ın korunmaya mı ihtiyacı var? Hah!”

Şahmeran öfkelenmemişti, sadece duygularını şu sıralar yoğun yaşıyordu. Onu gerçek bir öfke sarsa bunun sonu kıyım olurdu. O yaratıldığı andan bu yana kaç can almıştı ancak Neha bilirdi.

Mirza, bakışlarını yumuşatıp yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Kızıl gözlerinin içi asırlardır sadece Şahmeran için gülüyordu ve sadece ona böyle bakıyordu. “Hayır, Meran'ım. Hayır. Öyle demek istemedim. Sen onların kraliçesisin, ilk ve asıl görevleri her zaman seni korumak. Bu onlar için bir emir değil, bir içgüdü. Sen istemesen bile senin için ölüme atlarlar.”

Şahmeran, gecenin el veren serinliğinde çölün kokusunu içine çekti. “Hiçbir şey kaybetmedim. Ben hâlâ bir avcıyım. Kaç asır geçerse geçsin, ben hep kadim Şahmeran olacağım.”

Mirza şimdi anlıyordu. Elini kolunu bağlayan bebek yüzünden Şahmeran eski hâlinin yok olacağını düşünüyordu. Zarif ellerine uzanıp tuttu Mirza. “Her zaman öyleydin, kraliçem. Hem avcı hem de Cinler Malikası. Bunu ne geçen zaman ne de bir başkası değiştirebilir. Ayrıca sana şunu sormalıyım, asır ölümünün zamanı geliyor, ayın hangi evresinde olacak?”

Mirza'nın kızılları Meran'inkilerde olsa da Şahmeran bakışlarını tekrar gece göğüne çevirmişti. “Asır ölümümü hissedemiyorum. Rahmim dolduğundan bu yana bedenimdeki her şey değişmiş gibi geliyor. Galiba gebeliğin etkileri.”

Mirza tekrar sokuldu Şahmeran'a, ardından sarıldı. "Doğum yaptıktan sonra her şey yoluna girecek. Döndüğümde ya da sen Kahire'ye döndüğünde yeniden bir arada olacağız ve bir daha ayrılmayacağız."

Ve huzursuzluğu, birbirlerine sokulup çöl gecesinin seyrinde yok etmeye çalıştılar.

Aşağıda ise akşamın ilerleyen saatlerinde hâlâ saraya insanlar geliyordu. Ardı sonu gelmeyen kervanlar, uçan, sürünen ve koşup gelen ten değiştirenler vardı. Varaka, Karran, Bennu ve cin kadınları gelenleri karşılamaya devam ediyordu. Gelen her kervan, Ninibe'ye en değerli kumaşları, mücevherleri, baharatları ve birçok paha biçilemez hediyeleri sunuyordu.

Sarayın katlarını, şanına hayranlıkla iç geçirerek çıkıyorlardı alevli tahtın yandığı salona. Ninibe'ye huzurunda hürmetlerini sunuyorlardı ve o da gelenleri taht salonunda karşılamaya başlamıştı. Şu an tahtın olduğu platformun etrafı, şeyhlerin ve tüccarların sunduğu değerli taşlar, takılar ve mücevherlerle dolmuştu. Nil'in zengin şeyhleri, dindar halkı ve Abu Mingar halkının büyük çoğunluğu, Nil Kralı'nı bırakıp yanında hediyeleri ile Ninibe'ye gelmişlerdi.

Yoksul Kerman halkı ise, yanlarında sadece kasa kasa hurma getirmişti.

Ninibe hepsini kabul ediyor, önünde eğilmelerine izin veriyordu. Kleopatra ve saray maiyetinden gelen yoktu, Ninibe bunun olacağını biliyordu. Kleopatra'nın kendisine hürmet etmesini gökten uzun zaman beklemişti. Ona bir dua olsun mırıldanmasını da ama Kleopatra, Ninibe'yi yok saymış ve Sekhmet'e adaklar adamıştı. Sekhmet ise Ninibe'nin bölgesinde kendine tapan bu kraliçeyi güç gösterisi için koruma altına

almıştı. Kleopatra ne kendisi gelecekti ne de halkını o aşılmaz sandığı surların ardından çıkaracaktı.

Ninibe düşünceleri kovdu ve başıyla ziyafetin başlaması için işaret verdi. Çölün serinleyen gece rüzgârı bürümcük perde-leri uçuştururken Ninibe'nin büyüü sayesinde saraydaki tüm ateş fenerleri ve kandiller güneş yok olduğu an yanmıştı. Şimdi hizmetkârlar tütsüleri yakıyor, içeriye insanı rahatlatan kokular yaylıyordu. Yer minderleri kabartıldı, sofralar kuruldu. Kocakarılar ve diğer aşçılar en lezzetli yemekleri hazırlamıştı. Kendi şehirlerinde önde gelenler; şeyhler, şeyh Banular, kabile liderleri ve hanımları, bu gece Ninibe ile bu ziyafete katılma onuruna nail olacaklardı.

Saraydaki hengâme Ninibe'nin dikkatini dağıtmasına yardımcı oluyordu. Ve şimdi salon kapılarından içeriye giren Kerman şeyhiydi, ellerinde hediyeleri vardı. Ninibe'nin önünde eğildiler. Başında siyah renkli kumaş sarılı, üzerinde de siyah renkte uzun bir entari olan yaşlı şeyh öne çıktı. Ninibe kollarını tahtın iki yanına koymuş, muhatabına bakıyordu. Adam yerlere eğilerek, çatallı çıkan sesi ile hürmetlerini sundu.

“Selam olsun sana, Batının Kudretli Hanımı. Ben bedevi bölgesinin, Kerman şehrinin başşeyhi Hayrül el-Kadim. Tüm dualar sana, Çölün Ulu Hanımı. Senin düşüşün bizim yükselişimiz olsun ve Kerman eski ihtişamına yeniden kavuşsun.”

Ninibe memnuniyetle başını salladı ve başşeyhin uzattığı kâseden bir hurma alıp ağzına attı. Ardındaki yaşça daha küçük duran mavi gözlü adam, eğildiği yerde bakışlarını hayranlıkla Ninibe'ye dikmişti. Vücut hatları da bakışları kadar keskindi. Başında beyaz bir başlık, üzerinde ise gece mavisi bir kaftan vardı. Belindeki kuşakta ise altın kabzalı bir hançer göze çarpıyordu.

“Yüce Ninibe. Ben, Amar el-Azrak. Hayrül el-Kadim ile kan bağımlı olmasa da ruhani bir liyakatle seçilen halifesiyim,” dedi yerlere kadar eğilirken.

“Kaldır başını gözleri gök şeyh.” Ninibe, daha halife olması-na rağmen ona şeyh demişti. Gök gözlerinde, Kerman’ın geleceği açıkça okunuyordu.

Amar, emri üzerine başını kaldırdı ve elinde tuttuğu kırmızı kadife kutuyu açtı. İçinde altın bir bilezik vardı. Kenarlarına birer kan damlası gibi parlayan kırmızı yakutlar işlenmişti.

Ninibe yanan tahta aldırış etmeden bileğini uzattı Amar’a doğru. Amar, Ninibe’nin bu hareketi üzerine heyecanlanmıştı ancak ateşlere yaklaşmak konusunda tereddüt ediyordu. Ninibe hafif bir hareketle yaklaş dercesine çenesini eğdi.

Amar yaklaşarak ateşlere daldı, bileliği Ninibe’nin sol bileğine takarken gayet kendinden emindi. Ninibe hediye kabul ederek başını salladı. İki şeyh tekrar eğilip salonun içindeki bir yer sofrasına oturdular.

Sonra Varaka, Karran ve Bennu belirdi. İki şeyhin bakışları Ninibe’ye doğru yürüyen üçlünün üzerindeydi. Üçlü, Ninibe’ye rapor verdiler.

“Bugün gelen erkeklerin çoğunluğu yerleşti, hanımım,” dedi Varaka. “Kadınlar da öyle, hanımım. Aileleri bölgelere göre yerleştirdik. Emrinizde çalışmak isteyen erkek ve kadınları ise ayrı yerlere taşıdık. Size köle olmak isteyen çok kişi vardı,” diye ekledi Bennu.

Ninibe yeşillerini Bennu’ya dikti. “Ben halkımı bana köle olsunlar diye çağırmadım. Bana davamda yoldaş olmaları için kubbelerim altında topladım. Onlara bunu sık sık hatırlatın.”

Karran sessizce izlemekle yetiniyordu. Yüz hatları sert, ba-

kışları deliciydi. Varaka ve o da üzerlerini değiştirmiş, birer kaliteli kaftan giymişlerdi. Üçü birlikte Ninibe'yi onaylamak için başlarını eğdiler.

“Kleopatra ve Nil Kralı'nın şahsi tebaasından gelen var mı?” diye sordu Ninibe, cevabı bilse de. Kleopatra ismini duyunca Varaka gerildi, Karran ise başını eğdi. “Afbuyurun, hanımım ama o kraliçe bu kapılardan girerse bu onun sonu olur. Bu büyülü mabedi ne onların varlığı ile ne de pis kanları ile kirletmek isterim.”

Karran'ın sözleri, sessizce onları dinleyen şeyhlerin bile dikkatini çekmişti. Ninibe memnuniyetle kafa salladı. “Kleopatra'nın zamanı tükeniyor. O saklandığı surların arkasında güvende olduğunu düşünüyor ama yanlışlıyor.”

Bennu usulca sordu. “Düşündüğünüz nedir, hanımım?”

“Zamanı geldiğinde, Bennu,” dedi Ninibe, bu konu hakkındaki son sözü söyleyerek.

Sonra sonuna kadar açık altın kapıların önünde sesler duyuldu. Bennu tahtın biraz ötesine durdu, Varaka ve Karran ise kapıların iki yanına geçtiler. Kalabalık bir grup göründü taht salonuna çıkan geniş merdivenlerde, diğer şeyhler geliyordu. Süslü kıyafetler içinde şeyh Banular, kabile hanımları... Erkekler, yönetim konusunda kadınlara çok söz hakkı vermeseler de yerini koruyan dişli şeyh Banular vardı... Ninibe bir kadının da kâinatı yerinden oynatabileceğini diyara gösterecekti. Kadınlara bu konuda daha fazla destek sağlayacaktı, tabii kan açlığı çeken biri hariç. Erkeklerin yönettiği saraylar ve diyarlar, kan ve şiddetin eşğine gelmişti. Kadınlar ise yaratmak ve yeşertmek için uğraşıyordu.

Kapılardan girenler yanan tahtta oturan heybetli kadını görünce sessizleştiler. Hepsinin bakışları Ninibe'nin üzerine di-

kilmişti; onun ve alevden tahtının. Hayranlık dolu bakışlar vardı. Islak ve minnet dolu bakışlar. Gökten inen bir ilahiyi, kutsal bir varlığı gören sonu gelmez bakışlar.

Ninibe tahtta doğruldu. İçten içe bir an önce ziyafete geçmek istiyordu, salon gelen kalabalık ile daha da dolmuştu. Ninibe kalabalıktan sıyrılıp ona doğru yaklaşan, kül rengi saçlı kadını tanıyordu.

Abu Mingar'ın savaşçı hanımı... eğildi Ninibe'nin önünde. Çölde namı vardı, ismi Banu Nahide idi. "Hanımım," dedi dolgun sesiyle. Vücut hatları da sesi kadar dolgundu. Üzerinde rahat hareket edebileceği bir tunik, altında keten kumaştan bir pantolon ve kalın tabanlı ayakkabıları ile çölün kadınlarından tamamen zıttı. Belinde sallanan ikiz kılıçları kaniçerler, ince pelerininin arasından göze çarpıyordu. Salık bırakılmış saçlarını, sürmeli mavi gözlerine benzer mavi bir tülbentle bandana gibi sarmıştı.

Ninibe, "Kalk, Banu Nahide. Kalk ve bana Nil Kralı'nın dokunamadığı heybetini göster," dedi onunla gururlanarak.

Banu Nahide, saçlarını omuzlarından geriye atarak doğruldu. Mavi gözlerinde korkusuz cesareti açıkça okunuyordu. "Ben izin vermedikçe, hanımım... dokunamaz. Nil Kralı, ben ona dokunmadığım için şükretmeli."

Ninibe keyifle gülümsedi. "Seni izliyordum ve salonlarımın içinde attığım kahkahalar senin gücünün yankısıydı. Kendine olan güveninin... Sarayıma hoş geldin, Banu Nahide."

"Size hizmet etmek için buradayım. Farafra'da hayatta kaldıysam sebebi, üzerimden çekmediğiniz ilahi elinizdir."

Ninibe yeniden gülümseyip başını salladı ve Banu Nahide'nin yer sofralarına oturması için işaret verdi.

Ardından diğerkabile reisleri ve Abu Mingar'ın tüccarları tanıttı kendilerini. Salonun içi dolmaya, ses ve renk cümbüşü oluşmaya başlamıştı. Herkes salonun kubbesindeki işlemleri fark ediyor, yıldızlı gece göğü ile mest oluyordu. Tahtın ardındaki işlemeye bakarak fısıldaşıyorlardı. Çölün farklı kesimlerinden gelen tüm halklar, düşman kabileler bile Ninibe'nin huzurunda kan davalarına son vermişti. Ninibe hepsinin birlik ve dostluk içinde yaşamalarını istiyordu. Aksi halde ettiği yemin, uğruna verdiği savaş, bir hiç uğruna yaşanmış demektir.

Dürdane kapıların önüne dikilip başlarında tepsilerle bekleyen hizmet edeceklere işaret verdi. Ve sırayla art arda, başlarının üzerinde içi yemeklerle dolu tepsiler dizilmiş hizmetkârlar girdi içeriye. Ninibe için ortada, süs havuzu ve tahtı arasında diğerlerinden daha büyük bir sofrakurulmuştu. Tahttan kalkmadan önce tepsilerdeki yemeklerin dağıtılmasını bekledi. Misafirler açtı. Kocakarılar ve cin aşçıları birbirinden lezzetli ve yöresel yemeklerle donatmışlardı tepsileri. Gül şerbetleri, şarap testileri. Kerman'ın ünlü hurmaları ve saklı vahaların incirleri... hepsi saraya bugün ulaşmıştı.

Yiyecek dolu tabaklar servis edildi sofralara. Geniş salonun her köşesi, her sütun yanı dolmuştu. Yanan ateş fenerlerinin titrek ışıkları altında herkesin bakışları Ninibe'nin üzerindeydi. O başlamadan kimse tek lokma almayacaktı. Bu hanımlarına saygıydı, hürmetti. Ninibe tahtan kalkarak ihtişamla yürüdü ortadaki sofraya ama tam oturacağı sırada açık duran salon kapılarının önünde bir cızırtı duyuldu ve hava dalgalandı.

İşte o an salondaki herkesin nefesini tuttuğu bir yarıkcızırtıyla peyda oldu boşlukta. Diğer tarafı karanlık olan yarıkcı, herkesin gözleri önüne serildi. İçeride başlayan uğultu eşli-

ğinde üç siluet çıktı içinden ve yırtılan hava tekrar ilmek ilmek dokunup kapandı hiçlikten. İnsanların çığlıkları kulaklara doldu. Varaka, Bennu ve Karran, Ninibe'nin etrafında pozisyon aldılar. Silahları olmasa da içlerinde birer yırtıcı hayvan yatıyordu.

Ninibe gelenleri gördüğünde sesini yükseltti salonda. Uzun zaman olmuştu, yaratılıştan bu yana geçen çok uzun bir zaman...

“Herkes sakın olsun, onlar misafir. Kâinatın misafirleri.”

31. BÖLÜM

Azeran ve ordusu, ateşlerin kurak diyarından ayrılp başka bir diyara geçmişlerdi.

Şimdi o adı bilinmeyen diyarın semalarında süzülüyorlardı. Yanında ordu komutanı Havaras, ardında ise Kül Kanatlı Gökyüzü Ordusu uçuyordu. Askerler yorulmuştu, Azeran bunu biliyor ama durmaya niyet etmiyordu. Onun yaratılışında vazgeçmek yoktu. Belezâ'yı bulmak zorundaydı.

Çelik gibi sertleşen sinirleri ile Azeran ve Ulu Ordu, altlarındaki hiçliğe uzanan kızıl toprakların ortasındaki taş sarayın tepesinde süzülüp keşfe devam ettiler. Havaras, küllü irislerini yanında sarayı süzen Azeran'a çevirdi. "İniyor muyuz?"

Azeran bakışlarını saraydan ve kızıl topraklardan çekmedi. "İniyoruz, Havaras. Buradaki havada dilime gelen ama yok olmaya yüz tutmuş bir tat var. Sarayın etrafına iniyoruz."

Havaras havada ters dönerek yönünü orduya çevirdi ve gü-

neşte bronza çalan heybetli kanatlarını çırparak bağırdı.

“İniyoruz. Sarayın etrafına dağılın ve dinlenin.”

Ordudan bir uğultu yükseldi ama Azeran çoktan bir ateş topu gibi saraya doğru dalışa geçmişti.

Yere, taş sarayın devasa demir kapılarının önüne indi. Zırhı tangırdadı. Havaras ardından geldi. Ordu da aldıkları emir doğrultusunda sarayın etrafına dağılmaya başlamıştı.

Azeran ve Havaras'ın bakışları sarayın üzerinde gezinirken ağır demir kapılar yavaşça açıldı ve bir kurt uludu.

Havaras'ın bir eli hemen dillere destan olan kılıcı Kızılyar'a gitti. Havaras, Kızılyar ile ne savaşlar kazanmıştı, kaç can almıştı kendi bile bilmiyordu.

Kurt uluması tekrar duyuldu ve açılan kapılardan önce ak tüylü, büyük ve haşın bir kurt çıktı. Yavaşça yaklaştı onlara doğru. Keskin dişlerine tezat kızıl gözleri parıldıyordu. Ardında örgülü kara saçlara ve bilge bakışlı kara gözlere sahip heybetli bir kadın dikiliyordu. Üzerinde koyu yeşil bir tunik vardı, kollarına ve beline tüyler eklenmişti. Altında ise Azeran'ın, Ninibe'den aşına olduğu kadife, yaldızlı bir şalvar vardı. Saçlarının üzerinde ise dallardan oluşan, yeşil yaprakların süslediği, doğal bir taç duruyordu ve bakışları Azeran'ın üzerindeydi.

“Anadolu topraklarına hoş geldiniz, Sönmeyen Ateş ve onun külleri.”

Azeran önündeki iki varlığı süzdü. Sonra kadına çevirdi içinde alevlerin dans ettiği gözlerini. “Söyle bana bilge hanım, dilimdeki bu tanıdık tadın sahibi buraya mı uğradı?”

Ak tüylü kurt bir kez daha uludu. Kadın sakın görünüyordu. “Çok acelecisin, Sönmeyen Ateş. Belli ki bizi bilmiyorsun. Bizler, kanla yıkanan bu kızıl diyarın sahibeleriyiz. Bizler bu her karı-

şına can verilen toprakların efendileriyiz.” Kadının bakışlarında da Azeran’ın gözlerinin içindeki gibi birer alev yanıyordu sanki.

“Ben Kibele. Anadolu topraklarının bereketli hanımı.”

Azeran’ın bakışları sertleşti. “Nerede bereketin, Kibele? Kurak topraklardan başka bir şey göremiyorum.”

Kurt, Azeran’ı uyarırcasına hırladı. Kibele sakince cevap verdi. Kara gözlerinde pek çok şey okunuyordu. “Bu toprakları bölmeye, bizden almaya çalıştılar. Vermedik. Uğruna bu toprakları kuruttuk, kanla yıkadık. Bir gün yeniden bir ot bitecek, ırmakları akacak. Ve uğruna akan kan hep hatırlanacak.”

Azeran başını salladı. “Savaşını anlıyorum, Kibele. Bana dilimdeki tadı söyle. O nerede?”

“Ateşsin ve hep öyle olacaksın. Hızlı ve yok eden, can yakan ve yok olan. Sen busun, Azeran. Kendi derdinden başkasını görmeyen. O gitti, çok önce bu diyara gelmişti ama artık yok. Nereye gittiğini ise bilmiyoruz. Ayrıca sen söyle, Çölün Hanımı ne yapıyor?”

Azeran, sağ elini kaldırdı ve bir ateş topunu kadının ardındaki demir kapıya fırlattı. Kapının yarısı onun ateşiyle eridi. “Yalan söylüyorsun! Beleza buraya uğramış ve yerini biliyorsun. Ayrıca sen bereketli Kibele, Çölün Hanımı’nı nereden biliyorsun?” İçinde öfke ve acı harlandı Azeran’ın.

“Yaratılışın soğuk karanlığında beraberdik. Milenyumlar, asırlar geçti ki unutmuşsun,” dedi Kibele ama Azeran’ın bu çıkışına karşı akkurt, hırlayıp öne atıldı ve Azeran’ın karşısına dikilip şekil değiştirdi. Kurt formundan insan formuna bir kadın dönüştü. Saçları beyaza yakın sarı, sürmeli olan gözleri kızıl-kahveydi... Üzerinde zırhı, omzunda bir kurdun ak postu olan savaşçı bir kadın oluverdi. Salık saçlarını saran zincirden

bir alınlığı vardı. Azeran'ın boğazına dayadığı kılıç ise altın işlemeliydi. "Neden kendine göre birini seçmiyorsun?"

Azeran, bir kadına bir boğazına dayanan kılıca baktı. Havaras harekete geçmişti ki Azeran elini kaldırıp onu durdurdu.

"Ben, Sönmeyen Ateşlerin Azeranı. Seni şu an tek hareketimle kül edebileceğimi bilmiyorsun, değil mi?"

Kurt kadının sesi hırıltılıydı. "Kibele savaştan anlamaz. Doğayı korumayı ve yeşertmeyi bilir. Ben ise savaşın kadınıyım."

Havaras sessizce uyardı: "Kılıcını indir, kurt kadın. Yoksa ulu liderimi korumak için emrini çiğneyeceğim."

Kadın kılıcını daha da bastırdı Azeran'ın boğazına ve bir kesik açtı. Oradan bir damla altın kan süzüldü kılıcın keskin ucuna. "Ne o, ateşli liderin kendini koruyamıyor mu yoksâ?" dedi ve bir kahkaha attı.

Onun ardından Kibele araya girdi: "Misafirlerimize nazik davran, Asena ve hemen o kılıcı indir."

Asena, Kibele'nin sözleri üzerine kılıcını indirdi ve en baştan tanıttı kendini. "Ben, Gök Boyu Lideri ve Savaşın Ulu Kadını. Ben, Ak Ölüm. Ben, savaş tarlalarında açan beyaz gül. Ben, Ak Postlu Asena. Topraklarımıza hoş geldiniz."

"Eh, en azından evcil bir kurtmuş," dedi Azeran. Asena hırladı.

Kibele elini öne uzattı. "Sarayımıza buyurun diğer diyarın ateşi ve külleri. Şarabımızdan için ve size istediğiniz cevapları vereyim. Beleza ve Çölün Hanımı hakkında konuşacak çok şeyimiz var," dedi.

Asena çevik bir hareketle kenara çekildi. Azeran önde Havaras ardında girdiler yarısı erimiş kapının yanından geçerek, içi de dışı kadar yokluk dolu taş saraya.

32. BÖLÜM

Ninibe beklemediği üç kadını karşısında görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

Gelenler kâinatın misafirleriydi. Gelenler eski dostlardı, başka bir diyarın kraliçeleriydi. Ninibe, onlarla ve diğer diyarlardaki bazı varlıklarla, yaratılıştan beden bulduklarında o hiçliğin içinde tanışmışlardı. O hiçlikte binlerce ilahi var olmuş, sonra yaratılışın girdabı içinde karışıp gruplar halinde kendi diyarlarına dağılmışlardı. Ve bazı zaman kapılarını açanlar, bu diyarların arasında gezebiliyordu. Azeran dahi o gezginlerden biriydi.

Ninibe, şaşkınlık oturan yeşil gözleriyle üç kadını inceledi. İlk başta kıvrır kıvrır kumral saçları ve bilge bakışları ile kadim Freyja vardı. Üzerinde egzotik bol kıyafetleri ve bulduğu her karışa takıştırdığı takılarıyla farklı görünüyordu. İnsanlara gelecekten fısıltılar iletirdi. Onun yanında sarı saçları ve Ninibe'nin giydikleri kadekadar cüretkâr kırmızı elbi-

sesi ile Afrodit dikiliyordu. Kapıları açan gezgin o olmalıydı.

Ve en sağda Ninibe'nin daha önce görmediği, Freyja ve Afrodit'ten daha kısa boylu, ateş kızılı saçlara ve su mavisini ko-
ca gözlerle sahip genç bir kız dikiliyordu.

Ninibe muhataplarına doğru yaklaştı. "Hoş geldiniz, kardeşlerim. Sonsuz Saray'a şeref verdiniz."

Freyja salonun içinde kahve gözlerini gezdirip, bileklerindeki takıları şingirdattı. "Ah Ninibe, uzun zaman oldu. Bir ziyafetimi böldük yoksa?"

"Ninibe, insanların sarayında ne işleri var?" dedi Afrodit, bakışlarını salonun içinde gezdirirken.

Ninibe kollarını iki yana açtı ve salondaki herkesin duyabileceği bir sesle cevap verdi. "Onlar benim halkım. Düştüm ve tebaamı topladım. Şimdi burada, onlarla yaşıyorum. Benim kubbelerim altında."

"Sen hep diğerlerinden farklıydın, Ninibe." dedi Freyja. Tüm salon sessizliğe gömülmüştü. İnsanlar şaşkınlıkla gelenlerin kim olduklarını anlamaya çalışıyordu. Ninibe kenara çekildi ve eliyle yer sofrasını gösterdi.

"Sizi beklemiyorduk ama sarayımın en özel aşçılarından elerinden çıkan bir sofraya kuruldu," dedi, sonra kızıl saçlı genç kızı işaret etti. "Bu hanımı tanımıyorum ama damarlarındaki güç çok tanıdık."

Freyja genç kızın omzuna elini koydu. "Kızım, Henna."

Ninibe, Freyja'ya manalı bir bakış attı. "Ah, tabii." Sonra Henna'ya çevirdi bakışlarını. "Sen de hoş geldin, ateşlerin küçük hanımı."

Henna, Ninibe'ye gülümseyerek önünde reverans yaptı. "Annem sizden ve gücüme hükmeden diyarınızdaki ateşten

çok bahsetti.” Ninibe, Azeran’ı ima ettiğini anlamıştı. Henna’nın çağlayan gücünü hissediyordu, hakkını vermeliydi.

Azeran’ın yokluğunu dile getirmeden, “Harika bir anneye sahipsin, Henna,” dedi sadece ve yer sofrasını tekrar işaret etti.

Henna karnını ovaladı. “Olur. Ben acıkmıştım zaten.”

Henna’nın utanmazlığına Freyja laf etmese de Afrodit göz devirdi. Üç kadın sofraya oturdu, Ninibe de onlara katıldı. Hiçbir şey ile ilgisi olmayan Henna’yı saymazsak diğer üçlünün konuşacak çok şeyi vardı. Ninibe ilk lokmasını aldığı anda salondaki diğerleri de yemeğe başladılar. Tepsilerin biri gidiyor biri geliyordu. Ninibe’nin sofrasıyla kocakarılar özel olarak ilgileniyordu. Onlar da orta sofranın yanına kendi sofralarını kurmuşlardı. Diğer taraflarında ise Banu Nahide ve hatunlar oturuyordu. Şeyhler, Banu Nahide ile aynı sofraya oturmayı kibarca reddetmişti. Banu Nahide için bu sorun değildi, hepsini yola getirecekti.

Varaka, Benu ve Karran ise kocakarıların sofralarının yanına oturmuşlardı. Varaka’nın kaçak ama bir o kadar da merak dolu sorgulayan bakışları Henna’nın üzerindeydi. Henna gül şerbetinden bir yudum alırken Varaka’nın bakışlarını yakaladı ve ona hınzırca sırıttı. Varaka bakışlarını kaçırdı ve Karran’a bir şeyler anlatan Benu’ya döndü. İkisinin iyi anlamaya başladığını fark etmişti. Benu, Karran’ın sesini duymak için sürekli ona sorular soruyordu.

O sırada kendi sofrasında Ninibe, Freyja’ya çevirdi bakışlarını. “Sizi diyarımıza getiren nedir, Freyja?”

Freyja önündeki jellablardan başını kaldırıp Ninibe’nin sorusuna cevap verdi. Fısıltıyla konuştu: “Bir görü gördüm, Ninibe. Bir yangın vardı gökte, o yangının ortasında yanan sen-

din. Sonra biri düştü gökten, o düşen sendin. Bir savaş gördüm, Ninibe ve bir ölüm gördüm. Ama kim olduğunu bilmiyorum.” Ninibe içerideki uğultunun Freyja’nın söylediklerini bastırduğuna sevindi.

“Freyja. Ah kadim, Freyja. Geçmişin ve geleceğin hanımı. O düşen bendim, o yangın ve savaş, onlar benimdi. Kovuldum ve gökten düştüm.”

Afrodit elindeki şarap kadehini kafasına dikti ve tepsiye bıraktı. “Sana mı yaptılar bunu? Sizin diyarınızın düzeni altüst olur. Düzenle oynamak tehlikelidir, Ninibe.”

Ninibe kendinden emindi. “Her düzen bir gün bozulur, Afrodit ve bu da kıyamet olur. Ben kendi kıyametimi getireceğim.”

“Düzen bozan... Ninibe,” dedi Freyja çenesini kaldırarak. “Savaşın kutlu olsun, kızım. Seni uyarmak için geldim, Afrodit zaman kapılarını benim için açtı.” Gözleri uzaklara dalmış gibi buğulandı. “Bir kez daha düşeceksin, dikkat et. Yok edeceğin yeniden doğacak. Gökte ateşler parlayacak ve sen hepsinin ortasında, hiçlikte kaybolacaksın.”

“Biliyorum, Bilge Freyja. Biliyorum. Bir yemin ettim ve arkasında duracağım. İstedığimi almadan da durmayacağım. Beni açgözlülükle suçladılar ama belki de haklılar. Yeni bir düzen istiyorum,” dedi Ninibe ve elindeki şarap kadehini havaya kaldırdı. “Yeni bir kâinata.” Afrodit ve Henna kadehlerini kaldırdı ve sonra diğerleri, salondaki tüm kadehler havaya kalktı, her ağzıdan döküldü aynı cümle: “Yeni bir kâinata.”

Henna oyun oynamak istercesine bakışlarını Varaka’ya dikmişti. Şarabın etkisiyle yanakları al al olmuştu. Varaka’nın kaçamak yeşilleri ise bu sefer cüretkârdı, biraz serserilik yapıyor-

du. Benu, Varaka'nın bakışlarını yakaladı ve dizine bir darbe indirdi. "Seni hınzır. Asla uslanmıyorsun, değil mi?" Karran kıkırdadı, Varaka'nın sesinden kızgınlık okunuyordu. "Herkes kendi işine baksa keşke."

Benu bu sefer elindeki tahta kaşığı Varaka'nın kafasına çarptı. "Seni arsız, utanmaz."

"Ah, bu acıdı." Başını ovalayarak Benu'ya sırtıttı. "Ne o, kiskandın mı?"

Varaka işgüzar serserinin tekiydi. Benu kızgınlıkla kaşlarını çatarken buna inanıyordu. "Seni ilk gördüğümde pençelerimle o sürüngen bedenini lime lime etmeliydim."

"Sinirlenince daha bir tatlı oluyorsun." Varaka asla uslanmazdı.

Karran aralarına girdi. "Didişmeyi kesmenizi rica edeceğim. Bulunduğunuz yeri unutmayın." Benu, Karran'ın büyülendiği sesine karşılık önüne döndü ve yemeğe devam etti. Varaka'nın bakışları hâlâ Henna'nın üzerindeydi.

Dürdane, Safura ve Eyynur kalkıp Ninibe ve misafirlerine kadayıflardan ve şerbetlerden ikram ettiler. Ninibe, Dürdane'ye bir baş işareti ile teşekkür etti.

Afrodit yemeğiyle oyalanıyordu. "Değişmişsin, Ninibe. Bizler ilahi varlıklarız, insanların arasına karışmamamız gerektir. Gökte oturup izlemekle yetinmemiz..."

Ninibe, Afrodit'in sözünü bitirmesine izin vermedi. "Ben bir ilahi, bir kraliçeyim. Ve bir kraliçenin yeri tebaasının yanındır. Onlara sırt çevirirsem ve bana dua etmeyi, adaklar adanmayı bırakırlarsa neyim kalır? Bir ilahinin gücü, ona yapılan dualar ile şahlanır. Bunu unutmuşsun, Afrodit."

Freyja, Afrodit'e bir yan bakış atıp Ninibe'ye döndü. "İlahi

sonsuzluğunda görevini kavramışsın, kızım,” dedi bilgelik akan sesiyle.

Ninibe onu başıyla onayladı. “Bedeli ne olursa olsun, olmak istediğim yer ve bürünmek istediğim suret bu.” Ninibe tam şu anda, kâinatın misafirleri önünde... salondaki yüzlerce insanın önünde; yerdeki kumların ve gökteki yıldızların önünde olmak istediği o şey olmuştu.

O an Dürdane, eline ne ara aldığı bilinmeyen tefe vurdu. Tüm sesler kesildi. Ninibe, Freyja ve Afrodit bile susup onu dinledi. Salondaki her baş ona çevrildi.

“Ey, altın salonların hanımı,

Ey, o hanımın halkı...

Kutlu olsun bugün günümüz...

Size sunulamı yiyin,

Size verilene şükredin.

Kubbeli sarayın hanımı,

Şükredin, ona şükredin...”

Ve Kocakarılar Divanı, teflerine ardı ardına vurmaya başladı. Dudaklarından ise sözsüz bir ağıt döküldü. Salondaki her insanın ve varlığın tüylerini diken diken eden bir ağıttı bu. Farafra'nın kumları, onların müziğiyle dans edercesine savruluyordu.

Gece ilerledi, yemekler yenildi ve şaraplar içildi. Eğlence üç gün ve üç gece devam edecekti. Ninibe, misafirlerini bu gece ağırlamak istiyordu. Freyja ve Afrodit kabul etti. Henna ise çoktan razıydı. O bakışmalardan sonra Varaka ile yan yana gelmiş, Bennu'nun delici bakışları altında sohbet ediyorlardı. İlahilerin sohbeti de koyulaşmıştı, salonun içinde sesler uğulduyordu. Serinletici gece rüzgârları, bürümcük perdeleri havalandırarak çölün kokusunu içeriye taşıyordu. Kocakarılar ken-

di sofralarında eskileri yad ediyordu. Banu Nahide, hanımlar ve şeyhlerle kendi aralarındaki husumetleri tartışıyor, uzlaşmaya varıyorlardı. Sarayın diğer katlarında ise çölün halkı, kendi ziyafetlerini çekiyorlardı.

Neithi'nin parlak dolunayı en tepede yerini almış, yemekler yenilmiş ve sofralar toplanmıştı. Herkes içeceklerini alıp minderlere yayılmıştı. Ninibe, Freyja ve Afrodit'le kendi geniş odasına geçmişti. Karran, Bennu ve Varaka ise Henna'ya sarayın katlarını gezdiriyorlardı. Henna da sarayın mimarisini ve egzotik yapısını görünce diğerleri gibi büyülenmişti. Onun dünyasında saraylar böyle değildi. Varaka ve Henna samimi bir şekilde yakınlaşmaya başlamışlardı. Sarayın dışındaki vahaya bakan orta kattaki bir balkona çıktılar. Gece, vaha ve çöl farklı bir manzaraya bürünüyordu. İnsana büyülu ve masalsı geliyordu. Dillerde eski bir tat bırakıyordu. Bennu ve Karran yemeği çok kaçırdıkları için balkondaki yer minderlerine attılar kendilerini. Varaka ve Henna ise taş korkuluklara oturup ayaklarını salladılar aşağıya doğru. Varaka yüksekten korksa da Henna'nın yanında cesaretini korudu. Henna mavi gözlerini yıldızlara çevirmişti, Varaka ise yeşillerini ona dikmişti. Ateş saçlı bu kızıdan hoşlanmıştı, kız kıpır kıpırdı. Ateş gibiydi, dize gelmiyordu.

"Daha önce hiç başka bir diyara geçmemiştim. Burayı görmek için de annemle büyük bir uğraş verdim. Bilge Freyja biraz korumacı olabiliyor. Ama benim korunmaya ihtiyacım yok ki," dedi Henna sağ elini alevlerle sararak. Varaka'nın bakışlarında heyecanlı bir hayranlık vardı.

"Ulu Azeran. Sen de ateşlere hükmediyorsun. Bizim dünyamızın Azeran'ı ve Aze Beleza'sı var. Ateşlerin sahibi ve hanımı onlar."

“Ateşe hükmetmek ve onu dize getirmek büyük sorumluluk istiyor,” dedi Henna bakışlarını ona çevirerek ve devam etti. “Çünkü ateş önüne kattığı her şeyi yok ediyor. Küçük bir kıvılcım koca bir yangına dönüşebiliyor.”

“Ben hiç görmedim ama Sönmeyen Ateşlerin Azeranı’nın alev alev yanan kanatları olduğu söylenir.”

“Görmek isterdim,” dedi Henna, elini silkeleyerek ateşi söndürürken.

“Senin dünyan nasıl?”

Henna düşündü. “Biz iki gezegen arası yaşayan bir ırkız. Kadınlar ve erkekler birer gezegenden gelen bir kâinatta. Oranın erkekleri biraz zor tipler. Hatta bir tanesi ile başım dertte.”

“Üstesinden geldiğini düşünüyorum,” dedi Varaka sırtarak. Elllerine birer şarap kadehi almışlardı ve kafaya diktiler ikisi de. Bugün çok fazla içmişlerdi, ikisinin de yanakları kızarmış, bakışları mahmurlaşmıştı. Varaka, bakışlarını minderlere uzanan Bennu ve Karran’a çevirdi. Bennu, Karran’ın dizine yatmış, yarı uykulu bir şekilde anlattıklarını dinliyordu.

Henna esnedi. “Ben yatacağım, galiba yarın geri döneceğiz.”

Varaka centilmen bir şekilde korkuluktan atlayıp Henna’nın elini tutarak inmesine yardım etti. “Ben sana odanı göstereyim istersen.” Henna bu teklifi kabul etti.

Bennu ve Karran’ı orada bırakıp Henna için ayarlanan odaya doğru merdivenlerden çıkmaya başladılar. Şarabın etkisi ile ikisi de sendeliyordu. Varaka’nın anlattığı bir olaya, Henna’nın salonları inleten kahkahaları eşlik ediyordu. İnsanlar da odalarına çekilme koşuşturmacası içindeydi. Çoğunluk hâlâ yerleşmeye çalışıyordu. Birkaç kat çıkıp, birkaç koridordan döndükten sonra Henna için ayrılan odanın kapısına geldiler. Hen-

na'nın için için yanan su gözleri Varaka'nın elmas yeşillerindeydi. "Benim dünyamdaki erkeklerden çok farklısın. Sen... eğlencelisin ve hoyratsın. Kendini akışa bırakmış gibi rahat-sın. Ama dünyamdakiler, kontrol delisi birer manyaklar," dedi Henna kıkırdayarak. Varaka kapı pervazına yaslanmış, elini ensesine götürmüştü. Bu iltifatları çok almıştı zamanında ama Henna gibi soylu bir kadından duymak farklıydı. Varaka o an ne olduğunu anlayamadan Henna dudaklarına ilişti.

Varaka'nın bedenine bir sıcaklık yayıldı ve bozguna uğradı. Sonra sarhoşluğun getirisi ile Henna'ya karşılık verdi. Henna, Varaka'nın kara saçlarına daldırdı parmaklarını. Varaka kalçalarından tuttu ve Henna bir hareketle Varaka'nın beline dola-dı ayaklarını. Varaka, Henna'yı kucaklayıp odanın içine adım attı. Kapı arkalarından kapandı. Öpüşleri sıklaştı, ikisi de nefes nefese kaldı. Varaka, Henna'yı geniş yatağa yatırdı. Bir an tereddütte düştü ve kendini geri çekti ama Henna'nın aç bakışları ve onu kendine çekmesi her şeyi açıklıyordu. O da aynı açıkla baktı Henna'ya. Ve ikisi de sersemce üzerlerinde ne var ne yoksa çıkardılar.

İki zapt olmaz varlık o an kendilerinden geçti. İkisi de sarhoştı; nefesleri karışana, terleri ipek çarşaflara bulaşana kadar o yatakta kaldılar. Sanki ikisi de bir şeyleri unutmak istiyordu. Odanın kubbelerinde yankılandı dudaklarından dökülen iniltiler.

Tanımadığı bir diyar serildi Varaka'nın önüne ve keşfe çıktı o diyarı, her karışını tattı. Henna unutmak istedi kendi diyarındaki bir ağrıyı ve kendini Varaka'nın kollarına bıraktı. İkisi bir oldu ve geriye unutulacak bir kaçamak kaldı. Koca bir sarayın kubbeli odasında iki yürek bir attı. Hızlı ve ateşliydiler.

Varaka, Kleopatra ile yaşadıkları yüzünden ilk başta zorlansa da altında yatanın Henna olduğunu kendine tekrarladıkça rahatladı, tüm korkularını unutması çok sürmedi. Ve o gecenin sonunda o yatakta uyuyakaldılar.

33. BÖLÜM

Tüm saray, biri dışında uykuya daldığında dingin bir sessizlik kapladı sonu gelmez çölü.

Afrodite ve Freya kendileri için hazırlanan odalara geçince, Ninibe süitinde *kaylûleye* yatmaya hazırlanıyordu. Nailah ve Amarna kıyafetlerini çıkarmasına yardım etmiş ve ipekten, neredeyse incecik bir gecelik giydirmişlerdi. Ninibe uçuşan perdelerin ardından serinletici çöl rüzgârını içeri buyur ediyor, Farfra'nın canlandıran gece kokusunun, içindeki ilahiye rahatlatmasına izin veriyordu. Cin kadınları onu yalnız bırakınca, bir kenarındaki yer sofrasından bir kadeh şarap doldurdu.

“Ben de bir kadeh alabilirim.”

Ninibe ardındaki sese karşı istifini bozmadı. “Sarayı-
nı bu aralar çok sık terk ediyorsun, kardeşim,” dedi ge-
len için bir kadeh daha doldururken. İki
kadehi de alıp salık bıraktığı saçları-
nı ardına savurarak arkasını dön-
dü. Neper, dirseğini yatağa eli-
ni başına dayamış bir şekilde
yatağında rahatça boylu bo-

yunca uzanıyordu. Bu sefer üzerine çıplak bağırını açıkta bırakan saçları ile uyumlu soluk gri kolsuz bir bluz giymişti. Altında sert hatlarını belli eden ince ve rahat görünen bir pantolon vardı. İrislerinde kol gezen kâbusları bastırırçasına otuz iki diş Ninibe'ye sırtıyordu.

“Fark ettiysen hepsi senin içindi. Ayrıca teşekkür ederim ki benim o sarayda ne kadar sıkıldığımı fark etmemi sağladın, kardeşim. Yani hâlimden memnunum.”

Ninibe kadehin birisini ona doğru uzattı ve yatağa oturdu. “Yukarıdayken sarayıma çok az uğrardın ama,” dedi Ninibe ateş fenerlerinin ışığının parlattığı altın şarap kadehinden bir yudum alırken.

Neper de bir yudum aldı kadehinden. Burnuna Amarna'nın çıkarken yaktığı çöl gecelerine eşlik eden tütsünün kokusu çalınıyordu. Misk, Ninibe'nin en sevdiği yoğun kokuydu. “Gelmedim çünkü sarayımdan ayrılmıyordum ve Azeran'ın gözüne batmak, isteyeceğim en son şeydi.”

Ninibe, söylediklerine karşı içtenlikle gülümsedi. “Onun kıskanç olduğunu nereden çıkardın?” dedi imayla. “Ayrıca o gideli uzun zaman oldu.”

Neper istifini bozmadı. “Bilmiyorum. Belki de senin bana adım atmanı beklemişimdir, biz de uzun zamandır konuşmuyorduk. Sen kendini ölümlülere fazla kaptırmıştın, ben de sarayıma gelen ruhlara. Şimdi her şey çok farklı.”

Neper haklıydı, düzen değişmişti. Şu anki hâlleri bile iki ölümlü dost gibiydiler. Ninibe seviyordu böyle olmayı; kibirden ve güç hırsından uzak iki dost olmayı. Neper de o sayılı dostlardan biriydi. Bir erkek olarak Ninibe'yi arzulamayan sayılı erkeklerdendi. Ve içinden diğerlerine lanet okudu.

“Yukarıda işler ne durumda?” Ninibe ona yardım ettikleri için, Ra’nın ne tepki gösterdiğini merak ediyordu.

“Tahmin edersin ki Ra çıldırdı. Neha kuyruğunda dolanıyor, Sekhmet ve diğerleri de aynı şekilde. Ama Neith, Güneşen, Nut ve Rehen... hepimiz yan yana durduk. Hatta o lanet olasıca Az, Kaz ve Naz bile ortak sarayda yanımızda belirdiler. Ra, sadece sözleri ile saldırdı, daha fazlasına yeltenemiyor. Ama dış biliyor hepimize.”

Ninibe daha azını beklemezdi. Ra, şu an için sadece hırlayacaktı ama Ninibe bir şeyden emindi ki Ra’nın başka planları vardı.

“Sarayımlı özlüyorum,” dedi Ninibe. O eşi benzeri olmayan sarayı. Sonsuzluğun güzel ve ıstırap veren anıları ile dolu sarayı.

“Harabe oldu kardeşim, biliyorsun. Sakın üzülme, şu anki daha kudretli ve iyi bir amaca hizmet ediyordun.”

Ninibe o an kızgınlığını dile getirdi. “Son hediyen için seni Farafr’a gömebilirim. O anı, en acı vereniydi.”

Neper, Ninibe’nin neden bahsettiğini biliyordu. Alev tahtının arka duvarına işlediği Azeranlı olan anıdan bahsediyordu. “Biliyorum, onu özlüyorsun ve lanet olasıca o hâlâ dönmedi. Ben de onu özledim, kardeşim. Azeran, benim için iyi bir dost, diğerleri gibi değil. Sarayıma sık sık adım atma cesareti gösteren tek kişi oydu. Destursuz girse bile öfkelenmeyeceğim tek kişi.”

Ninibe şarabını yudumlarken yeşillerine keder oturdu. “Her zerrem onu özlüyor. Her gecem onsuz büyük bir ıstırap gibi. Yokluğu... yokluğu beni mahvediyor.”

O an Neper, süitin kubbesine doğru boşta kalan elini savurdu. Ninibe’nin hissettiği görünmez bir büyü dalgası etrafları-

nı sardı. “Bizi dinleyebilirler, şimdi rahat konuşabiliriz,” dedi. Yukarıdakilerin kulak kabartmalarına karşı bir sessizlik duvarı ile çevrelenmişlerdi.

Neper tekrar Ninibe’ye döndü. “O savaşa gitmedi, biliyorum. Aze Beleza uzun zamandır ortalarda yok. Onun için gitti, değil mi? Onu bulmak için.”

Ninibe, Neper’in bunu nasıl fark ettiğini sormadı. “Evet, Beleza kayboldu. Azeran sönmeyen ateşlere tek başına hükmedemiyor. Beleza ondan çok uzaklaştı ve o ateşler kontrolünden çıkmadan ikizini bulmak zorunda.”

Neper dağınık gri saçlarını eliyle geriye yatırdı. “Dönmediğine göre Beleza’yı hâlâ bulamadı. Koca gökyüzü ordusu da onun yanında, değil mi?”

Ninibe doğrularcasına başını salladı. “Diğerleri bunu öğrenmemeli. Bu bir zafiyet, Azeran kendini güçsüz göstermek için bu yalanı uydurmamı istedi.”

Neper uzandığı yerden doğruldu. “Azeran, Beleza olmasa bile güçsüz değil, bunu sen de biliyorsun. Onun sönmeyen ateşlerinin gazabından asıl bizleri koruyacak kimse yok.” Sonra Neper, Ninibe’nin gözlerinin içine, ta en derine bir sırrı açığa çıkarmış gibi baktı. “Beleza olmasa bile Azeran’ın ateşlerini paylaşıp kontrol edebilecek birisi var. Bunu biliyorsun ve onu yaratılıştan uzun süredir saklıyorsun. Buna rağmen Azeran’ı geri çağırmadın.”

O an pencerelerden içeri giren rüzgâr esmeyi bıraktı. Ninibe yattığı yerden hışımla doğruldu. “Sen bunu nereden biliyorsun? Sen... bunu nasıl öğrendin?”

Ninibe o sırrı herkesten, tüm yaratılıştan saklamıştı. Sadece kocakarıları biliyordu, onlar da ona yardım etmişti.

Neper, elindeki kadehte dolaştırdı bakışlarını. İrislerindeki kâbuslar geriye çekilip mat grilerini ortaya çıkarmıştı. “Bizlerin kendimizden bile sakladığımız güçlerimiz var ki eminim senin de vardır. Sırrını Kader Dokuyanlar’dan, şans eseri onlara bir şey danışmak için gittiğimde öğrendim. Ben oraya vardığımda o üçü, kendi mabetlerinde kader dokurken ellerine gelen yeni doğmuş bir kader yumağını inceliyorlardı. Sonra fısıldadıklarını duydum, senin ve o bizlerden sakladığın sırrın hakkında konuşuyorlardı. Onlar hemen Ra’ya gitmeden durumun ciddiyetini anladım ve bana lütfedilen o gücü kullanarak onların zihinlerine girdim ve anılarını, o kaderin geleceğini bozmadan sıradan bir kadermiş gibi gösterip değiştirdim. Hiçbir şey anlamadan işlerine kaldığı yerden devam ettiler.”

Ninibe tek kelime edemiyordu. Bunu düşünmemişti, o an her şeyi gizlese de Kader Dokuyanlar’a bir kaderin ulaşacağını hiç ama hiç düşünememişti. Derin bir nefes verip, Neper’e minnettarlıkla baktı.

“Sen bunu biliyordun, tüm o süre boyunca biliyordun ve bana tek kelime etmedin,” dedi Ninibe.

Neper’in yüzünde bilge bir bakış belirdi. “Zamanı değildi, bu kadar şeyle uğraşırken gelip sana bunları anlatamazdım.”

Ninibe sadece, “Teşekkür ederim, Neper,” diyebilirdi.

“Dediklerimi düşün, kardeşim. Azeran geri dönebilir, onu çağır ve ne olacaksa olsun,” dedi Neper, boşalan kadehi yatağa bırakırken.

Ninibe şu an tüm olasılıkları düşünüyordu, bakışlarını Neper’e çevirdi. “Kardeşini bulmasında ona engel olmak istemiyorum, o yüzden onu çağırmayı olabildiğince erteledim ama tekrar düşünceğim.”

“O zaman beni nasıl çağıracağını biliyorsun. Şimdilik hoşça kal, kardeşim.” Ve Neper ardında o her zaman bıraktığı gri sisleri bırakarak yok oldu. Sisler dağılırken Ninibe, acı şarabın son yudumunu başına dikti.

34. BÖLÜM

Cin tebaası, şafak sökerken ve tüm saray hâlâ derin bir uykudayken kimselere görünmeden saray kapılarına indiler.

Mirza ve Burkan, hizmetkârların ahırlardan getirdiği bineklerinin başlarına geçmişlerdi. Şahmeran, yüreği buruk bir şekilde öylece dikiliyordu. Kadınlar ve bir düzine erkek, burada Şahmeran'a hizmet için k lacaktı.

Burkan bineğinin sırtına atlarken Mirza, Şahmeran'a sokuldu ve ellerini tuttu. Şahmeran'ın kehribar gözlerinde keder okunuyordu. Mirza, lınına düşen bir tutam saçı kulağının arkasına doğru itti. "Üzülme, Meran'ım. Söz verdiğim gibi davamızı yüceltmek için işlerimi h l ledeceğim ve Burkan'ı, her ne kadar istemesem de Kahiré'nin başına geçirip sana döneceğim."

Ş hmeran uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdu Malik'in. "Sen olmasan da burada güvende olacağım. Çabuk dön," diyebilirdi sadece.

Mirza, elini Şahmeran'ın iyice büyümüş olan karnına koydu. "Galiba az kaldı, kızımız hemen gelmek istiyor bu kahrolası dünyaya."

Şahmeran gülümsedi. "Bence o bizden daha beter olacak. Bu dünyaya kök söktüreceğine eminim, bizi merak etme. Varak da bizimle, doğmamış kızını koruyacaktır."

"Senin soybağın... O hergele şimdi kızımın dayısı mı oluyor?" dedi Mirza başını iki yana sallarken. Şahmeran başıyla onayladı.

"Saraydakiler uyanmadan yola çıkalım," dedi Burkan aceleyle. Mirza, erkek kardeşine çatık kaşlarıyla bir bakış attı. Sonra Şahmeran'ın alnına bir öpücük kondurup tek hareketle bineğinin sırtına atladı. Onlarla dönecek grup arkalarına sıralanmıştı. Mirza, bineğini öne doğru sürdü ve Şahmeran'a son bir bakış attı.

"Dünyama sahip çık, Meran. Size bir şey olursa ben, bu diyarı da içine alarak yok ederim."

Şahmeran nemlenen gözleriyle başını tamam dercesine salladı. Ve cin tebaası, kum tepelerinin ardında kaybolana kadar öylece izledi. Sonra sildi gözyaşlarını ve saraya döndü. Akşam kadar odasında, bu küçük vedanın yasını tutacaktı.

Diğerleri uyanmaya, koca saray hareketlenmeye başlamıştı. Bazı kabileler taç giyme töreninden sonra bölgelerine geri döneceklerdi. Ninibe, onlara izin vermişti. Hepsi sarayda yaşamakta veya evlerine dönmekte özgürdü. Onu görüp, sofrasında oturmak bile bir insanın koca ömründeki en büyük lütuftu.

O, onlara yeterdi. Ninibe, sonsuzluğa uzanacak bir zaman diliminde burada, Sonsuz Saray'da olacaktı. Onun sarayını diledikleri zaman ziyaret edebilirlerdi.

Sabah sofralar kuruldu. Eğlence bu gece de devam edecekti. Bu onların... Ninibe ve halkının kutlamasıydı. Kutsal bir kavuşma yaşanmıştı. Eğlenceler dillere destan olurcasına uzamalıydı. Halkı, bunu hak etmişti. Ninibe de biraz olsun içindeki ateşe su serpmişti. Freyja ve Afrodit ile taht salonunda tatlı yiyip kahve içiyor, ellerinde birer nargile tuttürüyorlardı. "Sarayın gerçekten büyüleyici olmuş, Ninibe. Burada sonsuz bir ömür geçer," dedi Freyja takılarını şingırdatarak.

"Aksini var edemezdim, Bilge Freyja. Burayı bunun için yaptım, burası artık benim mabedim," dedi Ninibe nargilesini fokurdattırken, çektiği dumanı kubbe tavana doğru üfledi. Nargileyi dün gezgin tüccarlardan biri getirmişti, salona tatlı kokular yayılıyordu.

"İnsanlarla dolu bir ilahi mabedi ama," diye laf arasına girdi, vücudunun her zerresini minderlere yayan Afrodit. Ninibe başka zaman olsa onunla aşık atabilirdi ancak şu an ev sahibi oydu. "Ben onların hanımıyım, Afrodit. Onlar bana tapıyor. İnan bana böylesi daha kolay, onlara her fırsatı sundum. Sunmaya da devam edeceğim. Bu benim gücüm ve onlar için son damlasına kadar kullanacağım."

"Öyle diyorsan," dedi Afrodit.

"Sen Afrodit'e bakma. Bir liderin çelik yumruğu ona hürmet edenlerdir. Zamanı geldiğinde sana borçlarını fazlasıyla ödeyecekler, eminim." Freyja, sanki çoktan bildiği şeyleri dile getiriyordu.

"Geçmiş ve gelecek ellerinde Freyja, bu güzel olmalı."

Freyja nargilesinden derin bir duman çekti ve büyük bir yükü bırakıyormuşçasına kubbeye doğru üfledi. “Görüyorum; doğumları ve ölümleri, savaşları ve zaferleri. Hepsini taşımak çok ağır. Omuzlarıma binen yük, sonsuzluğuma verilen bir ceza gibi bazen. Benim gücüm böyle işliyor, Ninibe.”

Ninibe o an Freyja’nın, Neith’e ne kadar çok benzediğini fark etti. Söylediklerini bakışları ile onayladı. Sohbetleri devam etti, alevler içinde yanan tahtın olduğu salonda.

Varaka ve Henna ise sabah uyandıklarında, dün gece yaşanan kaçamağı dile getirmeyip saray mutfağında bir şeyler atıştıran Benu ve Karran’ın yanına inmişlerdi.

Benu, onları yan yana görünce içindeki yırtıcı kuşu dizginledi. Görmezlikten gelerek önündekileri yemeye devam etti.

“Günaydın,” dedi Varaka, Karran’ın yanına otururken. Karran tıka basa dolu ağzıyla bir şeyler geveledi. Henna ise Benu ile aralarında olan soğukluğu gidermek ister gibi onun yanına oturdu. “Günaydın, Benu,” dedi neşeli bir sesle.

Benu, bir misafire hürmeten gülümsedi. “Günaydın.”

“Bugün gidiyorum ama sizinle hiç vakit geçiremedik,” dedi Henna.

“Sarayı biraz birbirine katabiliriz.” Bu öneri Varaka’dan gelmişti.

“Hanımım meğerse bir çocuğa güveniyormuş,” dedi Benu. Henna kıkırdadı. “Ben varım.”

Karran ise onları şaşırtarak onaylarcasına başını salladı. Ka-

rınları doyunca mutfaktan çıktılar ve sarayın dışındaki vaha-ya indiler. Vaha'nın ortasındaki büyük su kaynağı, buz gibiydi. Üzerlerini çıkarıp diğer insanlara aldırış etmeden oraya atladılar. Bennu, Varaka'ya öfkesine rağmen onlara katılmıştı.

Dördü, öğle güneşi geçene kadar palmiye ve hurma ağaçlarının örttüğü o suda eğlendi. Serinlediler ve vakit geçirdiler. Nadir görülen güneş kuşları, muz ağaçlarının tepesine tüneyip onlara şarkılar söyledi. Henna daha önce hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Varaka eğlenmeyi bilen biriydi ve Henna onunla güzel vakit geçiriyordu. Bennu da yavaş yavaş ona ısınmaya başlamıştı. Günü devirdiler. Sarayda eğlence tekrar başlıyordu. Güneşen gökten uzaklaşırken, dörtlü vahadan çıkıp saraya girdiler. Varaka en sevdiği şeyi yapmayı teklif etti son kez... sarayın içindeki döner merdivenin korkuluklarından kaymayı.

Hâlâ saraya insanlar geliyordu. İçeride eğlence ve hengâme iç içeydi. Dörtlü ise yukarı katlardaki döner merdivenin başladığı noktaya ulaşmışlardı. “Bunu hiç istemiyorum,” dedi Bennu tedirgin bir sesle.

Varaka başını salladı. “Sen bir şahinsin. Ters giden bir şeyde kanatlanıp uçabilirsin.” Bennu kararsızca onayladı.

Kaymak için korkuluğun ucuna ilk oturan Varaka oldu ve dönüp gruba baktı. “Aşağıda sizi bekliyorum,” diyerek kendini bıraktı. Varaka, merdivenleri çıkmakta olan insanların korkmalarına ve çığlıklarına aldırış etmeden hızla kaydı, hiçbirini umursamadı. Eğlence onun kanında vardı. Kat kat aşağıya, kaydı da kaydı ama karşılama salonuna, yani merdivenin sonuna geldiğinde yavaşlayamadı. Tırabzanın ucundan fırladığı gibi kapılardan içeri girmekte olan bir grubun önüne yuvar-

landı. Canının acısından yerde kıvrandı, zemine çarpan yerleri kesinlikle moraracaktı. Saraya yeni gelen kafil e etrafına toplandı.

Başında hafif telaşlı bir ses belirdi: “İyi misin?”

Diğ er insanlar da bedenine dokunmaya, nasıl olduğunu sormaya başlamıştı ama Varaka’nın aklı, yüreğ i ve ruhu o an başında ona bakan ela gözlerdeydi. O an, o gözlerle kenetlenmişti. Her şey o bakıştaydı ve sanki zaman durmuştu. O ela gözler, sanki onu kendi büyüsü gibi etki altına almıştı. Canının acısını unuttu ve ruhunda yeni bir kapı açıldı.

35. BÖLÜM

Henna kalabalığı yarararak yanına ulaştı Varaka'nın, onun ardından Bennu geldi. Varaka'nın gözleri genç bir kadının üzerindeydi. İki kadın mânâ yüklü bakışlarını birbirine çevirdi; Varaka hiçbirine öyle bakmamıştı.

Varaka o bakışlarda acısını unutmuştu ama bu sefer de o ela gözler saplanmıştı bir hançer gibi yüreğine.

Kendini zor bela toparlayarak ayağa kalktı ve o gözlerin sahibini inceledi hemen. Üzerinde, kaliteli ipeklerden dikildiği belli olan, sırma işlemeli bir kaftan vardı ve uçuşan kumlardan korunmak için onun üzerine beyaz bir abaya geçirmişti. Siyah saçlarında, ucunda beyaz renkli yılan figürü olan telkâri bir alınlık sallanıyordu. Giyiminden dolayı Varaka, onun bir şeyh kızı olduğunu varsayıyordu ve bu hâliyle onu Şahmeran'a benzetmişti.

Tek farkı, daha genç ve yumuşak bakışları olmasıydı. Burnunun üzerini ve

dudaklarını örten peçenin ardında

görünen teni de çöl sıcağına

karşı fazla açıktı. Varaka tekrar

silkelendi ve üzerine çekidüzen

verdi. Hâlâ nemli olan saçlarını parmaklarıyla düzeltmek için geriye yatırdı.

Bakışlarını genç kadından ayırmadı ve önünde yavaşça eğildi. “Kusurumu maruz görün, küçük bir kaza gerçekleşti. Sonsuz Saray’a, hoş geldiniz,” dedi yüksek sesle. Varaka ne de olsa bir noktada saraylıydı. Saygıyı ve soylu bir kadının karşısında nasıl davranacağını iyi biliyordu. Kleopatra, onu iyi eğitmişti. “Ben, Varaka. Sonsuz Saray’ın vekilharcıyım.” Eğitilmediği ve hanımı tarafından ilan edilmediği bir şey varsa o da buydu. Varaka kesinlikle vekilharç değildi.

Kervanın şeyhi olduğunu düşündüğü bir adam öne çıkıp Varaka’ya elini uzattı. Orta yaşlarda görünüyordu, sakalları hâlâ siyahtı. Az önceki ela gözlerin aynısı, şimdi iş bilir şekilde parlıyordu. Varaka, onun şeyh olduğundan kesinlikle emin oldu. “Selam olsun sana, ey Varaka. Ben, Akdeniz kıyısından, tüccarlar şehri Al-Jizah’ın şeyhi, Üveys Zakra,” dedi.

Varaka, şeyhin elini sıktı.

Şeyh, Varaka’nın bakışlarını çekemediği kadını göstererek devam etti. “Bu da gözümün nuru kızım, Gülaşah.”

Varaka, Akdeniz’in prensesi Gülaşah’ın önünde saygı ve işgüzarlıkla eğildi. Gülaşah, peçesinin ardından gülümsüyordu, Varaka’ya elini uzattı. Varaka o narin elin üzerine bir öpücük kondurdu ve prenses hayranlıkla gülümsedi.

Üveys Zakra, Varaka’nın kızına olan ilgisini fark etmiş gibi elini omzuna koydu. “Beni hanımımın huzuruna çıkar, vekilharç. Bu uzun yolu onun güzelliğini ve kudretini görmek için geldim. Ardımda ona adak, yüz deveyle birlikte.”

Bennu hafifçe boğazını temizleyerek dikkatleri üzerine çekti. “Af buyurun, Üveys Zakra. Ben de kendimi tanıtayım, adım

Bennu. Hanımımın şu an önemli misafirleri var, dilerseniz sizi odalara yerleştirelim. Hanımım müsait olana kadar dinlenin.”

Üveys Zakra, bu gözü kara kızı sevmiş gibi içten bir gülümseme sundu. “Olur kızım, nasıl dilerseniz.”

“Buyurun, bu taraftan,” dedi Bennu kenara çekilip merdivenleri işaret ederek. Şeyh merdivenlere yöneldiğinde Bennu, Varaka’ya hesap sorar bir bakış atıp ona eşlik etti. Gülaşah arkalarından ilerlerken, Varaka hemen yanında bitti. Gülaşah’ın ardında ise renkli ve parlak kumaşlara sarınmış eşlikçileri bir gölge gibi onu takip ettiler. Kervanın geri kalanı ise diğer saray erbabı tarafından yönlendirildi. Herkes dağıldığında ortada kalan, Henna ve Karran unutulmuştu. Merdivenlerden çıkan grubun arkasından öylece bakakaldılar.

“Varaka hep böyle midir?”

Karran omuz silkti. “Bilmem. Ben de yeni tanımaya başladım, kanı kaynıyor galiba.”

“Yok yok, bu seferki başkaydı. Kıza nasıl baktığını görmedin mi? O bakışlarıyla yedi bitirdi resmen? Bizi unuttu,” dedi Henna biraz kıskançlıkla.

“Vekilharç hakkında böyle konuşmayalım,” dedi Karran kırdayarak. “Baksana, mertebesini ben de yeni öğreniyorum, kendini ilan etmiş.”

O an Henna’nın zihninde bir ses yankılandı. “*Gidiyoruz. Taht salonuna gel.*” Bu annesiydi, demek ki gitme vakti gelmişti. Henna, Karran’a döndü. “Beni taht salonuna götür Karran, veda vakti.”

Varaka ve Bennu, şeyh ve kafilesini yerleştirirken Henna ve Karran taht salonuna giriyorlardı. Freyja, Afrodit ve Ninibe ayaklanmıştı.

“Bilge Freyja ve Gezgin Afrodit, yine gelin çölüme, sarayı-

ma. Sizi yine ağırlamak isterim, yaratılıştan önceki zamanları yine yad edelim. Hem belki bu sefer diğerleri de olur. Asena ve Kibele'yi de özledim,” dedi Ninibe önündeki iki kadına.

Freyja, Ninibe'nin elini avuçlarının içine aldı. “Güçlü ol, Çölün Hanımı ve sana söylediklerimi de sakın unutma. İntikamın seni bilesin ve keskinleştirsın ama o göktekilere benzerme. Ve yakında onlarla, hep birlikte yine görüşeceğiz.”

“Söylediklerin ve geldiğiniz için minnettarım,” diye fısıldadı Ninibe, Freyja geri çekilirken.

“Seni yeniden görmek güzeldi, Ninibe. Hâlâ benim kadar güzel olsan da,” dedi Afrodit gülümseyerek. Ninibe, bu imaya kahkahalarla cevap verdi ve o sırada içeri giren Henna ve Karran'ı gördü.

“Ah, ateşlerin Henna'sı gel. Seninle sohbet edemedik, umarım sarayım hoşuna gitmiştir.”

Henna, Ninibe'nin karşısında eğildi. “En güzel şekilde ağırlandım ve hayatımda gördüğüm en büyüleyici mabet burası, Yüce Ninibe.”

“İçinde yanan ateşin kokusunu alıyorum. Nasıl da onunla benzersin.” Ninibe'nin sesinin her tınısında özlem yankılandı.

Henna, Varaka'nın söylediklerini hatırladı. “Sönmeyen Ateşlerin Azeranı ile mi? Onu görmek isterdim.”

“O şu an burada değil. Olsaydı eminim, senin ateşlerini görmek isterdi,” dedi Ninibe içindeki özlemi bastırmaya çalışarak.

Afrodit, “Gitme vakti,” dedi ve Freyja'dan baş onayı aldıktan sonra, “Geri çekilin,” dedi. Sonra iki eliyle havayı tutarcasına yırtmaya başladı. Boşlukta cızırtılar eşliğinde bir geçit oluşuyordu, Afrodit biraz daha geriye gidip iki elini iki yana açtı ve o yırtık koca bir yarığa dönüştü. Tam o sırada kapılardan Varaka girdi.

“Henna!”

Salondakiler Varaka’ya döndüler. Varaka, Henna’ya veda etmek için yetişmişti. Henna ona doğru koştu ve Varaka ona kocaman sarıldı. “Sana veda etmek istiyordum. Bana başka bir diyarı gösterdiğin için teşekkür ederim,” dedi hâlâ gözlerinde okunan işgüzarlıkla.

Henna buruk bir şekilde gülümsedi. “Ben de sana teşekkür ederim. Bana başka diyarlarda senin gibi bir erkeğin olduğunu gösterdiğin için. O prenses çok şanslı.”

“Ne? Nereden çıkardın onu?” dedi Varaka kızarak.

Henna sırttı. “Ona nasıl baktığını gördüm. O bakışı iyi bilirim. Benim de öyle baktığım biri var kendi diyarımda,” dedi ve sesi fısıltıya dönüştü, “kaçamağımız aramızda sır olarak kalacak, tamam mı? O şeyh kızının peşini bırakma, Varaka. Adı gibi, ona gül gibi davran,” dedi Henna ve Varaka’nın yanağına bir öpücük bırakıp arkasını döndü. Yarığa ilk Freyja adım attı, ardından Henna, Varaka’ya son bir bakış atıp gözden kayboldu. Son olarak Afrodit, Ninibe’ye, “Savaşın da bol şans, Çölün Hanımı,” dedi ve gözden kayboldu. Açılan yarık ilmek ilmek dokunup kapandı.

“Evet, yine biz kaldık, daima olacağı gibi,” dedi Ninibe tahtına otururken.

“Ne kaçırdım?” Bennu taht salonuna yeni giriyordu.

“Gittiler,” dedi Varaka, Karran’ın yanına minderlere otururken.

“Akşam taç takma merasimi olacak, hazırlıkları kontrol edin,” dedi Ninibe, bakışlarını üçünün arasında gezdirerek.

Varaka merakla sordu: “Bu şeref kime ait hanımım?”

“Dürdane’ye. Başkocakarıya,” dedi Ninibe.

36. BÖLÜM

Kocakarılar mutfağa indi ve eğlencenin son akşamı için hazırlıklar yapıldı.

Bennu ve Karran organizasyonu titizlikle yürüttüler. Varaka ise fırsat buldukça Gülaşah'ı görmek için Üveys Zakra'ya testilerce şarap taşıyordu. Şeyh, Varaka'yı sevmişti. Varaka, son şarap testisini götürdüğünde onu buyur etti ve karşılıklı sohbet ederek içtiler. Sonra Üveys Zakra, Ninibe'nin huzuruna çıktı. Saraya, yüz deveyle taşıdığı adakları sundu. Ninibe hepsini kabul etti.

Ninibe, nedimleri arasında Gülaşah'ı gördü. Gülaşah, daha önce acılar içinde kıvranırken karşılaştığı ilahiye baktı ve Ninibe'nin önünde eğildi. "Acılarımın dermanı, Faraфра'nın Ulu Hanımı. Sana şükürler olsun."

Ninibe diğerlerine baktığı gibi... değerli bir mücevermiş gibi inceledi Gülaşah'ı. "Akdeniz'in gül benizli hatunu. Geldin demek."

Gülaşah peçesini yavaşça çıkardı, ela gözlerinde minnet dolu parıltılar vardı. "Sizin için

geldim, hanımım. Bu sarayı görmek, içinde bulunmak ve sizin karşınızda durmak... en şerefli an benim için.”

“Güçlü kadınları severim, Gülaşah. Narin bedeninin altında yatan zehri görüyorum,” dedi Ninibe. Sonra Üveys Zakra ve Gülaşah, Ninibe’nin huzurundan çekilip salonda bir sofraya oturdular.

Varaka salon kapılarının önünde gelenleri karşılarken, göz ucuyla olanları izliyordu. Gülaşah’ın açtığı peçesinin altından akan güzelliğini gördüğünde, dili damağı kurudu. Böyle bir güzellik daha önce görmemişti. İlk andan itibaren ona doğru çekilmişti. Şimdi içinde ona karşı, daha önce kimseye hissetmediği kadar farklı ve yoğun duygular baş gösteriyordu. Bedeni karıncalanıyor, içinde vahşi bir şeyler kopuyordu. Gülaşah, gece göğündeki bir yıldızdı ve Varaka o yıldızı sarmalayan karanlık olmak istiyordu. Zor da olsa bakışlarını çekip, kendini toparlayarak gelenlere döndü.

Kum deryasının üzerine, ışıltılı karanlık serilirken salon dolmaya başladı. Salonun içine dağılıyor, oturdukları kabarık minderlerin üzerinden Ninibe’yi seyrediyorlardı. Ninibe ise huzuruna gelenleri dinliyor, talepler hakkında ne yapabileceği üzerine tartışıyordu.

Tam bir kraliçeydi.

Halkına sahip çıkan bir kraliçe.

O an salona bir çalgı çengi grubu girdi, başı bir kadın çekiyordu. Üzerinde rengârenk kumaşlardan dökümlü uzun bir kıyafet vardı. En dikkat çeken şey ise kadının saçlarının ve irislerinin koyu mor bir renge sahip olmasıydı. Salondakiler kadının farklı saç rengi hakkında fısıldaşmaya başlamışlardı. Kadın, grubunu ardına alıp Ninibe’nin önünde eğilerek hürmetlerini sundu.

“Yüce hanımım, huzuruza çıkmak benim için bir zaferdir. Buraya uzun bir yoldan geldik, ben Amber. Sarayınıza şenlik getirdim. En kıvrak dansözleri, en yetenekli çalgıcıları bu ziyafette huzuruza çıkarmak istiyorum.”

Ninibe ilgiyle izledi kadını. “Sonsuz Saray’a hoş geldin, Amber. Buna ihtiyacımız vardı.” Sonra elini uzattı. “Ziyafetime katıl, eğlenceyi merakla bekliyorum.”

Amber, Banu Nahide’nin yanına oturdu. Ve salon tıka basa dolunca, tütsülerin yana yana hoş kokularla doldurduğu, yanan ateş fenerlerinin titrek ışıkları altında yüz yüreğin attığı salonda, ziyafet başladı. Tepsilerce yiyecek, testilerce içecek taşındı. Ninibe, bu sefer kocakarıları ile oturmuştu salonun orta yerindeki havuzun yanında onun için kurulan sofraya.

Varaka, Bennu ve Karran’ı bırakmış, Üveys Zakra’nın sofrasına buyur olmuştu. Bu gece içmesine gerek yoktu. Gülaşah, onu bakışlarıyla sarhoş ediyordu. Varaka şu kısacık ömründe daha önce hiç böyle büyülendiğini hissetmemişti. Yemek bitip de eğlence faslı başlayınca Üveys Zakra, Ninibe’nin yanına ilerleyerek onunla derin bir sohbete dalmıştı. Varaka da bu fırsattan istifade gül yüzü Gülaşah’ın yanına sokuldu, ellerindeki nar şerbeti dolu bardağın birini ona uzatarak, “Merhaba,” dedi usulca. Gülaşah’ı ürkütmemek için elinden geleni yapıyordu. Gülaşah nazikçe gülümseyip Varaka’nın uzattığı bardağı aldı. “Merhaba.”

“Seninle tam anlamıyla tanışmadık. Ben Varaka,” dedi yeşillerini Gülaşah’ın içini okuyormuş gibi onun elalarına dokundurarak.

“Sen de hissediyor musun? Vekilharç Varaka,” dedi Gülaşah, Varaka’ya aynı ses tonunda cevap vererek.

Varaka'nın şüpheleri vardı ve sonra sorgulayan yeşilleri kı-sıldı, elindeki bardağı önündeki tepsiye bırakarak ayağa kalk-tı. Gülaşah ne yaptığına bakıyordu. Varaka elini uzattı. "Be-nimle balkona kadar gelir misin? Sana bir şey göstermek isti-yorum."

Gülaşah da nazikçe bardağını bıraktı ve Varaka'nın uzattığı eli tutarak ayağa kalktı. Babasına bir göz attığında hâlâ Ninibe ile sohbet ettiğini gördü. Ardında oturan iki nedimesine onu beklemelerini söyledi, ona eşlik eden kızlar bu durumdan hoş-nut olmasalar da Gülaşah'ın sesi otoriterdi ve Varaka'nın ar-dından boş olan balkona çıktı. Herkes içeride eğlenenin tadı-nı çıkarıyordu.

Bu gece yıldızlar enfesti ve bulundukları yükseklikte serin gece rüzgârları esiyor, çölün sakinleştirici kokusu yukarılara taşıınıyordu.

Gülaşah kumtaşından yapılmı tırabzanlara dayandı ve me-raklı bakışlarını Varaka'ya çevirdi.

"Biliyorsun, bazı yaratılanlar var, ten değiştirenler," dedi Va-raka, Gülaşah'ın ilgisini tamamıyla çekerek.

"Evet, biliyorum," dedi Gülaşah ilgiyle.

"Ben de onlardan biriyim, sana olan bu çekimi başka tür-lü adlandıramadım ama sonra emin oldum, yani senden biri-yim, soyumuzdan biri ve sana göstermek istiyorum." Varaka parıldayan yeşilleri ile Gülaşah'ın gözlerinin içine bakıyordu. Gülaşah'ın ince dudakları yukarı kıvrıldı, başını salladı.

Varaka bakışlarını içeriye doğru gezdirip onları kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra geri çekildi. Ten ve renk karmaşası içinde göz açıp kapayana kadar balkon zemininde sürünen bir engereğe dönüştü.

Siyah derisine zıt renkte parlayan yeşil çizgileri ve parlayan elmas gözlerini ona hayranlıkla bakan Gülaşah'a dikerek bir tıslama koyuverdi. Gülaşah dizlerinin üzerine çöküp ona doğru sokuldu. Soğuk derisini okşadı. Varaka, çatal dilini çıkarıp bir kez daha tısladı. Derisinin üzerinde gözlerinin rengi olan yeşil çizgiler, yıldızların altında yanar döner renkte parlıyordu.

“Sen çok güzelsin. Sen... nasıl daha önce karşıma çıkmadın?” dedi Gülaşah ve eğildiği yerden doğruldu. “Ben de sana gerçek beni göstereyim, soyumuzdan kim olduğumu,” dedi. O an kıyafetleri savruldu, beli geriye doğru büküldü ve renk karmaşası içinde şekil değiştirdi. O da bir sürüngendi. Siyah engereğin karşısında, zeminde kıvranan, beyaz derisinin üstünde gözlerinin renginde kehribar çizgileri olan bir ak engereğe dönüştü. Ve tıslamalar eşliğinde, soylarının çatal dilleriyle anlaştılar.

Sonra ak engerek, siyah engereğe doğru süründü ve ona dolanmaya başladı. Birbirlerine dolandılar, ikisi birbirine zıt olduğu kadar aynıydılar da. Birer yansıma gibiydiler, bu inanılmaz bir şeydi. Varaka Gülaşah'ı, Gülaşah Varaka'yı tamamlıyordu. Sonra yavaşça sürünerek birbirlerinden ayrıldılar ve insan bedenlerine çekildiler. Dip dibe, göz göze, nefes nefese öylece bakiştılar.

Varaka alevler içinde yanıyordu, yüreği dörtmala koşan bir *Burak* gibi hızla çarpıyordu. “Sen harika bir varlıksın,” dedi âdemelması zorlukla inip kalkarken. Sonra fısıltıyla, “Ve benim nefesimi kesiyorsun,” dedi o gökteki yıldızların altında Gülaşah'a.

Gülaşah'ın yanakları al al oldu. Oysa o güçlü bir kadındı

ama şimdi karşısında böylesi —dengi gibi, kendi gibi— bir erkek varken yüreğinde ona karşı koyma gücünü bulamıyordu. Kara saçları ve yeşil gözleriyle Gülaşah şu anda Varaka'nın çok çekici olduğunu fark etmişti. Onun gibi bir erkekle bir daha karşılaşmazdı, bunu biliyordu.

Varaka için durum daha vahimdi, kimseye bu kadar tutulmamıştı. Bedeni ve düşünceleri üzerindeki kontrolünü kaybediyordu. Gerçekten aşk, böyle bir şey miydi? Bununla nasıl baş edebilirdi?

“Böyle mi kandırıyorsun her güzeli?” dedi Gülaşah birbirlerine nefesleri kadar yakın bir mesafedeyken.

Varaka bakışlarını çekemiyordu gözlerinden. “Sadece en güzellerini ve bir de ansızın kalbimi çalanları.”

“Her şeyin üstüne bir de tatlı dil ha?” dedi Gülaşah, karşısındaki efsun bakışlara.

Varaka merak ediyordu. “Ne zaman öğrendin ya da ilk ne zaman dönüştün?”

Gülaşah'ın gözlerinde kederin gölgesi geldi geçti ama bakışlarını Varaka'nın duygu yüklü yeşillerinden çekmedi. “Sekiz yaşındaydım. Akdeniz kıyısında, yüksek bir tepedeki, büyük bir hisarda yaşıyoruz. Babam, tüccarlar şeyhi olduğu için geliri oldukça fazla ve annemin dillere destan bir gül bahçesi vardı. Sürekli o bahçe ile ilgilenirdi, ben de gül sarmaşıkları arasında oynardım. Gül bahçesi denize bakıyordu. Annem alçak surlara oturur, güllerinin kokusu eşliğinde Akdeniz'i seyrederdi. Bir gün güllerin arasında bir yılan gördüm, annem de o sıra surların kenarında oturmuş, yine denizi seyrediyordu. Yılan beni görünce ikimiz de duraksadık. Ondan kaçmam gerekirdi ama o da kaçmadı ve bir şekilde ona karşı bir çekim

oluştı içimde o an; beni olduğum yerde tutan bir histi. Bana bakıp uzun uzun tısladı. Sonra içimde bir şey yankılandı, beni ona, yılana çeken bir şey ve annem bakışlarını denizden çekip bana çevirdiğinde o an her şey çabucak olup bitti. İlk defa ne olduğunu anlamadan dönüştüm; neye ve nasıl dönüştüğümü bilmeden. Annem beni o an öyle dönüşürken görünce oluşan panikle dengesini yitirdi ve surlardan aşağı düştü. Annem, o yükseklikten Akdeniz'in sularına karıştı ve kayboldu. Babam ve adamları bir ay boyunca aradılar ama cansız bedenini dahi bulamadılar.”

Varaka'nın yeşilleri buğulanmıştı. “Ben... özür dilerim, yararı deşmek istememiştim.”

Gülaşah başını iki yana salladı. “Hayır, deşmedin. Her şeyi çok önce aştım. Hem o zamanlar küçüktüm ve insanlarla dolu bir hisarda yaşıyordum. Babam da bir dediğimi iki etmez, o yüzden bana üzülme. Bazen her şey benim yüzümden oldu desem de ben de ne yaptığının farkında değildim, zaten o andan sonra babam ne olduğumu anladı. Beni herkesten sakındı, sakladı. Ama asla kısıtlamadı, özgürlüğüme ket vurmadi. Ben de öğrendim. Olduğum şeyden korkmadan önce, masalları ve efsaneleri dinledim. Babam gittiği yerlerdeki öğrendiği tüm bilgileri döndüğünde bana anlattı. Tën değiştirenleri böyle öğrendim ve onlardan biri olduğumu. Sonra sürekli şekil değiştirdim, kendimi keşfettim. Bir süre önce hanımım beni buldu, o an ölüyordum. Ve şimdi buradayım, bizler korkulacak ya da tapınılacak varlıklar değiliz. Biz, ikinci bir beden bahşedilen insanlarız o kadar,” dedi yüzüne geniş bir gülümseme kondurarak. “Ve bence bu bir lütuf ama bedeli var. Ortaya çıktığında sevdiğim birini kaybettim.”

Varaka hayretle kaldı, Gülaşah'ın güzelliği altından böyle bir hikâye çıkacağını hiç düşünmemişti. “Bence sen harika bir kadınsın. Babanın üstüne titremesine şaşmamalı,” dedi tek bir nefeste.

“Peki, senin hikâyen nedir?” dedi Gülaşah, anlatma sırası Varaka'ya gelmişti. Ama o başını belli belirsiz salladı. “Benim hikâyem başka zamana kalsın, böylece seni bir kere daha kaçırabileyim,” dedi Gülaşah'ın gülümsemesine karşılık verirken.

“İkimiz de aynı soydan geliyoruz ve sen o gözlerinle beni etki altına aldın,” dedi Gülaşah.

“Bu benim gücüm, emin ol şu an gücümü kullanmıyorum,” dedi Varaka kendinden emin bir şekilde.

Gülaşah kıkırdadı, yanakları daha da kızardı. “O zaman ne mutlu sana, beni daha fazla görebileceksin ama şimdi içeriye dönmem lazım. Yoksa hanımlarım babama haber edebilir. Ve babamın fazla korumacı olan hâline şahit olmak istemezsin,” dedi, sonra kaçarcasına arkasını dönüp balkon kapısına yöneldi.

“Burada mı kalacaksınız?” diye bağırdı Varaka ardından.

“Babamı bilmem ama ben bir süre hanımımın yanında kalacağım,” dedi Gülaşah ve salona adım attı. Varaka mutlulukla Neith'in gece göğüne çevirdi bakışlarını ve onu dinleyen yıldızlara bir dilek fısıldayıp Gülaşah'ın ardından içeri girdi.

O anda salonun ortasındaki havuzun etrafını rengârenk oryantal kıyafetleri içinde, bellerinde zil, yüzlerinin yarısı tül peçelerle kapalı, saçları salık altı dansöz sarmıştı. Bileklerinde yine rengârenk tül kumaşlar sallanıyordu. Salonun bir kenarına da ellerinde çalgıları ile çalgıcı kadınlar oturmuştu. Biri darbukaya vuruyor, biri elindeki kanunu sanki son çalışmış gi-

bi coşturuyordu. Diğerinde ise sistrum dedikleri zilli bir alet vardı ve sonuncu kadın ise kocakarıların teflerinin yanından bile geçmeyen bir tef sallıyordu. Dansözlerin belleri, çalgıların sesleriyle uyum içinde kıvrılıyordu. En kıvrak hareketlerini sergiliyorlar, salondaki her kadın ve erkeğe görsel bir şölen yaratıyorlardı. Su gibi akışkan hareketleri, bileklerindeki tül kumaşları uçuşturuyordu. Renk girdabı içinde salonun ortasında döndüler.

Varaka bakışlarını dansözlerden ayırıp babasının yanına usulca oturan Gülaşah'a, daha sonra tahtında oturan hanımına çevirdi. Karran, hanımının sağında dikiliyordu. Bennu ortalıkta yoktu. O da ilerleyip hanımının solunda yerini aldı. Nibbe şarabını yudumlarken dansözleri seyrediyordu.

Sonsuz Saray'ın kubbeli taht salonu, Varaka için tam bir şenlik havasındaydı. Rüya gibi, çölün kalbinde koca bir sarayın içinde, hanımının yanında ve onun kalbini çalan kadının gözlerinin önündeydi. Varaka bu eğlenceleri en son Kleopatra Sarayı'nda görmüştü ama oradaki insanlar o kadını eğlendirmekle görevliydi. Ve yaptıkları her eğlencenin sonu kanla bitiyordu. Kleopatra'nın kan açlığı vardı ve hakir gördüğü her hatada insanları, ona hizmet edenleri kırbaç cezasına çarptırıyordu. Bazen cezalıları kendi elleriyle kırbaçlıyordu. Varaka durduramadığı bu manzaralara çok şahit olmuştu.

Eğlence devam ederken salon kapılarından şişmiş karnını saklayan bol kıyafetler içinde Şahmeran girdi. Ardında iki cin kadını, Nailah ve Amarna vardı.

İnsanlar onu gördü...

37. BÖLÜM

Kadim Şahmeran'ı. Cinler Malikası'nı...

Gözleri ve uhrevi güzelliği ne olduğunu, kim olduğunu açıkça ele veriyordu. Çalgılar devam etse de Şahmeran fısıltıları duydu.

"Bu o."

"Kadim Şahmeran, bu."

"Evet evet o, Avcı Şahmeran."

"Ninibe aşkına, asırlardır yaşıyor ve hâlâ gencecik."

"Demek söylentiler doğruymuş, cinlerin kraliçesi olmuş."

"İlk soylar yok olmamış mıydı?"

"Ardındakilere bakın, cinler burada."

"Tövbeler olsun."

"O bir marah. Bizden uzak dursun."

"Burada ne işi var? Baksana karnını saklıyor. Gebe."

"Onların yanında nasıl yaşıyor?"

Buna nasıl cesaret ediyor?"

"Hanımımız onu himayesine mi almış?"

“O efsanelerdeki zincir kırbacını görmek isterdim.”

Kimseye bakmadı Şahmeran, Ninibe’ye bir baş selamı verip tahtın en yakınındaki boş minderlere oturdu. Nailah ve Amarna iki yanına geçti.

Varaka’nın bakışları tekrar Gülaşah’ı buldu. Gülaşah da bir Şahmeran’a bir Varaka’ya bakıyordu. Varaka, Şahmeran’a doğru baş işareti verdi. Gülaşah’a anlatmaya çalışıyordu. Ondan olduklarını, ona bağlı olduklarını, ona karşı hissettiklerinin gerçek olduğunu.

İnsanlar, Şahmeran’dan çekindikleri için bakışlarını dansözlere çevirdiler. Bir müddet sonra çalgılar sustu, dansözler ortadan kayboldu. Gecenin en önemli anı gelmişti; Ninibe, taç giyecekti.

Tüm kocakarılar ayaklandı ve tahtında oturan Ninibe’nin etrafını sardılar. Tahtın yükselen alevleri hiçbirine dokunmadı. Bennu elindeki yastığın üzerinde taşıdığı altın işlemeli taçla görüldü ve usul usul ilerledi hanımına doğru. Ninibe bu gece çok keyifliyi. Şu anda içinde bulunduğu anı o yaratmamıştı, bu an... sevgi, saygı ve bağlılıkla hayat bulmuştu. Bennu yanlarına varınca başkocakarı Dürdane öne çıkarak, tacı dikkatle elleri arasına aldı. Tüm salon ayağa kalktı. Dürdane, tahtın üzerinde bulunduğu platforma adım atarak Ninibe’nin önüne dikildi ve çığırđı: “Sana şükürler olsun, Çölün Hanımı. Seninleyiz, sana bağlıyız ve bu taçla onurlandır bizi,” dedi ve tacı, Ninibe’nin başına koyuyordu ki... salondaki her ağızdan bir haykırış koptu.

Salon kapılarından içeri hiç tahmin edilemez biri girdi, hem de elinde parlayan bir taçla. Altına giydiği gece göğü şalvarından ve uhrevi ak saçları ve ak gözlerinden tanıdı halk onu.

Şu an buraya, Sonsuz Saray'ın salonuna gökten inmişti, Gece Ninesi Neith. Dürdane bilgece bir tavırla altın tacı geri çekti. Ninibe'nin bakışları, ak gözlü Neith'in üzerindeydi. Şaşır-mıştı. Beklemiyordu. Sonra onu gördü Ninibe. Neith'in kırışık parmaklarında tuttuğu... yaratılışa yine ona, Neith tarafından hediye edilen takımyıldızdan oluşan tacı... Kaybettiğinde üzüldüğü tacı... Aldebaran Tacı'nı. Ve minnetle baktı Neith'e. İnsanların dudaklarından hayret nidaları yükseldi ve hafifçe başlarını eğdiler gecenin önünde. Kocakarılar geriye çekildi. Ninibe tahtından kalktı, Neith önünde dikildi tacın sahibinin. Ak bakışları mânâ yüklüydü ve konuştuğunda tüm salon nefesini tuttu.

"Kaybolan, sahibine döndü. Onu kaybettiğinde takımyıldız, gecenin atlas yorganına döndü. O an anladım, Çölün Hanımı. Savaşın ama asla başından çıkarmadın tacını. Aldebaran, yeniden yükselişin için kendini sakındı."

Ninibe ağlayabilse şu an ağlardı. O kadar minnet doluydu ki yaratılış geldi aklına. O kadim zamanlar doldu zihnine ve yine o aynı sahne...

"Eğ başını, Çölün Hanımı. Eğ başını, güzel Ninibe. Eğ ki Aldebaran parlсын. Halkının, tüm çölünün önünde kraliçe kaybolanını alsın," dedi Neith, herkesin içine akan gecenin karanlığını taşıyan uhrevi sesiyle.

Ninibe eğildi Neith'in önünde. Tüm halkının ve onun için burada olan tebaasının önünde. Neith takımyıldızdan oluşan tacı koydu başına. "Kaldır şimdi başını, kumları dize getiren. Kaldır başını korkusuz soy öldüren. Bu, senin yeniden varoluşun."

Ninibe başını kaldırdığında tacın en parlak isim yıldızı Al-

debaran ihtişamla parıldadı. Tüm sulu gözler kısıldı. Amarna ve Nailah arkalarını döndü çünkü Aldebaran'ın ışığı cilleri kör ediyordu. Neith, bunu tacı Ninibe'ye ilk hediyesinde söylemişti. Yıldız, gece göğünde yerini alsaydı, Neith onu bazı yaratılanlardan saklayacaktı. Bu, Neith'in, Ninibe'ye başka bir hediyesiydi. Ninibe başını kaldırıp doğrulduğunda Aldebaran'ın ışığı azaldı. İnsanlar ellerini yüreklerinin üzerlerine götürdüler ve salondaki her ağızdan tek bir ses yükseldi: *Sayidat AlSahra. Sayidat AlSahra.*

İnsanlar gözyaşı döktü. Halkı, kraliçeleri için, Ninibe için, mutluluk gözyaşı döktü. Hepsini, ilahilerin önünde anın büyüğü sarmıştı. Bu gece kulaktan kulağa... dilden dile... bir masal gibi anlatılacaktı.

Kocakarı dedi ki:

"Bu geceyi gören gözler... ah...

Bir daha hangi büyüye kapılacaktı."

Netih son kez, "Güzel Ninibe. Savaşın kutlu olsun," dedi ve yıldızlı, yumuşak bir gece karanlığına sarmalanarak yok oldu.

Halkı, Ninibe'nin önünde yerlere kadar eğildi. Salondaki her yürek onun için attı.

38. BÖLÜM

Ninibe taç giydiği gecenin sabahında, Güneşen'in ışıkları yüzüne altın bir tül gibi serilmişken uyandı geniş yatağında.

Bakışları odasında gezindi. Aldebaran Tacı, süitinin ortasındaki kızıl kadife yastığın üzerinde parlıyordu. Dün geceye kadar onu sonsuza dek kaybettiğini sanmıştı. Ama yanılmıştı, tacı ona geri dönmüştü. O yaratılıştan bir hediyeydi, değeri çok fazlaydı.

Yataktan kalktığı sırada Nailah ve Amarna her sabah olduğu gibi onu hazırlamak için geldiler ama bu sabah başka bir sabah değildi. Önce bir şeyler yemek istedi. Nailah hemen bir tepsi dolusu yiyecek ve bir testi şarap getirdi. Sabah ziyafeti bittiğinde hamama götürüldü. Nailah ve Amarna onu yıkadı ve giydirdi. Bu sefer

Ninibe'nin üzerine giydiği yarı bir savaş zırhıydı. Bugün bir çöküş yaşanacaktı ve Ninibe onun için hazırlanmıştı.

Kendi yarattığı kenarları altın varaklı boy aynasının önüne geçti.

Boynunu saran, omuz kısmını açıkta bırakıp oradan çaprazlama göğüslerini kapatarak belinin iki yanından kuşak gibi dolanan ve belinden itibaren bacaklarına bir pantolon gibi oturan alt ve üst parçaları birleşik siyah renkte, keten kumaştan yapılma bir kıyafetti. Bel kısmı açıkta kalmıştı. Daha sonra omuzlarını örtecek çok ince demir örmesi bir parça oturtulmuştu. Ve son olarak da yine siyah renkte uzun bir pelerin omuzlarına kapandı. Ayaklarına ipleri bileklerini saran bir savaş ayakkabısı giydi.

Çölünün rengi ile aynı olan saçları ardına salık bırakıldı. Yeşil gözlerine sürme çekildi, şimdi bakışları keskin birer hançer gibiydi. Saçlarına zincirden örülmüş bir alınlık takıldı; gözlerinin ortasında ayrılıp burnunun iki yanından aşağı inen zincirler, saçlarının arkasında birleşiyordu. Yüzüne yayılan bir örümcek ağı gibiydi. Aldebaran Tacı'nı ise alınlığın üzerine yerleştirdi. Nailah ve Amarna'ya zarar vermemek için Aldebaran'ın parlaklığını dizginledi.

Ve hazırlanıp aşağıya inmeden, daha önce haber gönderip saraya bağlı olan kendi minarelerinde beklemelerini istediği kocakarıların yanına gitti. Onları bir göreve gönderecekti.

Kocakarılar için ayrılan büyük minareye girdi. Kocakarılar yan yana yerden yüksek bir sedire dizilmiş onu bekliyorlardı. Ninibe'yi görünce hepsi ayaklandı.

Dürdane öne çıktı: "Bizden isteğiniz nedir, hanımım?"

Ninibe hepsini tek tek süzdü. Bakışlarında bilgelik, bağlılık okunan on üç yüze tek tek baktı. "Ödünç bir uçan halı istiyorum. Ve gitmeniz gereken bir yer var."

Ninibe onlara gitmeleri gereken yeri ve yapmalarını istediği şeyi söyledi. Kocakarılar tereddüt bile etmeden kabul ettiler.

Hepsi başlarını eğdi Ninibe'nin önünde. "İsteğiniz bizim için bir emirdir, hanımım," dedi Dürdane ve dikildikleri halıların üzerinden çekildiler. Yedi halı vardı minarenin zeminini kaplayan. "Buyurun hanımım, dilediğiniz sizindir." Ninibe birini seçti ve tekrar kocakarılarına döndü.

"Geri döndüğünüzde ben burada olacağım. Bugün bir çöküş benimle tanıklık etmenizi isterdim ama sizin için daha ihtişamlısını saklıyorum."

Ne Dürdane ne de diğer kocakarılar hiçbir şey sormadı. Ne olacağını, Ninibe'nin kimin kapılarına dayanacağını biliyorlardı.

"Tüm dualarımız sizin için, size hanımım."

Ninibe hürmetlerini kabul etti. "Çok yaşayın Dürdane, çok yaşayın. Bohçalarınızı hazırlayın ve çıkın yola. Daha çok savaşımız olacak."

Eyynur, Neciba ve Safura, çoktan hazırlanmış bohçaları halılardan birinin ortasına bırakmışlardı. Ve geniş balkona açılan kapıları açtılar. Birini bırakarak hepsi halılarının üstünde yerini aldı.

Ninibe, başkocakarıya döndü. "Benim için hep özeldiniz, biliyorum yeni geldiniz. Sizden başka kimseye güvenemem."

Dürdane sadece başını eğdi. Sonra Safura döndü hanımına. "Ona iyi bakın ne olur, güzel hanımım. O kızımdan bana kalan tek yadigâr."

Ninibe, Safura'nın hangi yadigardan bahsettiğini biliyordu. "O benim için bir mücevher. Sizi kutsuyorum, haydi uçun," dedi ve halılar havalandı öylece. Kocakarılar son kez hanımlarına hürmetlerini sundular ve söylenen şeyi yapmak için saraydan usulca süzöldüler. Ninibe, halılar gözden kaybolana

kadar baktı o açık balkon kapılarından. Kocakarılar uzun bir yola gidecekti ve Ninibe biliyordu ki onun istediğini yerine getirmeden dönmeyeceklerdi.

Taht salonuna indiğinde, dün geceki ana şahit olanların hepsi oradaydı. Şeyhler ve hanımları, ten değiştirenleri, bedevi kabile liderleri. Döndüğünde sarayın yönetimi ve onların bilinmez geleceği için de toplantı yapacaktı.

Salon kapılarından adım attığı anda, Varaka yüksek sesle gelişini haber verdi: “Farafr’a’nın Yüce Hanımı!”

Ninibe salonun ortasındaki süs havuzunu geçerken tüm gözler onun üzerindeydi, alev alev yanan tahtına yürüdü ve ihtişamı ile oturdu. Tüm salon nefesini tutmuş gibi, tek vücut olarak önünde eğildi.

Ninibe’nin sesi bir kum fırtınası gibi yükseldi. “Evet, her şeyin başladığı zamandayız. Çöl değişiyor, düzen değişiyor. Savaşma katılın! Çıkarlarınız olmayabilir, düzenin bozulmasını istemeyenleriniz olabilir ama bu gerekli. Yaratılıştan bu yana bu bizim... göktekilerin meselesiydi. Ve siz yaratılanlar, hep bunun bir parçası oldunuz. Ben bu üstünde durduğunuz çölü yaratan Ninibe. Benim ulu gücüme tanıklık edeceksiniz. İster burada benimle yaşayın, isterseniz evlerinize dönün. Değişen hiçbir şey olmayacak ama zamanı geldiğinde benim için savaşacaksınız. Bu çölün kurtuluşu olacaksınız.”

Ninibe salonda gezdirdi bakışlarını, insanların yüzünde okunan bir başkaldırıydı.

Ninibe biliyordu, hepsi onun için savaşacaktı. Çöl için. Kendileri için.

Tek tek gözlerinin içine baktı tebaasının ve tekrar konuştu: “Nil Kralı’na, Kleopatra’ya kininiz ve nefretiniz var. Gökte otu-

urken onların benim yerime çölümde saraylar kurmalarına müsaade ettim ve sizlere sırt çevirdiğimizde sürüklendiğiniz bu keşmekeşi çok geç fark ettim ancak artık buradayım. Sizlere kök söktüren, doğudan batıya hüküm süren tüm sarayları, tüm kabileleri yerle bir edeceğim. Farafra unutmaz! Yeni bir çöl, eskisinin küllerinden doğacak.”

Ninibe gökten düşerek, bedevilerin ve diğer harabe şehirlerin sesi ve intikam için sivrilmiş silahı olmuştu. Uğultular yükseldi ve hürmetler sunuldu, Ninibe hepsini kabul etti.

“Şimdi çekilebilirsiniz. Dilediğinizi yapmakta özgürsünüz. Ben olmadığım zaman burada sorunlarınızı şimdilik Şahmeran çözecek,” dedi Ninibe bakışlarını yerdeki minderlerin üzerinde oturan Şahmeran’a çevirerek. Şahmeran bunu beklemiyor olmalıydı ki kaşları çatıldı ama hanımının isteğini kabul edercesine başını eğdi. Tüm salonda uğultular kesildi ve salon boşalmaya başladı. Bazıları evlerine dönecekti, burada kalanlar ise ya odalarına çekildiler ya da sarayın ihtişamının tadını çıkarmaya dağıldılar. Ninibe biliyordu, sarayın içinde husumetler çıkacaktı, kabileler ve soylar birbirine alışana, beraber yaşamayı öğrenene kadar olaylar olacaktı. Ama onlara fırsat tanıdı, refahın içinde düzen kurma fırsatı.

Salon boşaldığında geriye Şahmeran, iki cin kadını, Varaka, Bennu ve Karran kaldı.

Ninibe, onu izleyen Şahmeran’a çevirdi bakışlarını. “Ben gelene kadar sarayın tadını çıkar, eminim saraylarımızı özlemişsindir.”

Şahmeran hiçbir şey sormadı, kabul edercesine başını eğdi. Ninibe, savaş kıyafetleri içindeki üçlüye döndü. “Benimle gelin.” Şahmeran ve iki cin kadını taht salonunda bırakıp peşi

sıra çıktılar. Kocakarlarının kaldığı minareye yöneldiler, Dürdane'nin bıraktığı uçan halıya doğru.

Üçlüden hiçbiri o ana kadar bir şey sormamıştı, sadece Ninibe'nin emirlerini uyguluyorlardı. Ama içlerini kemiren merak ve endişe Farafra'nın kumları kadardı.

Ninibe, Benu'ya döndü. "Sen kanatları ve yanımızda uç." O an Benu şekil değiştirdi ve açık pencereden dışarı fırladı.

Ninibe, geniş halının ön tarafına oturdu, Varaka ve Karran da arka uca yerleşti.

Ninibe sadece, "Sıkı tutunun," dedi.

Varaka yüksekten korkuyordu, endişesini belli etmemeye çalışsa da daima sakinliğini koruyan Karran'a doğru sokuldu. Ve Ninibe'nin büyüsünü hisseden dokuma halı yükseldi. Kocakarlarının çıktıkları gibi süzülerek çıktılar balkon kapısından. Sarayın dışına çıkıp daha da yükseldiklerinde Varaka ürperdi ve bir haykırış koyverdi.

"Sakin ol. Sorun yok," dedi Karran ciddiyetle, Varaka'nın kolunu koparırcasına tutuşuna aldırış etmeden.

"Ben sürünenim, uçmak doğama aykırı!" dedi Varaka tiz bir sesle ve hanımına döndü. "Ulu Hanımım, nereye gidiyoruz?"

Ninibe bakışlarını çölün ufkuna dikmişti. Halının onu istediği yere götürmesine izin veriyordu. "Kleopatra Sarayı'na... Onu saklandığı delikten çıkarmanın vakti geldi."

Varaka, Kleopatra'nın adını duyunca daha da ürperdi ama kendini bırakmanın zamanı değildi, içindeki korkularını karşısına aldı ve zehrini saldı. İntikamın tadını alabiliyormuş gibi çatal dili, aralanan dudaklarından çıktı ve bir tıslama koyverdi. Karran... sessizliğini koruyordu ama Varaka'nın aksine,

gözlerinde yaklaşmakta olan fırtınanın gölgeleri açıkça okunuyordu.

Kum tepelerini aştılar, batıdan güneye uçtular. Güneş en tepeye vardığında Bennu, kulakları sağır edecek bir çığlık kopardı ve Ninibe sarayı gördü. O mermer sarayı...

İçinde kanlı kraliçenin olduğu sarayı...

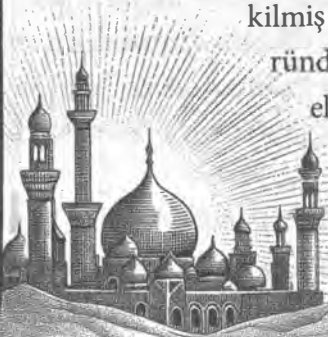
39. BÖLÜM

Saray önlerine serildi.

Taştan surları ve kuleleri, içindeki kraliçenin hükmünü yansıtırçasına, tüm heybetiyle göğe doğru yükseliyordu. Ağır demir kapıları kapalıydı ve umudun yittiği salonlarının kubbelerinden kan damlıyordu. Kraliçenin emriyle, ticaret kervanları hariç giriş ve çıkışlar yasaklanmıştı.

Bennu gökte keskin bir çığlık daha attı, kanatlarının gölgesi surlara değişiyordu. Varaka'nın yüreği daraldı. Karran ve Ninibe'nin bakışları, sarayı yıkacak kadar hiddetliydi.

Gözcüler onları görür görmez bağırıştı ve alarmları harekete geçirdiler. Ninibe, uçan halıyı kapalı demir kapıların gerisine indirdi. İlk olarak okçular, ellerinde çekilmiş okları ile surların arasından göründüler. Ninibe onlara baktı ve bir el hareketi ile hepsini geriye püskürttü. Kleopatra'nın savunma sistemini biliyordu ama kraliçe onun kuşatma gücünden habersizdi. Karşılarında bir

ilahi ve altlarında onun çölü vardı. Şans, bu sarayı çoktan terk etmişti.

Ve o an sesi, göğün kubbesini yaran ilahi bir yankıya dönüştü. Sarayın içindeki her insanın zihnine seslendi. Kleopatra, oturduğu her karışı altın salonunda duydu Ninibe'nin öfkeli sesini.

“Benim olanı almaya geldim. Açın kapıları!”

Şimdi Karran'da olduğu gibi Varaka'nın da bakışlarında intikam alevi tutuşmuştu.

Ninibe içerideki uğultuyu işitti. İnsanlar korkuyordu. Bir ilahinin gazabı üzerlerine yağacaktı. Her ne kadar Kleopatra'nın halkı olsalar da onlar çölünün insanlarıydı. Ve onları bu saraydan kurtarmak için gelmişti. Öfkesi ve kini tamamen içerideki kraliçeye aitti.

Ninibe tekrar seslendi: “Benim kumlarınımın üstünde hüküm sürebileceğini sanan kraliçe... Çık dışarı! Çık ve önümde eğil!”

Bir ok dalgası daha üzerlerine geldi. Ninibe kumları havalandırıp önlerine bir duvar gibi çekti. Okçular durmaksızın art arda okları gönderiyordu, Ninibe ise kumdan duvarı üzerlerine sürdü ve surları kumlara boğdu. Ortalık durulurken Ninibe biraz daha bekledi.

Ama Kleopatra gelmedi. Kibirliydi, öyle ki, bir ilahinin çağrısını bile hiçe sayıyordu. Ninibe istese şu an onun oturduğu tahtın önünde belirirdi. Ama hayır... Onun kendi ayakları ile gelmesini istiyordu.

“Geri çekilin,” dedi Varaka ve Karran'a. Onlar geri adım atarken Ninibe öfkeyle ellerini göğsüne kaldırdı. “Bu saray başına yıkılacak, Kleopatra. Ve sen... kendi kanında boğulacaksın.” Sonra çöle seslendi.

“Ey Farafra! Ey gücümle dize gelen! Üzerinde durup da hanımına hürmet etmeyi, saklandığı yerden çıkar!”

Ve çölün derinlerinde bir gümbürtü koptu. Kumlar kabardı, Kızıldeniz’in dalgaları gibi köpürmeye başladı. Tam o an da Ninibe’nin önünde bir ışık patladı. Ninibe bir adım geriye sendeledi. Işıklar içinde bir siluet belirdi. Ninibe savunma pozisyonuna geçti ve karşısındaki aslan yeleli kadına baktı. Kleopatra’nın ona değil de taptığı o kanla yıkanan ilahiye...

Gökten, ona tapan kraliçeyi ve sarayı savunmak için inen savaş zırhı içinde, kan rengi saçları salık, elinde baltasıyla Sekhmet, öfke bezeli kızıl gözleriyle Ninibe’ye bakıyordu.

“Asla yetmeyecek, değil mi?” dedi. “Asla doymayacaksın.”

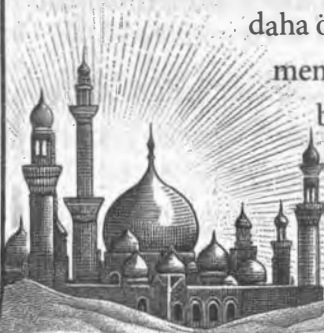
40. BÖLÜM

Şahmeran taht salonunda geniş minderlere yayılmış, Nailah ve Amarna ile sakinliğin getirdiği huzurun tadını çıkarıyordu.

Aralarında fısıltılar dönerken altın tepsiler içinde hurmalar, ballı lokmalar ve narlı şerbetler getirilmişti. Cinler Malikası, gebeliğinin son zamanlarında şımartılıyordu. Şahmeran'ın bir eli karnında diğer eli ağzına attığı hurmadaydı. İki cin kadını da sohbetleriyle ona eşlik ediyordu.

Nailah'ın sesi heyecanla titreşti. "Malika'm... koca saray şu an bize mi ait?"

"Geçici olarak," dedi Şahmeran. Sesinde onlara ait olmayan bir şeye sahip olmanın getirdiği huzursuzluk vardı. Cinler, artık kraliçesi olduğu halk, çöl üzerinde daha önce böyle bir lüks ve ihtişam görmemişti. Kahire onlara verilse de bu bir anlaşmanın sonucuydu. Şahmeran, halkının kalbinde yatan hisleri çok iyi anlıyordu. "Yuva diyebileceğimiz yer, sadece Kahire ve yün çadırlarımız."

Amarna kendi önünde duran ballı lokmaları Şahmeran'ın tabağına itti. "Kahire de bizim değil, Malika. Biz hiçbir yere ait değiliz. Ve bu... bizim lanetimiz."

Nailah bir kedi gibi başını yana eğdi, parlayan gözleri uzaklara dalmış gibiydi. "Peki, geri dönebilecek miyiz? Bizi Çölün Hanımı'nın hizmetine verdiniz."

Şahmeran huzursuzca kaşlarını çattı, "Bilmiyorum. Gelecek... ah!" Sözüünü bitiremedi. Karnında, sanki yerin en derin damarlarından gelen bir sancı kıvrılmıştı. Ardından bir tane daha. "Ahh!" Ve bacaklarının arasından bir şeylerin aktığını hissetti.

İki cin kadını hemen iki yanına geçti.

"Hanımım, neyiniz var?"

Şahmeran minderlerin üzerine yaslandı. "Geliyor... Nailah! Geliyor!"

Amarna, korkuyla dudaklarını ısırdı. "Ulu cinler aşkına..."

Şahmeran iki elini karnına bastırdı, kasılma bu kez bir yıldırım gibi indi. Haykırışı taht salonunun kubbelerinde yankılandı. "Ebeleri çağırın! Geliyor!"

Nailah derin nefesler almasını söylerken, hanımının terini bir kuşakla sildi ve üzerindeki kıyafetleri alelacele çıkarmaya başladı. Amarna taht salonundan koşarak çıktı.

Şahmeran, alnından ter damlaları süzülürken acısına rağmen gülümsedi. "O çok güçlü... Geliyor, Nailah!"

Nailah, Şahmeran'ın gülümsemesine eşlik etti. "Ben de hissediyorum, hanımım. Sakin olun, ebeler hemen geliyor. Derin nefesler alın, verin."

"Daha erken, daha çok erken ama... Ulu cinler, hanımınız geliyor!" Şahmeran kasılmaları arasında sakinliğini korumaya çalıştı. O bir kraliçe doğuruyordu. Derin derin soludu. Ağır

kapılar açıldı, büyük bir koşuşturma başlarken Şahmeran'la beraber gelen yaşlı cin ebeleri içeri girdi.

Ebelerden biri dizlerinin üzerine çöktü, gözleri sönmekte olan bir yıldızın çırpınan son ışığı gibi titrekçe parlıyordu. Şahmeran'ın ayırdığı bacaklarının arasına yöneldi. "İkının, hanımım... geliyor. Şanlı olan geliyor."

Bu bebek, Şahmeran gebeliğini duyurduğu andan itibaren, Demon Cinleri tarafından umutla bekleniyordu. Kurtarıcı olacaktı. Cinlerin içindeki karanlığı, ışığı ile aydınlatacaktı. Şahmeran tüm gücüyle ıkındı. Minik bir başın bacaklarının arasından zorla çıkmaya çalıştığını hissediyordu. Baş dönüyor, vücudundaki her kemik adeta kırılıyordu, sanki damarlarında kan değil yakıcı bir ateş dolaşıyordu. Bir cana hayat vermenin o kutsal bedelini ödüyordu.

Kubbenin altı onun çığlığıyla doldu. Doğumu duyan birkaç cin kadını da bu kutsal anı görmek için salona doluştu. Dışarıda Cin Muhafızları olası girişlere karşı kapıları tutuyordu.

Yaşlı ebe, "Bir kez daha, Malika'm!" diye emredercesine seslendi.

Şahmeran son bir çığlık kopardı ve çığlığın ardından salonunda çınlayan bir ağlama sesi duyuldu. Berrak ve kudretli... sarayın duvarlarına çarpıp yankılandı. Bu sesi duyanların hepsi nefesini tuttu. Sanki koca saray susmuştu ve *Malika al-Asliya*'nın sesini duymak istiyordu. *Cinlerin Kraliçesi*'nin.

Şahmeran tükenmişti, açık tutmakta zorlandığı gözleri ile ebenin ipek şallara sardığı kan içindeki bebeğine baktı. "Gösterin onu bana." Bebek ağlamaya devam ederken yaşlı ebe onu havaya kaldırdı. "Ömrü uzun olsun, Malika'm," dedi ve Şahmeran'ın koynuna bıraktı ilk doğanını.

O an cinler ağlıyordu. Bu ses, onların kurtuluş ilahisiydi.

Ve masalı anlatan kocakarı burada yüzünü örttü.

“Bundan sonrasını anlatmak istemem,” dedi.

Ama bu masalın sonu daha gelmemişti.

O sırada salonun içinde huzursuz bir sis bulutu kıvrılmaya başladı.

Götekiler böyle girişleri severdi.

41. BÖLÜM

Salonun kubbeleri ağır bir sisle boğuldu.

Kaos burada değildi ama çılgınlık sisin içini doldurdu.

“Hep alacağım ilk doğanın, her ne kadar soyu reddetse de çapkın Simurg’un kanından olacağını sanmıştım.” Ses, zehirli bir tıslama gibi kıvrıldı. “Beni yanılttın, Şahmeran,” dedi o sisin içinden çıkan kara saçlı, kara gözlü kadın. Sesinde bin yıllık intikamın yankısı vardı.

O an, sarayın dışında sanki gök yarıldı. Duvarlar ve sütunlar titredi. Ve sarmallar oluşturan üç öfkeli ses, birbirine karışarak salona doldu. “Onu öldür, Neha! İlk doğanı öldürün! Onlar gelmeden, kehanet gerçekleşmeden öldürün.” Dışarıda yankı bulan ses, Kader Dokuyanlar’a aitti. Hepsı gelmişti. Yeni doğanı almak için, onu öldürmek için gelmişlerdi.

Ebelerin çığlığı, Şahmeran’ın yüreğine kordan bir hançer gibi saplandı ve karşısında yaratıcısını görünce asırlardır beslediği korku gün yüzüne çıktı. Neha, ilk so-

yunun ilk doğanını, yemini için almaya gelmişti. Şahmeran kucağındaki bebeğine daha sıkı sardı kollarını. “Bizi koruyun! Malika’yı koruyun!” Ama salondaki cinler, kabilelerindeki diğer cinlerin aksine, Neha’nın ve ardında gölge gibi duran iki ilahinin gücü karşısında cılızlardı. Kader Dokuyanlar da Neha’nın ardını kollamak için sarayın dışını tutuyorlardı.

Neha kollarını açtı. “İlk doğanı bana ver. Bu, bana yaptığın ihanetin cezası olacak, Şahmeran. Onu yeni avcım yapacağım. Benim için cinleri avlayacak.”

Şahmeran, kucağında bebeği ile doğrulmaya çalıştı, kehribar gözleri alevlendi. “Ben cezamı asırlar önce çektim. Bebeğime dokunamazsın. Cesedimi çiğnemedenden asla!”

Neha, kubbelerde yankılanan bir kahkaha attı ve kara gözlerindeki habis parıltıyla baktı. “Memnuniyetle.” Ve elinde beliren mızrağı Şahmeran’a doğrulttu. O an Şahmeran’ın yanında bulunan Nailah kendisini siper etti. Amarna ise öne fırladı, Neha’nın karşısına dikildi. “Hanımımıza dokunamayacaksınız,” dedi ve sağ elinde parlayan cin ateşini Neha’ya savurdu.

Neha üzerine gelen cin ateşinden hızla geri çekilerek kurtuldu. “Biz altı kişiyiz. Bizi durdurmaya sizin kor olmuş cin ateşiniz yetmez.”

Amarna sinmedi, korkmadı. Kanındaki koruma içgüdüğü her şeyden öteydi. “Gökten tek başına inmeye korkan seni, sana yemin olsun Neha, bizim cin ateşimiz yok edecek,” dedi. Ve bir parmağını alnının ortasına götürüp parmağının ucundaki cin ateşi ile derisini dağladı. Kutsal cin yemini öyle kolay kolay edilmezdi. Amarna o yemini gerçekleştirene kadar ölmeyecekti.

Bu sefer Neha’nın ardında duran iki ilahi de kahkaha attı.

“Ah siz sefil cinler... sizi avlamayı o kadar özledim ki.”

Amarna bu sefer iki eliyle birden ateşini savurdu. “Gel o zaman.”

Neha ilk darbeden kaçsa da ikincisi kolunu sıyırdı ve cin ateşinin temas ettiği o nokta dağlanarak kapkara oldu. Neha tısladı ve gözünü karartıp mızrağı ile Amarna’nın üzerine doğru hareketlenmeye başladı. Ardındakiler Neha’yı izliyor, onun işaret vermesini bekliyorlardı.

Ebeler ve cin kadınları ise Şahmeran’ın etrafını sarmışlardı. Gözlerinde okunan, bitmek bilmeyen zulüm içler acısı olsa da ebe cinler dahil hepsi de ellerinde parlayan cin ateşiyle Malika ve bebeği korumak için hazırlardı. Amarna ateşini ardı ardına savurdu ama Neha’nın hareketleri kıvraktı ve hepsinden sıyrılıyordu. Amarna’nın ateşleri Neha için yetersizdi.

Salonun kapıları gümbürdeyerek hızla açıldı ve nöbet tutan muhafız cinler, Amarna’ya destek olmak için hareketlendi.

O sırada dışarıda başka bir gümbürtü koptu. Kader Dokuyanlar, ihtişamlı saraya darbe üstüne darbe indiriyorlardı ama koruyucu büyü, Ninibe’nin karışan kanı, darbelere karşı direniyordu.

Salonda ise muhafızları fark eden Neha, yanında gelen diğer ikisine işaret verdi. Muhafızların önü kesildi, kadınlar büyülerini muhafızlara doğru savurdular.

Neha, tam mızrağını Amarna’ya fırlatacağı ki, Amarna’nın önünde beliren gecenin karanlığı onu geriye itti ve gökten inen o kişi Neha’nın karşısına dikildi.

O, Ninibe için Şahmeran’ı koruyan, Gece Göğünün Ninesi idi. “Geri çekil, seni tasmalı yılan.”

Neha’nın keyifli ifadesi, Neith’i karşısında görünce silindi. “Her şeye burnunu sokan Neith... Bu benim meselem, sen çe-

kil önünden. O bebek benim,” dedi ve Neith’e mızrağını savurdu. Neith’in elinde ise kadim silahı, *Yıldızların Orağı* vardı. Her şeyi kesen orak, gece göğünü biçen orak.

Yıldızların Orağı, Neha’nın altın mızrağını biçti geçti o an. “Beni geçemezsin, Neha.”

Neha, muhafızlarla uğraşanlara işaret verdi. Yüzünde beliren sırıtış bir hayvanın yırtıcılığına sahipti. Kadınlar, muhafızları püskürtüp hızla Neha’nın yanına geçtiler. “Seni tek başıma geçemeyebilirim, Neith ama Ninibe’ye karşı durduğumuz gibi çoğunluk bizde.”

Ve üçü aynı anda saldırdı Neith’e. Neith kırışık parmaklarının sardığı Yıldızların Orağını ilk gelen darbeye savurdu. Neha’nın yanında gelen diğer ikisinin ellerinde kendi kutsal silahları vardı, Neith onları da biçti. Bedeni yaşlı olabilirdi ama ilahi varlığında gecenin sonsuz gücü çağlıyordu ve yaldızlı geceden bir büyü duvarı yaratıp üçünü bir geriye itti. “Ben Gecenin Sahibi. Ben sizden önce yokluğu gören Neith! Sizi utanmazlar, daha fazlanızla gelin!”

Neith, o altın kubbeli salonda üçlüye karşı aşılmaz bir duvar gibi direndi. Hareketleri çevik ve hızlıydı. Neha ve diğer ikisi onu daha önce hiç savaş meydanında görmemişti. Ve şimdi karşılarında altında kadife şalvarı, elinde orağı ile daha önce görülmeyen bir Netih vardı. Orağını savurduğu yerde gecenin soğuk karanlığı süzülüyordu. Ak saçlarını örmüş ve başının üzerinde toplamıştı. Ak gözleri öfkesini yansıtırcasına karanlığa gömülmüştü. Hareketleri kendinden emindi. Neha ise Ninibe yüzünden gücünü kaybetmişti. Bu yüzden kendini usulca geri plana çekti ve yanında getirdiği diğer ikisinin karşı çıkışına izin verdi.

Şahmeran'ın etrafını saran cin kadınları gördükleri manzara karşısında kaynamaya başlamıştı. Amarna, hanımının yanına dönmüştü. Şahmeran ise vücudunu sarmaya başlayan acıyı görmezden gelmeye çalışarak, kollarına sardığı bebeğini sanki son sarılışymış gibi sımsıkı tutmuştu ancak çok sürmedi ve gözleri kaymaya başladı, bedeninin titremesi şiddetlendi. Ve işte o an başladı ölümü. Şahmeran, ciğerlerindeki son nefesi verirken bu sefer tüm çölde yankı bulan bir çığlık attı.

İlahiler bile savaşa dur deyip ona çevirdiler bir anlık bakışlarını. Sonra Neith, tekrar bir darbe daha indirdi karşısındaki soluk tenli kadına.

Cin kadınları, Şahmeran'a olanı anlamaya çalıştılar. Şahmeran acı dolu bir çığlık daha attı. Nailah, hemen kucağındaki bebeği aldı. Şahmeran'ın beli sertçe geriye doğru büküldü ve çırpınmaya başladı. Amarna çaresizce haykırdı: "O ölüyor, bebek onu tetiklemiş olmalı!" Hızla Nailah'ın yanında bitti ve bebeği korumak için onları ardına aldı. Şahmeran'ın çırpınması arttı. Ölüyordu. Ona kimse dokunamadı, aralarında şifacı yoktu. Ebeler dahi çırpınmasına engel olup müdahale edemedi.

Şahmeran sadece son kez sesini duyurabildi: "Onu koruyun!"

42. BÖLÜM

Sekhmet gürledi: “Asla yetmeyecek, değil mi? Asla doymayacaksın. Sana değil de bana taptı diye... kibrini onun kanıyla yıkayacaksın, değil mi?”

Ninibe bunun olacağını bilmeliydi. “Benim çölümde, bana biat etmeyen bir kraliçe, tahtında hüküm süremez. Onun akıttığı kanla yıkanan sensin, Sekhmet. Ben, artık o gökten kovduğunuz ilahi değilim,” dedi alev alan yeşillerini Sekhmet’e dikerek.

Varaka ve Karran da olabildiğince saldırı pozisyonu almışlardı. Daha önce bir ilahiyle savaşmamış olsalar da Savaşın Hanımı karşılarında ve her zerrelere birer silah savurmak için can atıyordu. Benu gökte daireler çizmeye başladı. Ninibe emrederse rüzgârları savuracaktı.

Sekhmet baltasını Ninibe’ye doğru kaldırdı. “Sen hâlâ düzen bozansın.

Sen bir katil, bir soy kurutansın.

Dön de kendine bak, ne kadar zavallısın.”

Ninibe, Sekhmet’in laflarına

aldırmadı. “Savaşın Kadını... Seni diliyle değil, bileği ile savaşan sanırdım. Hiçbir asırda savaştan geri durmadım, kaldırdı baltanı, Sekhmet. Çünkü bugün burada, bu sarayı, sana tapan kraliçe içindeyken yıkacağım.”

Sekhmet baltasını iki eliyle kavradı ve saldırı pozisyonuna geçti. Ninibe omuzlarındaki pelerinin ipini çözüp kumlara düşmesine izin verdi. Gücü damarlarına sızan Aldebaran Tacı, başının üzerinde güneşe meydan okurcasına ışıldıyordu. Onun hürmetine dik durdu. Sonra iki elini de öne doğru savurdu, Farafra'nın kumları havalandı ve birleşmeye başladı. Ninibe'nin silahı, gücü ve ondan yarattıklarıydı. Şimdi Farafra ona, kendinden bir parça sunuyordu. Kumlar Ninibe'nin ellerinde can buldu ve her bir kum tanesi birleşerek Sekhmet'in baltasının bir benzerini oluşturdu. Kumların altın gibi parlayan baltasını sıkıca kavradı Ninibe ve Aldebaran'ın ışığından ona da yansıttı.

Bu silahı düşüşünden hemen önce, bir savaşı kaybederken kullanmıştı. Şimdi daha sıkı kavradı, bu sefer kaybeden olmayacaktı. Ve ettiği yemini hatırlayarak bir savaş narası attı, sonra Sekhmet'e saldırdı. Çölün kumları Ninibe'nin ardında havalandı. İlk çarpışma sert oldu, iki kadın baltalarını birbirine vurdu. Bulunmayan malzemelerden, kutsal büyülerden yapılan baltalar güneşin altında parıldadı, çarpışma sesleri çölde yankılandı.

“Ben, savaşın kutsalıyım. Beni yenemezsin, Ninibe,” dedi Sekhmet. Kızıl gözleri içi dolu kan çanağıydı.

Ninibe, gelen balta darbesini tekrar karşıladı. “Adil oynamazsan kazanırsın, Sekhmet.”

Ninibe bir anda patlayıp kumlara dönüştü ve savruldu. Kı-

zıl şahin bir rüzgâr savurdu ve kum bulutu, Sekhmet'in arkasına savrulup hızla birleşerek beden buldu. Ninibe, baltayı Sekhmet'in sırtına indirdi. Sekhmet'ten akan altın kan kumlara damladı. Kumlar ilahinin akan kanını kabul etmedi ve kumların üstünde öylece kaldı. Sekhmet sırtına aldığı darbeyele afallasa da hemen toparlandı ve ardına döndü.

"Senden de fazlası beklenemezdi, Ninibe," dedi Sekhmet aldığı yaranın kapanmaya başladığını hissederken. "Kleopatra'yı öldürdüğünde ne yapacaksın? O aç kibrin doyacak mı?" Sekhmet hem balta sallıyor hem de dilindeki kini döküyordu. Ninibe, Sekhmet'in darbelerine karşılık verirken sözleriyle de savaşıyordu.

Ninibe sert bir hamleyle saldırdı. Baltalar tekrar çarpıştı, o, böyle savaşmayı bilmezdi ama içindeki ilahi varlık kendini savunmayı iyi biliyordu. Sekhmet ile nefesleri kadar yakınlardı birbirlerine. "Doğrusunu bildiğin yalanlar, kulağa nasıl da tatlı geliyor, Sekhmet. Siz hepsine sırt çevirdiniz, ben ise onlarla yaşıyorum. Benim çölümde, benim kubbelerim altında. Hepsi özgürler."

Çarpışıp geri çekildiler. Sekhmet, avını pusuya düşürmeyi bekleyen bir aslanın gözleriyle bakıyordu Ninibe'ye. O bakış tam da kanla yıkanan bir avcının bakışıydı. "Kendini böyle kandır. Düzeni bozdun. Bu yüzden cezalandırılacaksın," dedi ve baltayı tekrar salladı.

Ninibe savaşlara hükmeden Sekhmet'e direniyordu. Baltasını gelen darbeyi karşılamak için kaldırdı. "Sarayımlı yıktınız, yetmedi mi? Ra neden inmiyor gökten? Neden sadece sizi gönderiyor? Hiçbiriniz bana karşı olan kininin sebebini bilmiyorsunuz. Onun kraliçesi olmak için yarışırken gözünüz ger-

çeği göremez olmuş. Ra, beni istedi. Onun ilk istediği, ilk tap-
tığı kadın benim. Ra, onun olmam için yalvardı bana.”

Sekhmet duydukları karşısında bir an için afalladı. Nini-
be'nin sözleri onu daha da öfkeliendirdi, geri çekilip baltasını
kükreyerek indirdi bu sefer. “Yalan söylüyorsun!” Ninibe tek-
rar kumlara karıştı, inen darbe boşlukta savruldu. Çok ötede
beden buldu. Sekhmet'i saray kapılarından uzağa çekmeye ça-
lışıyordu.

“Bana neden öfkeli sanıyorsun? Neden beni düzen boz-
makla suçlayıp sizi de bana karşı kışkırttı sanıyorsun? Onu
değil de Azeran'ı tercih ettiğim için. Sizi yanına çekip neden
beni ilahi kattan kovdu sanıyorsun? Sizi hiçbir zaman önem-
semedi. O hep beni istedi. Hadi saldır bana. Gözlerindeki hırsı
görüyorum,” dedi Sekhmet'e. Ve o an Sekhmet baltasını kaldı-
rıp Ninibe'ye doğru koşarken Ninibe zihninden Varaka, Ben-
nu ve Karran'a seslendi. “Sekhmet'i ben oyalarım. Gidin, gidin
ve intikamınızı alın.”

Kumların üzerinde iki ilahi kudretin çarpışması devam
ederken, Bennu gökte keskin bir çığlık kopardı. Karran'ın yü-
zü vahşileşti, dudaklarından dökülen hırıltı bir insana ait de-
ğildi. Varaka'nın damarlarında ise intikamın ateşi kaynama-
ya başlamıştı. Ninibe, Sekhmet'i uzaklaştırmışken Varaka ve
Karran dikkat çekmemek için hayvan bedenlerine çekildiler.
Siyah engerek ve bir çöl vaşağı, kumların üzerinde süzülerek
kapılara yaklaştılar. Ninibe ileride Sekhmet ile çarpışmaya de-
vam ediyordu. Söylediği gibi Varaka ve Karran'a bu şansı ver-
mişti.

Gözcüler, surların üzerinde yaklaşan iki hayvanı fark ettik-
lerinde bağırışlar yükseldi. Okçular yaylarını gerdi ama nişan

almaya fırsat bulamadan, kızıl şahin kanatlarını sertçe çırpıp onlara kuvvetli bir hava akımı gönderdi. Surlar, kumla dolan gözlerle ve sendeleyen bedenlerle kaynadı. Ama yerini başka okçular aldı ve yaylar tekrar gerildi. Engerek ve vaşak, kapıların gölgesine yaklaştıklarında, surlardan iki sıra muhafız inerek önlerine dikildiler. Onların güçlerini, ne olduklarını ve neler yapabileceklerini biliyorlarmış gibi temkinliydi. Mızrakların uçları onlara doğrultulmuştu.

Şahin gökten dalışa geçti; keskin pençeleriyle engereği kavradığı gibi, onu kapının yanındaki taş çıkıntıya fırlattı. Engerek hemen kıvraklığı sayesinde taşlara tutundu ve kalın gövdesini bir muhafızın bacağına sarıp onu aşağı çekti. Karran kapıların önünde ona doğru yaklaşan iki muhafıza atıldı, vaşak pençeleri çelik kalkanların üzerinde iz bırakıyordu.

Kapıların önünde küçük kanlı bir dans başladı. Çeliğe sürtünen pençe sesi, hayvan hırıltılarına ve askerlerin iniltilerine karıştı. Vaşağın içindeki intikam ateşi, halkını katleden askerlerin üzerine yağdı ve hiçbirine merhamet etmedi.

Bir muhafız kapıların üzerindeki surda, siyah engereğin üzerine kılıcını savurdu; engerek sürünerek kılıcın keskin ucundan sıyrıldı ve insan bedenine çekilerek muhafızın karşısına dikildi. Varaka silah kullanmakta pek usta değildi ama üstün soydu. Neha, onların soylarına hız ve çeviklik bahşetmişti. Muhafız mızrağını tekrar savurduğunda tüm cesaretiyle darbeyi kucakladı ve tenini kesen mızrağı iki eli ile sımsıkı tutarak sertçe çekti. Muhafızın elinden kurtulan mızrak, Varaka'nın elinde bir ölüm vaadine dönüştü ve Varaka kanayan yarasına aldırış etmeden mızrağı, afallayan muhafızın soluk borusuna sapladı.

Karran, aşağıda sırtına tırmandığı bir muhafızı yere devir-

di ve pençelerini suratına geçirdi; muhafızların yarısını haklamıştı. Bennu, ona yardım etmek için iki ayağı üzerinde yere indi. Elllerinde birer uzun hançer parlıyordu. Uçan haliya binmeden önce ne olur ne olmaz diye, Sonsuz Saray'a gelen kafilelerin getirdiği hediye hazinelerinin birinden aşırıydı. Hanımının bir çift hançeri umursayacağını düşünmüyordu.

Hançerler kanatları gibi hafif ve keskindi. Kanatlarını savurduğu gibi onları da rahatça kullanabileceğini düşündü. Daha önce can almamıştı ama şimdi bu dansa katılmak istiyordu. Karran muhafızları oyalarken, çevikliğini kullanarak kapının demir kilidine ilerledi ve hançerlerini savurdu. Art arda darbeler indirdi ama kapı, sanki Kleopatra'nın iradesiyle tutuluyordu. Ya da Bennu, hançerlerin keskinliğine çok güvenmişti.

Varaka kapıların üstünde, elindeki mızrağı beceriksizce sonraki muhafıza saplamaya çalıştı ama karşısındaki adam savaş eğitimi almıştı ve Varaka şu an canını vermeye hazır değildi. Muhafız onu tanımış olacaktı ki, kaşları şaşkınlıkla çatılırken Varaka kapıların üstündeki surlardan aşağıya, iç avluya atladı. Yere indiğinde bacakları darbenin etkisiyle zonkladı ancak yine de durmadı, kapıları açan mekanizmanın koluna var gücüyle asıldı ve kapılar, onları tutan kilidi kırarak büyük bir gıcırtyla açılmaya başladı.

Varaka, kapıların ardında ona doğru yaklaşan askerlere karşı tamamen savunmasız kalmıştı ki, açılmaya başlayan aralıktan giren Bennu, elinde tuttuğu iki hançerle Varaka'nın yanına geçti. Muhafızlar hemen etraflarını sardı. Varaka'yı tanıyanların yüzünde oluşan şaşkınlık, ne yapacaklarının kararsızlığına dönüştü. Çoğunun gözlerinde öfke vardı ama onlar da kararsız kalmıştı.

Bennu burnundan soluyarak, dikkatleri üzerine çekmek için keskin hançerleri birbirine sürttü. “Geri çekilin... yoksa bu mermer sarayı kirletecek kanlarınızdan ben sorumlu değilim.”

Muhafızlardan bazıları tereddüt etse de diğerleri saldırdı. Karran’ın da onlara katılmasıyla kısa ve vahşi bir boğuşma başladı; Bennu, ilk saldıran muhafıza korkusuzca karşılık verdi ve uzun hançerleriyle darbelerini savurdu; tek avantajı hızıydı. Karran, bir sonrakini pençeleriyle yere serdi, Varaka ise yerden bir mızrak kapıp bir yılan gibi muhafızların arasına daldı, ne kadar süre dayanabileceklerini bilmiyordu ancak aklına bir fikir gelmişti.

Sarayın içinde tam bir kargaşa hâkimdi. Kleopatra ortalarında yoktu, Varaka’nın tahmin ettiği gibi saklanıyordu. Saray halkı, panikle oradan oraya koşturuyordu. Varaka mızrağı savurarak etrafında döndü, bir askerlere bir saraya baktı. Her taş, her duvarı, kan seven bir kraliçeye göre bembeyazdı. Mermerden yapılan, çöl üstündeki tek saraydı.

Varaka içinden bir dua mırıldanıp askerlere döndü ve sesini diğerlerinin de duyması için yükseltti: “Ben, Varaka! Kraliçenin yatağını ısıtan, Varaka. Beni tanıyorsunuz,” dedi etrafında dönerek. “Daha birkaç sene önce sizinle burada yaşıyordum. Siz de benim çektiğim çileyi çekiyorsunuz.” Muhafızlar duraksadı, insanlar duraksadı. Varaka sesini daha da yükseltti: “Şimdi kurtuluş vakti! Çölün Hanımı size seslendi, her biriniz onu duydunuz. Öfkesi size değil, bu saraydaki kraliçeye. Ben onunla, Delam bölgesindeki sarayında yaşıyorum. O, bize özgürlük ve korunma sundu, size de kapıları ardına kadar açık. Hiçbiriniz zarar görmeyeceksiniz. Kleopatra’nın zulmünden kurtulabilirsiniz.”

Saray avlusundaki herkes onu dinliyordu. Muhafızlar, söylediklerine kulak kabartmışlardı ve hepsinin bakışları onun üzerindeydi. Varaka bu fırsatı değerlendirdi ve gücü gözlerini sarmaya başlarken, etki altına alan yeşilleri ile baktı. Etrafında döndü. “Çekilin ve ben aksini söyleyene kadar hareket etmeden durun.”

Muhafızlar, Varaka’ya itaat ettiler ve geri çekildiler. O sırada saray halkının arasından, elinde mızraklarla başka bir muhafız grubu çıktı. Varaka, onlara döndü ama büyüsunü kullanmasına gerek kalmadı. Halkın arasından yükselen uğultu onları durdurdu. İnsanlar kendi muhafızlarının önüne etten bir duvar ördüler. “Bırakın onları! Bırakın geçsinler!” Bağırışları muhafızların durmasına yetti.

Varaka tekrar bağırdı: “Beni dinleyin! Sizi kurtarmak istiyoruz. Ben bu saraydan bir gece sürünerek kaçtım. Çünkü,” dedi koca aşılmaz surları göstererek, “dışarıda daha iyi bir hayat var. Kleopatra, zihinlerinizi yalanları ile yıkadı, tehditleri ile sizi bu saraya bağladı. Dışarıda size hiçbir zarar gelmeyecek. İzin verin ve bu özgürlüğü size verelim.”

Ve Varaka o an geri çekilen insanların gözlerindeki umut pırıltısını gördü. Muhafızlar da dahil hepsi geri çekiliyor taht salonuna giden yolda bir insan koridoru açıyorlardı. İnsanlar, Kleopatra’nın zulmüne şahit olmuş ve susmaya zorlanmışlardı. Üçü yürüdü yan yana, Kleopatra’nın taht salonuna doğru.

Ama açılan koridor kolay geçilmedi; sütunların arasından tekrar mızraklılar çıktı. Kleopatra’ya sadık kalan son muhafızlardı. Bir anlık sessizlikten sonra hepsi saldırıya geçti. İnsanların çığlıkları, mızrakların takırtısına karıştı. Varaka ilk darbeyi savuşturdu, karşısındakinin göğsüne dirseğini geçir-

di. Karran şekil değiştirdi ve mızrakların arasından pençe atarak ilerledi. Benu, bir muhafızın mızrağını havada yakalayıp kendine çekti ve elini tekrar kana buladı. Karran, insan bednine çekilip bir diğer muhafızı kendi silahı ile öldürdü. Üçlü sırt sırta verip, derin derin soludular.

Benu sol tarafına bir darbe almıştı, elini kanayan yarasına bastırdı ve keskin sesini yükseltti: “Ya şimdi çekilirsiniz... ya da geri kalanınız da aynı kaderi paylaşır. Yitip giden hiçbir can onun için değmez.”

Muhafızların duraksamasını fırsat bilen saray halkı etraflarını sardı. Kalan muhafızları da onlar indirerek Varaka, Karran ve Benu’ya yol açtılar. Özgürlüklerine yol açtılar. Varaka ezbere bildiği yolda yürüdü. Sarayın salonlarına girdiklerinde de manzara aynıydı. İnsanlar geri çekilmiş, başlarını saygı ve korkuyla eğmişti. Karşlarına başka çıkan olmadı. Kleopatra’yı, kraliçelerini korumak için kimse yeltenmedi. Böylece, kan ve ter kokusu arasında üçlü, uzun sütunların gölgesinde geniş koridorları geçerek taht salonunun kapısına vardılar. Kapı ardına kadar açıldı.

Ve işte oradaydı. Boş salonda, altın tahtında oturan yalnız bir kadın.

İhtişamlı Kleopatra.

Kanlı Sekhmet’in, kanlı kraliçesi.

43. BÖLÜM

Cin kadınlarının gözlerinden sessiz ağıtlar, kara yaşlar süzülüyordu.

Neith ise üç kadına aman vermedi. “Geri çekilin, Neha! Bizim savaşımız ilahi katta, burada değil,” dedi soluklandığı bir anda.

“Sen bu işe karışmayacaktın yaşlı, Neith.” Neha burundan soluyordu, öfkesi hep diri.

“Ninibe’nin bir defa hariç hep yanında oldum. O senden daha yürekli ve ben onun sarayını bu defa yerle bir etmene izin vermeyeceğim,” dedi ve Yıldızların Orağını bir kez daha savurdu. Neith’in amacı geri çekilmelerini sağlamaktı. Hepsı de bilirdi ki bir ilahinin kutsal silahı başka bir ilahide ıstırap verici yaralar açabilirdi.

Dışarıda ise Güneşen ve Neper, Sonsuz Saray’a zarar vermelerini önlemek için, geçmişin, şimdinin ve geleceğin karşısına inmişlerdi. Üç kız kardeş büyüleriyle saraya saldırıyordu. Ninibe’nin saraydan ayrıldığını ve bu sürede Şahmeran’ın doğu-

munun başladığını biliyorlardı. Bunu fırsat bilip saldırmışlardı. Sarayın dört bir yanında insanlar bağışıyor, başlarına gelen felakete anlam veremiyorlardı.

Güneşen ışıklar içinde öfkeyle parladı. “Yeter artık, durun! Ninibe’nin sarayına bir kez daha zarar veremezsiniz!”

Geçmiş bir yumak gibi saran kocakarı, ağzını açarak öne çıktı, konuştuğunda sesi sarmallı ve yankılıydı. “Kehanet gerçekleşmeden bebek ölmeli, Güneşen. O doğan ifrit hepimizin sonu olacak,” dedi. Diğer ikisi kocakarını onaylarcasına başlarını salladılar.

Güneşen’in yanında beliren Neper sakince konuşmayı denedi. “Sizin kehanetiniz belirsiz. O kehaneti sırf Neha, ilk doğanı alsın diye dokudunuz. Geri çekilin! Geri çekilin ki insanlar daha fazla zarar görmesin. Asırlardır sessiz kalıp gökten onları izledik. Bir bebek bizim sonumuzu getiremez. Bizler en güçlü ilahi varlıklarız!” dedi konuşmanın sonunda hiddetlenerek.

Üç kadından en genç olanı konuştu bu sefer, üçünün sesi bir oldu. “Yukarıda size gösterdiğimiz alametler yetmedi mi? İlk alamet ilk soyların ihanetiydi. İkinci alamet bir ilahinin düşüşüydü. Üçüncü alamet ise iki soyun melezinin doğuşuydu ve bu son alametti. Onlar geliyor, Neper! O bebeği öldürün. Onun doğumu onların özgür kalmasını sağlayacak. Onlar bekledi, güçlendi ve bizim için gelecekler.”

Sonra ortadaki söz aldı: “O zaman insanlara ne olur? Yaratılışın savaşı şu anki zamana yüklenemez. Bu diyar bunu kaldıramaz.”

Güneşen ve Neper birbirlerine baktı ve Neper ikaz etti. “Bu sizin yarattığınız bir oyun. Biz kimseye aman vermeyiz, öy-

le bir savaş tekrar olmayacak. Onları hiçliğe gömdük, tekrar yükselmezler.”

Güneşen, güneşi yeryüzüne indirmiş gibi parladı. Gözleri, bedeni, her zerresi ışık saçıyordu. “Bebeği alamazsınız. Yukarıda Ninibe’nin düşüşüne sessiz kaldım ancak bir daha sarayına dokunamazsınız. Geldiğiniz köhne sarayınıza geri dönün!”

Kocakarı, “Işığını dizginle Güneşin Hanımı, insanları kör edeceksin,” dedi.

Güneşen daha da parladı. “İnsanlar ne zamandır umurunuzda? Onların kaderlerini dokumaktan, onlara kısacık hayatlarında acı ve keder vermekten başka ne yaptınız? Benim ışığım ile kör olanlar, Ruşendillerim şu an Güneş Minareleri’nde himayem altında huzur içinde yaşıyorlar ve benim için savaşıyorlar. Ben en azından insanlara bunu verdim.”

Ortanca, gözlerinde dolanan zamanı dizginlerinden koyuverdi ve hışımla göğe doğru yükseldi. “Bu kadar yeter!” dedi ve büyüsünü tekrar saraya savurdu. Darbe, sarayı koruyan büyü kalkanında bir gedik açıp sarayın orta katındaki geniş balkonun yarısını yerle bir etti. İnsanların çığlıkları Güneşen’in kulağına doldu. Ve onların adını dualarında zikreden insanların sesleri de ilahi zihinlerinde peyda oldu. Yardım çığlıkları yükseldi.

Güneşen de göğe yükseldi ve güneşten parçaları ortancaya savurdu. “Size son kez söylüyorum. Geri çekilin!”

Ortanca kardeş, Güneşen’in saldırısına karşılık verdi. Üçlü arasında en dişlileri oydu. “O melez ölmeden asla!”

O an Neper iki elini yukarı kaldırıp sert bir şekilde indirdi ve içindeki gücü serbest bıraktı. Ve üçlüyü bir sis kümesine hapsedti, o kümenin içinde zamanı dokuyanların üzerine

kâbusları saldı. Üç kız kardeş çılgık çılgılığa ne olduğunu kavrayamadı ve tek iyi yaptıkları şeyi yapıp geldikleri yere geri döndüler. Neper'in sis bulutu ise anında dağıldı. Kader Dokuyanlar'ın kâbusları... Neper, o sisin içinde ne gördüklerini az çok tahmin edebiliyordu.

Güneşen, Neper'in yanına inip ışığını dizginledi. "Durmayacaklar, değil mi? Kehanetle herkesi ayağa kaldırıp kaos yaratacaklar. Az, Naz ve Kaz'dan da beterler."

Neper bakışlarını saraya çevirdi. "Ra'ya çok boyun eğdim, ben Üçüncü Boyutun Bekçisi, daha da eğmeyeceğim. Onlara istediği kaosu vermeyeceğiz. Az, Naz ve Kaz bizim yanımızda. Ne yaparlarsa yapsınlar önlerine set çekeceğiz. Bu artık Nini-be'nin meselesi olmaktan çıktı. Bu yaratılışın, zamana göme-medüğümüz toz tutmayan meselesi," dedi.

İçeride, Neha yine geriye çekildi ve sinsice cin kadınlarını süzdü. Yanındakiler Neith ile ilgilenirken orada, kaşla göz arasında yok oldu.

Ortaya çıktığında Amarna'nın önündeydi. Cin kadını savaşa dikkat kesilmişti ki ne o ne de yanındaki Nailah müdahale edebildi ve Neha, bebeği Amarna'nın kucağından kaptığı gibi hiçli-ğe karıştı. O an ne olduğunu anlamayan cin kadını boş kollarına bakıp bir feryat koyuverdi. Ellerinden alınan bebek için dövündü, ellerini saçlarını dolayıp yolmaya başladı. "Kollarımdan gitti. Onu bizden aldılar. Koruyamadım, ben onu koruyamadım!"

Nailah soğukkanlı davranıp kendini toparladı ve Amarna'nın kendisine zarar vermesine engel olmak için kollarını onun vücuduna doladı. Ama ne yapsa etse gözünden akan kara yaşı durduramadı. "Şşş. Onu geri alacağız. Onu onlardan fazlasıyla geri alacağız."

Neith neler olduğunu anladığında gece göğünden bir gedik açtı o an salonun içinde. Karşısındaki iki kadına doğru itirdi o gediği büyüyle. İlahiler o an üstlerine gelen gece gediğinin içinde gözden kayboldular. Neith yerde acılar içinde kıvranan Şahmeran'a baktı, sonra ağlaşan ve dövünen cin kadınlarına. Ninibe'nin yokluğunda bunlar olamazdı.

"Bana bakın!" dedi uhrevi sesiyle. "O bebeği geri getireceğiz. Siz Şahmeran ile ilgilenin," dedi ve ardında koyu bir karanlık bırakarak öylece yok oldu.

Kadınlar gözyaşlarını peçelerine silip Şahmeran'ın etrafında daire oluşturdular. Salonun kapıları açıldı ve daha fazlası girdi. Gelen tüm cinler Şahmeran'ın etrafını sardı ve Malika için, başlarına gelenler için gözyaşı döktüler. Hani neredeydi, Çölün Şanlı Hanımı? Hepsi bunu sorguluyordu. Şahmeran, zamanını kavrayamadığı *asır ölümünü* gerçekleştiriyordu.

Sarayın içinden gelen bağırış ve yakarışlara karıştı Şahmeran'ın çığlıkları. Derisi değişiyordu, zehri onu öldürmek için içine akıyordu. İlk önce teni değişmeye başladı. Çıplak bacakları birleşiyor, bir yılanın kuyruk şeklini alıyordu. Derisi kabarıyor, renk değiştiriyor ve yılan derisine dönüşüyordu. Şahmeran hiçbir zaman tam olarak dönüşmezdi. Üst bedeni insan kalırken alt bedeni yani bacakları uzun bir yılan kuyruğuna dönerdi. Bedeni renk ve ten karmaşası içinde çırpınırken çığlıkları çevresindeki cinlerin ağıtlarını bastırıyordu. Alt tarafı tamamen kuyruk olduğunda parıldayan siyah-yeşil derisi, üzerindeki paçavraları parçalayıp kendini bilinçsizce gözler önüne serdi.

Çıplak göğüsleri meydana çıktı. Artık inmiş olan karnından ve kalçalarından başlayarak pürüzsüz insan derisinin yerini yılan derisi aldı. İki tenin geçişi tam o noktadaydı. Daha sonra

çarpınmaları azaldı ama bu sefer de derisi dökülmeye başladı. Şahmeran'ın gözleri kapalıydı ama ne yaptığının bilincinde gibi kuyruğunu içe doğru kıvrıp uzun tırnakları ile derisini yolmaya başladı. Eski derisini yoluyor, yenisini meydana çıkarıyordu. Karmakarışık olan siyah saçları terli yüzüne yapışmıştı.

Nefesleri düzensizdi. Cin kadınlarının peçeleri kara yaşlaıyla ıslanmıştı, Şahmeran aşır ölümleri hariç ve gerekmedikçe ikinci tenine bürünmezdi çünkü uzun zaman önce cinleri, halkını bu formunda avlamıştı. Ve onun bu varlığını avcıyken daha önce gören birkaç cin kadını korkuyla geri çekildi ama çoğu onu ilk defa böyle görüyordu. Bunun bilinmezliği ve bebeğin kaybı fazlasıyla ağır gelmişti. Şahmeran öğürdü, dişlerinden sızan yeşil zehir ağzına doluyor, dudaklarının kenarlarından zemin ve içine akıyordu. İçine akan kendi zehri onu yakıyordu.

Eski derisinden tamamıyla sıyrılıp yeni derisi meydana çıktığında Şahmeran yutkundu, ağzındaki tüm zehri yuttu ve yırtıcı bir tıslama koyuverip, kuyruğu üzerinde yattığı yerden doğruldu. Gözlerini açtığında bal rengi irislerinin ortasındaki iki dipsiz yarık o kadar belirgindi ki cin kadınları bile ürküp birkaç adım geriye çekildi. Şahmeran etrafına bir kez baktı ve sonra kendini salon zeminine bıraktı. Bilincini tamamen yitirmişti.

Amarna, başının altına bir yastık koyup üzerine bir örtü örttü.

Kimse ne yapacağını ve bundan sonra ne olacağını bilmiyordu.

*Kocakarı, kaşlarını çatmıştı. “Ve en önemlisi,” demişti.
“Demon Kabilesi’nin kadim cinleri,
Bir ilahinin vaatlerine kanıp, sarayında ne yapıyordu?”*

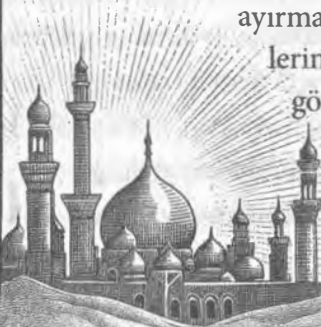
44. BÖLÜM

Kleopatra, kapılarına dayananları gördüğünde dahi gülümseyebiliyordu.

Üzerinde, sanki altın suyuna batırılmış gibi duran elbise her hareketinde parılıyordu, siyah saçlarının üzerindeki altın taç da bir o kadar göz alıcıydı. *Değeri kalma-yan kraliçe*. Varaka bir zamanlar onu hayatının merkezine koymuştu. Kendi yüceltmiş ve değer biçmişti. Önünde eğilmiş ve biat etmişti. Hayatında kara leke olarak anacağı zamanlardı ve artık geçmişte kalmıştı.

Kraliçe'nin sakın bakışları Varaka'nın üzerindeydi. "Güzel konuşmaydı, Varaka. Kaçtığın gün döneceğini bilmeliydim. Ama geri... sürünerek kollarıma... O ürkek yılan nerede şimdi?"

Varaka, yeşil gözlerinde yükselen alevi bir an bile ayırmadı Kleopatra'nın buz mavisi gözlerinden. "O yılan, Çölün Hanım'ını gözleriyle gördüğü gün, her şeyi ile ona taptığı gün öldü. Onu sen öldürdün, Kleopatra," dedi ve beyaz mermer zemine tükürdü. Onun adını artık ağzına almayacaktı.

“Nasıl da kandırmış seni, benim ürkek yılanım. Sana herkesten daha fazlasını verdim...” Kleopatra lafını bitirmeden Varaka sinirle bağırdı. “Kes sesini! Her gün insanlara işkence çektirini gözlerimle gördüm, hepsi masumdu. Sen hastasın, artık bir zavallısın. Halkın seni terk etti.”

“Değişmişsin ama hâlâ bir sürüngensin. Kimin peşinde sürünürsen sürün, asla sevimleyeceksin. Asla bir yere ait olamayacaksın. En büyük korkun bu değil mi, Varaka? Değersiz olmak.” Kleopatra yine zehrini kusuyordu. Varaka sustu, Kleopatra’ya istediğini vermeyecek, onun oyunlarına artık gelmeyecekti.

O an Karran öne çıktı. Adımları taş zeminde yankılandı. Kleopatra başını yana eğdi. “Sen de kimsin?”

Karran’ın başı dikti. Örgülü saçları omuzlarına düşüyordu; yarı zırh olarak giydiği kıyafetin içinde tam bir savaşçı gibi görünüyordu. Sonunda o noktaya gelmişti. Bakışlarında da sesinde de nefret vardı. “Ben, harabeye çevirdiğin Kerman’ın zulüm gören halkıyım. Şehrimin intikamını almaya geldim. Kanlı saltanatının sonu geldi, Kraliçe,” dedi ve içindeki tüm nefret kustu, onu elleriyle öldürmek istiyordu. “Sen aşağılık bir varlıksın! Halkımı, ailemi katlettin. Sırf yapabildiğin için, sırf daha fazlasını istediğin için tüm sevdiklerimi benden aldın.”

Kleopatra salonda cınlayan bir kahkaha attı. Elindeki altın şarap kadehini başına dikti. Sonra doğrulup kadehi mermer zemine çarptı. Kalan bir yudum şarap, kan gibi beyaz mermer üzerine yayıldı. “Sizi aptallar...” dedi, sesi gözleri kadar buz gibiydi. “Beni bugün öldürseniz bile yarın sizi, o hanımınızla beraber yok etmek için gelecekler. Sizi, sizin soyunuz yok edecek. Akıt-

tığım kanların hepsi Savaşın Hanımı'na ve dahasına adağımdı. Size sırt çevirdiler ama yüzleri bana bakıyordu. Hanımınızın gücü onları durdurmaya yetmeyecek.” Ve usulca, tahtın yanındaki hasır sepetin kapağını kaldırdı. İçinden, derisi gri ve siyahın karmaşası olan bir çöl kobrası süzüldü.

Varaka'nın gözbebekleri daraldı; ne olacağını anlamıştı. O kobranın türü, soyunun en zehirli sürüngeniydi.

Kleopatra başını kavradiğı kobranın kuyruğunu çıplak koluna doladı. “Çölde uzun süre saltanat sürdüm. Sizin şu kısacık ömrünüzde göremeyeceğiniz kadar savaş gördüm. Yaşadım ve hüküm sürdüm. Yerim umuyorum ki hazır. Ölüler diyarına geldiğinizde, sizi bekliyor olacağım,” dedi ve başını geriye atarak ince boynunu ortaya çıkardı. Dahası yoktu ve kobranın zehir akan dişlerini boynuna sapladı. Bakışlarından delilik okunuyordu.

Varaka, Kleopatra'ya doğru koşmaya başladı ama zehir çoktan etkisini göstermeye başlamıştı. Varaka ona ulaşmadan Kleopatra oturduğu yerden kalktı; gözleri çılgın bir gururla parıldıyordu. “Ben Altın Kraliçe... Ben yılların deviremediği Kleopatra.”

Varaka haykırdı: “Hayır!”

Kleopatra son kez kakhaha attı, dudağının kenarından zehirli kan damlarken son sözünü söyledi: “Ben kazandım.”

45. BÖLÜM

“Dinleyin...

*Kanla kazanılan altın tahtlar,
Gün gelir o kanla sahibini boğar.”*

Kleopatra'nın bedeninde zehrin öldürücü ateşi dolaşmaya başladığında, altın elbisesinin ışığı soldu. Zehrin etkisi ile parmak uçlarından boynuna, kalbinden gözbeklerine kadar titremeler yayıldı. Nefesleri kısaldı, bakışları boşluğa kaydı.

O an ölümün soğuk ürpertisi salonun içine yayıldı ve siyah sisler zeminde kıvrılmaya başladı. Sisin içinde bir çakal uludu. Bozkırların yalnız çakallarının değil, ölümler diyarının habercisinin sesiydi. Kleopatra bilincini yitirip yere düşmeden önce sislerin içinden çıkan kara saçlı, kara gözlü Anubis, onu belinden yakaladı. Varaka olduğu yerde donup kaldı. Bennu, Anubis'i görünce korkuyla Karran'ın arkasına sokuldu.

Anubis, Kleopatra'nın kanı çekilmiş yüzüne baktı. "Sonunda," dedi, sesi kumların altından gelen bir yankı gibiydi. "Onun ruhunu uzun zamandır bekliyorum."

Soluk ama güçlü parmakları Kleopatra'nın göğsünden içeri süzülürken, gözlerinde ne acı ne de merhamet vardı. Ruh, ince bir ışık dumanı gibi bedenden süzüldü ve cansız beden altın bir kukla gibi yere yığıldı. Kobranın tıslaması salonun sütunlarının arasında yankılanarak kayboldu.

Ardından sisler içinde görünmeyen kara çakal tekrar uludu ve Anubis, bir saniyeliğine Karran'ın ardından onu izleyen ürkek bakışlı Bennu'ya döndü. "Çölün Hanımı'na söyle, ona söyle, o gece vaat ettiği ruhun borcu ödendi," dedi ve geldiği gibi yok oldu. Bennu'nun vücudundaki tüm kan çekilmişti ve sakinliğini koruyarak titremesinin geçmesini bekledi. Hanımı, onun için gelen Ölümün Efendisi ile anlaşma yapmıştı ve Bennu'ya karşılık başka bir ruh vereceğini söylemişti. Bennu, şimdi anlıyordu. Hanımı, ölüme Kleopatra'yı sunmuştu.

Varaka olduğu yerde donuk bakışlarıyla yerde yatan ölü kraliçeye öylece bakakaldı.

Şehirlerin deviremediği Kleopatra... ölmüştü.

Bennu, sakinleşerek Karran'ın arkasından çıkıp Varaka'nın yanına ilerledi, destek olurcasına omzuna dokundu. "Çoktan olması gereken buydu."

Karran ise sinirle dişlerini sıktı. "Ama hak ettiği ölüm bu değildi. Acılar içinde daha fazla kıvranmalıydı. Yaşattıklarını yaşamalıydı."

Varaka kendini toparladı, soğuk bir sesle, "Diğer diyarda huzur bulamayacak. Saltanatının sonu kendi ellerinden oldu," dedi. "Hadi gidelim." Ve üçü, arkasında ölü kraliçeyi bırakarak

salondan çıktı. Orada öylece layığıyla kaldı ölü kraliçe. Yaptığı her şey bitmişti. İnsanlar artık özgürdü.

Koridorlardan geçip avluya çıktılar, saray halkı sessizce bekliyordu. Ne sevinç ne de kutlama, yalnızca bitmiş bir kâbusun ardından gelen boşluk vardı. Varaka insanları süzdü ve yüksek sesle konuştu: “Kleopatra öldü. Artık özgürsünüz. Kapıları açın ve batıya gidin. Sonsuz Saray, sizi orada bekliyor.”

Hareketsiz durmalarını istediği muhafızlara seslendi ve kapıları sonuna kadar açtırdı. İnsanlar sevinmemişti bile, sadece yüzlerinde Varaka ve yanındakilere karşı duydukları bir minnet ifadesi vardı. Acı, yerini yorgunluğa bırakmıştı. Bir çocuk koştu, Varaka’nın dizlerine sarıldı. Varaka gözyaşlarını tutamadı ve yere çömelerek çocuğu bağrına bastı. Saray halkı hâlâ sabırla duruyor, kapılardan ilk onların çıkmalarını bekliyorlardı. Ve üçlü yan yana, arkalarında saray halkı ile çıktılar o kapılardan.

Az ileride Ninibe ve Sekhmet hâlâ çarpışıyordu. Kumların üstünde çelik şakırtıları ve kükremeler yankılanıyordu. İnsanlar saraydan çıktı, kavga eden iki ilahiden de uzak durup Varaka’nın dediği gibi batıya doğru yöneldiler. Hepsi kısa sürede yanına sadece değerli birkaç eşyasını almıştı.

Varaka iki ilahiye olabildiğince yaklaşıp bağırdı: “Durun!”

İki ilahi kadın da bakışlarını Varaka’ya çevirdi. Ninibe, saray halkını görünce gülümsedi. Sekhmet hırladı ve baltasını savurdu. Ninibe ona karşılık verdi. Sekhmet’e karşı iyi dayanmıştı.

Varaka tekrar bağırdı: “Durun! Kleopatra öldü. Kendini öldürdü.”

Sekhmet geri çekildi, nefesi öfke kokuyordu.

Ninibe'nin dudakları yukarı kıvrıldı. "Artık benim çölümde sana tapan bir kraliçe yok. Git, Ra'ya dön. Yalanlarını yut, Savaşın Kadimi. Size bu layık."

Sekhmet, göğün kubbesinde yankılanacak bir gürlleme koyuverdi, burnundan soluyordu. "Senin için yeniden geleceğim, Çölün Hanımı. Ve bu sefer başladığımız işi bitireceğim," dedi.

Ninibe, sesinde okunan buruk bir özlemle o an sordu: "Neden bana karşı bu kadar kin besliyorsun, Sekhmet? Biz iyi anlaşırdık, sen benim kız kardeşimdin."

Sekhmet sinirini bastıran alaylı bir gülüş savurdu. "Cevabını bildiğin soruları sormayı hep severdin, Ninibe. O bahsettiğin yakınlık asırlar önceydi. Azeran, seni seçtiği an benim için bittin. O benim olmalıydı, onun ve benim ordularıyla nice savaşlara hükmedecektik. Hiçlikten çıkıp bu diyara geçerken bunun olmasını istemiştin. Ve sen, Ninibe," dedi hırlarcasına. "Beni bekle, Ra'ya diz çöküyorum. Onun savaş generaliyim. Asla gocunmuyorum," dedi ve ardından kumlara altın kan tükürüp yok oldu.

Varaka, Bennu ve Karran, çoktan Ninibe'nin yanına gelmişti. Ninibe bakışlarını Sekhmet'in yarattığı hiçlikten çekerek sarayı boşaltan insanlara çevirdi. Son insan da saraydan çıkınca baltasını yok edip Varaka'ya döndü. "Eğer istersen o saray senin. Soyunuzu bir araya toplayacak bir yuva olabilir. Ve siz üçünüz, bu işi çok iyi yaparsınız," dedi. Ninibe, onlara bu şans tanımak istemişti. Ama Varaka başını iki yana salladı. "Yerimiz, yanınızdır. Soylarımızı önce sizin kubbeleriniz altında birleştirmek isteriz. Bizim için bir saray daha var, belki her şey bittiğinde hediyeniz olarak orayı kabul edebiliriz." Ni-

nibe hangi saraydan bahsettiğini anlamıştı ve başka bir vaadin yemini olarak başını salladı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kumlara daldırdı, ettiği yemini unutmamıştı. “Ey Farafra, başladığın işi bitir.” Kumlar hanımına karşılık verircesine kabardı, dalgalar gibi surlara tırmandı. Mermer sütunlar devrilmeye başladı ve taşlar çatladı.

Saray, Kleopatra’nın cansız bedeni içindeyken göz açıp kapayıncaya kadar insanların önünde, kumların arasında harabelere dönüştü. Kerman, intikamını almıştı. Kanını döktüğü insanların intikamı alınmıştı.

Kocakarı dedi ki:

“Kanlı bir yükseliş, yine kanla son bulmuştu.”

Varaka aniden içinde bir burukluk, bir kopukluk hissetti. Ne söylediğini fark etmeden, “O öldü,” dedi. Kleopatra’nın ölümü için bu şekilde hissetmemeliydi. Neler olduğunu anlamaya çalışırken Ninibe bakışlarını ona çevirdi. Varaka farkındalıkla birden bire kaskatı kesildi. Başını iki yana sallamaya başladı.

“Buraya gelmemeliydik... buraya gelmemeliydik.” Her ne kadar insan bedeni Ninibe’ye bağlı olsa da içindeki sürüngen başka bir sürüngene, ilk soya bağlıydı.

Hissediyordu... gözünden bir damla yaş süzüldü. Bakışlarını Ninibe’ye çevirdi. “O ölüyor, diğeri doğuyor. Asırların ölmü bir kez daha gerçekleşiyor.”

“Kim? Neler oluyor, Varaka?” dedi Bennu hırçın bir sesle.

Varaka başını yere eğdi. İçinde bulunduğu duygu karmaşasına anlam veremiyordu, bakışlarını Bennu’ya diktğinde transa geçmiş gibiydi. Yeşillerinin sardığı yuvarlak gözbebek-

leri, şimdi iki kara yarığa dönüşmüştü. Zehirli, engerek dişleri meydana çıktı. “İlk soyum... Yılanların Şahı Şahmeran ölüyor ve soyumun *Melikesi* doğuyor.” Sonra kaşlarını çattı, başını sertçe diğer tarafa doğru çevirdi, dinliyordu. “Duyuyorum, deliklerinden çıktıklarını, şekil değiştirdiklerini ve Sonsuz Saray’a doğru süründüklerini duyuyorum. Onun acısı... Yılanlar... yılanlar intikam istiyor! Gitmeliyim! Şah-ı Meran öldü... orada olmalıyım,” dedi ve engerek bedenine çekildiği gibi kızgın kumlara aldırış etmeden tıslayarak, Sonsuz Saray’a doğru hızlı ve çevik hareketlerle sürünmeye başladı.

Bennu, “Dur! Nereye?” diye bağırsa da Varaka çoktan uzaklaşmıştı.

Ninibe bakışlarını Bennu ve Karran üzerinde gezdirdi, yeşillerinde öfke vardı. Tahmin etmeliydi, sarayı boş bulduklarında saldıracaklarını bilmeliydi. “Bırakın gitsin. Biz de hemen saraya dönmeliyiz, yarattığıma saldırıyorlar. Biz başlattık, onlar sonunu getiriyorlar. Artık bu işin geri dönüşü yok. Kâinatın gebe kaldığı kıyamet doğuyor ve düşlerin gazabı üzerimize yağıyor.”

Kocakarı derin bir nefes verdikten sonra fısıldadı:

*“Ve böylece, çölün kadim rüzgârları,
Yeni bir savaşın kokusunu taşımaya başladı.”*

Devam Edecek...

“Hiçlik, onları doğurduğunda...”

SOĞUK KARANLIKT'A

En derin, en ıssız boşlukta acı ve alevler vardı.

Yaratılışın sonsuz karanlığından doğarken, ateşten bir kozadaydı ve parçalanıyordu. Sonsuzluğun bilgisi zihnine kazınıp damarları altın kanla dolarken, ilahi varlığı kor gibi yanıyordu. Biçim almaya çalışıyor, bilinçleniyordu. Yaratmanın ve yok etmenin kadim sırları, asla sönmeyecek ateşlerine kazınıyordu.

Karanlık parça parça aydınlanırken o da parçalandı ve sonra şekillenmeye başladı; önce kordan kalbi dövuıldı ve kusursuz güçle dolan ilahi bedeni şekillendi. Sonra ateşten kanatları peyda oldu. Alevden saçları uzadı, alaz gözleri açıldı ve hissetti. Hisler, duygular ve arzular... dilinin ucunda birer tat gibiydi ve altın kanına karışıyordu. Geçmişi yoktu ve zihninde sonsuz gelecek şekilleniyordu. Doğumları ve ölümleri, başlangıçları ve sonları görüyordu. Alevlerin arasında hayatlar, al kana bulanmış yüzler ve acı dolu çığlıklar vardı. Onların kim olduğunu, ne olacaklarını anımsamaya çalışıyordu.

Ve sonra onu duydu, yanındaki ilahinin varlığına şakıyan kalp atışlarını.

Hissetti ve kim olduğunu bildi. Dengi, ikizi ve sönmeyen ateşlerini paylaştığı biri daha vardı ve o sonsuz karanlıkta, yanındaydı. Acısının sebebi, parçalanmasının nedeni oydu. Hiçlik dengeyi kurarak bu gücü, sönmeyen ateşi ikisi arasında pay etmiş ve onları tamamlamıştı.

Ateşlerinin yarıdığı karanlıkta, öylece birbirlerine baktılar.

“Biz,” dedi ikizine, “biz diyarın ateşiyiz. Yanacak her ateş, kalacak her kül bizim parçamız olacak.”

İkizi alevden kaşlarını çattı, süzöldükleri karanlıkta önce onu inceledi, sonra ellerini önüne uzatarak narin parmaklarını incelemeye başladı. İki elini birleştirip avucunda akkor bir küre oluşturdu, küre yavaşça erircesine kırmızı, mavi ve yeşil renkte dans eden alevlere dönüştü.

“Gücü hissediyorum,” dedi. “Damarlarımda çıtırtısını duyuyorum; iç ısıtıyor, huzur verici. Bir ocakta yanıyor ve gözlerinde neşe taşıyanların umutlarını görüyorum. Karanlığı aydınlatan hayat verici neşeyi de hissediyorum. Peki, sen ne hissediyorsun, kardeşim?” dedi avucundaki ateşi söndürüp bakışlarını ona çevirirken.

Aynı ateşe sahiplerdi ama o böyle hissetmiyordu. Şimdi ikizinin gözlerinin içine bakarken o kaşlarını çatmıştı ve birleştirdiği avuçlarında oluşan ateş bir anda çatırtılar çıkarak harlandı. Kontrolden çıkmışçasına karanlığı yutup tüketebilirmiş gibi, sağa sola sataşarak boşlukta savruluyordu.

“Korku hissediyorum,” dedi. “Acıyla bakan gözler görüyorum. Durdurulamaz bir tükeniş ve geriye kalan küller...” Sonra bakışlarını karanlıkta dolaştırdı. “Çılgınlık duyuyorum, acı dolu çılgınlık.”

İkizi ona gülümsedi. “Denge. Sen ve ben, kardeşim. Yaratmanın ve yok etmenin dengesini kuruyoruz. Aynı ateşe sahibiz ama farklı şekilde temsil ediyoruz.”

Kız kardeşinin sözleri doğrudu. İçinde yakmak ve yok etmek isteyen bir güç harlanıyordu. Hiçlik ona merhameti değil, tükenişi armağan etmişti. Çılgınlık kulaklarına dolsa da acı dolu gözler ona baksa da var olan bir denge vardı. Bu onun merhametsizliği değildi, bu hiçliğin ona bittiği idi. Sönmeyen Ateşlerin yok edicisiydi, ateşten kanatlarıyla gökyüzü savaşlarının efendisi de olacaktı. Kendi ordusunu kendisi yaratacaktı.

O an, karanlığın içinde diğer varlıkların da kıvılcımları belirmeye başladı. Başka ilahiler... başka güçler. Dengeyi sağlayacak diğerleri.

“Yalnız değiliz, Aze Beleza,” dedi ikizine.

Aze Beleza diğerlerini süzdü. “Bizden farklılar, Azeran. Uğulda-

yan güçlerini hissedebiliyorum, bizim gibiler ama farklılar. Hiçlik, karanlığa bizi sundu ve o, bizi doğurdu.” Kaşları tekrar çatıldı. “Başlangıç ve son biziz, Azeran. Tüm yaşamları görüyorum, tüm yok oluşları. Duyguları hissediyorum ve sonsuz bilgiyi anımsıyorum. Taşlıyacağız ve aktaracağız. Yaratmak ve yok etmek için...”

Azeran da aynı şeyleri hissediyordu. Bir amaçları olmalıydı, hiçlik çalkalanmalı ve bu karanlık son bulmalıydı.

Sonra altın kanlılar bir araya geldiler. Başlangıcın sonsuz bilgisini özümseyip, ilahi varlıklarını etten bedenlere soktular. Orada, o berzah âleminde birbirlerini gördüler ve tanıdılar.

Ve işte o an, yaratılışın kıvılcımı doğdu.

Karanlık dalgalanıp, yarıldı.

Her biri farklı diyarlara savrulurken, ortak bilinçlerinde aynı sözü taşıyorlardı:

“Unutma beni. Hatırla ve dengeyi tamamla.”

Aze Beleza bakışlarını tekrar Azeran’a çevirdi ve gülümsedi. “Yaratmak ve yok etmek için.”

Kocakarı, derin bir nefes verdi.

“Ve böylece yaratılış başladı...”

YAZAR NOTU

Öncelikle benimle bu yolculuğa eşlik eden tüm okurlarıma teşekkür ederim.

Çöl Masalı serisi, hayatımın son beş yılını kapsayan güzel bir yolculuktu ve hâlâ bitmiş değil. Ninibe ismini duyduğum ilk an, çöle düştüğüm ilk andı. Bir kıvılcım tutuştu ve yıllar içinde koca bir ateşe dönüştü. Farklı karakterler yaratmanın lezzeti, mitolojiye olan ilgimle buluştu ve ortaya size anlatacağım bir masal çıktı. Mısır mitolojisi, Anadolu Efsaneleri, Fars ve Orta Doğu kültürü ilgimi çeken ve işlemekten keyif aldığım hikâyeler sundu. Cin kabileleri ile biraz gizem katmak istedim ve Kleopatra... bu hikâyede kurgusal kötü karakter olsa da nasıl öldüğü konusunda birçok efsane var; ben en ihtişamlı sonu yazmak istedim.

Tüm karakterlerim benden bir parça taşısa da hikâyenin temel taşı, kocakarılar...

İşte onları gerçek anlamda yazmam gerekiyordu. Babaannem Dürdane, anneannem Safura ve köyümdeki diğer büyük kadınları gerçek isimleriyle ele aldım. Yaşamış oldukları hayatın zorluklarını dile getirdim ve bir araya geldiklerinde yarattıkları büyülü kaosa şahit olarak büyüdüm. Tefleri ve büyüleri kurgusal olsa da ziyafet hazırlama ve atışma sahneleri... onlar gerçektir.

Bu kitabı elinizde tutuyor olmanız, bir hayalimi gerçekleştirmiş olduğum anlamına geliyor.

Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim ama daha bitmedi...

TEŞEKKÜRLER

Zihnimin soğuk karanlığı çalkalanıp şekillendiğinde Farafra Çölüne bir kapı aralandı ve ben hiç düşünmeden o kapıdan geçtim. Böylece Ninibe ile o çöle düştüm.

İlk teşekkürüm babaannem ve anneanneme. Sizin torununuz olmaktan gurur duyuyorum. Varlığınız bana ilham veriyor.

Aileme, anneme ve babama... daima elimden tuttukları için teşekkür ederim.

Anne yarıma... Çöl Masalı'nın detaylarını anlatırken sabırla dinlediğin ve verdiğin öneriler için teşekkürler. Heyecanıma ortak olman benim için çok kıymetli.

Evreni ve karakterleri yaratmamda benim kadar emeği olan, heyecanımı anlayıp sabırla beni dinleyen, aklıma her yeni detay geldiğinde ona anlattığım ve benim için daha sonra bana hatırlatan, ayaklı not defterim Şeydanur İpek'e de en büyük teşekkürlerimi sunuyorum. Onsuz Çöl Masalı nasıl olurdu, bilmiyorum. Ayrıca karakterlerimizi birbirimizin kitaplarında misafir etme fikri onundu ve bu, en güzel detaydı. Varaka ve Henna der, susarım.

Her kitabımda desteğini esirgemeyip, ayağımın takıldığı her taşta elimden tutan: Merve Nur Kurt. Sen bir yazarın sahip olabileceği en yetenekli ablasın, tüm desteğin için teşekkür ederim. Her ne olursa olsun, daima ve sonsuz dek...

Hayal ettiğim görselleri gerçeğe dönüştürme aşamasında benden desteğini hiç esirgemeyen Sena Bayram'a teşekkür ederim.

Yayıncılarım Çağla Hanım ve Şahin Bey'e... bana bu şansı verdikleri ve tüm fikirlerimi özenle dinleyip daha fazlasını sundukları için en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Prime Ailesi ile bir kehanet yeniden yazılıyor.

Farafra'nın üzerinde yürüyen tüm okurlarıma...

Geceleri yıldızları izleyen tüm hayalcilere...

Bu kitap sizin için.

Ve son olarak kendime teşekkür etmek istiyorum; vazgeçmediğim ve şimdi geriye dönüp baktığımda, hayallerimin ötesindeki bu masal için...

Güneş Minareleri

Al-Jizah

Rahire

Akdeniz

Mellevi

Kül Dağları

Farafra Çölü

Cin Geçidi

Sina Dağı

Nil Nehri

Yemen

Sonsuz Saray

Delam

Nil Sarayı

Kerman Şehri

Kleopatra Sarayı

Abu Mingar Şehri

Bayuda Çölü